

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Sapkowski_A-Zaklínač_5-Paní_jezera.pdb

PDB Name: Sapkowski_A-Zaklínač_5-Paní_jez
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ANDRZEJ SAPKOWSKI

PANÍ
JEZERA

A tak jeli a jeli, až přijeli k jezeru. Bylo široké a jeho voda byla krásně čistá a vprostřed jezera užířel Artuš paži, oděnou v bílý aksamit, držící v ruce překrásný meč.
"Hle, tam je ten meč, o němž jsem hovořil," ukázal Merlin.
Vtom však spatřili dívku kráčející po jezeře.
"Kdo je ta dívka?" zeptal se Artuš.
"To je Paní jezera," odvětil Merlin.

Sir Thomas Malory: Le Morte Darthur

KAPITOLA PRVNÍ

Jezero bylo začarované. O tom nemohlo být pochyb.

Za prvé: leželo přímo v ústí zakleté doliny Cwm Pwcca, tajuplného údolí ustavičně zahaleného mlhou a proslulého kouzelnými vlastnostmi a jevy.

Za druhé: Stačilo se podívat.

Vodní hladina byla sytá a nezkalitelně modrá jako leštěný safír a hladká jako zrcadlo. Zdálo se, že odrážející se v ní stíty masívu Y Wyddfa byly krásnější a skutečnější než ty, jenž se tyčily nad jezerem. Od vody vanul osvěžující chlad a důstojné ticho nerušilo nic, ani zašplouchání ryby, ani křik ptáka.

Ten pohled zapůsobil na rytíře hlubokým dojmem. Místo aby pokračoval v cestě po svahu hory, obrátil koně k jezeru. Jako kdyby jej magneticky přitahovalo kouzlo dřímající tam dole, na dně, v hloubi vod. Kůň obezřetně našlapoval mezi skalisky, dávaje nespokojeným supěním najevo, že rovněž on cítí magickou auru toho místa.

Na břehu rytíř sesedl. Uchopil hřebce za uzdu a vedl ho až tam, kde drobné vlnky zanikaly mezi barevnými oblázky. Brnění zachřestilo, když poklekl. Vyplašil potěr, jako jehličky drobné a bystré rybičky. Nabral vodu do dlaní a pil. Opatrně a zvolna, protože ze studené vody tuhly rty a jazyk, bolely zuby.

Když si nabral podruhé, po hladině jezera k němu dolehl nějaký zvuk. Zvedl hlavu. Kůň zafříkal, jako kdyby chtěl potvrdit, že i on to slyšel.

Rytíř nastražil uši. Ne, to nebyl přelud. Slyšel zpěv. Zpívala žena. Anebo spíše dívka.

Jako všichni rytíři byl vychován písněmi bardů a rytířskými příběhy. V nich bylo dívčí zpívání nebo volání v devíti případech z deseti pouze vábničkou. Rytíř, jenž je následoval, zákonitě upadl do léčky. Nežádka smrtelné.

Avšak zvědavost zvítězila. Rytíř měl všeho všudy teprve devatenáct let. Byl velmi odvážný a tuze nerozvážný. Proslul tím prvním, znám byl tím druhým.

Ujistil se, zda jde meč dobře ven z pochvy, nasedl na koně a rozjel se po pláži směrem, odkud přicházel zpěv. Nemusel jet daleko.

Na břehu ležely bludné balvany, tmavé, hlazené, jako hračky nějakého obra nedbale sem pohozené po skončené zábavě. Některé z nich ležely v hloubce a černaly se v průzračné vodě. Některé vyčnívaly nad hladinu jako hřbety spících leviathanů. Nejvíce jich však leželo na břehu, napříč pláží k lesu. Zpola zapadlé do písku, nechávaly prostor dohadům o své celkové velikosti.

Zpěv, jenž rytíř slyšel, zněl právě zpoza těch balvanů.

Zpívající dívka zůstávala neviditelná. Seskočil na zem a vedl koně blíže. Držel zvíře za ohlávku a za nozdry, aby náhodou nezaržalo anebo nezafříkalo.

Dívčin oděv ležel na jednom z balvanů na mělčině, nahoře plochém jako kamenný stůl. Nahá dívka stála po pás ve vodě

a s cákáním se myla. Rytíř naslouchal jejímu zpěvu, leč slovům nerozuměl. Nebylo divu.

Vsadil by vlastní hlavu, že koupající se dívka nebyla člověkem z masa a kostí. Svědčilo o tom štíhlé tělo, neobyčejná barva vlasů, hlas. Byl si jist, že kdyby se otočila, uviděl by veliké oči mandlového tvaru a kdyby odhrnula popelavé vlasy z uší, spatřil by do špičky vybiňující ušní boltce. Byla to obyvatelka Faerie. Víla. Jedna z Tylwyth Teg. Jedna z bytostí, které Piktové a Irové zvou Daoine Sidhe a kterým Sasové říkají elfové.

Dívka se na chvíli odmlčela, ponořila se do vody, zafuněla, zapraskala a docela obyčejně zaklela. To rytíře nicméně nezmyšlilo. Víly, jak známo, dovedou klít lidskou řečí. Některé prý sprostěji než lecjaký pacholek. A zhusta bývá kletba úvodem k nějakému zlomyslnému kousku, které víly s oblibou provádějí smrtelníkům - například zvětšit někomu nos na velikost salátové okurky anebo naopak zmenšit někomu jinému mužství na velikost hrášku.

Rytíře nelákala ani první, ani druhá možnost, a tak se pokusil nenápadně vytratit. Prozradil ho kůň. Ne jeho vlastní hřebec, kterého držel za nozdry, takže byl tichý a klidný, nýbrž kůň patřící víle. Vraná klisna, které si mezi tmavými balvany ani nevšiml, hrábla kopytem do štěrku a zařetala na uvítanou. Rytířův oř pohodil hlavou a zdvořile odpověděl, až se přes jezero vrátila ozvěna.

Víla vyskočila z vody a na letmý okamžik se rytíři ukázala v celé své obnažené kráse. Vrhla se ke skalisku, na němž leželo její šatstvo. Avšak místo aby sebrala nějaký hadřík a alespoň skrovně se zahalila, popadla víla meč, se zasyčením jej tasila z pochvy a nadpodiv obratně s ním zatočila ve vzduchu. Vše trvalo jenom kratičkou chvíli, než si víla klekla anebo dřepa zpět do vody. Ponořila se až po nos a nad hladinou ponechala jen napjatou paži se zbraní.

Rytíř se vzpamatoval z ohromení, pustil uzdu a poklekl na koleno do vlhkého písku. Okamžitě pochopil, koho má před sebou.

"Buď pozdravena, ó Paní jezera," vydechl a vztáhl ruce, "je to pro mne čest, nesmírná pocta... Tvůj meč přijímám."

"Kdyby ses radši zvedl a otočil," vystrčila víla ústa nad vodu. "A přestal okounět. A nechal mě obléknout." Poslechl.

Slyšel, jak se šploucháním vychází z vody, jak šustí oblečením a polohlasně láteří, navlékajíc je na mokrou kůži. Zatím si prohlížel její kobylku s černě se lesknoucí srstí, očividně ušlechtilé krve a rychlou jako vítr. Byl to bezpochyby čarovný kůň, jistě obyvatel Faerie stejně jako jeho paní.

"Už se můžeš otočit."

"Paní jezera..."

"A představit."

"Jsem Galahad z Caer Benic, rytíř krále Artuše, pána hradu Camelotu, vládce Letního království, jakož i Dumnonie, Dyfheintu, Powysu, Dyfedu..."

"A co Temerie?" přerušila ho. "Redanie, Rivie, Aedim? Nilfgaard? Říkají ti něco ty názvy?"

"Ne, jaktěživ jsem je neslyšel."

Pokřčila rameny. Kromě meče držela v ruce ještě boty a košili, vypranou a vyždímanou.

"To jsem si mohla myslet. A jaký je dneska den?"

"Dnes bude," odvětil překvapeně, "druhý úplněk po Beltine... Paní..."

"Ciri," doplnila bezděčně a zahýbala rameny, aby lépe uložila oděv na usychající pokožce. Mluvila se zvláštním přízvukem. Oči měla zelené, ohromné...

Shrnula mokré vlasy dozadu a rytíř mimoděk vydechl. Ne proto, že její ucho bylo docela obyčejné, lidské, ale proto, že na její tváři spatřil ošklivý šrám. Někdo ji poranil. Ale cožpak je možno zranit vílu.

Neunikl jí jeho úžas, přimhouřila oči, sraštila brvy.

"Jizva, no," řekla se svým nenapodobitelným přízvukem. "Proč ses tak vylekal? Je to tak neobvyklá věc pro rytíře? Anebo tak ohyzdná?"

Zvolna, oběma rukama sňal kroužkovou kápi a prsty si pročísł vlasy.

"Pro rytíře není jizva vskutku ničím neobyčejným," odvětil s mladickou pýchou, když odhalil vlastní, sotva zahojené zranění, táhnoucí se od skráně na sanici. "A hyzdí pouze šrámy na cti. Jsem Galahad, syn Lancelota z Jezera a Elaine, dcery krále Pellesa, vladaře na Caer Benic. Zde tuto ránu mi zasadil Breunis Nelitostný, podlý únosce panen, než jsem jej porazil v čestném boji. Vpravdě jsem připraven převzít z tvých rukou meč, ó Paní jezera..."

"Cože?"

"Meč. Vezmu si ho."

"Je můj. Nikdo se ho nesmí ani dotknout."

"Ale..."

"Ale co?"

"Paní jezera vždycky... Vypluje z jezerních vod a daruje šlechtnému rytíři meč. Tak jsem to slyšel."

Nějaký čas mlčela.

"Rozumím," řekla nakonec. "Inu, jiný kraj, jiný mrav. Lituji, Galahade, ale tentokrát jsi nepotkal paní, o které jsi slyšel. Já nic nerozdávám. A nic si nenechám vzít. Aby bylo jasno."

"Vždyť přece," troufl si namítnout, "přicházíš z Faerie, paní. Mám pravdu?"

"Přicházím," odpověděla po chvíli, během níž její zelené oči jakoby bloudily hlubinami času a prostoru. "Přicházím z Rivie, z města stejného jména. Z jezera Loc Eskalott. Připlula jsem lodí. Byla mlha. Neviděla jsem břehy. Slyšela jsem jen ržání Kelpie... Mojí kobylky, která běžela za mnou."

Rozprostřela mokrou košili na balvanu. Rytíř opět vydechl. Košile byla vypraná, ale nepříliš důkladně. Zůstaly na ní skvrny od krve.

"Přinesl mne sem říční proud," pokračovala dívka, nevidíc anebo předstírajíc, že nevidí, čeho si všiml. "Proud řeky,

kouzlo jednorožce... Jak se jmenuje tohle jezero?"
"Nevím," přiznal. "V Gwyneddu je mnoho jezer..."
"V Gwyneddu?"

"Ovšem. Tamty hory jsou Y Wyddfa. Necháš-li je po levici a vydáš-li se přes lesy, za dva dny dorazíš k Dinas Dinlleu a poté k Caer Dathal. Řeka... Nejbližší řeka je..."

"To není důležité, kde je nejbližší řeka. Nemáš náhodou něco k snědku, Galahade. Umírám hlady."

"Co na mě tak civíš? Bojiš se, že zmizím? Že ufrknou do nebes i s tvým krajícem a klobásou? Neměj obavy. V mém světě jsem se dost navyváděla a zamíchala osudy, a tak bych se tam neměla nějakou dobu ukazovat. Zatím zůstanu ve tvém. Ve světě, kde jsem v noci na nebi marně hledala Draka anebo Sedm koz. Kde je právě druhý úplněk po Belleteynu. A kde se Belleteynu říká Beltine. Ptala jsem se, co na mě tak civíš?"

"Nevěděl jsem, že víly jedí."

"Víly, elfky, čarodějky. Všechny jedí. Pijí. A tak dále."

"Jak to myslíš?"

"Na tom nezáleží."

Čím dále si ji prohlížel, tím více ztrácela kouzelnou auru a stávala se lidštější a obvyčejnější - takřka všední. Věděl ale, že taková není, nemůže být. Obvyčejné, všední děvče by nepotkal samotné na úpatí Y Wyddfa, na okraji Cwm Pwcca, kterak se koupe nahé v horském plese a pere v něm zakrvácenou košili. Ať už ta dívka vypadala jakkoliv, nemohla být pozemskou bytostí. Přesto si však již klidně a bez nábožné úcty prohlížel její popelavé vlasy, ve kterých nyní, když usychaly, s údivem rozeznával pramínky stříbřitých šedin. Její štíhlé ruce, drobný nos a bledé rty, její mužský oděv zvláštního střihu z hustě tkané, a přesto velmi jemné látky. Její meč, sice neobvyklé konstrukce a ornamentu, ale v žádném případě nevypadající, že by byl nošen jen jako ozdoba. A její bosé nohy olepené pískem.

"Pro pořádek," promluvila, otírajíc si chodidlo o lýtko. "Nejsem víla ani elfka. A čarodějka jsem, po pravdě řečeno, dost zvláštní... Hm, spíše vůbec nejsem."

"To mě opravdu mrzí."

"Co tě na tom mrzí?"

"Povídá se..." začervenal se a zajíkl. "Povídá se, že když víla potká osamělého mládence, odvede jej s sebou do Elflandu a tam... Pod lískovým keřem, na koberci z mechu... Spolu..."

"Chápu," pohlédla na něj rychle a ukousla si pořádný kus uzené klobásy.

"Co se týče země elfů," pokračovala, když sousto rozkousala a polkla, "tedy před nějakým časem jsem odtamtud utekla a vrátit se tam nehodlám. A ohledně společných hrátek na koberci z mechu... Ujist'uji tě, Galahade, že jsi tentokrát skutečně nepotkal tu pravou. Přesto ti pěkně děkuji za projevený zájem."

"Paní! Nechtěl jsem tě urazit..."

"Neomlouvej se."

"To proto," vysoukal ze sebe, "že jsi čarovně krásná."

"Ještě jednou děkuji. Ale ani tak z toho nic nebude."

Mlčeli. Bylo teplo. Slunce příjemně prohřálo kameny. Lehký vánek zčeřil jezerní hladinu.

"Co znamená," ozval se náhle Galahad podivně vzrušeným hlasem. "Co znamená kopí s krvavým hrotem? Co znamená Chromý král a proč trpí? Co znamená bílá panna nesoucí nádobu - svatý grál..."

"A jinak se cítíš zdráv?" přerušila ho.

"Jenom se ptám."

"Nerozumím tvým otázkám. Je to snad heslo? Smluvené znamení, podle kterého se poznávají zasvěcenci? Vysvětlíš mi to?"

"To asi nedokážu."

"Tak proč ses ptal?"

"Protože..." ošival se. "Zkrátka... Jeden z našich se nezeptal, když měl příležitost. Buď nenašel slova, anebo se styděl... Prostě se nezeptal a kvůli tomu vznikla spousta potíží. Tak se teď ptáme pokaždé. Pro všechny případy."

*

"Jsou v tomhle světě mágové? Takoví, co čarují, víš? Čarodějové. Vědoucí."

"Třebas Merlin. Anebo Morgana. Ale Morgana je zlá."

"A Merlin?"

"Tak napůl."

"Víš, kde ho najdu?"

"Jakpak ne. Na Camelotu. U dvora krále Artuše. Mám tam namířeno."

"Je to daleko?"

"Odtud do Powysu k řece Hafren. Pak po proudu řeky a směrem na Glevum. Odtamtud je už blízko na planiny Letního království. Všeho všudy asi deset dní jízdy."

"Daleko."

"Lze si zkrátit cestu," zajíkl se. "Údolím Cwm Pwcca. Jenže to je nebezpečné, zakleté místo. Žijí tam Y Dynan Bach Teg, zlopověstní skřeti."

"Nač nosíš meč, rytíři? Na parádu?"

"Což meč zmůže něco proti kouzlům?"

"Zmůže, zmůže, o tom nepochybuji. Jsem zaklínačka. Slyšels někdy o zaklínačích? Jasně, že ne. Tvých skřetů se nelekám. Mám mezi trpaslíky hodně známých."

Jak jinak, pomyslel si.

*

"Paní jezera?"

"Jmenuji se Ciri. Neříkej mi pořád Paní jezera. Není mi to milé, vyvolává to špatné vzpomínky. Tak mne oslovovali oni, v zemi... Jak jsi nazval ten kraj?"

"Faerie. Druidi říkají Annwn. A Sasové Elfland."

"Elfland..." přetáhla si přes ramena károvaný piktský pléd, který jí půjčil. "Byla jsem tam, víš? Vešla jsem do Věže vlaštovky a ocitla se mezi elfy. Právě oni mne vždycky titulovali Paní jezera. Zpočátku se mi to docela líbilo, lichotilo mi to. Dokud jsem nepochopila, že v jejich říši nejsem žádnou paní, nýbrž vězněm."

"Tam sis poskvnila košili krví?" neudržel zvědavost.

Dlouho mlčela.

"Ne," odpověděla nakonec a hlas, jak se mu zazdalo, se jí lehce zachvěl. "Tam ne. Máš bystré oči. Inu, před pravdou neuniknu, hlavu do písku neschovám... Ano, Galahade, poslední dobou jsem se mnohokrát poskvnila krví. Krví nepřátel, které jsem zabíjela. A krví přátel, které jsem se pokoušela zachraňovat... A kteří umírali v mém náručí... Proč se tak díváš?"

"Nevím, jsi-li bohyně anebo smrtelná žena. Bytost nadpřirozená anebo zrozená na zemi..."

"K věci, buď tak laskav."

"Chtěl bych," zazářily rytíři oči, "slyšet tvůj příběh. Chceš mi ho povyprávět, ó paní?"

"Je dlouhý."

"Máme dost času."

"A nekončí moc šťastně."

"Nevěřím."

"Proč?"

"Při koupeli sis zpívala."

"Jsi všímavý," odvrátila hlavu a skousla rty, až se její tvář na okamžik stáhla a zošklivěla. "Všímavý, ale hrozně naivní."

"Pověz mi o sobě. Prosím."

"Dobrá, když chceš," povzddechla si. "Povím."

Uvelebila se pohodlněji. I on se pohodlněji posadil. Jejich koně se procházeli okolo kraje lesa a ukusovali trávu.

"Od počátku," požádal Galahad. "Od samého počátku..."

"Stále více mi připadá," začala, ovíjejíc se plédem, "že můj příběh vlastně žádný počátek nemá. Nejsem si ani jista, zda už skončil. Nevím, jak to vysvětlil, ale hrozně se pomíchala minulost s budoucností. Jeden elf mi vysvětlil, že je to jako s hadem, který se zakousl do vlastního ocasu. Ten had se prý jmenuje Uroboros a to, že hryže vlastní ocas znamená, že kruh se uzavřel. V každém úseku času se skrývá minulost, přítomnost a budoucnost. V každé chvíli času se skrývá věčnost. Rozumíš tomu?"

"Ne."

"Nevadí."

Vpravdě pravím vám: kdo snům věří, loví vítr a lapá stíny. Klame se svůdným obrazem, křivým zrcadlem, které lže anebo překrucuje pravdu jako falešná ženština. Hlupák je ten, kdož snovým přeludům dává za pravdu a kráčí tak stezkou klamu.

Leč ani ten, kdož sny lehce váží a nížádnou víru v ně nevkládá, rozumně nečiní. Kdyby sny vskutku sebemenší význam a smysl neměly, proč by nám bohové při našem stvoření dali schopnost snění?

Z moudrostí proroka Lebedy, 34; 1

All we see or seem

Is but a dream within a dream

Edgar Allan Poe

KAPITOLA DRUHÁ

Větrík zčeřil hladinu jezera a rozehnal řidnoucí pásy ranní mlhy, která se na ní až dosud držela. Závěsy v pomalém rytmu skřípaly, z pravidelně se zvedajících listů vesel padaly spršky lesklých krůpějí.

Condwiramurs svěsila ruku přes okraj pramice. Pluli tak zvolna, že svou dlaní ani nemusela překonávat odpor vody.

"Ach, jaká rychlost," podotkla a vložila do svého hlasu tolik uštěpačnosti, kolik jen dokázala. "Doslova letíme po

vlnách. Až se točí hlava."

Veslař, nevysoký, sporý a nemluvný mužský cosi nezřetelně a popuzeně zavrčel, ale ani nezvedl hlavu zarostlou šedivým a kučeravým, takřka beránčím rounem. Adeptka už měla po krk mumlání, chrchlání a mručení, kterými ten neotesanec odbýval její otázky už od chvíle, kdy usedla do jeho pramice.

"Opatrně," utrousila, s obtížemi zachovávajíc klid. "Z tak prudkého veslování by ses mohl schvátit."

Tentokrát chlap zvedl tvář, opálenou a ošlehanou větrem dohněda jako vydělaná kůže. Zasupěl, zamručel a pohybem šedými štětinami zarostlé brady ukázal na dřevěný naviják na zádi a mírně napjatou šňůru mizící pod hladinou. Zjevně přesvědčen, že jeho vysvětlení je dostatečně vyčerpávající, pokračoval ve veslování. Ve stejném rytmu jako předtím. Vesla nahoru. Přestávka. Vesla na půl listu do vody. Dlouhá přestávka. Pomalý pohyb. Ještě delší přestávka.

"Aha," promluvila Condwiramurs, dívajíc se do nebe. "Je mi to jasné. Důležitá je třpytka za lodí. Ta se musí pohybovat náležitou rychlostí a v náležité hloubce. Důležitý je rybolov. Na ničem jiném nezáleží."

To bylo tak samozřejmé, že se křupan ani neobtěžoval zamručet.

"Koho zajímá," pokračovala Condwiramurs v samomluvě, "že jsem cestovala celou noc? Že mám hlad? Že mě zadek bolí a svědí z tvrdé a mokré lavičky? Že se mi chce čurat? Ne, rybaření je důležitější. I když je úplně nesmyslné. Nic nezabere na třpytku na dvacetisáhové hloubce uprostřed jezera."

Chlap zvedl hlavu, zle se na ni podíval a zavrčel velmi, ale velmi podrážděně. Condwiramurs blýskla zoubky v poťouchlém úsměvu. Křupan sice dále vesloval pomalu, ale povedlo se jí ho pěkně naštvat.

Bezstarostně se rozložila na lavičce a přehodila nohu přes nohu. Tak, aby v rozparku sukně bylo vidět co nejvíce.

Křupan zachrchlal a předstíraje, že nespouští zrak z navijáku, sevřel uzlovité prsty na veslech. Tempo veslování, to se ví, nezvýšil. Adeptka odevzdaně vzdychla a zahleděla se na oblohu.

Závěsy skřípaly, kapky padaly ze zvedaných vesel.

V rozplývajícím se oparu se ukázal obrys ostrůvku. A nad ním se tyčící silueta věže. Ačkoliv byl veslař obrácen zády a neohlížel se, nějakým způsobem poznal, že jsou téměř na místě. Beze spěchu položil vesla na okraj pramice, vstal a začal navijet šňůru. Condwiramurs, stále nohu přes nohu, si hvízdala a sledovala oblohu.

Chlap se pozvolna dostal až ke konci rybářské šňůry a začal si prohlížet třpytku - lesklou mosaznou lžičku vybavenou troj háčkem s ocáskem z obarvené vlny.

"Jejda, nic se nechytilo," konstatovala sladce Condwiramurs. "Jaká smůla. Proč takový nezdar? Snad jsme nepluli příliš rychle?"

Neúspěšný rybář ji počastoval pohledem, který vyjadřoval spoustu nepěkných věcí. Posadil se, zachrchlal, plivl do vody, popadl těžkými tlapami vesla a ohnul záda. Vesla šplouchla, zapraštěla v závěsech, pramice vystřelila vpřed jako šíp, voda vzkypěla pod přídi a zakroužila ve vírech za zádi. Vzdálenost ke břehu, asi čtvrt dostřelu z kuše, překonali v čase kratším než dvě zachrchlání. Plavidlo najelo plochým dnem na štěrku s takovým nárazem, až Condwiramurs spadla z lavičky.

Chlap zamručel, zachrchlal a odplivl si. Adeptka pochopila, že přeloženo do lidské řeči to znamená: "Pakuj se z mojí lodi, protivná vědmo!" Pochopila rovněž, že se tady nenajde nikdo, kdo by ji přenesl na rukou na břeh. Vyzula si tedy střevíčky, provokativně vysoko si vykasala sukni a vystoupila. Polkla nadávku, když se jí do chodidel bolestivě zařízly ostré okraje škeblí.

"Děkuji," procedila skrze zařáté zuby, "za hezkou projížďku."

Nečekajíc na další zachrchlání, vykročila bez ohlednutí bosá ke kamennému schodišti. Všechna únava zmizela, zahrnána stoupajícím vzrušením. Byla přece na ostrůvku Inis Witre uprostřed jezera Loc Blest. Ocitla se na legendárním místě, kam se dostalo jen nemnoho vyvolených.

Po mlze již nezbylo ani památky, z oblohy svítilo červené slunce. Nad vodou kroužili a křičeli rackové, okolo cimbuří věže poletovaly jiříčky.

Na konci schodiště vedoucího z břehu na terasu, opřená o sochu přikrčené, rozšklebené chiméry, stála Nimue. Paní jezera.

*

Byla malá a drobná, ne vyšší než pět stop. Condwiramurs zaslechla něco o tom, že v dětství jí říkali Lokýtek, a nyní poznala, že to byla přiléhavá přezdívka. Ovšem bylo jí jasné, že dobře půl století si malou čarodějkou takto nikdo nedovolil nazvat.

"Jsem Condwiramurs Tilly," představila se s úklonou a upadla do rozpaků, když si uvědomila, že stále drží v ruce střevíce. "Jsem šťastná, že jsi mne pozvala na svůj ostrov, Paní jezera."

"Nimue," opravila ji nenuceně malá čarodějka. "Nimue, nic víc. Odpusťme si tituly a přídomky, slečno Tilly."

"V tom případě jsem Condwiramurs. Conwiramurs, nic víc."

"Tedy pojď dále, Condwiramurs. Promluvíme si u snídaně. Hádám, že ti cestou vyhládlo."

"To nezapřu."

*

K snídani byl žitný chléb, tvarohová pomazánka s pažitkou, vajíčka a mléko. Obsluhovaly je dvě mladičké, tiché a škrobem na prádlo vonící služky. Při jídle na sobě Conwiramurs cítila zkoumavý pohled malé čarodějky.

"Tato věž," vysvětlovala Nimue, sledujíc každý pohyb své návštěvnice, každé její sousto, "má šest pater, z toho jedno podzemní. Tvůj pokoj je ve druhém nadzemním podlaží, najdeš tam všechno potřebné pohodlí. V přízemí, jak vidíš, je

hospodářská část a ubytovací prostory pro služebnictvo. Ve sklepení je laboratoř, v prvním a třetím patře knihovna a galerie. Do všech zmíněných pater máš volný přístup a smíš užívat všeho vybavení, které se na nich nachází, dle vlastní úvahy a potřeby."

"Rozumím. Děkuji."

"Já obývám dvě nejvyšší poschodí, je tam rovněž má osobní pracovna. V těch prostorách si přeji absolutní soukromí. Abychom se v budoucnu vyhnuli možnému nedorozumění, upozorňuji, že v tomto ohledu jsem značně citlivá."

"Budu to respektovat."

Nimue otočila hlavu k oknu, kterým viděli nevrlého pana rybáře, který již odnesl zavazadla své cestující a nyní nakládal na pramici udice, navijáky, podběráky, čeřeny a další rybářskou výbavu.

"Jsem trochu staromódní," pokračovala, "ale na používání některých věcí uplatňuji výlučná práva. Například kartáčku na zuby, soukromých komnat, knihovny, toalety... A krále Rybáře. Nepokoušej se, prosím, používat krále Rybáře."

Condwiramurs se málem zadusila hltém mléka. Nimue se tvářila neproniknutelně.

"A pokud..." navázala dříve než dívka získala řeč. "Pokud by snad on projevil zájem použít tebe, odmítni." Dívka konečně polkla a překotně kývala hlavou. Zdržela se jakéhokoli komentáře, třebaže měla na jazyku břítkou repliku, že venkovští rybáři nejsou její typ, zvláště když mají šedivou hlavu a projevují se jako nerudní hulváti.

"Tááák," protáhla Nimue. "Úvod bychom měli za sebou. Přejdeme ke konkrétním věcem. Nezajímá tě, z jakého důvodu jsem ze všech možných kandidátek dala přednost tobě?"

Pokud se Condwiramurs vůbec zamyslela nad odpovědí, pak jen proto, aby nezněla přehnaně vychloubačně. Ihned však došla k názoru, že Nimue bezchybně odhalí jakoukoli falešnou skromnost.

"Jsem nejlepší snílka na Akademii," odvětila klidně a věcně. "Ve třetím ročníku jsem měla druhé nejlepší hodnocení v oneiromancii."

"Mohla jsem přijmout tu, která se umístila jako první," poznamenala Nimue s krutou upřímností. "Mimochodem, právě tu premiantku mi doporučovali. Dokonce dost naléhavě, neboť prý se jedná o dcerku někoho důležitého. A pokud jde o snění, milá Condwiramurs, snad ti nemusím připomínat, že oneiroskopie je poněkud vrtkavý dar. I tu nejlepší snílku může postihnout nečekané fiasko."

Condwiramurs se opět zdržela řízné odpovědi, že její nezmary se dají spočítat na prstech jedné ruky. Konec konců rozmlouvala s Mistryní. Je třeba znáti míru a ve věcech velkých i malých vždy jí dbáti, jak s oblibou říkával jeden starý, erudovaný profesor na Akademii.

Nimue lehkým kývnutím pochválila její mlčení.

"Podrobně jsem se na tebe informovala," řekla. "Vím, že nemusíš své snění stimulovat povzbuzujícími prostředky. To mne potěšilo, poněvadž narkotika netoleruji."

"Sním bez drog," potvrdila s hrdostí Condwiramurs. "Na dobrou oneiroskopii mi stačí mít háček."

"Jak?"

"No, háček," odkašlala si adeptka. "Tak říkám předmětu nějak spojenému s tím, o kom mám snít. Nějaké osobní věci. Anebo obrazu..."

"Obrazu?"

"Mhm. Na obrazy sním velmi dobře."

"Ach," usmála se Nimue. "Pomohou-li ti obrazy, máme o starost méně. Jestli ses už nasnídala, můžeme jít, nejlepší snílko a druhá nejlepší oneiromantka z Akademie. Bude potřeba, abych ti co nejdříve objasnila poslední důvod, proč jsem si tě vybrala za asistentku."

Z kamenných stěn se linul chlad, který nezadrželo ani tmavé dřevěné táflování. Kamenné schody studily i skrze podešve střešníků.

"Za těmi dveřmi dole," ukázala Nimue, "je laboratoř. Už jsem ti řekla, že v ní můžeš experimentovat dle vlastního uvážení. Zachovávej nicméně opatrnost. Zvláště při pokusech naučit koště nosit vodu."

Condwiramurs se zdvořile zahihňala, i když to byl fousatý vtip. Snad všichni profesori při svých přednáškách žertovali o pověstných lapáličích pověstného čarodějova učně.

Schodiště se vinulo vzhůru jako mořský had a zdálo se, že nemá konce. Jeho stupně byly vysoké a strmé. Než dorazily na místo, mladá adeptka byla udýchaná a zpocená, avšak na Nimue se žádná námaha neprojevila.

"Tady, prosím," otevřela dubové dveře. "Pozor na práh."

Condwiramurs vstoupila a vydechla.

V komnatě se nacházela galerie. Stěny měla od stropu k podlaze ověšeny obrazy. Byly tu staré, popraskané, loupající se oleje, zažloutlé rytiny a dřevorezy, vybledlé akvarely. Visela zde též novější díla: tempery a kvaše živých barev, pultónové plochy akvatint, kontrastní mezzotinty, černobílé i barevné litografie.

Nimue se zastavila před obrazem visícím nejbližší dveři, na kterém byl houf lidí shromážděných pod ohromným košatým stromem. Podívala se na plátno, pak na dívku, a její pohled byl dostatečně výmluvný.

"Trubadúr Marigold," ihned se zorientovala Condwiramurs a nenechala malou čarodějkou čekat, "zpívá své balady pod dubem Bleobherisem."

Nimue se usmála a přikývla. Učinila krok a stanula před následujícím obrazem. Akvarel. Symbolismus. Dvě ženské siluety na vrcholu pahorku. Nad nimi krouží rackové, pod nimi stoupá do svahu zástup stínů.

"Ciri a Triss Ranuncul. Prorocká vize na Kaer Morhen."

Úsměv, přikývnutí, krok, další obraz. Jezdec na cválajícím koni, špalír olší, které po něm natahují pařáty větvi.

Condwiramurs se zachvěla.

"Ciri... Hmm... Zřejmě její noční jízda z Gors Velenu na farmu půlčíka Hofmaiera."

Další obraz. Zašlý olej. Bitevní výjev.
"Geralt a Cahir brání most přes Jarugu."

Potom stále rychleji.

"Yennefer a Ciri, jejich první setkání ve svatyni Melitelé. Marigold a dryáda Eithné v Brokilonu. Geraltova družina ve vánici v průsmyku Malheur..."

"Skvěle, výborně," přerušila ji pochvalou Nimue. "Bezchybná znalost legendy. Nyní znáš druhý důvod, proč ses ke mně dostala ty, a ne někdo jiný."

*

Nad ebenovým stolkem, k němuž se posadily, viselo rozměrné plátno představující podle všeho bitvu u Brenny, nějakou klíčovou událost boje, čili něčí kýčovitě hrdinskou smrt. Obraz byl nesporně dílem Nicola Certosy, což bylo možno určit podle exprese, perfekcionista detailů a pro umělce charakteristické hry světla.

"Samozřejmě, že znám pověst o zaklínači a zaklínačce," souhlasila Condwiramurs. "Troufám si říci, že do nejmenších podrobností. Jako dítě jsem tu historii doslova milovala, poslouchala vyprávění, mnohokrát jsem ji četla. A snila o tom, že budu jako Yennefer. Ale upřímně - i když to byla láska na první pohled, hluboká a vášnivá... Tak nebyla věčná."

Nimue zvedla obočí.

"Zprvu jsem poznávala legendu v oblíbených zkrácených a změkčených úpravách pro mládež. Později jsem si přirozeně přečetla i pár tak zvaných plných verzí, někdy až nadbytečně zevrubných. Tehdy zanícení ustoupilo chladné úvaze a vášnivě vzplanutí se změnilo v něco jako sňatek z rozumu. Víš, jak to myslím?"

Nimue sotva postřehnutelným přikývnutím potvrdila, že ví.

"Chci tím říci, že dávám přednost příběhům, které si zachovaly více mýtičnosti, které nesměšují báji se skutečností a nepokoušejí se integrovat prostou a přímočarou moralitu pohádky s amorální historickou pravdou. Preferuji legendy, do kterých nic nepřipisují různí encyklopedisté, historici a archeologové. Mám ráda příběhy, v nichž se princ vyšplhá na vrchol Skleněné hory, polibkem probudí zakletou princeznu a žijí spolu dlouho a šťastně. Tak a ne jinak má končit správná pohádka... Z čího štětce je ten portrét Ciri? Ten na stojanu?"

"Žádný autentický portrét Ciri neexistuje," odvětila suše malá čarodějka. "Ani tady, ani nikde jinde na světě."

Nezachovala se jediná podobizna, ba ani miniatura od někoho, kdo ji mohl vidět, znát nebo aspoň pamatovat. Na tom obrázku je Pavetta, její matka. Namaloval ji trpaslík Ruiz Dorrit, dvorní malíř cintránských panovníků. Je doloženo, že Dorrit portrétoval i Ciri, když jí bylo deset let, ale obraz Infántka s chrtem se nedochoval. Vraťme se ale k legendě a tvému vztahu k ní. A k tomu, jak mají podle tvého názoru legendy končit."

"Mají končit dobře," trvala na svém dívka. "Dobro musí zvítězit, zlo musí být příkladně potrestáno, láska má spojit milence na celý život. A nikdo z kladných hrdinů nesmí, u všech hromů, zemřít! Jenže pověst o Ciri? Jak končí?"

"No právě. Jak?"

Condwiramurs zaváhala a ztratila řeč. Nečekala takovou otázku. Větrila v ní zkoušku, chyták, past. Mlčela, aby se nedala nachytat.

Jak končí pověst o Ciri? To přece každý ví.

Obrátila zrak na akvarel v temných barvách, zobrazující neforemnou, v oparu nad jezerem mizící bárku a na ní stojící ženu, viditelnou již pouze jako siluetu.

Tak končí ta legenda. Přesně tak.

Nimue četla její myšlenky.

"To není jisté, Condwiramurs. To zdaleka není jisté."

*

"Legendu," začala Nimue, "jsem poprvé slyšela z úst toulavého bajkáře. Byla jsem vesnické dítě, čtvrtá dcera chudého chalupníka. Nejhezčí vzpomínky z dětství mám na dny, kdy do naší vsi zavítal děd Pohvizd, potulný hudec a vypravěč. Mohla jsem na pár chvil zapomenout na práci a v duchu žasnout nad pohádkovými divy, rozletět se do širého světa... Vzdálenějšího a úžasnějšího dokonce více než jarmark v městěčku vzdáleném od nás devět mil."

Bylo mi tehdy asi šest sedm let. Mojí nejstarší sestře bylo čtrnáct a už se začala hrbít z věčné dřiny. Ženský úděl. Připravovali nás na něj od malička. Hrbít se! Neustále se hrbít, ohýbat hřbet! Nad prací, nad dětmi, pod tíhou břicha, které ženě chlap udělal, sotva se zmátořila z posledního porodu.

Ty dědovy báchorky způsobily, že jsem začala toužit po něčem jiném než byla úroda, muž a děcka, snít o budoucnosti, kde mne nečekala shrbená záda a umorná dřina.

První knížka, kterou jsem si na trhu koupila za výdělek z prodeje lesních plodů, byla pověst o Ciri. Stála pár krejcarů a byla to, jak jsi to trefně nazvala, upravená a změkčená verze pro mládež. Pro mne jako dělaná, vždyť jsem sotva znala písmena. Ale už tehdy jsem věděla, co chci. Chtěla jsem být taková, jako Filippa Eilhart, jako Sheala de Tancarville, jako Assire var Anahid..."

Obě se zadívaly na kvaš, představující stůl v šerosvitu hradní síně a kolem něj sedící ženy. Legendární ženy.

"Na Akademii," navázala Nimue, "kam jsem se mimochodem dostala až na druhý pokus, jsem se legendou zabývala pouze z aspektu Velké lóže při přednáškách z dějin magie. Na četbu pro radost mi zpočátku nezbyval čas, musela jsem zabrat, abych... Abych udržela krok s dcerunkami šlechticů a boháčů, kterým šlo všechno tak hladce, které se vysmívaly mňavé venkovské holce..."

Odmlčela se a prolomila propletené prsty na rukou, až jí zaprašely klouby.

"Konečně jsem našla čas i na čtení," pokračovala. "Ale zjistila jsem, že mne příhody Geralta a Ciri zajímají daleko méně než dříve. Objevil se u mne podobný syndrom jako u tebe. Jak jsi jej označila? Šňatek z rozumu? Trvalo to až do chvíle..."

Zarazila se a otřela si dlaní tvář. Condwiramurs si s údivem všimla, že se ruka malé čarodějky chvěje.

"Bylo mi asi osmnáct, když... Když se to stalo. To, co způsobilo, že pověst v mé mysli znovu ožila. Že jsem se jí začala vážně, vědecky zabývat a zasvětila jí svůj život."

Adeptka mlčela a napjatě poslouchala.

"Nepředstírej, že o tom nevíš," řekla kysele Nimue. "Kdekdo přece ví, že Paní jezera je přímo posedlá legendou o Ciri. Všichni klevěti o tom, jak se zpočátku nevinná záliba postupem času změnila ve skutečnou mánii. Na těch klevetách je dost pravdy, má drahá. A ty, když jsem si tě vybrala za asistentku, té posedlosti také propadneš. Budu to totiž vyžadovat. Alespoň během tvé praxe. Rozumíš?"

Adeptka přikývla.

"Jen se ti zdá, že rozumíš," ovládla Nimue své emoce. "Ale já ti to vysvětlím. Postupně. A až přijde čas, budeš vědět všechno. Ovšem prozatím..."

Odmlčela se a podívala se z okna na jezero, na černou siluetu loďky krále Rybáře, kontrastní na mihotavé, zlaté hladině jezera.

"Prozatím si odpočiň. Prohlédni si galerii. Ve skříních a na policích najdeš alba a kartóny grafik, všechny na dané téma. V knižnicích jsou všechny verze a literární úpravy báje a rovněž množství vědeckých prací a studií. Věnuj jim trochu času. Prohlížej si, čti, soustřed' se. Chci, abys získala inspiraci ke snění. Háček, jak tomu říkáš."

"Udělám to. Paní Nimue?"

"Poslouchám."

"Ty dva portréty. Ty vedle sebe... To také není Ciri?"

"Neexistuje žádný portrét Ciri," zopakovala trpělivě Nimue. "Pozdější umělci ji zpodobňovali výhradně ve scénách a každý dle vlastní fantazie. Ten portrét vlevo je spíše variace na zvolené téma, má totiž představovat elfku Laru Dorren aep Siadhal, osobu, kterou malířka nemohla v žádném případě znát. Autorkou obrazu je totiž Lydia van Bredevoort, kterou si jistě pamatuješ z legendy. Jeden z jejích dochovaných olejů visí i na Akademii."

"Vím. A ten druhý portrét?"

Nimue se dlouho dívala na podobiznu mladé dívky s plavými vlasy a smutnými očima. Oblečenou v bílých šatech se zelenými rukávy.

"Maloval jej Robin Anderida," řekla, otočila se a pohlédla Condwiramurs přímo do očí. "A koho portrétoval... To mi zjistíš ty, snílko a oneiromantko. Vysni to a pověz mi svůj sen."

*

Mistr Robin Anderida postřehl blížícího se císaře jako první a sehnul se v uctivé úkloně. Stella Congreve, hraběnka Liddertal, vstala, rovněž se poklonila a rychlým gestem přikázala učinit totéž i dívce sedící na vyřezávané židli.

"Dámy," pokynul jim hlavou Emhyr var Emreis. "Mistře Robine. Jak pokračuje tvá práce?"

Mistr Anderida upadl do hrozných rozpaků, rozkašlal se, utíral si dlaně do kytlice a neustále se ukláněl. Emhyr věděl, že slavný umělec trpí silnou agorafobií a chorobnou nesmělostí. Ale nikomu to nevědělo, důležité bylo, jak maloval.

Jako obvykle, když byl na cestách, měl císař na sobě důstojnickou uniformu gardové brigády "Impera" - černou zbroj a plášť se stříbrem vyšitým salamandrem. Přistoupil blíže a prohlížel si portrét. Nejprve portrét, potom modelku, štíhlou dívku s plavými vlasy a smutným pohledem. V bílých šatech se zelenými rukávy a s jediným šperkem, skromným peridotovým náhrdelníkem v nehlubokém výstřihu.

"Bravo," řekl záměrně do prázdna a takovým způsobem, že nebylo možno odhadnout, co chválí. "Bravo, Mistře."

Pokračuj, prosím, nevšímej si mé přítomnosti. Na slovíčko, hraběnko."

Pooděšel pár kroků k oknu a žena jej následovala.

"Odjíždím," oznámil tiše. "Vladařské povinnosti. Děkuji za pohostinství. A za princeznu. Skvělý výkon, Stello."

Zasloužíte pochvalu. Ty i ona."

Stella Congreve se uklonila, hluboce a s grácií.

"Císařské Veličenstvo je k nám nadmíru laskavé."

"Nechval dne před večerem."

"Ach..." stiskla rty. "Tak je to?"

"Tak je to."

"Co s ní bude, Emhyre?"

"Nevím," odvětil. "Za deset dní obnovuji ofensivu na Severu. Čeká nás těžká, velmi těžká válka. Vattier de Rideaux odhaluje nová, proti mně namířená spiknutí a spřísahání. Zájem státu mne může donutit k různým věcem."

"To dítě je nevinné."

"Řekl jsem: zájem státu. Zájem státu nemá pranic společného se spravedlností. Konec konců..."

Mávl rukou.

"Chci si s ní pohovořit. Mezi čtyřma očima. Pojd' sem, princezno. Rychleji. Blíže. Císař rozkazuje."

Dívka poklesla v kolenu, sklonila hlavu a znehybněla. Emhyr si ji změřil pohledem, vraceje se ve vzpomínce k audienci na Loc Grim. Byl pln uznání, ba obdivu ke Stelle Congreve, která během šesti měsíců, jenž uplynuly od tě na následky bohaté události, dokázala změnit neohrabané ošklivé káčátko v mladou aristokratku.

"Nechtejte nás o samotě," přikázal. "Dopřej si přestávku, Mistře Robine, dejme tomu na vyčištění štětců. Tebe,

hraběnko, prosím, abys laskavě posečkala v předpokojí. A ty, princezno, mne následuj na terasu."
Mokrý sníh, který napadl v noci, roztál v paprscích jitřního slunce, avšak střechy budov a věží hradu Darn Rowan nestačily uschnout a nyní planuly jako oheň.
Emhyr přistoupil k balustrádě. Dívka se dle dvorské etikety držela o krok za ním. Netrpělivým gestem ji přivolal k sobě. Dlouho stál mlčky, oběma rukama se opíral o zábradlí a díval se na tmavozelené tisy odrážející se od bílých vápencových jehel na svazích nejbližších hor. Pod nimi se leskla řeka, stříbrná stuha vinoucí se soutěskou. Vítr přinášel vůni jara.
"Bývám tady málokdy," ozval se Emhyr. Děvče mlčelo.
"Zřídka sem přijíždím," zopakoval jinými slovy a otočil se. "Přitom je to překrásné, klidné místo. Nádherné okolí... Souhlasíš?"
"Ano... Císařské Veličenstvo."
"Ve vzduchu je cítit jaro. Všimla sis?"
"Ano, Císařské Veličenstvo."
Z dolního nádvoří slyšeli zpěv rušený řinčením zbraní a zvoněním podkov. Eskorta, která již dostala rozkaz k odjezdu, se ve spěchu chystala na cestu. Emhyr si vzpomněl, že mezi jeho gardisty je jeden, který si často zpívá. Často a za všech okolností.

Shlédni na mne lítostivě
zraky blankytnými
a obdař mne milostivě
vnadami svými

Vzpomeň na mne lítostivě
v temné noční době
nezapírej milostivě
touhu, jež dlí v tobě

"Krásná romance," prohodil zamyšleně, přejížděje prsty po těžkém, zlatém, imperátorském řetězu.
"Krásná, Císařské Veličenstvo."
Vattier mě ujišťuje, že je už Vilgefortzovi na stopě. Že jeho vypátrání je záležitostí několika dnů, nanejvýše týdnů. Budou padat hlavy zrádců a do Nilfgaardu bude dopravena skutečná Cirilla, princezna Cintry. To znamená, že než přijede pravá Ciri, bude třeba vyřešit problém její dvojnice.
"Zvedni hlavu."
Poslechla.
"Máš nějaká přání?" otázal se přísně. "Prosby? Stížnosti?"
"Ne, Císařské Veličenstvo, nemám."
"Opravdu? To je zajímavé. Ovšem nemohu ti rozkázat, abys měla. Zvedni hlavu, jak se sluší na princeznu. Stella tě přece naučila dvorským manýrám?"
"Ano, Císařské Veličenstvo."
Vážně ji dobře vyučili, pomyslel si. Nejdříve Rience, potom Stella. Naučili ji roli - zajisté pod hrozbou mučení a smrti. Varovali ji, že svůj part bude muset hrát před nemilosrdným a chyby netolerujícím divákem, před strašným Emhyrem var Emreis, imperátorem Nilfgaardu.
"Jak se jmenuješ?" zeptal se ostře.
"Cirilla Fiona Elen Riannon."
"Pravé jméno."
"Cirilla Fio..."
"Nepokoušej mou trpělivost. Jméno!"
"Cirilla..." dívčin hlas se zlomil jako stéblo rákosu. "Fiona..."
"Dost, u Velikého Slunce," vycedil skrze zaťaté zuby. "Dost."
Porušujíc etiku, hlasitě popotáhla nosem. Rty se jí chvěly, ale to již etiketa nezakazovala.
"Uklidni se," přikázal, avšak tichým a takřka vlídným hlasem. "Z čeho máš strach? Stydíš se za vlastní jméno? Bojíš se je prozradit? Vyvolává nepříjemné vzpomínky? Ptám se jen proto, abych tě mohl oslovit tvým skutečným jménem. Ale musím vědět, jak zní."
"Nijak," odpověděla a její velké oči se náhle zaleskly jako smaragdy v záři svící. "Protože je to nijaké jméno, Císařské Veličenstvo. Osoba, která je nosila, je Nikdo. Tak dlouho, dokud jsem Cirilla Fiona, něco znamenám... Jen tak dlouho, dokud..."
Hlas jí uvízl v hrdle. Zvedla ruce ke krku, jako by jej neobepínal náhrdelník, nýbrž garota. Emhyr z ní nespouštěl zrak. Pociťoval uznání ke Stelle Congreve a zároveň cítil hněv. Neopodstatněný, a proto asi tak zlý.
Co vlastně chce po tom děcku, uvažoval, zatímco cítil, jak se v něm zvedá zlost, jak v něm vře a kypí jako polévka v kotli. Co chce po dítěti, které...
"Věz, že jsem neměl nic společného s tvým únosem, děvče," řekl. "Nedal jsem k němu příkaz. Já sám jsem měl být obelstěn..."
Hněval se na sebe, byl si vědom, že dělá chybu. Dávno už měl ukončit tuto rozmluvu: vznešeně, přezíravě, tvrdě, imperátorský. A vzápětí zapomenout na tu dívku a její zelené oči. Vždyť vlastně neexistovala. Byla pouhou náhražkou,

imitací. Nikým. Imperátor přece nerozmlouvá s někým, kdo je Nikdo. Imperátor se nepřiznává k chybám někomu, kdo je Nikdo. Imperátor se neomlouvá někomu, kdo..."

"Promiň, udělal jsem chybu," řekl. Ta slova mu byla cizí a nepříjemná a vážla mu na rtech. "Pravdou je, že já jsem zavinil to, co tě potkalo. Ale dávám ti své slovo, že ti už nic nehrozí: žádná křivda, žádná újma, žádné nebezpečí. Nemusíš se bát."

"Nebojím se," zvedla hlavu a nehledíc na etiketu se mu podívala do očí. Emhyr sebou trhl, zasažen nevinností a důvěřivostí toho pohledu. Okamžitě se vzpřimil, císařsky pyšný a vznešený až k sebeznechucení.

"Pros mne, o co chceš."

Dívala se na něj a on si mimovolně připomenul nesčíslné příležitosti, kdy si právě tímto způsobem kupoval klid svědomí po spáchaných hanebnostech. Ve skrytu duše se sobecky těšil, že zaplatí tak lacino.

"Pros, o co chceš," zopakoval. Byl už tím hovorem unaven, leč ta únava paradoxně jeho hlas trochu polidštila. "Splním každé tvoje přání."

Ať se na mě tak nedívá, pomyslel si. Nesnesu ten její pohled. Lidé se prý na mne bojí pohlédnout. A čeho se bojím já? Kašlu na Vattiera a jeho státní zájem. Jestli o to ona poprosí, nechám ji odvézt domů, tam, odkud ji unesli. Třebas ve zlatém kočáře s šestispřežím. Stačí, aby poprosila.

"Pros, o co chceš," pravil potřetí.

"Děkuji," promluvila dívka, klopíc oči. "Císařské Veličenstvo je nesmírně šlechetné a štědré. Mohu-li mít prosbu..."

"Mluv."

"Chtěla bych tady zůstat. Tady, na Darn Rowan. U paní Stelly."

Nepodivil se. Něco takového očekával. Takt mu zabránil v otázkách, které by byly ponižující pro ně oba.

"Dal jsem slovo," řekl chladně. "Staň se tvá vůle."

"Děkuji, Veličenstvo."

"Dal jsem slovo," zopakoval, uhýbaje očima jejímu zraku, "a dodržím je. I když si myslím, že jsi vyslovila špatné přání. Děláš chybu. Kdybys změnila názor..."

"Nezměním," řekla, když si uvědomila, že císař větu nedokončí. "Proč bych jej měla měnit? Zvolila jsem si paní Stellu, zvolila jsem si věci, kterých jsem v životě poznala tak málo... Domov, teplo, laskavost... Srdce. Jak může být takové přání špatné? Jak může být chybou?"

Ubohá, naivní chudinko, pomyslel si Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd - Bílý Plamen Tančící Na Mohylách Nepřátel. Právě taková přání bývají nejosudovějšími chybami.

Avšak něco císaře zadrželo, aby to řekl nahlas - snad nějaká dávno zašlá vzpomínka.

*

"Zajímavé," pravila Nimue, když si vyslechla vyprávění. "Opravdu zajímavý sen. Byly ještě nějaké další?"

"No zdali!" utála Condwiramurs rychlým pohybem nože špičku uvařeného vajíčka. "Ještě teď se mi točí hlava po tě přehlídce! Ale to je běžné, první noc na novém místě se vždycky zdají blázniviny. Víš, Nimue, o nás, snílkách, se tvrdí, že naše nadání nespočívá v tom, že máme snové vize. Nevyužijeme-li transu anebo hypnózy, neliší se naše vidiny od snů jiných lidí ani intenzitou, ani bohatstvím, ani obsahem. Nás odlišuje a o našem talentu rozhoduje něco jiného. My si sny pamatujeme. Jen výjimečně zapomínáme, co se nám zdálo."

"Protože máte atypickou a jen pro vás charakteristickou činnost žláz s vnitřní sekrecí," pokračovala Paní jezera.

"Triviálně řečeno, jsou jimi vylučovány i vaše sny. Jako většina vrozených magických talentů, rovněž váš je prozaicky organického původu. Ale proč ti mám vysvětlovat něco, co sama dobře víš. Chci si poslechnout, jaké sny sis ještě zapamatovala."

"Mladý chlapec," svraštila brvy Condwiramurs, "putující s mošnou přes rameno mezi poli. Je časné jaro, pole jsou holá. Vrby... Vrby kolem cest a na mezích. Křivé, vykotlané. A také holé, dosud neolístěné. Jinoch jde a rozhlíží se po kraji. Padá noc. Vycházejí hvězdy. Jedna z nich se pohybuje. Kometa. Protáhla načervenalá jiskra protínající černé nebe..."

"Výborně," zaradovala se Nimue. "Nemám sice ani ponětí, o kom jsi snila, ale mohu přesně určit datum. Červená kometa byla viditelná pouhopouhých šest dní na jaře toho roku, kdy byl uzavřen cintránský mír. Konkrétně v prvních dnech března. Neobjevila se též v ostatních snech nějaká indicie, která by nám posloužila jako časový údaj?"

"Moje sny," zakabonila se Conwiramurs a osolila si vajíčko, "nejsou jako kalendář zemědělských prací. Nemají datované titulky. Ale pro pořádek, zdálo se mi také o bitvě u Brenny, určitě jsem si dlouho prohlížela Certosův obraz ve tvé galerii. Datum konání bitvy je přece známo, bylo to rovněž v roce komety, pokud se nemýlím."

"Nemýlíš. Vidělas v tom snu něco zajímavého?"

"Ani ne. Znět' koní, lidí, zbraní. Lidé se vraždí a řvou. Někdo z toho všeho asi zešílel a křičí: 'Orli! Orli!'"

"Co dál. Tvrdilas, že těch snů bylo tolik, až se ti z nich točí hlava."

"Nevzpomínám si..." zarazila se Condwiramurs. Nimue se usmála.

"No dobrá," vyhrkla adeptka, aby zavčasu zarazila případný jedovatý komentář Paní jezera. "Tu a tam něco zapomenu. Nikdo není dokonalý. Moje sny jsou náhodné výjevy, ne nějaké uspořádané police v knihovně."

"Vím," řekla Nimue. "Toto přece není zkouška tvých schopností, nýbrž rozbor legendy, jejích hádanek a bílých míst. A jde nám celkem dobře, vždyť už v prvních snech jsi určila dívku z portréту jako falešnou Ciri, kterou chtěl Vilgefoltz oklamat císaře Emhyra..."

Zmlkla, neboť do kuchyně vstoupil král Rybář. Uklonil se, zamručel a vytáhl z kredence bochník chleba, láhev a balíček zavinutý do plátna. Pak se otočil k odchodu, ale kupodivu se předtím nezapomněl opět uklonit a něco zamručet.

"Kulhá," řekla Nimue se špatně skrývaným soucitem. "Byl vážně raněn, na lovu mu divočák rozerval nohu. Proto tráví tolik času na lodi. U vesel a při rybolovu zapomíná na své zmrzačení. Je to dobrý člověk. A já..."

Condwiramurs zdvořile mlčela.

"Já potřebuji muže," vysvětlila věcně malá čarodějka.

Já také, pomyslela si adeptka. U d'asa, jakmile se vrátím na Akademii, hned se nechám někým sbalit. Celibát je snesitelný, ne však déle než jeden semestr.

Nimue si odkašlala:

"Jestli už nebudeš dále snídat a snít, můžeme přejít do knihovny."

*

"Vraťme se ke tvému snu."

Nimue otevřela složku, obrátila několik listů a vyňala jednu lavírovanou kresbu sépií. Condwiramurs okamžitě rozeznala zachycený výjev.

"Audience na Loc Grim"

"Samozřejmě. Dvojnice je uvedena k císařskému dvoru. Emhyr předstírá, že se nechal napálit, bez mrknutí oka hraje komedii. Pohled, zde jsou vyslanci neutrálních království, pro něž je to představení určeno. A tady nilfgaardští páni. Cítí se pokořeni, císař odmítl jejich urozené dcerušky a dal tak podnět ke vzniku jejich koalice. Už stojí stranou, šeptají si, plánují pomstu, spiknutí, vraždu. Dvojnice stojí se sklopenou hlavou před trůnem. Umělec, aby zdůraznil její tajuplnost, skryl dokonce rysy její tváře pod závojem.

To je v podstatě všechno, co víme o falešné Ciri. Žádné znění legendy se nezmiňuje o tom, co se s ní stalo později."

"Není těžké se domyslet," řekla smutně Condwiramurs, "že osud nebyl tomu děvčeti nakloněn. Až Emhyr získal originál, a my přece víme, že jej získal, bezpochyby se zbavil falsifikátu. Ve snu jsem sice nevyčítala tragédii, i když bych něco takového cítit měla, ovšem to, co vidím ve snech, není absolutně věrný obraz skutečnosti. Jako každému člověku se i mně do snů promítají moje touhy, stesky... I obavy."

"Já vím."

*

Prohlížely si grafické listy ve složkách a rozmlouvaly až do oběda. Králi Rybáři se zjevně vydařil ranní lov, poněvadž na oběd dostaly lososa na roštu. Na večeři také.

V noci Condwiramurs špatně spala: přejedla se.

Nevysnila nic. Cítila se proto trochu zahanbeně, ale Nimue nad tím mávla rukou. Máme čas, před námi je ještě mnoho nocí.

*

Věž Inis Witre měla několik koupelen, přepychových, obložených mramorem, lesknoucích se mosazí, vyhřívaných hypokaustem, jehož topeniště bylo umístěno někde ve sklepě. Condwiramurs dokázala lenořit ve vaně celé hodiny, avšak s Nimue se setkala až v lázni - malé dřevěné budce s můstkem na jezero. Seděly spolu na lavičce v páře stoupající z rozpálených kamenů polévaných vodou a lenivě se šlehaly březovými metličkami. Do očí jim stékal sláný pot.

"Pochopila jsem, že konečný výsledek mé praxe na Inis Witre by mělo být zodpovězení všech hádanek legendy o zaklínači a zaklínačce."

"Pochopilas dobře."

"Ve dne mě inspiruješ tematickými debatami a uměleckými díly, abys mě připravila na noc, kdy mám vysnit, jak se která událost, dnes už třeba úplně zapomenutá, doopravdy seběhla."

Tentokrát Nimue ani nepovažovala za nezbytné odpovědět. Vstala a vylila na kameny vodu ze džberu. Horká pára jim na okamžik vzala dech.

Zbytek vody z vědra vylila Nimue na sebe. Condwiramurs obdivovala její postavu, maličkou, avšak souměrnou a velmi pěknou. Tělo a vláchnou pleť mohla čarodějce závidět mnohá mladá dívka. Condwiramurs bylo čtyřiaadvacet - a záviděla.

"I když opravdu vysním nějakou neznámou věc," otřela si adeptka zpocenou tvář, „jak si budeme moci být jisty, že jde o pravdivou událost? Vážně nevím..."

"Za chvíli," přerušila ji Nimue. "Teď rychle ven. Už v tom parnu nemohu vydržet. Ochladíme se a pak si promluvíme."

I to patřilo k rituálu. Pleskající bosými chodidly po hladkých prknech můstku, vyběhly z lázně a s hlasitým pokřikem skočily do studené vody. Vyráchaly se, vylezly na můstek, posadily se na něj a ždímalý si vlasy.

Křikem a šploucháním vyrušený král Rybář se otočil, zastínil si oči dlaní a pohlédl směrem k nim. Vzápětí jim však ukázal záda a dále se věnoval svému rybářskému náčiní. Takové chování uznala Condwiramurs za svrchovaně urážlivé a trestuhodné. Její názor na krále Rybáře se nedávno změnil, když zjistila, že při rybaření se věnuje rovněž četbě. Všimla si, že s knihou zamířil dokonce i na záchod - a šlo, světe div se, o Speculum aureum, dílo myšlenkově hluboké a náročné. Jestliže se tedy adeptka v prvních dnech pobytu na ostrově divila vkusu své hostitelky, časem přestala. Uvědomila si, že král Rybář je křupanem a hulvátem pouze naoko. Zjevně takové chování považoval za bezpečnou masku.

Tím více musí ženu urážet, zlobila se Condwiramurs, že nějaký mužský civí na udice a splávky, když nablízku defilují dvě nahé nymfy, z nichž by takový starý kozel neměl spustit oči.

"Jak poznáme, že jsem vysnila pravdu?" vrátila se k tématu, utírajíc se osuškou. "Znám snad všechny literární úpravy legendy: od Marigoldova Půl století poesie po Paní jezera Andrey Ravixe. Znáám důstojného Jarreho, rozličná vědecká pojednání, o populárních zpracováních ani nemluvě. Všechny ty příběhy na mne měly vliv, zanechaly stopy v mé paměti, nedokážu je vytěsnit ze svých snů. Je nějaká šance proniknout fikcí a vysnit pravdu?"

"Je."

"Jak velká?"

"Stejná jako ta," ukázala Nimue pohybem hlavy na loďku na jezeře, "kterou má král Rybář. Podívej se, jak neúnavně nahazuje své háčky. Zachycuje jimi kořeny, potopené keře i stromy, staré boty, utopence a kdo ví co ještě. Ale čas od času něco uloví."

"Takže dobrý lov," povzddechla si Condwiramurs a začala se oblékat. "Nahazujme háčky a lovme. Hledejme pravdivý průběh pověsti. Při vši úctě, Nimue, ty ale nejsi první na tomto lovišti. Je možné, aby nějaký detail unikl pozornosti historiků a badatelů, kteří zde lovili před námi? Nechali nám aspoň jednu rybičku?"

"Nechali," řekla Nimue přesvědčeně, rozčesávajíc si mokré vlasy. "Bílá místa zaplnili smyšlenkami a krasomluvou. Anebo zahalili mlčením."

"Například?"

"Například zaklínačovo přezimování v Toussaintu."

Všechna podání legendy odbývají to období krátkou větou ve smyslu: 'Hrdinové strávili zimu v Toussaintu.' Dokonce i Marigold, který svým avantýrám v tom knížectví věnoval celé dvě kapitoly, tajuplně mlčí o tom, čím se zabýval zaklínač. Nestojí za to dovědět se, co se tam tě zimy udalo? Po útěku z Belhavenu a setkání s elfem Avallac'hem v podzemních sálech Tir na Bea Arainne, po boji v Caed Myrkwid a rozhovoru s druidkou? Co, u všech všudy, dělal zaklínač od října do ledna?"

"Co by? Zimoval!" pokrčila rameny adeptka. "Před jarním táním neměl možnost přejít přes průsmyky, a tak zimoval a nudil se. Není divu, že pozdější autoři odbývali tu nudnou epizodu stručným: 'Přešla zima.' Ale když jinak nedáš, zkusím něco vysnit. Máme nějaké obrázky nebo kresby?"

Malá čarodějka se usmála:

"Máme spoustu obrázků."

*

Skalní malba představovala loveckou scénu. Hubené, nedbalými tahy načrtnuté lidské postavičky s luky a oštěpy pronásledovaly dlouhými skoky ohromného zubra. Zubr byl fialový, pruhovaný jako tygr a nad jeho zahnutými rohy se vznášelo něco, co připomínalo vážku.

"Tak tohle," pokýval hlavou Regis, "je dílo elfa Avallac'ha, který tak hodně věděl."

"Ano," potvrdil Geralt. "Jeho vlastnoruční malba."

"Problém jev tom, že jsme při průzkumu jeskynního systému nenašli ani elfy, ani jiné tvory, o kterých jsi vyprávěl."

"Byli tady. Teď se schovali. Anebo přestěhovali."

"To je nesporný fakt. Nezapomeň, že ti bylo uděleno slyšení výlučně na přímlovu flaminiky. Zdá se, že se jednalo pouze o jedno jediné slyšení. Poté, co nám flaminika kategoricky odepřela další pomoc, dost dobře nechápu, čeho chceš dosáhnout tím, že celý den prolézáme tyhle skalní sluje. Obávám se, že to nemá smysl."

"Já také," řekl hořce zaklínač. "Viš, nikdy nepochopím jednání elfů. Alespoň však už vím, proč je většina lidí nesnáší. Těžko se lze ubránit pocitu, že si z nás elfové tropí žerty. Jakoby se nám všemi svými činy a slovy a myšlenkami vysmívali, bohapustě si z nás stříleli."

"Promlouvá z tebe antropomorfismus."

"Možná. Ale ten pocit zůstává."

"Co uděláme?"

"Vrátíme se do Caed Myrkwid. Druidky už Cahirovi jistě přišly skalp k lebce. Potom skočíme na koně a využijeme pozvání kněžny Anny Henrietty. Netvař se tak, upíre, Milwa má zlomená žebra, Cahir rozbitou hlavu, odpočinek v Toussaintu oběma prospěje. A musíme také dohlédnout na Marigolda, dříve než zase něco provede."

"Inu," vzdychl Regis. "Ať je po tvém. Budu se muset vyhýbat zrcadlům a psům a mít se na pozoru před čaroději a telepaty... Kdyby mne přesto někdo odhalil, spoléhám na tebe."

"Spolehni se," řekl vážně Geralt. "Nemám ve zvyku opouštět přítele v nouzi."

Upír se usmál a protože byli sami, neskrýval špičáky:

"Přítele?"

"Promlouvá ze mne antropomorfismus. Pojd', vylezeme už z těch jeskyní, přáteli. Tady už chytíme leda revma."

"Nejspíš. Ledaže... Geralte? Podle toho, co jsi spatřil, je elfská nekropole Tir na Bea Arainne hned za touto stěnou. Mohli bychom se tam dostat, kdyby... Viš. Kdybychom ji prorazili. Neuvažoval jsi o tom?"

"Ne. Neuvažoval."

*

Králi Rybáři se opět poštěstilo, protože na večeri byli jezerní pstruzi. Ryby byly tak chutné, že věda přišla zkrátka. Condwiramurs se znovu přejedla.

*

Condwiramurs řihla. Je čas spát, pomyslela si, když se už podruhé přistihla při mechanickém obracení stránek knihy, aniž by vnímala obsah. Je čas snít.

Zívla a odložila knihu. Přeskupila polštáře ze sestavy čtecí na sestavu spací. Zakletím zhasila lampu. Ložnice se pohroužila do tmy husté jako melasa. Těžké velurové závěsy byly důkladně zataženy, poněvadž adeptka již dávno zjistila, že nejlépe sní v absolutní temnotě. Vrtěla se pod pokrývkou a přemítala, pro co se rozhodnout: nechat se nést proudem snů anebo kotvit.

Navzdory hrdým ujišťováním si snílky nejméně polovinu svých snů nepamatovaly a spousta dalších uvízla v paměti oneiromantek jen jako změt' obrazů, výjevů, proměnlivých barev a tvarů připomínající kaleidoskop - dětskou hračku ze střípků zrcátek a barevných sklíček. Jestli přicházely snové vidiny bez ladu a skladu a nedávaly žádný smysl, bylo možno mávnout nad nimi rukou a více se o ně nezajímat podle pravidla: zapomenout znamená, že nestojí za to si pamatovat. V hantýrce snílek se takovým snům říkalo "šuntý".

Horší a poněkud zahanbující záležitostí byla "vidma" - sny, z nichž si snílky pamatovaly jen fragmenty, kratičké úryvky událostí a ráno po nich zůstával nejasný pocit přijatého, leč nevybavitelného děje. Když se vidmo opakovalo vícekrát, bylo jisté, že jde o sen, jenž je z nějakého důvodu důležitý. Tehdy se musela snílka pomocí autosugesce donutit k novému, tentokrát důkladnějšímu prosnění vidma. Nejlepší výsledky přinášela metoda návratu do snu ihned po probuzení, říkalo se jí "háčkování". Pokud se sen nedal zaháčkovat, bylo možno se pokusit o vyvolání potřebné snové situace koncentrací a meditací před usnutím. Takové programování snů se nazývalo "kotvení".

Po dvanácti nocích na ostrově měla Conwiramurs již tři seznamy snů. Na první z nich byla patřičně pyšná.

Zaznamenávala do něj zdárně zaháčkovaná nebo zakotvená vidma, jako byly například sny o rebelii na ostrově Thaneddu, putování zaklánače a jeho družiny ve vánicích v průsmyku Malheur i v jarních lijácích v údolí Sudduth.

Druhý seznam obsahoval její, před Nimue nepřiznané, prohry a neúspěchy - sny, které přes všechnu snahu zůstávaly nadále záhadou. Poslední seznam byl pracovní, zapsala sem sny, které teprve měly přijít na řadu.

A pak byl jeden mimořádný sen, zvláštní, leč příjemný, vracející se jen ve střípcích a útržcích, v nezachytitelných šepotech a hedvábných dotecích.

Milý, tklivý sen.

Budiž, pomyslela si Condwiramurs, zavírajíc oči. Ať je to on.

*

"Myslím, že už vím, co dělal zaklánač celou zimu v Toussaintu."

"No prosím," zvedla Nimue zrak od rukopisu, jenž právě studovala. "Konečně jsi něco vysnila?"

"Jak by ne!" prohlásila chlubně Condwiramurs. "Vysnila! Zaklánače Geralta ve společnosti ženy s krátkými černými vlasy a zelenýma očima. Nevím, kdo to byl, možná ta kněžna, o které píše Marigold ve svých pamětech."

"Nečetlas příliš pozorně," zchladila ji čarodějka. "Marigold popisuje kněžnu Anariettu velmi podrobně a rovněž další prameny uvádějí, že vlasy měla, cituji: kaštanové barvy a zářící vpravdě jako zlatá aureola."

"Takže to nebyla ona," připustila adeptka. "Moje žena byla černovlasá. Vpravdě jako uhel. A sen byl... Hmmm..

Zajímavý."

"Napjatě poslouchám."

"Hovořili spolu. Jenže to nebyl obyčejný rozhovor."

"Co na něm bylo tak neobyčejného?"

"Většinu času měla nohy na jeho ramenou."

*

"Pověz mi, Geralte, věříš na lásku na první pohled?"

"A ty?"

"Já věřím."

"Teď už vím, co nás spojuje. Protivy se přitahují."

"Nebud' cynický!"

"Proč? Cynismus prý dokazuje inteligenci."

"To je lež. V té své pseudointelektuální rétorice je cynismus nechutně pokrytecký a neupřímný. Ha, když už jsme u upřímnosti, prozrad' mi, co na mně nejvíce miluješ."

"To."

"Po cynismu triviálnost. Zkus to ještě jednou."

"Nejvíce na tobě miluji tvůj rozum, tvou inteligenci a tvou hlubokou oduševnělost. Tvou svobodu a nezávislost a tvou..."

"Odkud se v tobě bere tolik jízlivostí?"

"To nebyla jízlivost, to byl žert."

"Nesnáším takové žertování a zvláště nemístné. Všechno, můj milý, má svůj čas a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli. Je čas mlčení a čas mluvení, čas pláče a čas smíchu, čas setby a čas sklizně..."

"Čas tělesných požitků a čas zdrženlivosti od nich?"

"Neber to tak doslova. Naopak doplníme, že nyní je čas komplementů. Milování bez milostných lichotek se stává jenom

bezduchou činností k ukojení tělesné potřeby. Říkej mi komplimenty!"

"Od Buiny po Jarugu nemá žádná jiná tak pěkný zadeček jako ty."

"To je mi pocta, přirovnávat mě k barbarkám, které jsi poznal mezi nějakými říčkami na Severu. Byla bych ochotna strávit banalitu tvé poklony, kdybys přinejmenším řekl: od Alby po Weldu? Anebo od Alby po Sansretour?"

"V životě jsem nebyl u Alby. Chtěl jsem se vyvarovat prohlášení, které se neopírá o osobní znalost a zkušenost."

"Ach, skutečně? Jsem přesvědčena, že ženských pozadí jsi viděl a poznal dostatečně mnoho, abys mohl takové prohlášení vyslovit. Co, bělovlasý? Kolik lásek jsi měl přede mnou? Nu? Na něco jsem se tě ptala, zaklínači! Dej pryč ty ruce, tak snadno se nevykroutíš! Přízněj se, kolik žen jsi miloval přede mnou?"

"Žádnou. Ty jsi první."

"Konečně vyznání!"

*

Paní jezera se již dlouho dívala na šerosvitný obraz s desítkou žen sedících kolem kulatého stolu.

"Škoda," zalitovala, "že nevíme, jak ve skutečnosti vypadaly."

"Velmistryně?" podivila se Condwiramurs. "Vždyť je plno jejich portrétů. Jen v samotné Arethuse..."

"Řekla jsem: ve skutečnosti," přerušila ji Nimue. "Ne na pochlebovačných podobiznách namalovaných podle jiných pochlebovačných podobizen. Nezapomínej, že byla doba, kdy se ničily obrazy čarodějek. I samotné čarodějky. Později zase nastalo období nekritické chvály, kdy Mistryně musely již svým vzhledem vzbuzovat obdiv, úctu a dokonce strach. Z té doby pocházejí všechna ta Setkání Lóže, Jednání, Rozhodnutí & Konventy, umělecká díla zpodobňující kulatý stůl a deset nádherných, oslnivě krásných žen, jež kolem něj zasedaly. Ale stejně jako v případě Ciri, jejich autentické portréty rovněž nemáme. Až na dvě výjimky: portrét Marguerity Laux-Antille, který byl zázrakem zachráněn z požáru a nyní visí v Arethuse, a portrét Shealy de Tancarville z paláce Ensenady v Lan Exeteru."

"A co obraz Francescy Findabair od neznámého elfského malíře, visící ve vengerberské Pinakotéce?"

"Falsum. Když se otevřela Brána a elfové odešli, odnesli anebo zničili všechna svá umělecká díla, nezanechali žádný obraz ani sochu. Nevíme, zda byla Sedmikráska z Dolin opravdu tak krásná, jak se traduje. Neznáme podobu Idy Emean. A poněvadž v Nilfgaardu byly obrazy čarodějek ničeny obzvláště důkladně a systematicky, nemáme ponětí, jak vypadaly Assire var Anahid a Fringilla Vigo."

"Věřme tomu," vzdychla Condwiramurs, "že vypadaly právě tak, jak byly později zpodobňovány. Důstojné, vznešené, dobré, moudré, čestné a šlechetné. A krásné, oslnivě krásné... Věřme tomu. Nějak se s tím lépe žije."

*

Denní program na Inis Witre postupem času upadl do nudné rutiny. Analýza snů začínající po snídani se obvykle protáhla až do poledne. Před obědem se Condwiramurs ještě chodila projít, avšak i procházky ji zanedlouho začaly nudit. Nebylo divu, Za hodinu bylo možno obejít dvakrát celý ostrůvek a nespátřit nic jiného než kameny na břehu, racky ve vzduchu a vodu v jezeře.

Po obědě a siestě následovaly disputace v knihovně, studium knih, svitků a manuskriptů, prohlížení obrazů, náčrtů a map. A dlouhé, do noci se protahující rozhovory a srovnávání legendy a pravdy.

A v noci přicházely sny. Rozličné sny. Začal se projevovat i celibát: namísto snů o zaklínačské legendě se Condwiramurs zdálo o jediném muži v dosahu - králi Rybáři. V nejrůznějších situacích, od děsivých až po vypjatě erotické. Mezi ty první patřil sen, v němž ji král Rybář vláčel na šňůře za lodí. Vesloval pomalu, takže klesala do hloubky, tonula, polykala vodu a měla příšerný strach, neb cítila, jak se ode dna zvedá a vzhůru pluje něco ohromného a hladového, co chce pohltit návnadu, kterou byla ona sama. V okamžiku, kdy ji to něco mělo už už chytit, opřel se král Rybář mocně do vesel, šňůra se napjala a odtáhla ji z dosahu čelistí neviditelného dravce. Docházel jí dech - a tehdy procítila.

Ve snu erotickém klečela na dně kymácející se pramice, ohnutá přes její okraj a král Rybář ji držel za krk a zezadu s ní kopuloval. Vrčel při tom, chrchlal a plival do vody. Kromě tělesné rozkoše pocítovala Condwiramurs opět útroby svírající strach: co se stane, jestli je přistihne Nimue? Pojednou ve vodě uviděla rozvlněnou, strašnou tvář Paní jezera - a zbrocená potom se probudila.

V takových chvílích vstávala, otevírala okno a zalykala se nočním vzduchem, měsíčním světlem, jezerní mlhou. A potom snila dále.

*

Věž Inis Witre měla balkón nad jezerem. Z počátku mu Condwiramurs nevěnovala pozornost, ale časem měla důvod k zamyšlení. Balkón byl zvláštní, protože nepřístupný. Nedalo se na něj vyjít z žádné místnosti, kterou znala. Vědoma si, že sídla čarodějek se bez podobných tajných anomálií neobejdou, Condwiramurs se na nic neptala. Ani tehdy, když při procházce na břehu viděla, že ji Nimue právě z toho balkónu pozoruje. Zjevně byl nepřístupný pouze nepovolaným a nezvaným. Nahněvaná, že je zde za takovou považována, předstírala, že se nic neděje. Avšak netrvalo dlouho a tajemství se vyjasnilo.

Bylo to po sérii zvláštních snů vyvolaných akvarely Wilmy Wessely. Autorka byla očividně fascinována dobrodružstvími Ciri ve Věži vlaštovky, protože všechna svoje díla věnovala pouze jim.

"Mám divné sny," postěžovala si dívka jednoho jitra. "Sním... obrázky. Ne scény, ne výjevy, ale obrázky. Ciri na

ochozu věže... Nehybný obrázek."

"Nic víc? Žádný vjem kromě zrakového?"

Nimue pochopitelně věděla, že tak schopná snílka jako Condwiramurs sní všemi smysly, přijímá sny nejen zrakem jako většina lidí, ale též sluchem, hmatem, čichem - ba i chutí.

"Nic," zavrtěla hlavou adeptka. "Jenom..."

"No?"

"Myšlenka. Utkvělá myšlenka, že v té věži nejsem paní, nýbrž vězněm."

"Pojď se mnou."

Jak se Condwiramurs domýšlela, přístup na balkón byl možný pouze ze soukromých komnat Paní jezera, čistých, pečlivě uklizených, vonících santalovým dřevem, myrhou, levandulí a naftalínem. Bylo nutno otevřít nízká skrytá dvířka a sejít dolů po točitém schodišti.

Na rozdíl od ostatních místností nebyly v tajném pokojíku žádné závěsy ani dřevěné obklady, pouze nabílené holé stěny. Proto se komnata zdála velmi jasná, o to více, že v ní bylo vysoké trojdílné okno, či spíše prosklené dveře na balkón.

Veškerý nábytek v tajné komnatě tvořila dvě křesla, ohromné zrcadlo v mahagonovém rámu a stojan s vodorovnou přičkou, na níž byl zavěšen gobelín. Měřil asi pět krát sedm stop a třásněmi se dotýkal podlahy.

Na gobelínu byl útes nad horským jezerem. Hradby na vrcholu útesu vypadaly jako součást skalní stěny. Ten hrad Condwiramurs dobře znala z mnoha ilustrací.

"Vilgeförtzova citadela - místo, kde věznil Yennefer. Zde skončila legenda."

"Správně," přisvědčila nevzrušeně Nimue. "Zde skončila legenda - alespoň v tradičních verzích. Protože známe právě je, zdá se nám, že známe i konec pověsti: Ciri unikla z Věže vlaštovky, v níž, jak jsi vysnila, byla vězněna. Když pochopila, co s ní zamýšlejí, uprchla. Různá znění legendy však nepopisují její útěk stejně."

"Mně," skočila jí do řeči adeptka, "se nejvíce líbí vyprávění, jak za sebe házela začarované předměty: hřebec, jablko, šátek. Ale..."

"Condwiramurs."

"Omlouvám se."

"Jak jsem řekla: vypravěči si vymysleli mnoho způsobů jejího útěku. Avšak žádný nevysvětluje, jak se dostala z Věže vlaštovky rovnou na Vilgeförtzův hrad. Když se ti nedaří vysnit Věž vlaštovky, zkus vysnit hrad. Prohlédni si gobelín... Posloucháš mě vůbec?"

"To zrcadlo... Je kouzelné, že?"

"Ne, vymačkávám si před ním uhry."

"Promiň."

"Je to Hartmannovo zrcadlo," vysvětlila Nimue, vidíc dívčin dotčený výraz. "Jestli chceš, podívej se. Ale buď opatrná, prosím."

"Je pravda," zeptala se adeptka vzrušením se chvějícím hlasem, "že se dá Hartmannem projít do jiných..."

"Světů? Ovšem. Ale ne bezprostředně, ne bez dlouhých příprav, cvičení, meditací a spousty jiných věcí. Když jsem tě nabádala k opatrnosti, měla jsem na mysli něco jiného."

"Co?"

"Hartmann funguje v obou směrech. Vždycky z něj může někdo nebo něco vyjít."

*

"Víš, Nimue, když jsem se dívala na ten gobelín..."

"Snílas?"

"Sníla. Ale zvláště. Z ptáčích perspektiv. Byla jsem ptákem, letěla jsem.. Pozorovala jsem ten hrad zvenčí. Nemohla jsem proniknout dovnitř, něco mi v tom bránilo."

"Sleduj gobelín," přikázala malá čarodějka. "Sleduj citadelu. Prohlédni si ji pozorně. Koncentruj se, vryj si její obraz do paměti, soustřeď se na každý detail. Chci, aby ses tam ve snu dostala, abys vstoupila dovnitř. Je důležité, abys tam vešla."

*

Venku za zdmi hradu řádila vánice, ale v krbu, živen tlustými poleny, plápolal oheň. Yennefer se nemohla nabažit tepla. Její současná cela byla sice lepší než vlhká kobka, v níž strávila přinejmenším dva měsíce, ale i tak jí v ní cvakaly zuby zimou. Ve vězení takřka ztratila pojem o čase, později jí také nikdo neřekl žádné datum, poznala jen, že je zima, prosinec, možná už leden.

"Jez, Yennefer," pobídl ji Vilgeförtz. "Neostýchej se."

Čarodějka si ostých nepripouštěla ani náhodou. Jedla pomalu pouze proto, že sotva zahojené prsty byly tuhé a neobratné, jen s obtížemi v nich udržela příbor. Jíst kuře rukama ji však ani nenapadlo: musela dát najevo svou nadřazenost nad Vilgeförtzem a ostatními muži u stolu - černokněžnickovými hosty. Žádného z nich neznala.

"S politováním ti musím oznámit," promlouval Vilgeförtz a hladil prsty stopku poháru, "že tvoje schovanka Ciri opustila tento svět. Za tu tragédii můžeš dávat vinu jen sama sobě, Yennefer. A svému pošetilému vzdoru."

Jeden ze stolovníků, drobný černovlasý muž, hlasitě kýchl a vysmrkal se do batistového kapesníku. Nos měl červený, opuchlý a evidentně nadobro ucpaný.

"Na zdraví," popřála Yennefer, nevěnujíc pozornost Vilgeforszově zlověstné zprávě. "Kde ses tak nachladil, vážený pane? Stál jsi po koupeli v průvanu?"

Druhý host, starší, vysoký a hubený, s nepřírozně bledýma očima, se zachechtal. Nastydlý muž, třebaže se mu tvář sešklebila zlostí, poděkoval čarodějce odměřenou úklonou a krátkou, huhňavou odpovědí. Ne dost krátkou a huhňavou, aby nerozeznela nilfgaardský přízvuk.

Vilgeforsz k ní obrátil tvář. Nenosiť už na hlavě mřížku ze zlatých drátů ani broušený krystal v očním důlku, ale vypadal ještě ohydněji než v létě, když ho spatřila poprvé od jeho zranění. Zregenerovaná levá oční bulva byla již schopna vidění, avšak zůstala značně menší než pravá. Ta asymetrie vzbuzovala odpor.

"Ty Yennefer," utrousil, "si zřejmě myslíš, že lžu, abych tě zlomil. Proč bych to dělal? Zpráva o dívčině smrti mne zdrtila stejně jako tebe, ne-li více. Vždyť jsem s ní měl dalekosáhlé plány, jenž měly rozhodnout o mé budoucnosti. Nyní Ciri nežije a mé plány se zhroutily."

"To je dobře," odsekla Yennefer a snažila se neobratně rozkrojit nožem druhý chod - nadívanou kotletu.

"Naopak tebe," pokračoval černokněžník, "poutal k Ciri bláhový sentiment vyvolaný dílem vlastní neplodností a dílem pocitem viny. Ano, Yennefer, pocitem viny. Vždyť ses aktivně účastnila genetického experimentu, díky němuž Ciri přišla na svět. Mimochodem nezdařeného, protože experimentátorům se nedostávalo vědomostí."

Yennefer mu mlčky pokynula pohárem a v duchu se modlila, aby jí nevypadl z prstů. Dospěla k názoru, že nejméně dva z nich bude mít neohebné velmi dlouho, možná trvale.

Vilgeforsz její gesto viditelně popudilo.

"Už se stalo, je pozdě," procedil skrze zuby. "Věz však, že já jsem potřebné vědomosti měl. A kdybych měl i děvče, dovedl bych své vědomosti zužitkovat. Máš čeho litovat, i když jsi suchá a jalová jako poušť, chtěl jsem posílit chatrný zbytek tvého mateřského pudu a dát ti na starost nejen dcerku, ale dokonce i vnouče. Nebo alespoň ersatz vnoučete."

Yennefer pohrdavě prskla i když v ní vřelo vztekem.

"Nerad ti kazím tu nápadně dobrou náladu, má drahá," řekl ledově černokněžník. "Asi tě zarmoutí i moje druhá zpráva, že zahynul rovněž vědmák Geralt z Rivie. Pokud vím, k dotyčnému tě poutal obdobný cit jako k nebohé Ciri: pošetilý, trapný a sentimentální, až se zvedal žaludek. Dá se říci, že ten nepohodlný mutant odešel ze scény efektně a doslova ohnivě. V tomto ohledu si však nemusíš nic vyčítat, veškeré zásluhy patří mně. Ochutnej kandované hrušky, jsou skutečně delikátní."

V čarodějčinych fialkových očích vzplála nenávist. Vilgeforsz se rozesmál:

"Teď se mně líbíš. Kdybych ti nedal ty elegantní dwimeritové náramky, určitě bys mě na místě spálila na popel. Avšak takhle mě můžeš pálit leda pohledem."

Nachlazený se rozkýchal, až se mu valily slzy z očí. Dlouhán si Yennefer měřil nepřijemným rybím pohledem.

"Ale kampak se poděl pan Rience?" otázala se uštěpačně čarodějka. "Pan Rience, který mi tolik nasliboval, co všechno mi provede. A kde je pan Schirru, který mne nikdy neopomněl udeřit anebo kopnout? A proč se moji strážní, donedávna suroví a sprostí hrubiáni, ke mně znenadání začali chovat s bázlivou úctou? Ne, nemusíš odpovídat, Vilgeforsz. Myslím, že to vím. To, co ses mi tady snažil nakukat, jsou jen bludy. Ciri ti vyklouzla, Geralt jakbysmet - a při té příležitosti tvým pohůnkům zřejmě připravil krvavou lázeň."

Co teď? Tvé plány se zhroutily, sám jsi to přiznal, sny o světovládě se rozplynuly jako dým. Přece jsi mne nepřestal sondovat svým detektorem z lítosti a nepřerušil moje mučení ze soucitu. Čarodějové tě zaměřují, Dijkstra je ti na stopě a císař Emhyr zatahuje sítě - a je zlý, zatraceně zlý. Ess a tearth, me tiarn? A 'pleine a cales, ellea?"

"Rozumím Obecně," řekl nastydlý Nilfgaardčan, neuhýbaje jejímu pohledu. "Jmenuji se Stefan Skellen. A vůbec nemám plné kalhoty. Spíše se domnívám, že jsem ve značně lepší situaci než ty, paní Yennefer."

Proslov mu vzal dech, rozkašlal se a opět se vysmrkal do promočeného kapesníku. Vilgeforsz uhodil otevřenou dlaní do stolu.

"Dost zábavy," řekl a hrozivě zašilhal svým miniaturním okem. "Uvědom si, Yennefer, že mi už nejsi potřebná. Mohl bych tě nechat zašít do pytle a utopit v jezeře, ale nerad se uchyluji k takovým krajním metodám. Do doby, kdy mi okolnosti dovolí anebo mne přinutí přijmout tohle rozhodnutí, zůstaneš v separaci. Ale varuji tě: nedělej mi problémy. Pokud se znovu pokusíš o hladovku, nebudu již ztrácet čas a krmit tě hadicí do krku, nechám tě klidně pojit hladu. V případě pokusu o útěk jsem dal tvým strážcům jednoznačné příkazy. A nyní se s tebou rozloučím. Pokud jsi už ukojila..."

"Ne," vstala Yennefer a hodila na stůl zmuchlaný ubrousek. "Možná bych ještě něco snědla, avšak ve vaší společnosti ztrácím chuť. Odcházím."

Stefan Skellen se rozkašlal. Bledooký na ni upíral zlý pohled a zlověstně se usmíval. Vilgeforsz se díval stranou.

Jako obyčejně, když byla vedena z cely anebo do cely, pokoušela se Yennefer zorientovat, kde se nachází, získat alespoň nějakou informaci, jež by jí pomohla při plánovaném útěku. Jako obyčejně byla zklamána, chodby, kterými ji vedli, byly bez oken, takže neměla možnost zahlédnout okolní krajinu nebo aspoň slunce, aby mohla určit světové strany. Telepatii jí znemožňovaly dva těžké náramky a obruč na šíji, vše z dwimeritu.

Její cela byla holá a bezútěšná, Yennefer však dosud nezapomněla na svou úlevu a radost, když ji sem přestěhovali z podzemní kobky se stěnami pokrytými plísní a solnými výkvěty, uprostřed jejíž podlahy se neustále držela louže páchnoucí kalné vody. K jídlu jí byly do té díry házeny odpadky, které jí drží potkani bez obtíží kradli ze zmražených rukou. Když jí po nekonečných osmi týdnech sňali řetězy, vyvedli ji ven a dovolili jí, aby se umyla a převlékla, byla nejšťastnějším vězněm na světě. Její nová cela jí připadala jako královská komnata a řídká polévka jako pochoutka hodná císařské tabule, třebaže i zde jedla pomyje, spala na tvrdé pryčce a přebývala ve studeném kamrlíku, kde po čtyřech krocích narazila na stěnu.

Yennefer zaklela a posadila se na stoličku, která byla kromě pryčny jejím jediným kusem nábytku.

Vstoupil tak tiše, že ho málem nezaslechla.

"Jmenuji se Bonhart," promluvil. "Zapamatuj si to jméno, čarodějnice, dobře si je vryj do paměti."

"Trhni si nohou!"

"Jsem lovec lidí," zavrčel. "Před třemi měsíci, v září, jsem v Ebbingu ulovil tvého parchanta - tu proslulou Ciri, o které tady byla řeč."

Yennefer horečně přemýšlela. Září. Ebbing. Ulovil ji, ale teď ji nemá. Lže?

"Tu popelavou zaklínačku vycvičenou na Kaer Morhen. Přinutil jsem ji bojovat v aréně, vraždit lidi před obecenstvem. Pomalu jsem ji měnil v bestii. Drezúroval jsem ji bičem, pěstmi i botami, dlouho a účinně. Ale zdrhla mi, ta zelenooká zmije."

Yennefer si nenápadně oddechla.

"Utekla mi do jiných světů. Ale znovu se potkáme, jsem si tím jist. Víš, čarodějnice, jediné, čeho lituji, je to, že tvého vědmáckého milence upekli na hranici. Chtěl jsem mu dát ochutnat své oceli, prašivému proměněnci."

Yennefer se uchechtla:

"Poslyš, Bonharte nebo jak si to říkáš. Pobavils mě. Zaklínači nesaháš ani po kotníky, nemůžeš se mu rovnat - v žádném ohledu. Jak jsi přiznal, jsi prachobyčejný ras. Jenže ty můžeš lovit jenom štěňata. Jen malé pejsky."

"Podívej se, vědmo!"

Prudkým pohybem rozhalil košili a vytáhl zpod ní tři stříbrné medailony na vzájemně propletených řetízcích. Na jednom byla hlava kočky, na druhém gryfa anebo orla. Třetí dobře neviděla, ale zdálo se jí, že na něm byl vlk.

"Takové cetky," pokrčila rameny s předstíranou lhostejností, "koupíš na každém jarmarku."

"Tyhle nejsou z jarmarku."

"Co nepovíš?"

"Přišel čas," zasyčel Bonhart, "kdy se slušní lidé začali obávat zaklínačů více než netvorů. Netvoři seděli v lesích a ve skalách, ale proměněnci drze chodili po ulicích, navštěvovali krémy a tržnice, potloukali se okolo chrámů, úřadů, škol. Slušné lidi to uráželo, začali tedy hledat někoho, kdo by s nestydatými vědmáky udělal pořádek. A našli ho. Nebylo to hned, nebylo to blízko a nebylo to lacino - ale našli. Jak vidíš, dostal jsem tři mutanty, žádný další se neobjevil, aby pobuřoval slušné lidi. Kdyby se objevil, oddělal bych ho jako ty před ním."

"Vážně?" ušklíbla se Yennefer. "Ze zálohy, na dálku z kuše anebo bys mu v hospodě namíchal do jídla jed?"

Bonhart schoval medailony pod košili a dvěma kroky byl u ní.

"Provokuješ mě, děvko!"

"O to mi šlo!"

"Ach tak? Předvedu ti, čubko, že se s tím tvým ošoustem můžu rovnat ve všech směrech! Že ho dokonce předčím!"

Oba strážní přede dveřmi sebou polekaně trhli, když znenadání zaslechli z cely rachot, rány, řev a sténání. A kdyby měli někdy v životě možnost uslyšet všiskot do pastí lapeného pantera, přísahali by, že se z cely ozval právě ten zvuk. Potom se za dveřmi ozvalo strašlivé zařvání, připomínající pro změnu zraněného lva, kterého ovšem strážní rovněž nikdy neslyšeli, neboť mohli spatřit pouze jeho vyobrazení na heraldických štítech. Pohlédli na sebe. Pokývali hlavami. A pak vtrhli dovnitř.

Čarodějka seděla na zemi v koutě místnosti. Vlasy měla rozčuchané, šaty a prádlo roztrhané odshora až dolů a její drobná dívčí ňadra se prudce zvedala a klesala. Z nosu jí prýštila krev, na líci nabíhala podlitina a na pravém rameni otisky prstů. Lovec lidí seděl na opačném konci cely ve štěpínách rozražené stoličky a oběma rukama se držel za rozkrok. Též jemu z nosu tekla krev, barvíc mu knír šarlatem. Obličej měl poznamenán krvavými drápenci. Čarodějčiny ledva zahojené prsty s vytrhanými nehty byly ubohou zbraní, zato snýtované okraje dwimeritových náramků měly báječně ostré hrany. V Bonhartově oteklé tváři, přímo za jármovým obloukem, byla hluboko zabodnuta dvojzubá vidlice na maso, kterou Yennefer nepozorovaně zcizila při večeři.

"Jen malé pejsky, rase," zasípala čarodějka, pokoušejíc se zahalit cáry šatů. "Od čubek se drž co nejdále. Na ně nestačíš, chcípáku!"

Mrzelo ji, že se netrefila tam, kam mířila - do oka. Ale co, cíl se pohyboval a nikdo není dokonalý.

Bonhart hekl, vstal, vytrhl vidličku, zaryčel a zavravoral bolestí. Sprostě zaklel.

Hluk z cely mezitím přilákal další dvojici strážných.

"Hej, vy!" křikl Bonhart, utíraje si rukávem krev z tváře. "Sem! Složte tu kurvu na podlahu, roztáhněte jí nohy a pořádně mně ji držte!"

Bachaři se podívali nejdřív na sebe, pak na strop.

"Raději odejdi, pane," ozval se jeden. "Nebudeme ji nikomu roztahovat ani držet. To není naše práce."

"A kromě toho," doplnil šepem druhý, "nechceme skončit jako Rience a Schirrá."

*

Condwiramurs odložila kartón s obrázkem sedící ženy se skloněnou hlavou. Žena byla v poutech a řetězy přikována ke kamenné stěně.

"Ji věznili," utrousila, "a zaklínač zatím v Toussaintu dováděl s nějakou brunetkou."

"Odsuzuješ ho?" zeptala se Nimue. "I když o tom skoro nic nevíš?"

"Ne, neodsuzuji, ale..."

"Není žádné ale. Nemluv o tom, prosím."

Nějakou dobu seděly mlčky a listovaly grafickými listy ve složce.

"Všechny verse legendy," ukázala Condwiramurs na jednu ilustraci, "uvádějí jako místo jejího konce, rozhodujícího střetnutí Dobra se Zlem, hrad Rhys-Rhun. Všechny - kromě jedné."

"Kromě jedné," přisvědčila Nimue. "Kromě málo známé anonymní verse zvané Černá kniha z Ellanderu."

"Nepíše se v ní náhodou, že finále legendy se odehrálo na hradě Stygga?"

"Správně. I některé další události se v podání Černé knihy značně liší od kánonu."

"Zajímalo by mě," zvedla hlavu adeptka, "který z těch dvou hradů je na tom obrázku? Který je vytkán na tvém gobelínu? Který z nich byl ten pravý?"

"To se patrně nikdy nedovíme. Hrad, na němž pověst končí, neexistuje. Byl zničen, nezůstala po něm ani stopa, v tom se shodují všechna znění - včetně Knihy z Ellanderu. Žádné místo uvedené v pramenech není přesvědčivé. Nevíme a asi se nikdy nedovíme, jak ten hrad vypadal a kde stál."

"Ale pravda..."

"Pro historickou pravdu to nemá žádnou důležitost," přerušila ji stroze Nimue. "Nezapomínej, že nevíme ani jak vypadala Ciri. Ciri je prostě tato dívka, kterou Vilma Wessely zachytila ve vzrušené rozmluvě s elfem Avallac'hem - jednoduše o tom nepochybujme."

"Ale," postavila si hlavu Condwiramurs, "na tvém gobelínu..."

"Je hrad, kde skončila legenda."

Dlouho bylo ticho. Šustily jen obrácené výkresy.

"Nemám ráda pověst z Černé knihy," vrátila se posléze k tématu Condwiramurs. "Je taková... Taková..."

"Ošklivě pravdivá," dokončila Nimue.

*

Condwiramurs zívla a odložila Půl století poesie - doplněné vydání s doslovem profesora Everetta Denhoffa Juniora. Přemístila polštáře ze sestavy čtecí do sestavy spací, protáhla se a zhasila lampu. Komnata se pohroužila do tmy, jen tenký proužek měsíčního světla pronikal dovnitř škvírou mezi závěsy. Co si vybrat této noci, přemítala adeptka, vrtíc se na prostěradle. Ponechat to náhodě anebo kotvit?

Zvolila druhou možnost.

Byl taková nejasná, leč vytrvale se vracějící vidina, jež se nedala dosnit do konce, ztrácela se a mizela mezi jinými sny podobně jako se útek ztrácí a mizí v barevném děšenu tkaniny. Noční vidina, která se neuchýlila v paměti, třebaže matná vzpomínka úporně přetrvávala.

Usnula rychle. Sotva zavřela oči, přišel sen.

Bezmráčné noční nebe, měsíc a hvězdy. Na svazích kopců sněhem poprášené vinice. Černý, hranatý obrys budovy, zubaté zdi, nárožní věže.

Dva jezdcí. Vjíždějí na pusté nádvoří, sesedají a míří k portálu. Avšak do temného otvoru vstupuje pouze jeden.

Ten s bílými vlasy.

Condwiramurs vykřikne ze spánku a trhne sebou.

Bělovlasý schází po schodišti do hlubokého podzemí. Kráčí temnými chodbami, v pravidelných odstupech zapaluje louče v železných úchytech. Stíny tančí po stěnách a stropní klenbě.

Chodba, schody, další chodba. Místnost, klenuté sklepení se sudy kolem stěn. Cihlová zídka, za kterou se chodba rozbíhá. Obě cesty vedou do neproniknutelné temnoty. Bělovlasý zapálí další pochodně a z pochvy na zádech vytáhne meč. Váhá, kterým směrem má pokračovat. Rozhodne se pro chodbu vpravo. Je černá, nízká a klikatá.

Condwiramurs křičí strachy, má předtuchu, že ta cesta vede vstříc nebezpečí. Zároveň si uvědomuje, že bělovlasý nebezpečí hledá. Je to jeho řemeslo. Snílka se třese jako v horečce, v oneirokopickém transu předvídá, co se v následující chvíli stane.

Dávej pozor, střež se! Ohlédni se, zaklínači!

Netvor zaútočil ze tmy, z úkrytu, neslyšně a záludně. Vyletěl ze stínu jako střela, jako otrávený šíp.

Až svítne den a jestřáb vyletí
Mocnými křídly vzhůru k výšinám
Blíž družce své zamává perutí
Roj ptáčátek si přizve k něžným hrám
Oddám se, paní, s vyznáním jen vám,
I s žářem lásky k chvílím radostným.
Soud lásky káže tak, to přísahám,
Etos náš je být spolu, dobře vím.

Francois Villon

Třebaže doposavad tak pospíchal, tak chvátal, tak se štvál a oddechu si nedopřál, setrval zaklínač takřka celou zimu v Toussaintu. Jaké měl k tomu důvody? Nenapišu. Měl je, toť vše, škoda více slov. Těm zas, kdož by chtěli zaklínače pranýřovat, připomenu: láska nejedno má jméno a nesud'te, abyste nebyli souzeni.

Marigold: Půl století poesie

Those were the days of good hunting and good sleeping.

Rudyard Kipling

KAPITOLA TŘETÍ

Netvor zaútočil ze tmy, z úkrytu, neslyšně a záludně. Vyletěl ze stínu jako střela, jako otrávený šíp.

Geralt, jakkoli překvapen, zareagoval instinktivně. Bleskově uskočil, až se otřel o stěnu chodby. Bestie proletěla kolem, odrazila se od kamenné zdi jako míč, přemetem se obrátila, mávla křídly, zasyčela a s otevřeným zobanem znovu zaútočila.

Tentokrát byl zaklínač připraven. Udeřil z krátkého náprahu, obratem lokte. Mířil na hrdlo, na rudý lalok na voleti. Ucítil, jak ostří proniká tělem. Rána mečem srazila netvora k zemi. Skoffin zakřičel a byl to křik téměř lidský. Házel sebou v suti rozdrčených cihel, bil křídly, švihal okolo sebe bičovitým ocasem a chrлил krev. Zaklínač byl přesvědčen, že je po boji, ale netvor jej nepříjemně překvapil: nečekaně se na něj vrhl s napřaženými drápy a klapajícím zobákem. Geralt uhnul, odrazil se ramenem od zdi a využívaje sílu odrazu, sekl zespodu. Zasáhl, skoffin znovu padl mezi cihly, jeho krev se rozstříkla po stěně a stékaje po ní, vytvořila mokrý, lesklý ornament. Sražený netvor se již nezmítal, pouze se třásl, natahoval dlouhý krk a skřehotal. Krev z něj rychle unikala a mizela v cihlové suti.

Geralt by ho mohl dobít, ale nechtěl zbytečně ničit kůži. Čekal, až bestie vykrvácí. Poodešel pár kroků, otočil se čelem ke zdi, rozepnul si kalhoty a s úlevou se vymočil.

Skoffin ztichl a znehybněl. Zaklínač k němu opatrně přistoupil a lehce do něj dloubl špičkou meče. Vida, že je po všem, uchopil netvora za ocas a zvedl jej. Držen u kořene ocasu ve výšce lidského pasu, dosahoval zabíjící ostrým zobákem k zemi. Jeho křídla měla rozpětí něco přes čtyři stopy.

"Nejsi nijak zvlášť těžký, kurolišku," zatřásl Geralt netvorem, který skutečně nevážil více než vykrmený krocan.

"Naštěstí mně neplatí za váhu, ale za kus."

*

"Páni," hvízdal Reynart de Bois-Fresnes skrze zuby, což u něj, jak již Geralt poznal, znamenalo vyjádření nejvyššího údivu či obdivu. "Poprvé vidím něco takového na vlastní oči. To je šereda, jen co je pravda. Takže tohle je ten obávaný bazilišek?"

"Ne," zvedl Geralt svůj úlovek do výše, aby si ho rytíř mohl dobře prohlédnout. "Tohle není bazilišek, nýbrž kurolišek."

"Jaký je v tom rozdíl?"

"Zásadní. Bazilišek čili regulus je plaz, tento kurolišek zvaný též skoffin anebo kokatryx je ornitoptilus - to znamená zpola plaz, zpola pták. Je jediným představitelem podtřídy, kterou vědci nazvali Ornithoptilia, když po dlouhých disputacích shledali..."

"Který z těch dvou," vpadl mu do řeči Reynart de Bois-Fresnes, očividně pramálo zvědavý na disputace vědců,

"pohledem zabíjí anebo mění v kámen?"

"Žádný. Je to výmysl."

"Proč se tedy lidé obou tolik bojí? Tenhle tady není ani moc velký. Může být tak nebezpečný?"

"Tenhle tady," potřásl Geralt mrtvým netvorem, "útočí obvykle zezadu a mří bezchybně mezi obratle anebo na aortu nad levou ledvinou. Většinou stačí jediná rána zobanem. Pokud jde o baziliška, je zcela jedno, kam kousne: jeho jed je nejsilnější známý neurotoxin, který zabíjí během několika okamžiků."

"Brrr... Pověz, který z nich se dá zabít pomocí zrcadla?"

"Každý. Pokud ho tím zrcadlem silně praštíš do hlavy."

Reynart de Bois-Fresnes vybuchl smíchy. Geralt se nesmál, vtip o baziliškovi a zrcadle ho přestal bavit už na Kaer Morhen, učitelé jej příliš často opakovali. Stejně málo směšné mu připadaly žerty o pannách a jednorožcích. Ovšem ta nehloupější anekdota byla o mladém zaklínači, který měl uzavřít sázku, že si potřeše rukou s dračicí.

Usmál se. Vzpomínkám.

"Jsem rád, když se usmíváš," prohlížel si ho pozorně Reynart. "Když jsi takový, jako v této chvíli. Ne jako tehdy v říjnu, když jsme se poprvé setkali v druidském lese. Tenkrát jsi byl ponurý, zahořklý, uražený na celý svět jako napálený lichvář a popudlivý jako milovník, kterému se celou noc nepostavil. Ba ani zrána."

"Vážně jsem byl takový?"

"Vážně. Tak se nediv, že jsem si tě oblíbil takového, jako jsi teď. Proměněného."

"Léčba prací," potřásl Geralt opět zabíjícím kuroliškem. "Blahodárný vliv profesionálního uplatnění na psychiku. A abych pokračoval v terapii, rovnou přejdu k obchodu. Na skoffinovi je možno vydělat více než jen smlouvenou odměnu za ulovení. Není moc posekaný, jestli máš zájemce, který ho vezme vcelku na vycpání anebo vypreparování, neber méně než dvě stovky. Pokud ho budeš muset rozprodat po kusech, pamatuj, že nejčennější jsou směrovky, tahle dlouhá pera nad kořenem ocasu. Dají se zaostřit mnohem jemněji než husí, píšou hezky čistě a málo se opotřebovávají. Zkušený písař dá za jedno bez váhání i pět babek."

"Mám klienty na mršinu k vycpání," zasmál se rytíř. "Cech bednářů. Viděli v Castel Ravello vycpanou tu šeredu, plesnici nebo jak... Víš kterou... Tu, cos ji dva dny po Saovine zabil ve zříceninách staré hlásky."

"Vzpomínám."

"Nuže bednáři viděli tu vycpanou mrchu a prosili mě o nějakou podobnou raritu do jejich cechovní síně. V Toussaintu si bednáři na nedostatek práce stěžovat nemohou, a proto je jejich cech pořádně zazobaný. Nabídneme jim kuroliška za dvě stě dvacet. A možná nasmlouváme ještě něco navrch. Co se týče těch ceněných per... Bečkaři si ani nevšimnou, když té potvoře vytrhneme ze zadku pár brků a střelíme je dvorní kanceláři. Kancelář neplatí z vlastní kapsy, ale z knížecí pokladnice, a tak nám vysází ne pět, ale rovnou deset za kus."

"Obdivuji tvou podnikavost."

"Nomen omen," zazubil se Reynart de Bois-Fresnes od ucha k uchu. "Máma musela při mém narození něco tušit, když mi dala jméno chytrého lišáka z dětských pohádek."

"Měl z tebe být kupec, a ne rytíř."

"Možná měl," souhlasil Reynart. "Jenže kdo se narodil jako syn erbovního pána, bude erbovním pánem a umře jako erbovní pán, když předtím zplodí, chachacha, další malé erbovní pány. A to nezmění, i kdyby se rozkrájel. Ty přece umíš zatraceně dobře počítat, Geralte, a také se nezabýváš handlem."

"Nezabývám. Z podobné příčiny jako ty. Leda s tím rozdílem, že já nikoho nezplodím. Ale pojďme už."

Venku, pod hradbami hrádku, je zaštipal mráz a ovanul vítr z hor. Noc byla jasná, nebe bez mraků a plné hvězd, ve světle měsíce jiskřil čerstvý sníh.

Čekající koně je uvítali frkáním.

"Mohli bychom rovnou navštívit zákazníka a uzavřít obchod," navrhl rytíř. "Ale nepospícháš náhodou zpátky na Beauchlaire? Do jisté ložnice?"

Geralt neodpověděl, jelikož na takové otázky neodpovídal z principu. Přivázal skoffina na hřbet nákladního koně a sám nasedl na Klepnu.

"Navštívíme zákazníka," rozhodl. "Noc je ještě mladá a já mám hlad. Také bych se rád něčeho napil. Zajedeme do města, do ‚Bažantnice‘."

Rytíř se zasmál a odsunul stranou štít s červenozlatou šachovnicí, aby se mohl vyškrábat do vysokého rytířského sedla.

"Dle tvého přání, příteli. Vyrazíme do ‚Bažantnice‘. Vpřed, Bucefale."

Zamířili dolů po svahu k silnici lemované řadou topolů.

"Víš co, Reynarte," ozval se cestou Geralt. "I já jsem si tě oblíbil takového, jako jsi teď. Když se chováš a mluvíš jako normální člověk. Když jsme se seznámili, mluvil jsi zoufale pitomým vázaným jazykem."

"Na mou čest, sire Geralte, jsemť bludným rytířem," zachechtal se Reynart de Bois-Fresnes. "Copak nevíš, že rytíři vždycky mluví jako praštění cimbuřím. To je podobné poznávací znamení jako tenhle štít. Stejně jako podle erbu, rovněž podle řeči poznáme, kdo patří k bratrstvu."

*

"Na mou čest," promluvil Rytíř šachovnice, "nepotřebně se kormoutíš, sire Geralte. Vaše družka se již dozajista ku zdraví navrácí a na utržené zranění zapomíná. Její Jasnost paní kněžna má učené mediky, jenž si s každým neduhem, jakož i újmou na zdraví hravě poradí. Na mou čest, není třeba si dělati těžkou hlavu."

"Jsem téhož názoru," řekl Regis. "Přestaň se mračit, Geralte. Vždyť Milwu léčily i druidky..."

"Druidky se v léčení vyznaží," připojil se Cahir. "Nejlepším důkazem je moje rozbitá palice. Podívejte se, je zase jako nová. Milwa se už jistě cítí dobře, není důvod k obavám."

"Doufám."

"Zdráva jest," zopakoval rytíř, "vaše paní Milwa jako rybička, vsadím krk, že již i na bálech tančí, hostin se účastní. Na Beauchlaire se každou chvíli koná nějaký ples či hodokvas. Ha, na mou čest, nyní, když jsem splnil rytířský slib, jsem i já..."

"Splnil jsi slib?"

"Fortuna mi byla nakloněna! Měl bych vám vysvětliti, že jsem na jaře složil slavnostní přísahu. A ne ledajakou: zavázal jsem se skoliti do Yule patnáctero loupežníků. To jsem dokázal, jsemť uvolněn. Mohu opětovně pít a jísti hovězí. A nemusím již tajiti své jméno. Dovolte, abych se představil. Jsem Reynart de Bois-Fresnes."

"Těší nás."

"Mluvilo se tady o bálech?" otázala se Angouleme, popohánějíc koně, aby jí neuniklo ani slůvko. "Doufám, že jídla a pití bude dost i pro nás. A taky bych si docela ráda zatancovala."

"Na mou čest, u dvora kněžny Anny Henrietty bude všechno," ujistil je Reynart de Bois-Fresnes. "Plesání a hodování, vystoupení kejklířů, divadelní představení, hudební, taneční i poetické večírky. Jste přece přátelé pana Marigolda... Chtěl jsem říci: vicehraběte Juliana. A ten je nesmírně milý. Její Jasnosti paní kněžně."

"Takže se nechvástal," vykulila oči Angouleme. "Jak to bylo doopravdy s tou jejich láskou? Znáš tu historii, pane rytíři? Vyprávěj."

"Angouleme," napomenul ji zaklínač. "Musíš opravdu všechno vědět?"

"Nemusím. Ale chci! Nekafrej, Geralte. A přestaň se tvářit tak nakvašeně, jinak nebudou muset houbaři houby nasbíraný kolem tyhle stezky ani nakládat do octa. A ty, rytíři, povídej."

Ostatní bludní rytíři, kteří jeli v čele průvodu, zanotovali píseň s opakujícím se refrénem. Její slova byla dost nejapná.

"Událo se to," začal rytíř, "před šesti lety. Pan poeta byl hostem u dvora celou zimu a jaro, na loutnu hrál, romance pěl,

básně deklamoval. Kniže Raimund byl v tom čase na rokování v Cintře. Zpátky domů nespěchal, nebylo žádným tajemstvím, že si v Cintře vydržoval milostnici. A paní Anarietta a pan Marigold... Inu, Beauclaire je zvláštní, čarovné místo, kde milostná kouzla na lidi mocně působí... Určitě si toho všimnete. Kněžna s trubadurem to sami na sobě poznali. Možná ani nevěděli, jak k tomu došlo: veršičky, komplimenty, květiny, slovíčka, pohledy, vzdechy... Zkrátka se dostali do blízkého poměru."

"Jak blízkého?" vypískla Angouleme.

"Očitým svědkem jsem nebyl," řekl rytíř škrobeně. "A nehodí se roznášet klevety. Krom toho ve svém věku snad již víš, slečinko, že ačkoli má láska nejedno jméno, nakonec vždy muže se ženou vzájemně přitahuje tělo na tělo."

Cahir vyprskl. Angouleme se zcela výjimečně nezmohla na odpověď.

"Scházeli se potají asi dva měsíce," navázal Reynart de Bois-Fresnes. "Od Belleteynu do letního slunovratu. Časem nicméně zapomněli na obezřetnost. Zvěst se roznesla a zlé jazyky je nenechaly na pokoji. Pan Marigold nemeškal a kvapně opustil knížectví. Záhy se ukázalo, jak rozumně učinil. Neboť ledva se kniže Raimund vrátil z Cintry, jeden úslužný lokaj mu vše vyzvonil. Když kniže zvěděl, jaká pohana ho potkala a kdo mu parohy nasadil, upadl do hrozného afektu, to si jistě dokážete představit. Mísu s omáčkou na uvítací tabuli převrhl, slouhu-donašeče porcovacím nožem na místě zapíchl a neslýchané věci při tom hulákal. Potom dal přede svědky dvornímu maršálkovi do zubů a rozbil na střepy vzácné kovířské zrcadlo. Kněžnu uvěznil v jejích komnatách a pod pohrůžkou mučení si vynutil její doznání. Marigolda nechal stíhat a svým lidem rozkázal svůdníka na místě zabít a vyrvat mu srdce z hrudi. Inspirován nějakou starou bájí, hodlal cizoložnickovo srdce upéci a přinutit nevěrnou choť sníst je před očima celého dvora. Fuj, nechutnost! Naštěstí se panu Marigoldovi podařilo včas zmizet za hranice."

"Naštěstí. Potom kniže umřel?"

"Baže, umřel. Řečený incident mu tak zvedl žluč a uvedl krev do varu, že ho ranila mrtvice a zchvátila paralysa. Půl roku ležel jako kláda. Však vykřesal se z toho. Postavil se na nohy a zase chodil. Jenom okem takhle mžoural, hele..."

Rytíř se otočil v sedle, přimhouřil oko a zapitvořil se jako opice.

"Jakkoli byl kniže Raimund," pokračoval, "odjakživa vyhlášený děvkař a obšoustník, s tím mrkáním se z něj stal ve smilnění ještě větší periculus. Každé radodajce se zdálo, že z náklonnosti k ní tak pomrkává, že jí milostná znamení dává. A nemálo ženským byla taková knížecí pozornost tuze po chuti. Netvrdím, že je všechno slabší pohlaví v Toussaintu tak chtivé a uvolněných mravů, nicméně jak tak kniže v jednom kuse mrkal, per saldo si přišel na své. Nakonec ale přebral míru a šlak ho trefil podruhé. Vypustil ducha. V cizí posteli."

"Na ženské?" zahihňala se Angouleme.

"Po pravdě řečeno," do této chvíle smrtelně vážný rytíř se usmál pod vousy, "pod ženskou. Leč není třeba zabíhat do podrobností."

"To se rozumí," přisvědčil Cahir. "Velký smutek patrně po zesnulém knížepánovi nebyl, což? Během tvého vyprávění jsem nabyl dojmu..."

"Že nevěrná žena je ti sympatičtější než podváděný manžel," vpadl jim po svém způsobu do hovoru upír. "Je to jen proto, že zde nyní panuje ona?"

"Proto také," odvětil s odzbrojující upřímností Reynart de Bois-Fresnes. "Ale není to jediný důvod. Kniže Raimund, budiž mu země lehká, to vám byl takový prevít, nectnota a - s prominutím - kurevník, že by z něj samotný čert dostal žaludeční vředy. A to jsme v Toussaintu snášeli jeho panování sedm let. Zato kněžnu Anariettu lid zbožňuje."

"Nemusíme se tedy obávat," ujišťoval se kyselé Geralt, "že nebožtík Raimund zanechal přátele, které by mohl napadnout uctít výročí jeho smrti tak, že si s dýkami počíhají na našeho přítele Marigolda?"

"Bez obav," pohlédl na něj rytíř chápavě. "Na mou čest, nic mu nehrozí. Říkal jsem přece, že je milý paní Anariettě. A za její Jasnost by každý bez váhání skočil do ohně."

Vrátil se rytíř pravý

z válečné výpravy.

Milá nečekala

dříve se provdala.

Hej, holá, hej,

rytířský úděl.

Vyplašeno rytířským zpěvem, vzneslo se z korun stromů u cesty s křikem hejno kavek.

Zanedlouho vyjeli z lesů do širokého údolí mezi kopci, na nichž se proti modrému nebi bělaly věže zámčků. Kam až oko dohlédlo porůstaly mírné svahy kopců špalíry keřů, vyrovnané jako vojsko při nástupu. Země pod keři byla vystlána červeným a žlutým listím.

"Co je to?" ukázala prstem Angouleme. "Snad ne réva?"

"Vinná réva," potvrdil pyšně Reynart de Bois-Fresnes. "Proslavené vinice v dolině Sansretour. Z hroznů, jenž zde dozrávají, se lisují nejlepší vína světa."

"Pravda," souhlasil Regis, který se vyznal snad ve všech oborech. "Podílí se na tom půda vulkanického původu a zdejší mikroklima, jež každoročně zajišťuje ideální poměr vodních srážek a slunečných dnů. A poněvadž přírodní podmínky jsou doplněny tradicí, umem a pilí místních vinařů, výsledný produkt je prvotřídní kvality a značky."

"Pěkně jsi to řekl," projevil uznání rytíř. "Kvalita a značka. Pohlédte kupříkladu na svahy pod tím zámčkem. V našem kraji dávají hrady a zámky jména vinohradům a sklepům, které jsou pod nimi. Tento se zove Castel Ravello a z jeho sklepů pocházejí taková vína jako Erveluce či Fiorano. Nemohu nepřipomenout naše slavné Est Est, museli jste o něm slyšet. Soudek Est Est stojí tolik, jako deset soudků vína z Cidaris anebo nilfgaarských vinic kolem Alby. Všude vůkol

můžete vidět zámečky a vinice známých jmen: Vermentino, Toricella, Casteldaccia, Tufo, Sancerre, Nuragus, Coronata či Corvo Bianco, po elfsku Gwyn Cerbin. Tuším, že ta jména vám rovněž nejsou cizí."

"Nejsou cizí, ha!" zvolala Angouleme. "Zvlášť, když si člověk kolikrát musel dávat bacha, aby ho šelma putykář nepohostil některou z těch fajnových značek namísto obyčejného stolního vína. Host si náramně pošmákne, ale při odchodu musí v hospodě nechat koně i s postrojem, tolik tohleto Castel anebo Corvo koštuje. Pro zmlsaný panstvo jsou takový sorty akorát, ale my, prostý lidi, se dovedem jak náleží zrychlovat i z levnějšího truňku. Dejte na mě, blije se nemlich stejně po Est Est jako po jabčáku."

*

"Nic nedáme na názory naší malé Angouleme ohledně vína, zaklínači," povolil si Reynart opasek a uvelebil se na lavici za stolem. "Necháme si přinést nějakou kvalitní značku a dobrý ročník. Máme na to, vydělali jsme si. Můžeme si dopřát, co hrdlo ráčí."

"Jasně," kývl Geralt na krčmáře. "Marigold občas říkává, že snad mohou být i jiné důvody pro vydělávání peněz, ale nikdy se nemůže rozpomenout jaké. Ochutnejme to, co tak lákavě voní z kuchyně. Mimochodem, nečekal jsem, že v tuto pozdní hodinu bude v „Bažantnici“ ještě tolik hostů."

"Vždyť je dneska svátek Yule," vysvětlil hospodský, který zaslechl jeho slova. "Lidé slaví. Baví se. Domácké věštění provádějí. Tradice jsou u nás..."

"Já vím," přerušil prou krčmářovy řeči zaklínač. "Co tradičního jsi dneska připravil v kuchyni?"

"Uzený jazyk s křenem. Bujón z kapouna s mozečkovými knedlíčky. Sekanou pečeni s knedlíkem a zelím..."

"Nos na stůl, dobrý muži. A k tomu... Co k tomu, Reynarte?"

"K sekané," zamyslel se rytíř, "si dáme červené Côte de Blessure. Ročník, kdy nás navždy opustila stará kněžna Karoberta."

"Příhodná volba," projevil uznání šenkýř. "K vašim službám, panstvo."

Snítka jmelí neobratně hozená přes rameno jedním z děvčat u sousedního stolu spadla Geraltovi do klína. Oslavující společnost se rozesmála, dívčina roztomile zčervenala.

"Nic z toho!" zvedl rytíř snítka a hodil ji zpět. "Tehle nebude tvůj vyvolený. Je zadaný, panenka. Už je v moci jistých zelených očí..."

"Mlč, Reynarte!"

Hospodský přinesl objednané jídlo a pití, jedli tedy a pili, mlčeli a sledovali okolní veselí.

"Yule," řekl zamyšleně Geralt a postavil na stůl pohár. "Midinværne. Zimní slunovrat. Trčím tady už dva měsíce. Dva ztracené měsíce."

"Měsíc," opravil ho klidně Reynart. "Pokud jsi ztratil nějaký čas, tak jen pouhý měsíc. Potom sníh zasypal horské průsmyky a od té doby jsou neschůdné. Žes tady zůstal do Yule a nejspíš zůstaneš až do jara, je očividně způsobeno řízením vyšší moci, marný smutek a žal. Na každý pád na mě smutek a žal moc nehraj, stejně neuvěřím, že toho tak hluboce lituješ."

"Ech, co ty víš, Reynarte? Co o tom víš?"

"Moc ne," uznal rytíř, dolévaje poháry. "Ne o moc více než to, co vidím. A viděl jsem, jak jste se prvně setkali - ty a ona. Pamatuješ na Svátek kádě? Na bílé kalhotky?"

Geralt neodpověděl. Pamatoval.

"Čarovný je náš zámek Beauclaire, milostná kouzla zde na lidi mocně působí," zamumlal Reynart, upil vína a válel je po jazyku. "Už sám pohled na něj je okouzlující. Vzpomínám, jak vás to tehdy v říjnu vzalo, když jste ho spatřili poprvé. Jak to ten Cahir tenkrát řekl?"

*

"Okázalý zámek," řekl s obdivem Cahir. "Na mou duši, reprezentativní a oku lahodící sídlo."

"Pěkně si vaše kněžna bydlí," konstatoval Regis. "To se musí nechat."

"Kurva, celkem parádní barák," dodala Angouleme.

"Zámek Beauclaire," řekl hrdě Reynart de Bois-Fresnes. "Elfská stavba, jen maličko upravená a přebudovaná. Prý samotným Faramondem."

"Ne prý," namítl upír. "Nýbrž bez nejmenších pochyb. Faramondův styl je zde zřetelný na první pohled. Stačí se podívat na ty věže."

Věže, štíhlé bělostné obelisky, na které je Regis upozornil, se tyčily vysoko nad červenými střechami k nebi. Na pohled připomínaly svíce, z nichž stekly kaskády vosku na mistrně zdobený podstavec svícnu.

"V podzámčí se rozkládá město Beauclaire," ukazoval jim rytíř Reynart. "Hradby jsou samozřejmě vztyčeny později, víte přece, že elfové nestavěli hrazená města. Pobídněte komoně, vážení, máme před sebou ještě kus cesty. Pouze se vám zdá, že Beauclaire je tak blízko, způsobuje to panoráma okolních hor."

"Jedme."

Cestou k městu předjížděli vozy a káry, další a další vozy a káry - všechny plné hroznů. Poté dorazili do rušných, kvasícím moštem vonících uliček města a posléze do parku plného vzrostlých topolů, tisů, dříšťálů a zimozrázů. Minuli keře růží, převážně odrůd multiflora a centifolia. Nakonec stanuli před sloupky a architrávy, portály a archivoly průčelí paláce. Vstříc jim vyběhli sloužící a lokajové.

A na schodišti je uvítal Marigold, vymydlený, nakadeřený a vystrojený jako princ.

*

"Co je s Milwou?"

"Je v pořádku, neboj se. Sedí v komnatách, které jsou pro vás přichystány, a nechce se odtamtud hnout."

"Proč?"

"O tom později. A teď pojď, kněžna čeká."

"Rovnou z cesty?"

"Takové bylo její přání."

Sál, do něhož vstoupili, byl plný lidí barevných jako rajští ptáci. Geralt neměl ani čas se rozhlédnout, protože ho Marigold strkal k mramorovému stupínku, na němž stály dvě ženy, výrazně se lišící od okolní společnosti. Zavládlo ticho.

První z žen měla ostrý, maličko zvednutý nos a pronikavé, jakoby horečnaté modré oči. Kaštanové vlasy měla upraveny do dokonalého, vskutku uměleckého účesu, propleteného hedvábnými stužkami a vypracovaného do sebevědomějších detailů - včetně bezchybného půlměsíčku lokny do čela. Černý živůtek hluboko vystřížených šatů byl protkán měňavými bleděmodrými a liliovými vlákny, černá sukně byla poseta drobnými zlatými chryzantémami. Šíjí a výstřih zdobila mřížka či síťka nesmírně složité zlatnické práce - náhrdelníku ze smaragdů, onyxi a lazuritů, zakončeného na nejspodnějším cípu jadeitovým křížkem, umístěným již mezi drobnými, šněrovačkou nadzvednutými prsy. Zdálo se, že křehká ramena tě ženy nemohou tvořit dostatečnou oporu okraji širokého a hlubokého dekoltu, že látka musí každou chvíli sklouznout z jejího poprsí. Zůstávala však na svém místě, udržována tajemnými finesami krejčovského umění a řemesla.

Její společnice byla víceméně stejně vysoká a na rtech měla rtěnku stejné barvy. Na tom ale podobnost obou žen končila. Ta druhá nosila na krátkce ostříhaných vlasech krajkový čepeček lemovaný mušelinovým závojičkem sahajícím po špičku nosu. Květinový motiv na závoji nemohl zamaskovat velké a lesklé oči, zvýrazněné zelenými stíny. Stejný květinový závoj průsvitně halil výstřih černé toalety s nabíranými rukávy. Šaty byly na zdánlivě náhodných místech ozdobeny zlatě vyšívanými hvězdami s drobnými broušenými krystalky akvamarínu a horského křišťálu.

"Jasně Osvícená kněžna Anna Henrietta," ozval se polohlasně někdo za Geraltovými zády. "Klekněte, páni."

Hrome, která z těch dvou to může být, uvažoval Geralt, ohýbaje bolavé koleno v ceremoniálním pokleku. Obě, aby je šlak trefil, vypadají stejně knížecky... Ba, královsky.

"Povstaň, pane Geralte," rozptýlila jeho pochyby ta s kaštanovou frizúrou a špičatým nosem. "Vítám tě, jakož i tvé přátele na zámku Beauclair v Knížectví toussaintském. Jsem potěšena, že mohu hostit osoby plnicí tak šlechtitý závazek. Tys navíc dlouholetým přítelem mému srdci milého vicehraběte Juliana."

Marigold se na ta slova hluboko uklonil.

"Vicehrabě," pokračovala kněžna, "mi vyjevil důvod a cíl vaší mise, prozradil mi, co vás přivádí do Toussaintu. Jeho vyprávění došlo mé srdce. Hodlám tě přijmout na soukromé audienci, pane Geralte. Musím ji však maličko odložit, neboť mne tíží státní povinnosti. Končí vinobraní a v souladu s tradicí musím zahájit Svátek kádě."

Žena po kněžnině boku, ta v závoji, se k ní naklonila a rychle cosi šeptala. Anna Henrietta pohlédla na zaklínače, pousmála se a olízla si rty.

"Mým přáním a vůlí je," pronesla zvýšeným hlasem, "aby nám při kádi spolu s vicehrabětem Julianem posloužil pan Geralt z Rivie."

V houfu dvořanů a rytířů to zašumělo jako při větru v korunách borovic. Kněžna Anarietta obdařila zaklínače posledním vládním pohledem a v doprovodu své společnice a několika pážat opustila audienční sál.

"Hrom do toho," vydechl Rytíř šachovnice. "To je překvapení. Dostalo se ti nezanedbatelné pocty, pane Geralte."

"Není mi příliš jasné, o čem jde," přiznal Geralt. "Jakým způsobem mám posloužit Její Milosti?"

"Její Jasnosti," opravil jej vystrojený šlechtic s postavou cukráře. "Promiň, pane, že tě opravuji, leč musím dostát své povinnosti. Dodržování tradice a protokolu věnujeme u nás, v Toussaintu, značnou pozornost. Jsem Sebastian Le Goff, šambelán a dvorní maršálek."

"Teší mne."

"Oficiální a protokolární titul paní Anny Henrietty," šambelán byl nejen tlustý jako cukrář, ale dokonce i voněl cukrovím, 'je Jasně Osvícená', neoficiální 'Její Jasnost'. Pro prostý lid je to 'paní kněžna'. Ovšem až tě panovnice přijme, obrať se na ni vždy oslovením Jasnosti."

"Děkuji, budu si to pamatovat. A ta druhá dáma? Jak mám titulovat ji?"

"Její oficiální titul zní 'Ctihodná'," poučil ho šambelán. "Ale oslovení 'Paní', je přípustné. Je to příbuzná paní kněžny, jmenuje se Fringilla Vigo. Na přání Její Jasnosti právě paní Fringille posloužíš u kádě."

"Prozrad' mi ještě, pane šambeláne, na čem se zakládá ta služba?"

"Není to nic těžkého. Abys věděl, již dávno používáme na hrozny mechanické lisy, leč tradice..."

*

Na nádvoří panoval ruch jako v úle. Nad ním se nesly frenetické trylky píšťal a fléten, doprovázeny chřestěním, cinkáním a bubnováním tamburin. Na pódiu uprostřed dvora stála ohromná kád', kolem níž skákali a metali salta a kotrmelece révovím ověnění žongléři a akrobati. Na nádvoří a na pavlačích okolo něj se tísnili diváci: dámy, šlechtici, rytíři, měšťané, kupci i prostý lid.

Šambelán Sebastian Le Goff zvedl hůl ovinutou šlahounem révy a třikrát s ní klepl o dláždění.

"Ho, ho!" zahalekal. "Vznešené dámy a pánové, rytíři, lidé!"

"Ho, ho!"

"Ho, ho! Toť prastarý obyčej! Necht' prospívá vinná réva! Ho, ho! Necht' na slunci zraje!"

"Ho, ho! Necht' zraje!"

"Ho, ho! Necht' se zdaří vinobraní! Necht' nám šťáva kvasí! Necht' nabírá sílu a chuť! Necht' se nám ve víno mění!

Necht' nám stéká do pohárů a stoupá do hlav ku chvále majestátu, krásných dam, statečných rytířů a pilných vinařů!"

"Ho, ho! Na zdraví!"

"Necht' předstoupí Švarné!"

Z damaškového stanu na protější straně nádvoří vystoupily dvě ženy - kněžna Anna Henrietta a její černovlasá společnice. Obě byly zahaleny v dlouhých šarlatových pláštích.

"Necht' předstoupí Mladí!"

"Mladí" byli předem poučeni, co mají dělat. Marigold zamířil ke kněžně, Geralt vykročil v ústřety černovlásce, o které již věděl, že se jmenuje Fringilla Vigo.

Obě ženy zároveň odhodily pláště a dav vznesl hromové ovace. Geralt polkl slinu. Ženy měly na sobě krátké a jako pavučina tenké bílé košilky na úzkých ramínkách. A krajkové kalhotky. A nic více. A byly bosý.

Geralt nabídl Fringille rámě, ona jej ochotně objala kolem šíje. Voněla ambrou a růžemi. Její tělo bylo teplé a měkké.

Donesli ženy ke kádi, Geralt Fringillu, Marigold kněžnu, a pomohli jim postavit se dovnitř, na šťávu pouštějící vinné hrozny. Dav jásal:

"Ho, ho!!!"

Anarietta a Fringilla se postavily naproti sobě a položily si navzájem ruce na ramena, aby snáze udržely rovnováhu v hroznech, do nichž zapadly až nad kolena. Mošt prskal a střikal. Ženy se otáčely dokola, šlapaly po hroznech a smály se jako malé děti. Fringilla na zaklínače rozpustila zamrkala.

"Ho, ho!" křičeli diváci. "Ať nám víno stále chutná!" Šťáva prýštila, kalný mošt bublal a pěnil kolem ženských lýtek. Šambelán opět zaklepal svou holí o dlažbu. Geralt a Marigold přistoupili ke kádi, aby ženám pomohli ven. Geralt zahlédl, jak do náručí braná Anarietta kousla trubadúra do ucha. Oči se jí nebezpečně leskly. Jemu samotnému se zdálo, že se Fringilliny rty letmo dotkly jeho tváře, ale nemohl by odpřisáhnout, zda náhodou či úmyslně. Mošt omamně voněl a jeho vůně stoupala do hlavy.

Postavil Fringillu na pódium a ovinul ji šarlatovým pláštěm. Černovláska mu silně stiskla ruku.

"Ty starodávne zvyky," špitla, "mohou být vzrušující, že?"

"Ano."

"Děkuji ti, zaklínači."

"Potěšení je na mé straně."

"Ne všechno, ujišťuji tě."

*

"Nalij, Reynarte."

Společnost u sousedního stolu prováděla další sváteční věštbu - házení dlouhé točenice z oloupané slupky jablka a hádání iniciál budoucího partnera podle tvaru, který slupka zaujme. I když prakticky pokaždé připomínala písmeno "S", pokusy nebraly konce.

Rytíř nalil.

"Vyšlo najevo," rozpomínal se Geralt, "že Milwa se už cítí dobře, i když ještě nosila bandáž kolem hrudi. Avšak seděla v komnatě a odmítala vystrčit nos. Ani za nic si nechtěla obléknout darované ženské šaty. Zdálo se, že se nevyhneme společenskému trapasu, ale situaci vyřešil vševědoucí Regis. Citoval deset precedensů a přemluvil šambelána, aby lučištníci donesl mužský oděv. Zato Angouleme se s radostí zbavila kalhot, jezdeckých holínek a onucí. Mýdlo, hřeben a sukně z ní učinily pohledné děvče. Marná sláva, horká koupel a čisté prádlo spraví náladu každému, tak jsme šli na knížecí audienci opravdu dobře naložení..."

"Počkej chvíli," přerušil ho Reynart a pohybem hlavy ukázal do šenků. "Blíží se k nám kšefty. Ha, to není jedna, ale hned dvě vinice. Naš zákazník Malatesta přivádí svého souseda... A konkurenta. Div divoucí!"

"Ten druhý je kdo?"

"Vinice Pomerol. Odtamtud pochází Côte de Blessure, víno, které zrovna pijeme."

Malatesta, správce vinice Vermentino, jim zamával rukou a hrnul se k nim. Vedl s sebou muže s černými vlasy a bujnými černými vousy, podobného spíše zbojníkovi než váženému občanu.

"Dovolte, pánové," představil Malatesta vousáče. "Pan Alcides Fierabras, správce vinice Pomerol."

"Přisedněte, prosím."

"Jen na chvíli. Za panem zaklínačem ohledně netvora z našich sklepů. Z toho, že jste tady, usuzuji, že bestie je skolena. Mýlím se snad?"

"Nemýlíš, je po ní."

"Smluvená odměna," ubezpečil jej Malatesta, "bude vyplacena na tvůj účet u Cianfanelliů nejpozději pozítří. To víš, jsou svátky. Zatím přijmi můj dík, pane zaklínači. Je to prvotřídní sklep: hluboký, prostorný, obrácený k severu, ani příliš suchý, ani vlhký - přesně takový, jaký svědčí vínu. A kvůli těm mršě zlořečené se nedal používat. Viděl jsi sám, že jsme část sklepení zazdíli, ale ta potvora i tak dokázala někudy prolézt. Ďas ví, odkud se vzala... Nejspíš rovnou z pekla..."

"Jeskyně ve vulkanických tufech často slouží jako útočiště rozličných monster," poučil ho důležitě Reynart.

Doprovázel zaklínače už více než měsíc a jako dobrý posluchač se ledacos naučil. "Jasná věc, kde je tuf, najdeš i netvora."

"Možná, že za to může tuf," zašilhal po něm Malatesta, "ať už je to kdokoliv. Ale lidé povídají, že je to proto, že naše sklepy jsou propojeny s hlubokými jeskyněmi a propastmi, které vedou až do nitra země. Takových slují je u nás bezpočet..."

"Pro příklad není třeba chodit daleko," ozvala se vousatá vinice Pomerol. "Těž pod našimi sklepy se táhnou celé míle chodeb a nikdo neví, kde končí. Ti, co je chtěli prozkoumat, se nevrátili. Zato se i u nás objevil netvor. A tak jsem chtěl požádat..."

"Tuším," kývl zaklínač, "o co chceš požádat. Přijímám. Prozkoumám vaše sklepy. Můj honorář stanovíme podle toho, nač v nich narazím."

"Nebudeš litovat," ujistil ho vousáč. "Ehm, ehm, ehm... Ještě jedna věc..."

"Mluv. Poslouchám."

"Ten sukkub, jenž po nocích spící muže obtěžuje a nedá jim spát... Ten, co ti ho jasná kněžna nakázala zahubit. Hovořili jsme o toma... Jářku, podle nás se nemusíš příliš namáhat. Zmora není nijak nebezpečná a nikdo z postižených si vlastně nestěžoval. Žádné trápení s ní není. Navštěvuje chlapy jen občas... A trochu pokouší..."

"Ale jenom plnoleté," dodal rychle Malatesta.

"Právě jsem to měl na jazyku, sousede. Jak jsem řekl: nikomu sukkub neškodí. A poslední dobou se ani neobjevil, jako kdyby se tě polekal, pane zaklínači. Proč jej tedy pronásledovat? Vždyť o hotovost nemá nouzi. Ale kdyby ses neurazil..."

"Mohli byste přispět na jisté konto u Cianfanelliů," navrhl s kamennou tváří Geralt. "Na zaklínačský pensijní fond."

"Dobrý nápad."

"Slibuji, že sukkubovi nespadne z blondáté hlavičky ani vlásek."

"Domluveno," vstali oba správci od stolu. "Dobrou chuť, pánové, nebudeme vás déle zdržovat. Vždyť je svátek. Je třeba uctít tradici. U nás, v Toussaintu, je tradice..."

"Vím," přisvědčil Geralt. "Tradice je svatá."

*

Hosté u vedlejšího stolu radostně hlaholili při nové věštbě, jež se měla uskutečnit za pomoci kuliček z koláčového těsta a kostí ze sněžené ryby. Přihýbali si při tom tak, že krčmář a dvě děvečky, které měl k ruce, běhali se džbánky jako o závod.

"Pokud se nemýlím, ten slavný sukkub," poznamenal Reynart, nakládaje si na talíř další porci, "zahájil sérii zaklínačských kontraktů, které jsi uzavřel v našem knížectví. Pak to šlo ráz na ráz, jeden klient za druhým. Už si ani nevzpomenou, která vinice ti zadala první práci."

"Nebyl jsi u toho. Bylo to druhého dne po audienci u kněžny. Na ní jsi konec konců také nebyl."

"Není divu, byla to soukromá audience."

"Pěkně soukromá," vyprskl Geralt. "Účastnilo se jí asi dvacet osob. A to nepočítám jako sochy nehybné lokaje, nezletilá pázata a zrudlého šaška. Mezi těmi, co jsem počítal, byl Le Goff, ten váš šambelám, který měl být radši cukrářem. Bylo tam pár potentátů, hrbících se pod tíhou zlatých řetězů, a pár černě oblečených týpků - rádců nebo snad soudců. Byl tam ten baron s býčí hlavou v erbu, kterého jsme poznali v Caed Myrkwid, a pochopitelně Fringilla, žena zjevně velmi blízká vaší kněžně."

No a byli jsme tam my - celá družina. Dokonce i Milwa v mužském oděvu. Aha, špatně jsem se vyjádřil. Naše družina nebyla celá, chyběl Marigold. Marigold či spíše vicehrabě Julian se rozvaloval v křesle po pravici Její Ostronosé Jasnosti a aparoval se jako páv. Pravý knížecí favorit.

Pouze Anarietta, Fringilla a Marigold seděli. Nikomu jinému nebylo povoleno usednout. I tak jsem byl rád, že jsme nemuseli klečet. Kněžna mne poslouchala velmi napjatě, ale našťástí mi skočila do řeči jenom párkrát. Když jsem ji nakonec ve stručnosti obeznámil s výsledkem mé rozmluvy s flaminikou, ustaraně zalomila rukama. To gesto bylo stejně upřímné, jako přehnané. Asi to zní jako nějaký nesmyslný protimluv, ale vždyť víš, Reynarte, že ona se tak chová."

*

"Ach, ach, ach," zavzdychala kněžna Anna Henrietta, lomíc rukama. "Tvé vyprávění mne zarmoutilo, pane Geralte. Mé srdce po něm zachvátil smutek."

Popotáhla špičatým nosíkem a natáhla ruku. Marigold do ní okamžitě vložil batistový kapesníček s monogramem.

Kněžna se kapesníčkem lehce dotkla tváří pod očima - jen aby neseťřela pudr.

"Ach, ach," zopakovala. "Takže druidové o Ciri nic nevědí? Nemohli ti poskytnout radu a pomoc? Snad nebyla veškerá tvá námaha marná a ta dlouhá cesta zbytečná?"

"Zbytečná jistě ne," odvětil zaklínač. "Přiznávám, že jsem počítal s tím, že od druidů získám nějaké konkrétní informace, které by alespoň zhruba vysvětlily, proč se Ciri stala objektem tak urputného pronásledování. Druidové mi však nemohli anebo nechťeli pomoci. V té věci jsem se skutečně nic nového nedozvěděl, ale..."

Na okamžik se zarazil. Neměla to být dramatická pauza, jen uvažoval, zda může promluvit upřímně před celým tímto auditoriem.

"Vím, že Ciri žije," dodal suše. "Pravděpodobně byla zraněna. Stále jí hrozí nebezpečí. Ale žije."

Anna Henrietta vzdychla, opět symbolicky použila kapesníček a stiskla Marigoldovu paži.

"Pane Geralte z Rivie," pronesla. "Slibuji ti všemožnou pomoc a podporu. Buď v Toussaintu hostem, jak dlouho budeš chtít. Měl bys vědět, že jsem navštěvovala Cintru, znala jsem Pavettu a přátelila se s ní, měla jsem ráda maličkou Cirillu. Jsem na tvé straně, pane Geralte. Máš neomezený přístup do našich biblioték a bude-li třeba, zajistím ti pomoc našich učenců a astrologů. Věřím, že nalezněš vodítko anebo stopu, jež ti ukáže správný směr. Nejednej, prosím, ukvapeně, nemusíš spěchat. Můžeš u nás zůstat, jak dlouho bude třeba."

"Děkuji za projevenou náklonnost, Jasnosti," uklonil se Geralt. "Avšak budeme pokračovat v cestě, jen co si trochu odpočineme. Ciri je stále v nebezpečí. Rovněž my jsme v nebezpečí. Zdržíme-li se déle na jednom místě, nebezpečí vzrůstá a mohlo by ohrozit i ty, kdož jsou nám nápomocni. Každého, kdo je nám nablízku. Nic podobného nemohu připustit."

Kněžna chvíli mlčela a hladila Marigoldovo předloktí pravidelnými pohyby jako kočku.

"Čestná a šlechetná jsou tvá slova," ocenila po chvíli Geraltovu řeč. "Leč nemáš se čeho obávat. Ničemové, kteří vás pronásledovali, byli rozdraceni mým rytířstvem tak, že ani jediný neunikl, jak mne zpravil vicehrabě Julian. Každý, kdo se vám opovází zkřížit cestu, dopadne stejně. Jste pod mou ochranou."

"Cením si toho," vysekl Geralt další poklonu, v duchu proklínaje bolavé koleno - a nejen koleno. "Nemohu však zamlčet to, o čem Tvou Jasnost pan vicehrabě možná opomenul informovat. Nepřátelé, kteří nás stíhali od Belhavenu a byli posléze pobiti chrabřími rytíři Tvé Jasnosti, nosili barvy Nilfgaardu."

"A co má být?"

Má být to, měl na jazyku odpověď, že jestli Nilfgaardané dobývali Aedim dvacet dní, na tvoje knížectvíčko jim bude stačit dvacet minut.

"Trvá válka," řekl namísto toho. "To, co se událo v Belhavenu a lese Myrkwidu, může být považováno za vzpouru a rozvrat v týle císařských vojsk. Něco takového obvykle vyvolá represe. Ve válečném stavu..."

"Válečný stav," přerušila ho kněžna, důležitě zvedajíc špičatý nos, "byl již nepochybně odvolán. Napsala jsem v této záležitosti svému bratranci Emhyrovi var Emreis. Ve svém memorandu jsem jej důrazně žádala, aby zastavil nesmyslné krveprolévání. Válka již rozhodně skončila a byl ujednáán mír."

"Není tomu tak," oponoval klidně Geralt. "Za Jarugou vládne oheň a meč, stále se prolévá krev. Nic nenasvědčuje tomu, že by válka měla končit. Spíše naopak."

Okamžitě zalitoval toho, co řekl.

"Jak je to možné?" zdálo se, že se kněžnin nos ještě více zašpičatil a její hlas pronikavě zaskřípal. "Slyšela jsem dobře? Válka pokračuje? Proč jsem o tom dosud nebyla informována? Kde je ministr Tremblay?"

"Jasnosti, já..." zblekotal jeden z nositelů zlatých řetězů a padl na kolena. "Nechtěl jsem... Rozrušovat..."

Zneklidňovat... Jasnosti..."

"Strážte!" zaječela Její Jasnost. "Do věže s ním! Jsi v nemilosti, pane Tremblayi! Ve veliké nemilosti! Pane šambeláne! Pane sekretáři!"

"Jasně Osvícená?"

"Necht' dvorní kancelář okamžitě koncipuje ostrou notu mému císařskému bratranci. Požaduji, aby neprodleně ukončil válečné akce a uzavřel mír. Válka je špatnost. Nepřátelství ruinuje, přátelství buduje."

"Tvá Jasnost má po všech stránkách pravdu," zakňoural šambelán. Doposud jen voněl práškovým cukrem, nyní ve tváři nabral rovněž jeho barvu.

"Co tady ještě děláte, pánové? Vydala jsem rozkaz. Neotálet, jednat!"

Geralt se diskrétně rozhlédl. Dvorní hodnostáři zachovávali kamenné tváře, z čehož se dalo usoudit, že podobné incidenty zde nejsou ničím neobvyklým. Rozhodl se od této chvíle s paní kněžnou ve všem jen souhlasit.

Anarietta se kapesníčkem dotkla špičky nosu a usmála se na Geralta.

"Jak vidíš, pane," prohlásila spokojeně, "tvé obavy jsou již bezpředmětné. Pozbud' se starostí a zůstaň v Toussaintu, jak dlouho budeš chtít."

"Milerád, Jasnosti."

V tichu bylo zřetelně slyšet červotoče v některém kusu starožitného nábytku. A čeledína ze stájí, kterak na dolním nádvoří spílá jankovitému koni.

"Chtěla bych tě ještě o něco požádat, pane Geralte," přerušila ticho Anarietta. "Jako zaklínače."

"K službám, Jasnosti."

"Je to prosba mnoha ctnostných dam a rovněž má. Noční můra trápí naše domovy. Duch, démon, sukub v ženské podobě, ovšem tak nestoudná, že se ji zdráhám popsati, pokouší zdejší cudné a věrné manžely. Po nocích se vkrádá do ložnic a dopouští se takových smilstev a zvrhlostí, že mi stud nedovolí o nich hovořit. Jako znalec jistě víš, co mám na mysli."

"Jistě, Jasnosti."

"Toussaintské paní tě úpěnlivě prosí, abys těm hanebnostem učinil přítrž. Je to taktéž moje osobní přání. Ujišťuji tě o naší neskonalé vděčnosti."

"Děkuji za důvěru, Jasnosti."

*

Angouleme vyhledala zaklínače a upíra v zámeckém parku při procházce a rozhovoru mezi čtyřma očima.

"Nebudete věřit," vyhrkla. "Nebudete věřit, co vám povím. Ale je to čistá pravda..."

"Tak mluv."

"Reynart de Bois-Fresnes, náš známý rytíř Šachovnice, stojí spolu s jinými bludnými rytíři ve frontě u knížecího pokladníka. A víte proč? Jde si pro pravidelnou měsíční gázi! Štrůdl rytířů je dlouhý na půl dostřelu z luku a erbů je v něm, až přechází zrak. Když jsem se na to Reynarta zeptala, řekl mně, že bludnej rytíř má taky hlad."

"Co tě na tom tak ohromilo?"

"Děláš si srandu? Bludný rytíř přeci bloudějí po světě z ušlechtilých pohnutek, a ne za měsíční mzdu!"

"Jedno nevylučuje druhé," řekl vážně Regis. "Věř mi, Angouleme."

"Věř mu, Angouleme," poradil dívce nevzrušeně Geralt. "Přestaň šmejdit po zámku a hledat nějaké sensace, běž radši dělat společnost Milwě. Má mizernou náladu, neměla by být sama."

"Fakt. Tetka nejspíš dostala krámy, poněvadž je protivná jako vos. Myslím..."

"Angouleme!"

"Vždyť už jdu. Jdu."

Geralt a Regis se zastavili u záhonu stolistých růží, ale nebylo jim dopřáno pokračovat v přerušném hovoru. Zpoza oranžerie vyšel hubený muž v hnědém plášti.

"Dobrý den," uklonil se a oprášil si kolena kuní čapkou. "Smím se otázat, který z vážených pánů je zaklínač Geralt, proslulý ve svém řemesle?"

"To jsem já."

"Jsem Jean Catillon, správce vinice Castel Toricello. Věc se má tak, že by se v naší vinici zaklínač náramně hodil. Chtěl jsem se pozeptat, jestli bys nebyl ochoten..."

"O co jde?"

"To všechno ta válka, čert ji vem," začal zešířoka správce Catillon. "Kupci méně jezdí, zásoby rostou a ve sklepích není místo na nové sudy. Řekli jsme si, že různých jeskyní a chodeb je pod zámkem habaděj, prý se až do středu země táhnou, tož bude kam sklepy rozšířit. Našli jsme jednu vhodnou jeskyni: prostornou, klenutou, ani suchou, ani vlhkou, pro víno jako dělanou..."

"A co?" nevydržel zaklínač.

"Vyšlo najevo, že v jeskyních přebývá nějaký netvor, dozajista z hlubin země přílezlý. Dva naše lidi popálil, až na kost jim maso sežehl, milý pane, a jednoho oslepil. Prská a plive, myslím ten netvor, jakýsi žiravý louh či co..."

"Solpuga," konstatoval Geralt. "Zvaná také žahnice."

"No prosím," pousmál se Regis. "Vidíš sám, pane správce, že máš před sebou odborníka na slovo vzatého. Dalo by se říci, že ti spadl rovnou z nebes. Ale proč ses nejprve nezkusil obrátit na zdejší slavné bludné rytíře? Kněžna jich má celý regiment. Takové nebezpečné poslání si přece žádný z nich nemůže nechat ujít. Boj s příšerou - toť úkol pro pravého hrdinu."

"Ale kdež," zavrtěl hlavou správce Catillon. "Jejich úkolem je chránit zemskou stezku, cesty a průsmyky, poněvadž kdyby kupci nedojeli, byli bychom všichni brzy na mizině. Kromě toho jsou naši rytíři udatní a bojovní, to ano - ale jenom na koni. Pod zem nevlezou ani za nic. No a navíc jsou dra..."

Zarazil se a odmlčel. Tvářil se v té chvíli jako člověk, jenž nemá knír, nemá si co přikousnout. A dost toho lituje.

"Navíc jsou drazí," dokončil za něj Geralt, ale neznělo to ani zvlášť sžíravě. "Vezmi na vědomí, dobrý muži, že já jsem ještě dražší. Volný trh, svobodné podnikání, konkurenční prostředí. Já totiž, pokud uzavřeme kontrakt, sesednu s koně a vlezu pod zem. Můžeš se rozmyslet, ale ať to netrvá dlouho, protože se v Toussaintu nehodlám dlouho zdržet."

"Překvapuješ mne," řekl Regis, když správce odešel. "Zčistajasna se v tobě probudil zaklínač? Chceš přijmout kontrakt? Vydat se na netvora?"

"Mne samotného to překvapilo," přiznal upřímně Geralt. "Zareagoval jsem mimovolně, impulsivně. Nějak se z toho vyvléknu. Každou nabídnutou částku mohu odmítnout jako příliš nízkou. Vraťme se raději k naší rozmluvě."

"Počkej chvíli," pohlédl Regis přes zaklínačovo rameno. "Něco mi říká, že k nám mají namířeno další zájemci o tvou pozornost."

Geralt tlumeně zaklel. Aleji cypřišů přicházela dvojice rytířů. Prvního poznal okamžitě, býčí hlava na sněhobílé tunice se nedala splést z žádným jiným znakem. Druhý rytíř, vysoký, s prokvetlými skráněmi a ušlechtilé hranatou, jako ze žuly vytesanou tvář, měl na blankytné tunice zlatý liliový kříž.

Rytíři se zastavili v předepsané vzdálenosti dvou kroků a uklonili se. Geralt a Regis úklonu opětovali, načež všichni čtyři dle rytířského obyčeje zachovali přesně deset tepů srdce trvající mlčení.

"Dovolte mi, páni," ukázal Býčí hlava na svého druha, "představit barona Palmerina de Launfal. Mne, jak si možná ráčíte pamatovat, zvou..."

"Baron de Peyrac-Peyran. Jak bychom mohli zapomenout?"

"Chceme se obrátit na pana zaklínače," přešel k věci Peyrac-Peyran, "s ohledem na specifikum jeho profese."

"Rád vás vyslechnu."

"Privátně."

"Nemám před panem Terzieff-Godefroyem žádné tajnosti."

"Avšak pánové je zjevně mají," usmál se upír. "Proto si, s vaším dovolením, zajdu prohlédnout tamhleten rozkošný altánek, bezpochyby svatyni tichého rozjímání. Pane de Peyrac-Peyran... Pane de Launfal..."

Následovaly další úklony.

"Napjatě poslouchám," protrhl mlčení Geralt. Ani ho nenapadlo počítat srdeční tepy.

"Jde nám o toho sukkuba," snížil hlas Peyrac-Peyran a plaše se rozhlédl. "No přece o to noční zjevení, které máš na žádost kněžny a dam odstranit, pane zaklínači. Smíme se zeptat, kolik ti bylo slíbeno za splnění toho úkolu?"

"Promiňte, pánové, ale to je profesionální tajemství."

"Chápeme, chápeme," ozval se rytíř s liliovým křížem. "Je vidět, že jednáme s čestným mužem. Vpravdě se obávám, že takového muže mohu urazit naším návrhem, ale přesto jej musím přednést. Nesplň to zadání, pane zaklínači, nechej, prosím, sukkuba na pokoji. Dámám ani kněžně nemusíš nic říkat. A na mou čest, my, toussaintští páni, tě udivíme naší štědrostí."

"Váš požadavek," poznamenal chladně zaklínač, "skutečně nemá daleko k urážce."

"Pane z Rivie," řekl vážně Palmerin de Launfal. "Vysvětlím ti, co nás osmělilo k našemu návrhu. Byla to tvá pověst, hlásající, že zabíjíš výlučně tvory, jenž jsou nebezpeční lidem. Opravdu nebezpeční, ne pouze v pověrách a předsudcích. A tak jsme tě chtěli upozornit, čistě jen proto, aby ses náhodou nedopustil přehmatu, že sukkub nikoho neohrožuje a není nikterak nebezpečný. Ovšem, navštěvuje spící muže... Čas od času... A trochu je pokouší..."

"Ale jenom plnoleté," dodal rychle Peyrac-Peyran.

"Dámy z Toussaintu," řekl Geralt a rozhlédl se stejně jako předtím baron, "by takové řešení určitě neuspokojilo. Stejně tak Její Jasnost."

"V tom máš naprostou pravdu, pane," přisvědčil Palmerin de Launfal. "Zůstane to pouze mezi námi. Není třeba dráždit bigotní strážkyně mravopoečnosti."

"Založím si konto v některé z místních trpaslických bank," promluvil pomalu a tiše Geralt. "A vy mne můžete udivit svou štědrostí. Upozorňuji vás, páni, že není snadné mne udivit."

"Přesto se o to pokusíme," prohlásil sebevědomě Peyrac-Peyran.

Na rozloučenou si opět vyměnili úklony.

Vrátil se Regis, který samozřejmě všechno slyšel svým vampýřím sluchem.

"Samozřejmě," podotkl bez úsměvu, "můžeš i teď tvrdit, že šlo o mimovolnou a impulsivní reakci. Ale jak chceš vysvětlit otevřené bankovní konto?"

Geralt se zahleděl někam vysoko nad vrcholky cypřišů.

"Možná tu přece jen strávíme pár dní, kdo ví?" řekl. "Vezmeme-li v úvahu Milwina zlomená žebra, může to být i více než pár dní. Pár týdnů? Každopádně nemůže být na škodu, když budeme finančně zajištěni."

*

"Tak tedy vznikl ten účet u Cianfanelliů," zakýval hlavou Reynart de Bois-Fresnes. "Zatraceně, kdyby se to domákla kněžna, došlo by k pozoruhodným přesunům na výnosných postech a k přerozdělování patentů. Možná by povýšila i moje maličkost. Člověku málem přijde líto, že nemá práskačskou náтуру. Teď mi pověz něco o tom slavném hodokvasu, na který jsem se tak těšil. Dělal jsem si zbytečné laskominy, odšoupli mě na strážní hrádek v horách, do zimy a psího počasí. Hola hej, rytířský úděl."

"Ta velická a s napětím očekávaná hostina," začal Geralt, "byla připravována s nesmírnou péčí a pilí. My jsme především museli najít Milwu, která se schovala v maštali, a přesvědčit ji, že její účast na hostině je nezbytná a záleží na ní osud Ciri a málem i celého světa. Skoro násilím jsme ji přinutili obléci si ženské šaty. Pak nám musela slíbit Angouleme, že se bude chovat jako vychovaná mladá dáma a zejména se vyvaruje slov jako 'kurva' a 'prdel'. Když jsme konečně všechno zajistili a chystali se náš úspěch zapít pohárem vína, objevil se ten váš cukrář Le Goff. Nafukoval se jako prasečí měchuřina..."

*

"Z titulu mého úřadu," promluvil skrze nos šambelán Le Goff, "vás chci ujistit, že u slavnostní tabule Její Jasnosti nejsou místa málo čestná a významná, protože se nikdo nemůže cítit dotčen místem, jež mu bylo přiděleno. Jelikož ale u nás, v Toussaintu, věnujeme mimořádnou pozornost tradicím a zvykům..."

"Přejdi k věci, pane."

"Hostina je už zítra. Musím rozesadit všechny hosty podle jejich původu a postavení."

"Jasně," přisvědčil vážně zaklínač. "Nejdůležitější z nás je Marigold. Jak původem, tak postavením."

"Pan vicehrabě Julian," ohrnul nos šambelán, "je extraordinárně čestným hostem. Jako takový usedne po pravici Její Jasnosti."

"Jasně," zopakoval zaklínač se smrtelnou vážností. "Tituly, původ a postavení našich osob vicehrabě neuvedl?"

"Prozradil jen tolik," odkašlal si šambelán, "že urozené panny a pánové cestují incognito, a proto nemohou vyjevit svá pravá jména, erby a tituly."

"Přesně tak to je. V čem je tedy problém?"

"Vždyť vás musím rozesadit! Jste vzácní hosté, navíc přátelé pana vicehraběte, musíte sedět u horního stolu mezi barony. Ale není přece možné, že si jste všichni rovni, panny i pánové, to se nestává. Je-li někdo z vás kupříkladu důstojností svého rodu nejpřednější, je oprávněn sedět v čele stolu, v blízkosti kněžny..."

"On," ukázal zaklínač bez váhání na upíra, který si opodál zdánlivě nezúčastněně prohlížel vzácný gobelín, "je hrabě. Ale o tom ani muk, je to tajemství."

"Chápu," zalapal vzrušením po dechu tlust'och. "V daných okolnostech... Usadím ho vedle hraběnky Notturny, urozené tety jasně kněžny."

"Nebudete litovat, ani ty, ani tetička," ujistil ho s kamennou tváří Geralt. "Hraběti není rovno ve vybraném chování a v umění konverzace."

"To je znamenitá zpráva. Ty pak, pane z Rivie, zasedneš po boku ctihodné paní Fringilly, jak káže tradice. Nesl jsi ji ke kádi, jsi jejím... ehmm... rytířem."

"Rozumím."

"Výborně. Ach, pan hrabě..."

"Jakže?" podívil se upír, který právě odstoupil od tapiserie představující boj titánů s kyklopy.

"Nic, nic," usmál se GERALT. "Jen si tak povídáme."

"Aha," kývl hlavou REGIS. "Nevím, zda jste si toho všimli, pánové. Ale ten kyklop na gobelínu, ten s palicí..."

Prohlédněte si ho důkladně. On má, nebojme se to přiznat, obě nohy levé."

"Vskutku," potvrdil bez sebemenšího náznaku údivu šambelán Le Goff. "Takových gobelínů máme na Beauclairu povicero. Tkal je mistr nad mistry. Jenže strašně moc pil. Jako umělec."

*

"Je čas," pravil zaklínač, uhýbaje pohledům vínem rozkurážněných děvčat od vedlejšího stolu. "Seberme se, Reynarte, zaplat' me, skočme na koně a jed' me na zámek."

"Vím, kam tak spěcháš," zazubil se rytíř. "Neměj strach, tvoje zelenoočka na tebe čeká. Vždyť sotva odbila půlnoc. Vyprávěj o té hostině."

"Dobře, ale pak hned pojedeme."

"Pojedeme."

*

Pohled na obrovskou podkovu slavnostní tabule zřetelně připomínal, že vrcholí podzim a blíží se zima. Mezi jídlem na mísách a podnosech převládala zvěřina ve všech druzích a obměnách. Byly zde celé čtvrtě divočáků, jelení kýty a hřbety, růžové plátky uzeneho, přerozmanité paštiky a rosoly - vše podzimně ozdobeno a ochuceno houbami, brusinkami, klikvou, jeřabinovou a šípkovou omáčkou i trnkovými povidly. Nechyběla pernatá zvěř: bažanti dekorativně servírovaní s vějíři ocasních per, tetřivci a hlušci, koroptve a křepelky, sluky a bekasiny, jeřábci, holubi hřivnáči i doupháci. Mezi lovným ptactvem byly tak vyhlášené delikatesy, jako kvičaly pečené bez kuchání, aby získaly pikantní chuť jalovcových bobulek, jimiž si na podzim naplnily vnitřnosti. Podávaly se rovněž ryby: pstruzi a lipani z horských toků, candáti, štiky a játra mníků.

Ani na podzim nescházela na slavnostní tabuli zelená příloha. Tvořil ji salát z polníčku, který je možno sklízet ještě i pod sněhem. Květy nahrazovalo jmelí.

Uprostřed čestného stolu na vrcholu podkovy, kde seděla kněžna a nejpřednější hosté, ležela na stříbrném tácu dekorace též ze všech nejpádnější. Z mrkve vyřezanými kvítky, plátky citrónů, srdíčky artyčoků a lanýžů obložený ohromný jeseter, na jehož hřbetě stála na jedné noze vcelku upečená a vlastním bělostným peřím ozdobená volavka. Ve zvednutém zobáku držela zlatý prsten.

"Přisáhám na volavku!" zahřímá zaklínačův starý známý baron de Peyrac-Peyran, vztyčil se a zvedl číši. "Na volavku přísahám, že budu neúnavně hájit rytířskou čest a nikdy nikomu nevyklidím pole!"

Slib odměnil bouřlivý potlesk. Pustili se do jídla.

"Přisáhám na volavku!" vykřikl další rytíř s výbojně nakroucenými kníry. "Přisáhám do poslední kapky krve bránit hranice panství Její Jasnosti Anny Henrietty! Abych potvrdil svůj slib, nechám na svůj štít vymalovat tohoto ptáka a po celý rok budu tajit své jméno a erb a bojovat jen jako Rytíř Bílé volavky! Na zdraví spanilomyslné kněžny!"

"Zdraví! Štěstí! Ať žije Její Jasnost!"

Anarietta poděkovala kývnutím brilantovým diadémem ozdobené hlavy. Diamantů měla na sobě tolik, že by jí stačilo projít kolem okna, aby poškrábala sklo. Vedle ní seděl Marigold a přitrouble se usmíval. Opodál seděl mezi dvěma urozenými dámami Emiel REGIS. Byl oděn v černý sametový plášť, ve kterém vypadal jako upír. Obsluhoval své sousedky a bavil je vyprávěním. Obě matrony fascinovaně naslouchaly.

GERALT zvedl talíř se zelenou petrželkou ozdobenými řezy candáta a nabídl z něj nalevo sedící Fringille VIGO. Měla na sobě šaty z fialového atlasu a nádherný ametystový náhrdelník. Pohlédla na něho zpod dlouhých řas, zvedla pohár a záhadně se usmála:

"Na zdraví, GERALTE. Jsem ráda, že nás posadili vedle sebe."

"Nechval dne před večerem," oplatil jí úsměv, neboť měl mimořádně dobrou a bezstarostnou náladu. "Hostina teprve začala."

"Kdepak, trvá už dostatečně dlouho, abys mne obdařil komplimentem. Jak dlouho mám čekat?"

"Tvá krása mne tak oslnila, že se mi nedostává slov."

"Zpomal, zpomal," rozesmála se a on by přísahal, že docela upřímně. "Bojím se pomyslet, kam až bychom při tomhle tempu mohli zajít do konce hodokvasu. Začni od... Nu, řekni třeba, že mám elegantní šaty a že mi sluší fialová barva."

"Fialová barva ti sluší. Musím ale přiznat, že více ses mi líbila v bílé."

V jejích smaragdových očích rozpoznal výzvu. Báł se ji však přijmout. V tak bezstarostné náladě zase nebyl. CAHIR a MILWA seděli na protější straně stolu. Mladík dělal společnost dvěma mladičkým, bez ustání štěbetajícím baronesám. Po boku lučištnice seděl vážný, zamlklý a už nemladý šlechtic s brunátnou tváří poznamenanou neštovicemi.

O trochu dále vévodila Angouleme halasné zábavě mladých, sotva pasovaných bludných rytířů.

"Co to má být?" vypískla, mávajíc příborovým nožem. "Nůž bez špičky? Někdo se bojí, že se na hodech poperem, či co?"

"Tyto nože," vysvětlila Fringilla, "se na Beauclairu používají od časů kněžny CAROLINY ROBERTY, babičky ANNY

Henrietty. Karoberta nesnášela, když se hosté u stolu dloubali noži v zubech, tak zavedla nože se zakulacenou špičkou, kterými to nejde."

"Nejde," souhlasila s potměšilým úsměvem Angouleme. "Naštěstí nám ale nechali vidličky, chá!" Strčila vidličku do úst, avšak když zachytila Geraltův výhrůžný pohled, neochotně ji zase vytáhla. Knap po dívčině boku se rozesmál vysokým falsetem.

Geralt podal Fringille porci nadívané kachny. Viděl, jak obě mladé baronesy zbožně vzhlížejí na Cahira a jak se ten poctivě snaží dělit mezi ně rovným dílem svou pozornost. Viděl, jak se ta rytířská ucha natřásají před Angouleme, jak se mohou přetřhnout, aby splnili její přání, a jak se řehtají jejím nevázaným vtípkům.

Viděl, jak Milwa rozpačitě drolí krajíček chleba a upřeně hledí na ubrus.

Zdalo se, že Fringilla čte jeho myšlenky.

"Má smůlu," zašeptala, naklánějíc se k jeho uchu, "ta tvoje málomluvná přítelkyně. Galantnost není silnou stránkou barona de Trastamara. Ani zábavnost."

"Možná je to lepší," odvětil tiše Geralt, "než samou ochotou a zdvořilostí uslintaný dvořan. Já Milwu znám."

"Jsi si jist?" pohlédla na něj pronikavě. "Neposuzuješ ji podle vlastních měřítek? Mimořádně dost bezohledných?"

Neodpověděl, namísto toho jí nalil víno. Rozhodl se, že je nejvyšší čas vysvětlit některé otázky.

"Jsi čarodějka, že?"

"Jsem," přiznala, celkem obratně skrývající překvapení. "Jak jsi to poznal?"

"Cítím auru," nezabíhal do detailů. "A mám zkušenosti."

"Aby bylo jasno," řekla. "Neměla jsem v úmyslu nikoho klamat. Na druhou stranu nejsem povinna ohánět se na každém kroku svou profesí. To bych už rovnou mohla nosit černý hábit a špičatý klobouk a strašit děti. I já mám právo na incognito."

"Nepochybně."

"Jsem na Beaupierre proto, že se zde nachází jedna z největších a nejbohatších sbírek knih na světě - pokud nepočítám univerzitní bibliotéky. Jenže university dělají drahoty se zpřístupněním svých knižních fondů, kdežto tady jsem Anariettina příbuzná a přítelkyně a mám neomezené možnosti studia."

"Záviděníhodné postavení."

"Během audience ti kněžna naznačila, že bys v její knihovně anebo archivu mohl najít nějaké užitečné informace. Nenechej se zmást její exaltovaností, ona už je taková. Ale to, že ve zdejších knihách něco najdeš, je více než pravděpodobné. Stačí vědět, co a kde hledat."

"Jak prostě."

"Tvoje nadšení je skutečně nakažlivé a podněcuje člověka k další rozmluvě," blýskla po něm očima. "Domýšlím se příčinu. Nevěříš mi, že?"

"Dáš si ještě jeřábka?"

"Přisahám na volavku," povstal mladý rytíř na konci podkovy a převázal si oko šerpou, kterou dostal od své sousedky, "že nesejmu tuto šerpu, dokud nebudou vyhlazeni lapkové z Cervantesova sedla!"

Kněžna vyjádřila uznání kývnutím brilantovým diadémem.

Geralt soudil, že se Fringilla k předchozímu tématu nevrátí. Mýlil se.

"Nevěříš mi," řekla. "Zarmoutil jsi mne dvojnásob: nejenže pochybuješ o mé upřímnosti, ale navíc nevěříš, že bych ti mohla umět pomoci. Och, Geralte, dotkl ses mé pýchy a sebevědomí."

"Poslyš..."

"Ne!" zašermovala příborem, jakoby mu s ním hrozila. "Nic nevysvětluji! Nesnáším muže, kteří něco vysvětlují."

"A jaké muže snášíš?"

Přimhouřila oči. Nůž a vidličku stále držela jako v pohotovostní poloze připravené zbraně.

"Výčet je dlouhý," odvětila pomalu, "a nechci tě nudit podrobnostmi. Rozhodně ale význačná místa zaujímají muži, jenž jsou pro milovanou osobu ochotni jít až na kraj světa, nepodlehnu strachu a pohrdají nebezpečím. A nevzdávají se ani když se zdá, že není žádná šance."

"A jiní muži dle tvého gusta?" neudržel se. "Také šílenci?"

"Čím je skutečná mužnost," dala koketně hlavu na stranu, "když ne ve správném poměru namíchanou důstojností a bláznovstvím?"

"Dámy a pánové, baroni a rytíři!" zahlekal mocným hlasem šambelán Le Goff a zvedl objemný pohár. "V daných okolnostech si dovoluji pronést přání za zdraví Jasně Osvícené kněžny Anny Henrietty!"

"Na zdraví!"

"Hurá!"

"Ať žije! Vivat!"

"A nyní, dámy a pánové," postavil šambelán kalich a obřadně pokynul sloužícím. "Nyní... Magna bestia!"

Na podnosu spočívajícím na ramenou čtyř urostlých lokajů jako nosítka byla do sálu vnesena olbřímí pečeně.

"Magna bestia!" křičeli sborově hosté. "Hurá! Magna bestia!"

"Jaká bestie, do prdele?" zneklidněla Angouleme. "Nevezmu to do huby, dokud se nedovím, co to je!"

"Je to los," řekl Geralt. "Pečeně z losa."

"A ne ledajakého," odkašlala si Milwa. "Ten býk musel vážit aspoň deset centnérů."

"Lopatář. Deset centnérů a pětáctýřicet liber," ozval se chraptivě vedle ní sedící baron. Byla to první slova, která utrousil od začátku hostiny.

Snad by to byl slibný začátek rozhovoru, kdyby se lučištnice nezarděla, neupřela oči na ubrus a nezačala opět žmoulat a drolit chlebovou střídku.

Leč Geralt si vzal k srdci Fringillina slova.

"Byl jsi snad ty, pane barone," otázal se, "tím šťastným lovcem, který složil toho kapitálního býka?"

"Ne," odpověděl brunátný šlechtic. "Můj synovec, výtečný střelec. Ale to jsou mužské zájmy, abych tak řekl..."

Omlouvám se, nechtěl jsem nudit přítomné dámy..."

"Z jakého luku?" zeptala se Milwa, nezvedajíc oči od ubrusu. "Určitě nejméně ze sedmdesátky?"

"Z dvojité prohnutého zefaru," zvolna odvětil očividně překvapený baron. "Klížený tis a jasan. Sedmdesát pět liber."

"A tah?"

"Dvacet devět palců," soukal ze sebe stále pomaleji baron.

"Pěkný kousek," řekla spokojeně Milwa. "Takový složí jelena třebas na sto kroků. Když ho drží dobrý střelec."

"Já," zachraptěl baron poněkud dotčeně, "na čtvrt sta kroků, abych tak řekl, trefím bažanta."

"Na čtvrt sta kroků," zvedla hlavu Milwa, "já trefím veverku."

Baron se rozpaký rozkašlal a chvatně doplnil lučištníci pohár.

"Dobrý luk je polovina úspěchu," vykoktal. "Ale neméně důležitá je, abych tak řekl, jakost šípů. Podle mne jsou nejlepší..."

"Na zdraví Její Osvícené Jasnosti Anny Henrietty! Na zdraví vicehraběte Juliana de Lettenhowe!"

"Vivat!"

"...a ona ho kopla do prdele," dokončila další hloupou anekdotu Angouleme. Mladí rytíři se váleli smíchy.

Baronesy, které se jmenovaly Queline a Nique, poslouchaly vyprávějího Cahira s otevřenými ústy, vykulenými očima a hořícími tvářemi. V čele hodovního stolu naslouchala celá vyšší aristokracie Regisovi. Ke Geraltovi, i při jeho zaklínáckém sluchu, doléhala přes okolní hluk pouze jednotlivá slova, seznal však, že je řeč o strašidlech, sukkubech, inkubech a vampýrech. Regis gestikuloval stříbrnou vidličkou a vysvětloval posluchačům, že nejspolehlivější zbraní proti upírům je stříbro - kov, jehož sebumenší dotek je pro upíra smrtelný. A co česnek? zajímaly se dámy. Česnek je účinný, přiznával Regis, leč společensky neúnosný, neboť, s prominutím, nevábně páchne.

Na galerii vyhrávala kapela, své kousky předváděli kejklíři, žongléři a polykači ohně. Dvorní šašek se pokoušel bavit společnost, ale kam se hrabal na Angouleme. Potom se objevil medvěďák s medvědem. Vyplašené zvíře se k všeobecnému povyražení vykálelo na podlahu. Angouleme posmutněla: něčemu takovému nemohla konkurovat.

Ostronosou kněžnu rozkatilo nějaké neopatrné slůvko, jednoho z baronů. Prostořeký šlechtic upadl do nemilosti a byl neprodleně odveden eskortou do věže. Nikdo kromě postiženého se tím nermoutil.

"Tak rychle odtud neodjedeš, nedůvěřivče," prohlásila najednou Fringilla Vigo a upila z poháru. "I když bys nejradši hned utekl, nic z toho nebude."

"Nečti, prosím, moje myšlenky."

"Promiň, byly tak zřetelné, že jsem je přečetla docela nechtíc."

"Ani nevíš, kolikrát jsem to už slyšel."

"Ani nevíš, kolik toho vím. Ochutnej artyčoky, jsou zdravé na srdce. Srdce je pro muže důležitý orgán. Druhý nejdůležitější, abych byla přesná."

"Domníval jsem se, že nejdůležitější je důstojnost a bláznovství."

"Hodnoty ducha musí doplňovat tělesné přednosti. To je jedna z podmínek dokonalosti."

"Nikdo není dokonalý."

"To není argument. Je třeba se snažit. Víš co? Asi ochutnám ty jeřábky."

Rozkrojila ptáčka na talíři tak rychle a rázně, až zaklínač překvapením zamrkal.

"Rychle odtud neodjedeš," řekla znovu. "Nemusíš. Nic ti nehrozí..."

"Jistěže ne," vpadl jí do řeči. "Nilfgaardané se zaleknou ostré noty koncipované knížecí kanceláři. A kdyby se ji snad opovážili vzít na lehkou váhu, poženou je odtud bludní rytíři s volavkami na štítech a páskami na očích."

"Nic ti nehrozí," zopakovala, nevšímajíc si jeho ironie. "Toussaint je považován za knížectví z pohádky, směšné, bezradné a díky svému hospodářskému zaměření setrvávající ve stavu neustálé podroušenosti a pijácké bezstarostnosti. Jako takové sice není nikým bráno vážně, zato se však smí těšit jistými privilegii. Konec koncuje nejvýznačnějším producentem vína a jak známo, bez vína by život za moc nestál. V Toussaintu nepůsobí agenti, špióni a tajné služby. Toussaint nepotřebuje armádu, stačí mu pouze bludní rytíři se zavázanými očima, protože na Toussaint nikdy nikdo nezaútočí. Jak se tak na tebe dívám, asi jsem tě úplně nepřesvědčila, co?"

"Úplně ne."

"To je škoda," zalitovala. "Nesnáším polovičatost. Abych nezůstala v půli cesty, doplním toto: Fulko Artewelde, prefekt z Riedbrune, je přesvědčen, že nežiješ, poněvadž uprchlíci mu řekli, že druidové vás všechny upálili zaživa. Prefekt dělá všechno proto, aby celou aféru zahladil. Kdyby se ten případ provalil, mohl by vyvolat vyšetřování, které by Fulka stálo v lepším případě kariéru. A až se mu donese, že žiješ, bude už pozdě: to, co uvedl v hlášení, bude závazné."

"Víš toho hodně."

"To nepopírám. Argument o nilfgaardském pronásledování tedy odpadá. A nic jiného tě k rychlému odjezdu nenutí."

"Zajímavé."

"Ale pravdivé. Toussaint můžeš opustit čtyřmi průsmyky na čtyři světové strany. Kterým z nich se dáš? Druidka ti neposkytla žádnou informaci a odmítla další pomoc. Elf z hor zmizel..."

"Opravdu toho hodně víš."

"To jsi už říkal."

"A nabízíš mi pomoc."

"Zato ty ji odmítáš. Nevěříš v mou upřímnost. Nedůvěřuješ mi."

"Poslyš, já..."

"Nic nevysvětluj. Vezmi si ještě artyčok."

Někdo zase přísahal na volavku. Cahir laškoval s baronesami. Oviněnou Angouleme bylo slyšet přes celý stůl.

Podobaný a brunátný baron, uchvácen diskusí o lukostřelbě a lovu, zahrnoval Mihvu nezměrnou pozorností:

"Ochutnej, prosím, ctná panno, tuto šunku z divočáka. Abych tak řekl... Jsou na mém panství hvozdy, kde se jich celá stáda zdržují."

"Aha."

"Najdou se mezi nimi výjimečné kusy, pěticientnéroví kanci... Je čas honů... Budeš-li mít, ctná panno, zájem, můžeme, abych tak řekl, vyrazit na lov pospolu..."

"Ale my se tady dlouho nezdržíme," pohlédla Milwa jaksi prosebně na Geralta. "Důležitější úkol nežli lov máme před sebou."

Ale když zpozorovala, jak zklamaně se baron zatvářil, chvatně dodala:

"Za jiných okolností, vzácný pane, bych se ve tvé společnosti s velikou radostí na černou zvěř vypravila."

Baron okamžitě pookřál.

"Když ne na lov," navrhl rozradostně, "alespoň na návštěvu bych si tě ve vsí počestnosti dovolil pozvat. Na svůj hrad. Ukázat ti svou, abych tak řekl, sbírku loveckých trofejí, zbraní, dýmek..."

Milwa sklopila oči k ubrusu. Baron střelbitě popadl táč s kvícalami, dívku obsloužil a dolil jí pohár.

"Omluv mne, spanilá panno," požádal. "Nejsem, abych tak řekl, zábavný společník. Dvorské mravy neovládám, hladká slůvka jsou mi cizí..."

"Já," vyznala plaše Milwa, "jsem vychována v lesích. Umím si cenit klidu a mlčení."

Fringilla našla pod stolem Galtovu ruku a pevně ji stiskla. Galt ji pohlédl do očí. Nedokázal uhodnout, co se v nich skrývá.

"Věřím ti," řekl. "Věřím ve tvou upřímnost."

"Nelžeš?"

"Přisahám na volavku."

*

Městský ponocný si musel u příležitosti svátku Yule notně přihnout, poněvadž vrávorál uličkami ode zdi ke zdi, bříkal halberdou o vývěsní štíty a hromovým, byť blekotavým hlasem provolával, že odbila desátá hodina - ačkoliv už dávno minula půlnoc.

"Jed' na zámek sám," řekl nečekaně Reynart de Bois-Fresnes, když vyšli z šenků. "Zůstanu do zítřka ve městě. Dobrou noc, Geralte."

Zaklínač věděl, že jeho přítel má milostné plotky s jistou paní, jejíž manžel bývá často na cestách za obchodem. Nikdy o tom nemluvili, protože muži a přátelé se o takových věcech zbytečně nebaví.

"Dobrou noc, Reynarte. Postarej se o skoffina. Aby nezasmrádl."

"Vždyť mrzne."

Mrzlo. Ulice byly liduprázdné. V měsíčním světle jiskřily zasněžené střechy a třpytily se z okapů visící rampouchy, ale v hloubi uliček byla tma. Klepniny podkovy zvonily na náledí.

Moje další Klepna, pomyslel si zaklínač. Pěkná, ušlechtilá ryzka, dar od kněžny Anarietty. A Marigolda.

Pobídl klisnu. Spěchal.

*

Nazítří po hostině se všichni setkali u snídaně, na kterou si zvykli chodit rovnou do zámecké kuchyně. Kdovíproč, ale vždycky tam byli vítáni, vždycky se pro ně našlo něco z hrnce, pánve anebo rozně, vždycky se našel chléb, slanina, sýr a třeba nakládané houby. Nikdy nechyběl džbáněk nějakého bílého anebo červeného produktu místních vinic.

Chodili tam každé ráno, celé dva týdny, jenž strávili na Beauclaire: Galt, Regis, Cahir, Milwa a Angouleme. Pouze Marigold snídal jinde.

"Jemu," vykládala Angouleme s plnou pusou, "nosí chleba se škvarkama rovnou do pelechu. A po zem se mu klaní." Galt byl ochoten věřit, že děvče má pravdu. A toho jitra se o tom rozhodl přesvědčit.

*

Našel Marigolda v rytířském sále. Básník měl na hlavě karmazínový baret velký jako pecen chleba a na sobě doublet stejné barvy bohatě vyšíváný zlatou nití. Seděl s loutnou na kolenou a nedbalým pokyvováním hlavou odpovídal na lichotky dvořanů a dam, kteří kroužili kolem něj.

Anna Henrietta naštěstí nebyla v dohledu, a tak Galt bez váhání porušil etiketu a zamířil k příteli. Marigold ho uviděl přicházet, nadmul se a velkopansky mávl rukou:

"Dámy a pánové, nechejte nás laskavě o samotě. Rovněž služebnictvu je dovoleno se vzdálit."

Zatleskal do dlaní a než se ozvěna jeho tlesknutí vrátila od klenby sálu, zůstali v něm sami dva - jen s vůní parfémů, jež se vznášela v ovzduší po odchodu dvorních dam.

"Děsná psina," podotkl Galt a neobtěžoval se ani být nějak obzvlášť jedovatý, "takhle je prohánět, co? To musí být

pocit poroučet jim jediným gestem, tlesknutím anebo nespokojeným pohledem. Dívat se, jak se klaní až k zemi a couvají před tebou jako raci. Parádní zábava pro knížecího favorita."

Marigold se zaškaredil.

"Jde ti o něco konkrétního," zeptal se rozmrzele, "nebo jenom o tyhle kecy?"

"O něco velmi konkrétního."

"Tak mluv, poslouchám."

"Potřebuji tři jezdecké koně. Pro mne, Cahira a Angouleme. A dva nákladní, naložené proviantem a pící. Můžeš o ně požádat svoji kněžnu? Doufám, že aspoň natolik si tě cení."

"To nebude problém," ladil Marigold loutnu a na zaklínače ani nepohlédl. "Udivuje mě jenom tvůj spěch. Divím se mu stejně jako tě tvojí trapné ironii."

"Můj spěch tě udivuje?"

"To si piš. Končí říjen. Je stále chladněji, každého dne může v průsmycích napadnout sníh."

"A ty se divíš, že spěchám?" zakroutil hlavou Geralt. "Ale dobře, žes mi to připomenul. Budeme potřebovat i teplé oblečení, nějaké kožichy."

"Myslel jsem," začal váhavě Marigold, "že tady přezimujeme. Že tu přečkáme..."

"Jestli chceš," odsekl Geralt bez rozmyšlení, "tak zůstaň."

"Chci," odložil Marigold loutnu a postavil se. "A zůstanu."

Zaklínač se slyšitelně nadechl. Mlčel. Díval se stranou na gobelín s motivem boje obra s drakem. Obr, pevně rozkročen na dvou levých nohách, se drakovi snažil zlomit vaz. Drak nevypadal příliš spokojeně.

"Zůstanu," zopakoval trubadúr. "Miluji Anariettu. A ona miluje mne."

Geralt stále mlčel.

"Zajistím vám ty koně," přislíbil Marigold. "Pro tebe nechám připravit plnokrevnou kobyliku jménem Klepna, jak jinak. Na cestu dostanete potraviny, výstroj a teplý oděv. Ale upřímně vám radím, abyste počkali do jara. Anarietta..."

"Slyším dobře?" vrátila se zaklínači konečně řeč. "Nebo mě šálí sluch?"

"Rozum ti selhává určitě," zavrčel básník. "Jak ti slouží smysly, to nevím. Ale pro jistotu ti zopakuji: Anarietta a já se milujeme. Zůstávám v Toussaintu. S ní."

"Jako kdo? Milenec? Favorit? Nebo dokonce kníže manžel?"

"Formálně právní status je mně venkoncem lhostejný," přiznal otevřeně Marigold. "Ale nemohu nic vyloučit - ani svatbu."

Geralt nespouštěl oči z obra a draka.

"Marigolde," promluvil konečně. "Jestli jsi pil, měl bys rychle vystřízlivět. Jestli jsi nepil, tak by sis měl rychle zavdat. Potom si můžeme promluvit."

"Není mi jasné," svraštil brvy trubadúr, "proč takhle mluvíš."

"Zauvažuj."

"Tak tě vyvedl z míry můj vztah s Anariettou? Žádáš, abych si to rozvážil? Neměj obavy, přemýšlel jsem o tom. Anarietta mě miluje..."

"Slyšels někdy přísloví," přerušil ho Geralt, "že láska kněžen po zajících skáče? I kdyby tvoje Anarietta byla tak potrhlá, na jakou, s prominutím, vypadá, tak..."

"Tak co?"

"Leda v pohádkách si kněžny berou chudé šumaře."

"Za prvé," nasupil se Marigold. "I takový ignorant jako ty už musel slyšet o morganatických manželstvích. Mohl bych uvést hned několik příkladů. Za druhé: může tě to udivit, ale ani já nejsem zanedbatelná partie. Můj rod de Lettenhowe je spřízněn..."

"Poslouchám tě," nenechal ho opět domluvit Geralt, "a nechci věřit vlastnímu sluchu. Je to opravdu můj kumpán Marigold, kdo žvaní takové nesmysly? Přišel snad můj kumpán Marigold o rozum? Nepřenesl se můj vesměs docela soudný kumpán Marigold z čisté jasná do říše snů? Prober se, pitomče!"

"Aha," stiskl rty trubadúr. "Role se obrátily. Já jsem oslepl, kdežto z tebe se stal rozvázný a věčný pozorovatel. Dosud to bývalo většinou přesně naopak. Co si mám, podle tebe, rozmyslet? Co já slepec nevidím?"

"Především to," ucedil zaklínač, "že tvoje vyvolená je domýšlivá a svárlivá hysterka. Zpovytkané velké děcko, pro které nejsi nic jiného než hračka, kterou bez výčitek odhodíš, jakmile se objeví nový šumař s neoposlouchaným repertoárem."

"To, co říkáš, je nízké a sprosté. Doufám, že si to uvědomuješ?"

"Uvědomuji si, že ses dočista zbláznil, Marigolde."

Básník mlčel a hladil struny loutny. Trvalo dlouho, než zase promluvil:

"Vyšli jsme se z Brokilonu na bláznivou výpravu. Bez sebemenší naděje na úspěch jsme se vydali za preludem, za snem, neuskutečnitelnou touhou a vybájeným ideálem. Jako ztřeštění bláznů. Ale já, Geralte, jsem si ani slůvkem nepostěžoval. Neposmíval jsem se ti, nenadával ti do pitomců. Víš proč? Vedla tě naděje a láska. Mne konec konců také. Ale já jsem už prelud dohonil a měl jsem tolik štěstí, že můj sen se splnil. Moje pout' skončila: našel jsem to, co je tak těžké najít. Nemohu se toho vzdát. To má být bláznovství? Bláznem bych byl, kdybych to opustil."

Geralt mlčel stejně dlouho jako předtím básník.

"Poesie," řekl nakonec. "V té se s tebou nemohu rovnat. Nemám už co říci, přesvědčil jsi mě svými argumenty. Hodně štěstí, Marigolde."

"Hodně štěstí, Geralte."

Sál zámecké bibliotéky byl nesmírně rozlehlý, alespoň dvakrát větší než rytířský sál, kde zanechal Marigolda. Knihovna měla skleněnou střechu, díky níž v ní byl dostatek světla, Geralta však v první chvíli napadlo, jak horko zde musí být v letních měsících.

Průchody mezi regály byly tak úzké, že jimi musel procházet velmi opatrně, aby z polic neposhazoval uložené svazky. Čas od času musel překračovat knihy ležící na zemi.

"Tady jsem," uslyšel zavolání.

Uprostřed sálu nestály regály, jen sloupce a pyramidy knížek na podlaze. Spousty dalších se vršily v beztvarych hromádách.

"Tady, Geralte."

Našel ji za vysokou hradbou svazků. Klečela na zemi, přebírala knihy, listovala v nich a opět je odkládala stranou. Měla na sobě jednoduché, pro pohodlí vysoko podkasané šaty. Zaklínači připadal její studijní oděv nadmíru slušivý.

"Nevšímej si toho nepořádku kolem," požádala a otřela si zpoceně čelo předloktím, protože prsty a dlaně měla zčernalé prachem. "Probíhá zde inventarisace a katalogisace. Pouze na mou prosbu byla práce přerušena. Chtěla jsem být v knihovně sama, nesnáším, když na mne někdo cizí zevluje při studiu."

"Omlouvám se. Mám odejít."

"Ty nejsi cizí," usmála se šibalsky. "Tvůj pohled mi nevadí... Právě naopak, je mi příjemný. Nestůj nade mnou, posad' se tady na ty knihy."

Usedl na několikasvazkové odborné encyklopedii ve tvrdých deskách.

"Ten binec," opsala Fringilla paží široký kruh, "mi nečekaně usnadnil práci: dostala jsem se ke svazkům, které jsou běžně zavaleny někde na dně. Dvorní knihovníci přesunuli hory papírů a pergamenů, a tak uzřely světlo světa některé skutečné klenoty písemnictví. Hele, viděls někdy tohle?"

"Speculum aureum? Viděl."

"Promiň, zapomněla jsem, co všechno jsi viděl. To měla být poklona, ne urážka. Podívej se, toto jsou Gesta Regum. Od nich začneme, abys porozuměl, kdo vlastně je tvoje Ciri a jaká krev proudí v jejich žilách... Víš, že se tváříš ještě kyseleji než obvykle? Co je toho příčinou?"

"Marigold."

"Povíš mi o tom?"

Pověděl. Fringilla naslouchala, sedíc s nohou přes nohu na komínku knih.

"Hmmm," vzdychla, když skončil. "Přiznávám, že jsem něco podobného očekávala. Jak jsem si všimla, Anarietta jeví neklamně příznaky zamilovanosti."

"Zamilovanosti?" zvedl obočí. "Nebo panského rozmaru?"

"Cožpak ty nevěříš," pronikavě na něho pohlédla, "v čistou a upřímnou lásku?"

"Moje víra či nevíra," odsekl, "s tím nemá co do činění. Jde o Marigolda a jeho pošetilou..."

Náhle ztratil jistotu a nedopověděl.

"Z láskou," promluvila zvolna Fringilla, "je to jako s ledvinovou kolikou. Dokud tě nepostihne záchvat, nedokážeš si něco takového ani představit. A když ti o tom někdo vypráví, nevěříš."

"Něco na tom je," přiznal zaklínač. "Ale je tady jeden rozdíl: proti ledvinové kolice ti nepomůže zdravý rozum."

"Láska kašle na zdravý rozum. V tom je její krása a kouzlo."

"Anebo hloupost."

Vstala a přistoupila k němu. Její oči ve stínu dlouhých řas byly hluboké a tajemné. Byla cítit ambrou, růžemi, prachem, starým pergamenem, tiskařskou barvou, písařským inkoustem a jedem, který byl v knihovně sypán kvůli všudypřítomným myším. Ten pach neměl zhora nic společného s afrodisiakem - a přesto na něho tak záučinkoval.

"Nevěříš," řekla změněným hlasem, "v lásku na první pohled? V osudovou přitažlivost? Ve srážku nebeských těles?"

Natáhla ruce a položila mu je na ramena. On ji uchopil v pase. Tváře k sobě přibližovali váhavě, napjatě a opatrně a když nakonec spojili svoje rty, bylo to tak jemně, jako by se báli vyplašit nějaké velmi, velmi plaché stvoření.

Nebeská tělesa se srazila a země se pohnula.

Padli do stohu foliantů, které se rozletěly pod jejich váhou na všechny strany. Geralt se zapíchl nosem do Fringillina výstřihu. Objal ji a chytil za koleno. Ve vykasání její sukně k pasu mu překážely kolem ležící knihy. Na jedné straně například barevně iluminované Životopisy proroků, na straně opačné zajímavé, leč velmi úzce zaměřené lékařské pojednání De haemorrhoidibus. Zaklínač odstrčil svazky stranou a netrpělivě škulb sukní. Fringilla ochotně zvedla bedra.

Něco ji tlačilo do ramene. Otočila tam hlavu. Příprava mladé rodičky ke slehnutí. Rychle se podívala na opačnou stranu. O léčivé síle horkých sirných pramenů. Opravdu jí začalo být horko. Koutkem oka zahlédla frontispis otevřené knihy, na které ležela její hlava. Úvahy o nevyhnutelné smrti. Čím dál tím lépe, pomyslela si.

Zaklínač zápasil s jejími kalhotkami. Zvedla boky, ale tentokrát jen mírně, aby to vypadalo náhodně, a nikoli vyzývavě.

Dosud ho neznala natolik, aby věděla, jak zareaguje: zda dává přednost tomu, když žena ví, co chce, anebo se mu líbí takové, jež předstírají, že to neví. Aby ho nakonec ještě neodradila.

Geralt ale v žádném případě nevypadal na to, že by se nechal odradit, ba naopak. Vidouc, že je nejvyšší čas, roztáhla Fringilla nohy a převrátila tak sloupec fascikulů, které je zasypaly jako lavina. Těžký, v kůži vázaný Hypoteční zákon ji bolestivě uhodil do žeber. Geraltovi spadl za krk mosazí okovaný Codex diplomaticus. Zaklínač ihned využil situace a umístil tlustý svazek tam, kam bylo zapotřebí. Fringilla vypískla, jak ji kování zastudilo. Ale jen na okamžik. Hlasitě vydechla, pustila zaklínačovy vlasy, rozpažila a chytila se knih. Geralt kopnutím povalil další sloupec, ale byl příliš zaměstnán, než aby se zabýval novou lavinou, jež se na něj valila. Fringilla chraptivě zasténala a pohodila hlavou, až

pokrčila stránky Úvah.

Hroutily se stále další a další sloupce knih. V nosech je štípal prach.

Fringilla opět zasténala. Zaklínač to neslyšel, neboť stiskla stehna na jeho uších. Shodil se zad Dějiny válek a Tajé šťastného rodinného soužití. Potýkáje se s háčky šatů, bezděčně četl nápisy na obálkách, hřbetech, frontispisech a titulních stranách. V úrovni Fringillina pasu ležela Plemenitba chovného zvířectva, v těsném sousedství rozkošného pevného řádra kritická publikace O neužitečných a úplatných státních úřednících a pod loktem hospodářská studie Ekonomie aneb Nauka o tvorbě, rozdělování a využívání bohatství.

Úvahy o nevyhnutelné smrti přečetl s ústy na její šiji a s rukama v okolí Úředníků. Fringilla vydala nesnadno popsateľný zvuk: ani výkřik, ani zasténání, ani vzdechnutí.

Regály se zakymácely, sloupce knih se hroutily jako skály při silném zemětřesení. Se zaduněním spadl z police velevzácný manuskript De larvis scenicis et figuris comicis, následován běžným, z četných vydání známým Soupisem povelů pro výcvik jízdního vojska.

Dověděl se, že Úvahy napsal doktor Albertus Rivus, vydala je Academia Cintrensis a vytiskl mistr typograf Johann Froben mladší ve druhém roce panování krále Corbetta.

Pak zavládlo ticho, v němž jen slabě šustily stránky.

Co mám dělat, přemítala Fringilla, lehce se dotýkajíc Geraltova boku a tvrdého rohu Přemítání o podstatě věcí. Zkusit to navrhnout? Anebo počkat, až to navrhne sám? Co si o mně pomyslí? Jenže, co když to on nenavrhne?

"Pojďme najít nějakou postel," vyřešil její dilema zaklínač. "Nemůžeme takhle zacházet s knihami."

*

Našli jsme tehdy postel, vzpomínal Geralt, když vjel do rovné aleje a pobídl Klepnu do cvalu. Našli jsme lože v její komnatě, v její alkovně. Milovali jsme se jako posedlí, dychtivě, nenasytně, jako po letech celibátu a jako kdyby nám celibát opět hrozil.

Říkali jsme si něžná slůvka. Říkali jsme si banální vyznání. Říkali jsme si krásné lži. Ty lži ale nebyly vypočítavé, neměly klamat.

Opojen prudkým cvałem, navedl Klepnu proti růžovému keři a zvedl ji do skoku.

Milovali jsme se a povídali si. Naše lži byly stále krásnější a stále ošidnější.

Dva měsíce. Od října do Yule. Dva měsíce nenasytného, dychtivého, ztřeštěného milování.

Klepniny podkovy zazvonily na namrzlé dlažbě nádvoří zámku Beauclaire.

*

Rychle a tiše prošel chodbami. Nikdo ho neviděl ani neslyšel. Ani gardisté zahánějící tlacháním nudu noční hlídky, ani unavení lokajové, ani ospalá pážata. Nezachvěly se ani plamínky svící, když míjel svícny.

Procházel kolem zámecké kuchyně. Avšak nevstoupil dovnitř a nepřipojil se ke svým druhům, kteří v tuto pozdní hodinu dostali chuť na džbánek vína a něco k zakousnutí. Stál ve tmě a naslouchal.

Slovo měla Angouleme:

"Co je to za místo, tenhle Toussaint? Vládnu tu nějaký čáry, nejvíc na tomhle zámku. Divila jsem se Marigoldovi, divila jsem se Geraltovi, ale teď se i mně často dělá nějak mdlo a tady vespod cítím takový divný šimrání... Dokonce jsem se přistihla, jak... Kurva, co vám budu povídat! Zmizme odtud, zmizme co nejrychleji!"

"Řekni to Geraltovi," zamručela Milwa. "Jemu to řekni."

"Ano, promluv s ním," utrousil kousavě Cahir, "pokud ho zastihneš v některé z těch vzácných chviliek, kdy bývá dosažitelný. Mezi šukáním čarodějky a lovením netvorů, jedinými činnostmi, které poslední dva měsíce vykonává, aby zapomněl."

"Vždyť tebe samotného," vyprskla Angouleme, "jde nejčastěji zastihnout s některou z frajlinek barones. Do prdele, tohle je fakt zakletý zámek. Regis se toulá po nocích, tetka má svého barona s červenou hubou..."

"Zavři zobák, usmrkanče! A neříkej mi tetka!"

"No, no," zasáhl smířlivě Regis. "Dejte pokoj, děvčata. Nehádejte se. Nepřátelství ruinuje, přátelství buduje, jak s oblibou říkáva Její Jasnost kněžna Marigoldová, vládkyně této země, tohoto zámku, chleba, špeku a okurek. Kdo chce ještě nalít?"

Milwa ztěžka vydechla:

"Už dlouho tady sedíme. Sedíme a lenošíme. Není divu, že z toho blbneme."

"Pěkně řečeno," souhlasil Cahir. "Moc pěkně."

Geralt se opatrně vzdálil. Neslyšně jako netopýr.

*

Rychle a tiše prošel chodbami. Nikdo ho neviděl ani neslyšel. Nezachvěly se ani plamínky svící, když míjel svícny. Všimly si ho jen myši, zvedaly vousaté čumáčky, panáčkovaly. Ale neplašily se, znaly ho.

Chodil tudy často.

Ložnice byla provoněna kouzly, ambrou, růžemi a ženským spánkem. Ale Fringilla nespala. Posadila se, odhodila pokrývku - a jediný pohled na ni ho opět očaroval.

"No, konečně jsi tady," řekla a smyslně se protáhla. "Zanedbáváš mne. Svlékni se a okamžitě pojď ke mně."

*

Rychle a tiše prošla chodbami. Nikdo ji neviděl ani neslyšel. Ani gardisté zahánějící tlacháním nudu noční hlídky, ani unavení lokajové, ani ospalá pázata. Nezachvěly se ani plamínky svící, když mījela svícny. Všimly si jí jen myši, zvedaly vousaté čumáčky, panáčkovaly. Ale neplašily se - znaly ji.

Chodila tudy často.

Na zámku Beauclaire byla tajná chodba a za dveřmi na jejím konci komnata, o které nikdo nevěděl. Ani majitelka zámku kněžna Anarietta, ani její prababička Ademarta, první zámecká paní. Ani architekt představující budovu, věhlasný Pierre Faramond, ani zedníci mistři pracující podle jeho projektu a plánů. O existenci chodby a komnaty neměl tušení dokonce ani šambelán Le Goff, o němž se soudilo, že na Beauclaire ví o všem.

Chodbu a komnatu maskovala mocná iluze. Vše bylo dílem stavitelů zámku - elfů. Později, když elfové zámek opustili a vystřídali je lidé, znala tajemství jen hrstka čarodějů blízkých knížecímu rodu. Nejzasvěcenější z nich byl Mistr magických arkánů Artorius Vigo, uznávaný specialista na iluze všeho druhu, jehož mladá neteř Fringilla zdědila strýcův talent a stala se rovněž čarodějkou.

Fringilla se zastavila před holou stěnou mezi dvěma sloupy zdobenými rostlinným motivem. Šeptem vyslovené zakletí, rychlé gesto - a falešná stěna zmizela. Odhalila zdánlivě slepou chodbu, na jejímž konci však byly dveře chráněné další iluzí. Za nimi byla komnata.

Fringilla vstoupila dovnitř a neztrácejíc čas, oživila telekomunikátor. Oválné zrcadlo se nejprve zakalilo a pochvilí rozjasnilo, až osvětlilo dosud temnou místnost. Skrze zrcadlo se otevřel pohled do síně, ve které seděly kolem kulatého stolu ženy. Devět žen.

"Slyšíme, paní Fringillo," promluvila Filippa Eilhart. "Co je nového?"

"Žel nic," odpověděla Fringilla. "Od posledního přenosu nic. Ani jediný pokus o sondování."

"To je zlé," řekla Filippa. "Počítali jsme, že něco zjistíš. Prozraď nám alespoň, zda se už zaklínač uklidnil. Dokážeš ho udržet v Toussaintu až do května?"

Fringilla Vigo dlouhou chvíli mlčela. Neměla v úmyslu svěřovat se lóži, že jen za poslední týden ji její milenec dvakrát oslovil jménem Yennefer - a to ve chvílích, kdy měla plné právo očekávat jméno vlastní. Nicméně rovněž lóže měla právo očekávat od ní pravdu, upřímnost a správné rozhodnutí.

"Ne," odvětila po rozmyšlení. "Do května v žádném případě. Ale učiním, co bude v mé moci, abych ho zdržela co nejdéle."

Korred: netvor z početné rodiny Strigiformes (odkaz), dle rozdílných místních pojmenování známý též jako korrigan, rutterkin, rumpelstitz či mesmer. S jistotou lze o něm stvrdit jedno: odpudivý jest nade vši pomyšlení. Takový pekelný vyvrhel a hnus to jest, takový zmetek prašivý, že o vzhledu jeho a obyčejích ani psáti nelze, alebrž jest škoda všech slov na takového zlořečeného zkurvysyna.

Physiologus

KAPITOLA ČTVRTÁ

Sloupovou síní hradu Montecalvo se nesla vůně smolného dřeva, páleného vosku a deseti různých parfémů - desítky vybraných vonných směsí užívaných deseti ženami sedícími okolo kulatého stolu v křeslech zdobených řezbami sfing. Naproti Fringille Vigo seděla Triss Ranunculi v bleděmodrých, ke krku upnutých šatech. Nalevo od Triss přitahoval zrak tůpyt dlouhých náušnic z broušených citrínů, houpajících se v uších Keiry Metz.

"Prosím, pokračuj, paní Fringillo," požádala Filippa Eilhart. "Chceme poznat konec tě historie a učinit nezbytné kroky."

Dnes výjimečně na sobě Filippa neměla žádné skvosty vyjma ohromné sardonyxové kameje. Fringilla už stačila vyslechnout nejnovější drby, věděla tedy, kdo Filippě tu kamej věnoval a čím profil je na ní vyobrazen.

Sheala de Tancarville byla jako vždy v černé róbě a ozdobena brilianty, Margarita Laux-Antille ve vínovém atlasu s těžkými zlatými šperky bez kamenů, kdežto Sabrina Glewissig si zvolila onyxy ladící s barvou jejich očí a šatů.

Vedle Fringilly seděly obě elfky. Sedmikráska z Dolin oslňovala královským zjevem, třebaže její purpurová toaleta tentokrát nehýřila přemrštěným přepychem a v diadémě a náhrdelníku se neleskly rubíny, nýbrž mnohem skromnější, leč neméně efektní granáty. Idu Emean halily lehounké tylové závoje v barvách podzimu, které se vlnily i v nejslabších závanech centrálně ohříváného vzduchu.

Jako obvykle v poslední době budila Assire var Anahid obdiv neokázalou, leč vybranou elegancí. Na přiléhavých tmavozelených šatech zářil na zlatém řetízku jediný broušený smaragd. Pěstěné, zeleně nalakované nehty propůjčovaly nilfgaardské čarodějce vskutku čarodějnou extravaganci.

"Čekáme, paní Vigo," připomenula Sheala de Tancarville. "Čas běží."

Fringilla si odkašlala.

"Uběhl prosinec," navázala na předchozí vyprávění. "Minulo Yule, potom Nový rok. Zaklínač se uklidnil natolik, aby Ciri nevzpomínal při každém rozhovoru. Zdálo se, že pravidelně podnikané lovy na netvory jej úplně pohltily. No, možná ne tak úplně..."

Snížila hlas. Zazdalo se jí, že v blankytných očích Triss Ranuncul zahlédla záblesk nevole. Mohl to ovšem být jen odraz mihotavých plamínek svící. Filippa se uchichtla:

"Nač ta skromnost, kolegyně? Jsme zde v kruhu žen, které dobře ví, že sex nemusí sloužit výhradně pro potěšení. Každá z nás tento účinný nástroj nejednou použila, když bylo zapotřebí. Prosím, pokračuj."

"Přes den mohl předstírat nepřístupnost, hrdost a chlad," řekla Fringilla, "ale v noci byl v mé moci. Svěřoval se mi se vším. Podával mi i jiné důkazy své náklonnosti, dlužno uznat, že na jeho věk nadmíru hojně. A potom usínal. V mém náručí, na mých prsou."

Rozhlédla se po svých posluchačkách. Tentokrát si byla jista, že to prve nebyl ošidný odlesk svíček. Jen mi závidíte, pomyslela si, závidíte mi. Je co.

*

"Vrať se do postele, Geralte. Vždyť venku je ještě tma."

"Mám kontrakt. Musím jet na Pomerol."

"Nechci, abys jezdil na Pomerol ani nikam jinam."

"Jsem domluven se správcem vinice. Dal jsem mu slovo. Bude mne čekat u zámecké brány."

"Ty tvoje výpravy na netvory jsou hloupé a zbytečné. Co chceš dokázat, když zabiješ další strašidlo z jeskyní? Svoji mužnost? Znáš lepší způsob. Vlez si zpátky ke mně. Nepojedeš na žádnou vinici. Přinejmenším ne tak brzy. Správce může počkat. Jak můžeš dávat přednost nějakému šafáři přede mnou?"

"Promiň. Už nemám čas. Dal jsem slovo."

"Chci se s tebou milovat!"

"Jestli se mnou chceš posnídat, rychle se obleč."

"Ty už mě nemiluješ, Geralte, přiznej se!"

"Vezmi si ty perlové šedé šaty. Hrozně ti sluší."

*

"Byl v mé moci, plnil veškerá moje přání," opakovala Fringilla. "Udělal všechno, co jsem po něm chtěla."

"Ale jistě, jistě, věříme ti," podotkla suše Sheala de Tancarville. "Hlavně už pokračuj." Fringilla si odkašlala a hovořila dále:

"Největší potíž byla s tou jeho pochybnou sebrankou, kterou nadneseně nazýval družina. Cahir Mawr Dyt'fryn aep Ceallach, který na mne vždycky civěl a rudl námahou, jen aby si vzpomněl, odkud mne zná. Pochopitelně, že se nemohl rozpomenout: Dani Dyffra, rodový hrad jeho předků, jsem navštívila, když mu bylo sotva šest sedm let. Milwa, tvrdá a rázná dívka, ale jen navenek. Dvakrát jsem ji přistihla, jak se schovává v koutku stáje a pláče. Angouleme - zbrklé, prostofeké, dětinské třetidlo. A Regis Terzieff-Godefroy, záhadný excentrik, kterého jsem nedokázala prokouknout ani za pomoci magie. Ta banda na něho měla vliv, který jsem při nejlepší vůli nedokázala eliminovat."

Dobrá, dobrá, pomyslela si, jen tak nezvedejte obočí a neohrnujte nosy. Počkejte, to není konec. Ještě si budete muset poslechnout o mém triumfu.

"Každého jitra se ta parta scházela v zámecké kuchyni. Vrchní kuchař je měl rád, čert ví proč, vždycky pro ně něco připravil. Několikrát jsem se s Geralem zúčastnila jejich snídaní. A proto vím, jak bláhové vedli řeči."

*

Po kuchyni zámku Beauclaire se potulovaly dvě slepice, jedna černá, druhá kropenatá. Pošilhávaly po snídající družině a zobaly drobtý na podlaze.

Jako každého jitra se sešli v kuchyni. Vrchní kuchař je měl rád, čert ví proč, vždycky pro ně něco připravil. Dnes to byla smaženice, králíčí paštika, bílá klobása, žemle a jako příloha salát z červené řepy. Všichni jedli s chutí a mlčky. Kromě Angouleme, která jako obvykle plácala páte přes deváté:

"Říkám vám: otevřme tady bordel. Až vyřídíme, co máme vyřídít, vraťme se sem a otevřme vykřičený dům. Dobře jsem si to ve městě očíhla. Je tam kdeco: devět lázní, osm apatyk, ale hampejz akorát jeden - a nevalný úrovně. My si zařídíme luxusní nevěstinec. Koupíme měšťánskej dům se zahradou..."

"Angouleme, slituj se."

"Jenom pro vybranou klientelu. Já budu bordelmadam. Uvidíte, že vyděláme těžký prachy a budem si žít jako panstvo. Třeba mě zvolí i do městský rady. A až tam jednou budu, přizvu si i vás. Ani se nenadějete..."

"Angouleme, o něco jsme tě prosili. Vezmi si radši chleba s paštikou."

Mudrlantka se pustila do jídla a chvíli byla zticha.

"Na co se chystáš dneska, Geralte? Těžká práce?"

"Očiti svědkové," zvedl Geralt oči od talíře, "podávají protichůdná svědectví. Takže by to mohl být buď multipod čili dost těžká práce, anebo delichon čili středně těžká, anebo odradek čili středně lehká. Ale může se stát, že z kontraktu sejde, poněvadž netvor prý byl naposledy spatřen někdy kolem Lammasu. Už dávno může být za sedmero horami."

"Což mu ze srdce přeji," ozvala se Fringilla.

"A co Marigold?" zeptal se nečekaně zaklínač. "Neviděl jsem ho už tak dlouho, že o tom, co dělá, se dovidám pouze z pamfletů, které se zpívají ve městě."

"My jsme na tom stejně," usmál se Regis se stisknutými rty. "Víme jen, že náš básník má ke kněžně už tak důvěrný

vztah, že ji dokonce i přede svědky oslovuje značně familiérní přezdívkou. Říká jí Lasička."

"To je přesný," zamumlala s plnými ústy Angouleme. "Ta paní kněžna má fakt nos jako lasice. A to nemluvím o jejích zubech."

"Nikdo není dokonalý," přimhouřila oči Fringilla.

"Svatá pravda."

Obě slepice se už tak osmělily, že začaly Milwě ozobávat boty. Lučištnice zaklela a odehnala je energickým kopancem. Geralt ji už chvíli pozoroval. Teď se rozhodl.

"Mario," řekl vyčítavě. "Vím, že naše řeči nejsou moc chytré ani poutavé. Ale musíš dělat takové znechucené obličejy? Nebo se ti něco stalo?"

"Jasně, že se stalo," vyhrkla Angouleme. Geralt ji zarazil káravým pohledem. Pozdě.

"Co je vám po tom?" vyskočila Milwa rovnýma nohama a převrhla židli. "Co vy víte? Běžte do hajzlu, všichni, rozumíte, všichni!"

Popadla pohár a vypila jej do dna. Pak s ním třískla o podlahu a s prasknutím dveří vyběhla z kuchyně.

"Věc je vážná..." spustila zase Angouleme, tentokrát ji však přerušil upír.

"Věc je velmi vážná," potvrdil. "Tak extrémní reakci jsem ale nečekal. Žena takhle obvykle reaguje, když dostane košem, ne když košem dává."

"O čem to mluvíte, u všech hromů?!" dopálil se Geralt. "Vysvětlíte mi někdo, o čem je řeč?"

"O baronovi Amadisovi de Trastamara."

"To je ten brunátný lovec?"

"Právě ten. Před třemi dny požádal Milwu o ruku. Na lovu. Už měsíc spolu jezdívají lovit..."

"Jeden z těch lovů," přisadila si rozjíveně Angouleme, "trval dva dny. Nocovali na jeho loveckým hrádku, abyste věděli. Vsadím boty, že..."

"Sklapni konečně! A ty mluv, Regisi."

"Formálně a slavnostně se ji vyznal. Milwa odmítla, zdá se, že dost příkře. Ačkoliv se baron jevil jako rozvážený, zralý muž, její odmítnutí se ho dotklo jako nějakého zbrklého mladíka. Urazil se a opustil Beauclair. Milwa chodí od té chvíle jako opařená."

"Už tady sedíme moc dlouho," zamumlal zaklínač. "Moc dlouho."

"Kdopak nám to říká?" ozval se do této chvíle mlčící Cahir.

"Omluvte mě," vstal Geralt od stolu. "Promluvíme si o tom, hned jak se vrátím. Správce vinice Pomerol na mne čeká. A přesnost je ctností zaklínačů."

*

Po bouřlivém odchodu Milwy a rozpačitém odchodu zaklínače dojídal zbytek družiny snídani v mlčení. Po kuchyni se potulovaly dvě slepice, jedna černá, druhá kroupená.

"Mám takovej..." promluvila po dlouhé době Angouleme a loupla očima po Fringille. "Takovej problém..."

"Chápu," zakývala hlavou čarodějka. "Na tom nic není. Kdy jsi měla poslední menstruaci?"

"Co tě to napadá?!" rozhořčila se Angouleme. "Nic takovýho! Jde mi o něco jinýho!"

"O co?"

"Geralt mě tu chce nechat, až se vydá na další cestu."

"Ach."

"Říká," zamračila se dívka, "že mě nesmí vystavovat nebezpečí a podobný ptákoviny. Jenomže já chci jít s ním..."

"Ach."

"Nepřerušuj mě, jo? Bojím se, že když nepůjdu s Geraltem, jednokeje Fulko mě znovu čapne. Tady, v Toussaintu..."

"Angouleme," přerušil ji Regis. "Mluvíš zbytečně. Paní Vígo poslouchá, ale neslyší. Má teď v hlavě jen jednu myšlenku. Na zaklínačův odjezd."

"Ach," zopakovala Fringilla poťetí, otočila k němu tvář a po svém zvyku přimhouřila oči. "Nač narážíš, pane Terzieff-Godefroy? Jaký zaklínačův odjezd? Kdypak odjíždí, smím-li se zeptat?"

"Možná ne dnes, možná ne zítra," odvětil upír mírně. "Ale jednoho dne určitě. Aniž bych se chtěl někoho dotknout..."

"Necítím se dotčena," utála mu Fringilla mrazivě. "Pokud se ovšem tvoje narážka týkala mne. Tebe, Angouleme, mohu ujistit, že ohledně odjezdu z Toussaintu si s Geraltem promluvíme. Zaručuji ti, že zaklínač pozná můj názor."

"Aby ne," utrousil Cahir. "Představ si, že jsem věděl, že zrovna tohle povíš, paní."

Čarodějka si jej dlouho měřila pohledem.

"Geralt," řekla konečně, "by neměl opouštět Toussaint. Kdo to s ním myslí dobře, nebude ho k tomu navádět. Tady si žije v pohodlí a dostatku. Má svoje netvory, svou práci, která mu slušně vynáší. Jeho druh je favoritem zdejší kněžny a jemu samému je kněžna též příznivě nakloněna. Hlavně kvůli tomu sukkubovi, kterého dostal za úkol vypudit. Sukkub přestal navštěvovat místní ložnice jako když utne. Tím si zaklínač vysloužil nejen přízeň kněžny, ale i vděčnost všech toussaintských paniček. Složily se dokonce na speciální prémii, která bude vyplacena na jisté konto v bance Cianfanelliů."

"To je z jejich strany pěkné gesto," nesklopil Regis oči před jejím pronikavým pohledem. "Ta prémie je zasloužená, není snadné zahnat sukkuba. To mně můžeš věřit, paní Fringillo."

"Tobě to věřím. Jen tak mimochodem, zámecké strážce se dušují, že jednou o půlnoci viděly sukkuba na ochozu Karobertiny věže. Údajně ve společnosti druhého strašidla - snad vampýra. Prý se spolu oba démoni procházeli a náramně se k sobě měli. Nevíš snad i o tom něco, pane Regisi? Dovedeš mi to vysvětlit?"

"Ne," nehnul Regis ani brvou. "Nedovedu. Je více věcí na zemi i na nebesích, nežli se nám byt' jen ve snu zdá."

"Nepochybuji," přikývla černovlasou hlavou Fringilla. "A o tom, že se zaklínač údajně chystá k odjezdu, něco bližšího víš? Mně se o podobném záměru ani slůvkem nezmínil, přitom, abys věděl, se mi svěřuje úplně se vším."

"No jasně," zahuchel Cahir. Čarodějka ho ignorovala.

"Pane Regisi?"

"Můžeš být klidná, paní Fringillo," ubezpečil ji upír přívětivě. "Zaklínač nám neprojevuje větší náklonnost než tobě. Nešepťá nám do oušek žádné tajnosti, které by skrýval před tebou."

"Odkud se tedy vzala," reagovala čarodějka ledově, "ta překvapivá zpráva o odjezdu z Toussaintu?"

"Je to asi tak," opáčil upír, "jak by s mladistvou bezprostředností řekla naše milá Angouleme: přijde chvíle, kdy je třeba buď srát, anebo vypadnout z hajzlu. Jinými slovy..."

"Nenamáhej se," teď už podrážděně vyjela Fringilla. "Tahle bezprostřední slova úplně stačí."

Opět nadlouho zavládlo ticho. Jen obě slepice, černá a kropenatá, potichu kvokaly, hledající drobtů. Angouleme si utírala rukávem nos umazaný od červené řepy, Regis si pohrával se špejli z klobásy.

"Díky mně," začala opět Fringilla, "poznal Geralt Ciriillin rodokmen, jeho tajemství známé jen několika málo osobám. Díky mně ví to, co donedávna ani netušil. Díky mně získal informace - a informace jsou mocná zbraň. Díky mně a moji magii je chráněn před nepřátelským sondováním. Díky mně a moji magii ho už nebolí koleno a může je ohýbat. Díky mně nosí nový medailon, možná ne tak dobrý, jako pravý zaklínačský, avšak lepší než žádný. Díky mně se bude moci informovat, zabezpečit, zdráv, připraven a vyzbrojen na jaře anebo v létě pustit do boje s nepřáteli. Jestli pro něho kdokoliv z vás učinil více, ať se přihlásí a přijme moje uznání."

Rozpačitě na sebe pohlédli. Cahirovi se pod nohama motaly slepice, avšak mladík si jich ani nevšiml.

"No jasně," konstatoval. "To, co ty, nemůže Geraltovi nabídnout nikdo z nás."

"Představ si, že jsem věděla, že zrovna tohle povíš."

"O to nejde, paní Fringillo," začal upír. Čarodějka ho nenechala dokončit.

"A oč jde?" zaútočila. "O to, že je se mnou? Že k sobě něco cítíme? Že nechci, aby se bezhlavě vrhl do nebezpečí?"

Nebo aby ho trýznil pocit viny? Stejný pocit viny, který žene na cestu vás všechny? Proto s ním přece jdete, pro pokání, vykoupení a odpuštění."

Regis mlčel. Cahir rovněž. Angouleme obracela pohled z jednoho na druhého a zjevně ničemu nerozuměla.

"Jestli je ve svitcích osudu psáno," pokračovala čarodějka, "že Geralt Ciri najde, tak se to také stane. Nezávisle na tom, zda se zaklínač pustí v zimě přes hory anebo zůstane v Toussaintu. Sudba stíhá lidi, a ne naopak. Chápete? Chápeš, vážený pane Regisi Terzieff-Godefroy?"

"Lépe než si myslíš, paní Vigo," zlomil upír v prstech špejli. "Jenže já, rač prominouti, nevěřím, že osudy píše nějaký Veliký Demiurg do svých svitků. Zvraty osudu nejsou způsobeny ani vůlí nebes, ani řízením prozřetelnosti, nýbrž jsou výsledkem mnoha zdánlivě spolu nesouvisejících činů, skutků a událostí. Jsem ochoten s tebou souhlasit v tom, že sudba stíhá lidi... A nejen lidi. Odmítám však názor, že naopak tomu být nemůže. To je totiž pohodlný fatalismus, paján chválící otupělost a lenost, zatuchlost peřiny a teplo ženského klína - zkrátka život ve snu. Možná, že život je skutečně jen sen a jako sen končí... Jenže i sen je nutno prosnit činorodě. A proto, vážená paní Vigo, je před námi další cesta."

"Jak chcete!" vyskočila Fringilla skoro stejně prudce jako před chvílí Milwa. "V průsmycích vás čeká sníh a mráz a sudba. A pokání, po němž tak prahnete. Ale Geralt zůstane tady! Se mnou!"

"Soudím, že jsi na omylu, paní Vigo," řekl shovívavě Regis. "Sen, jenž zaklínač sní, je bezesporu krásný a okouzlující - a říkám to jako poklonu. Ale každý sen, který trvá příliš dlouho, se mění v noční můru. A z ní se probouzí s křikem."

*

Devět žen sedících za kulatým stolem upíralo oči na Fringillu Vigo, která znenadání začala koktat: "Geralt odjel na vinici Pomerol osmého ledna ráno. Vrátil se... Mám dojem, že osmého v noci... Nebo devátého dopoledne... Nevzpomínám si přesně... Nejsem si jista..."

"Souvisle," požádala vlídně Sheala de Tancarville. "Prosily bychom souvisle, paní Vigo. Jestli tě něco uvádí do rozpaků, prostě to vynechej."

*

Po kuchyni se potulovala kropenatá slepice. Voněl slepičí bujón.

Dveře se rozletěly dokořán. Do kuchyně vpádl Geralt. Na větrem a mrazem zčervenalé tváři měl černý strup zaschlé krve.

"Vstávat, družino! Balíme se!" zavelel bez zbytečného otálení. "Odjíždíme! Za hodinu, ani o chvíli později, vás chci vidět všechny na rozcestí za městem, kde stojí ten vysoký sloup. V sedlech, sbalené a připravené na dalekou a těžkou cestu."

To stačilo. Jako kdyby všichni dávno čekali na tu zprávu, jako kdyby už dávno byli v pohotovosti.

"Budu hotová třebas už za půlhodinu!" vykřikla Milwa.

"Já také," odložil Cahir lžičku, vstal a zkoumavě se na zaklínače zahleděl. "Chci jenom vědět, co to je? Nějaký vrtoch? Milenecká vada? Anebo opravdu další cesta?"

"Opravdu další cesta! Co se šklebíš, Angouleme?"

"Geralte, já..."

"Neboj se, nenechám tě tady. Změnil jsem názor. Tebe je třeba hlídat, usmrkanče, nespouštět tě z očí. Pohyb, řekl jsem, balit se, nakládat koně. A nenápadně, po jednom za město, ke sloupu. Za hodinu se tam setkáme."

"Jasně, Geralte!" výskla Angouleme. "Kurva, konečně!"

V okamžení zůstal Geralt v kuchyni sám s kropenatou slepicí. A s upírem, který dál nevzrušeně usrkával bujón s nudlemi. "Čekáš na zvláštní pozvání?" otázal se chladně zaklínač. "Proč ještě sedíš? Běž sedlat Drákula. A rozloučit se se svou sukkubou."

"Geralte," odtušil Regis a přidal si na talíř ještě jednu naběračku polévky. "Na rozloučení se sukkubou mně bude stačit tolik času, jako tobě na rozloučení s tvou černovláskou. Pokud máš vůbec v úmyslu jít se s ní loučit. Ale mezi námi: ty mladé můžeš nahnat k balení a sedláni křikem, rozruchem a pozdvižením, já však požaduji něco více, přinejmenším s ohledem na svůj věk. Chci vysvětlení."

"Regisi."

"Vysvětlení, Geralte. Čím dříve začneš, tím lépe. Pomohu ti s tím. Včera ráno ses podle domluvy setkal u zámecké brány se správcem vinice Pomerol..."

*

Černovousý správce Alcides Fierabras, kterého Geralt poznal v "Bažantnici" o svátku Yule, čekal podle domluvy u zámecké brány. Měl osedlanou mulu a na ní výstroj, jako kdyby se chystali na dalekou cestu někam na kraj světa.

"Moc blízko to není," odpověděl na Geraltovu ironickou připomínku. "Ty se touláš po širém světě, pane zaklínači, náš Toussaint ti připadá malý, že bys ho od hranice k hranici třeba suchou čapkou přehodil. Ale nepleť se, na Pomerol, kam máme namířeno, je to pěkný kus cesty. Doufám, že to stihneme aspoň do oběda."

"Pak je chyba," poznamenal suše zaklínač, "že vyrážíme tak pozdě."

"Chyba," zašilhal na něho správce Fierabras. "Jenže jsem nevěděl, jestli bys byl ochoten vstát za rozbřesku. Velcí pánové nemají ve zvyku vstávat z postele tak časně."

"Nejsem velký pán. Pojďme, pane správce, neztrácejme další čas tlacháním."

"Svatá pravda."

Aby si zkrátili cestu, jeli přes město. Geralt chtěl zpočátku protestovat, obával se, že uvíznou v pouliční tlačeni. Avšak ukázalo se, že správce Fierabras zná dobře město Beauclair a hlavně dobu, kdy je v ulicích poměrně malý ruch, a tak projížděli hladce a rychle.

Vjeli na rynek. Minuli lešení s šibenicí. Visel na ní oběšenec.

"Nebezpečná věc," kývl tím směrem hlavou správce, "skládat verše a zpívat písničky. Obzvlášť na veřejnosti."

"Máte tady tvrdé soudce," pochopil Geralt okamžitě, oč jde. "Jinde sejde za pamflety nanejvýš na pranýř."

"Záleží, o kom taková hanlivá písnička je," konstatoval Alcides Fierabras. "A jak ji lidé poslouchají. Naše kněžna je paní dobrá a oblíbená, ale když se rozčílí..."

"Píseň, jak říká jeden můj známý, nelze umlčet."

"Píseň ne. Ale jak sám vidíš, zpěvák ano."

Z města vyjeli Bednářskou bránou a pokračovali údolím proti proudu říčky Blessure. Sníh na polích ležel jenom v brázdách, ale bylo dost zima.

Potkali rytířský oddíl, jenž měl namířeno pravděpodobně k pohraniční tvrzi Wedette v Cervantesově sedle. Míjeli je barevní lvi, orli, gryfové, lilie, srdce, hvězdy, kříže, břevna, krokve a další heraldické motivy na štítech, čabrakách a praporcích. Duněla kopyta a do dále se nesla přhlouplá rytířská písnička o milé, která nečekala a dříve se vdala. Geralt oddíl doprovázel pohledem. Vzpomněl si na Reynarta de Bois-Fresnes, který se právě vrátil ze služby a nabíral síly v náručí své měšťánské paničky, jejíž muž patrně opět někam odcestoval za obchodem. Zaklínače by ani nenapadlo odvádět Reynarta od jeho milenky, zalítoval jen, že kontrakt neuzavřel na pozdější termín. Během svého pobytu v Toussaintu se s bludným rytířem spřátelil a chyběla mu jeho společnost.

"Jedeme, pane zaklínači?"

"Jedeme, pane správce."

Pokračovali stezkou podél bystré, nezamrzlé říčky. Blessure se vinula a kroutila, avšak bylo na ní dost můstků a lávek, takže si nemuseli zbytečně prodlužovat cestu.

Od nozder Klepny a muly stoupala pára.

"Co myslíš, pane Fierabasi, potrvá zima dlouho?"

"Na Saovine mrzlo. Je takové přísloví: Na Saovine když je led, obouvej válenky hned."

"Aha. A co váš vinohrad? Neuškodí mu mrazy?"

"Bývaly i větší."

Nějakou dobu jeli mlčky.

"Tamhle," ukázal rukou správce, "leží vesnička Liščí Nory. Na tamních polích, div divoucí, rostou hrnky."

"Cože?"

"Hrnky. Rostou ze země samy od sebe, lidská ruka je nevyrábí, jsou dílem přírody. Jako jinde roste řepa, v Liščích Norách rostou hrnky. Věho druhu a každého tvaru."

"Opravdu?"

"Na mou duši. Proto navázaly Liščí Doly družbu s vesnicí Dudno v Maehtu. Tam zase prý ze země rostou pokličky."

"Věho druhu a každého tvaru?"

"Trefils do černého, pane zaklínači."

Jeli dále. Mlčeli. Nezamrzlá Blessure pěníla a střikala po kamenech.

*

"A pohled' tam, pane zaklínači, zřícenina starého hradiska Dun Tynne. Podle pověsti byl ten hrad svědkem hrůzostrašných událostí. Walgerius, co mu přezdívali Vdaly, tam ukrutně a krvavě zavraždil choť svou nevěrnou, milovníka téže, matku téže, sestru téže a bratra téže. Potom usedl a hořce zaplakal..."

"Slyšel jsem o tom."

"Ty už jsi tu někdy byl?"

"Ne."

"Mhm, takže se ta zkazka do daleka roznesla?"

"Trefils do černého, pane správce."

*

"A tamta věžička," zajímal se zaklínač, "za tím strašidelným hradiskem? Co je to?"

"Tam? To je kaple."

"Jakého božstva?"

"Ale... Kdo by si to pamatoval?"

"Pravda, kdo by."

*

Kolem poledne před sebou spatřili vinohrady, rovné řady nyní holých keřů na svazích klesajících k Blessure. Na pahorku nad vinicí se proti nebi tyčil donjon hradu Pomerolu.

Geralt zaujalo, že odbočka vedoucí k hradu byla rozježděná, rozrytá podkovami a zbrázděná obručemi kol. Zdržel se s otázkami do chvíle, kdy pod hradem uviděli několik vypřáhnutých, plachtami krytých povozů, jaké se používaly na daleké obchodní cesty.

"Kupci," vysvětlil správce. "Obchodníci s vínem."

"Kupci?" podivil se Geralt. "Jak je to možné? Myslel jsem, že horské průsmyky jsou zaváté a Toussaint je odříznut od světa. Jak se sem dostali kupci?"

"Pro kupce," odvětil rozšafně správce Fierabras, "není nesjízdných cest. Přinejmenším pro ty, kteří svůj obchod berou vážně. Mají takovou zásadu, pane zaklínači: Jestliže účel světí, prostředky se musí nalézt."

"To je zásada," uvažil Geralt, "hodná chvály a následování. V každé situaci."

"Bezesporu. Po pravdě řečeno, většina kupců tady uvízla od podzimu. Odjet sice nemohou, ale neupadají na duchu.

Tvrdí, že to nevadí, poněvadž na jaře budou první, dříve než dorazí konkurence. Říkají tomu pozitivní myšlení."

"Tomu nelze nic vytknout," zakýval uznale hlavou Geralt. "Ale ještě jedna věc mi vrtá hlavou, pane správce. Proč kupci sedí tady, kde lišky dávají dobrou noc, a ne ve městě anebo na zámku? Pohrdá snad kněžna lidmi živícími se obchodem?"

"V žádném případě," odpověděl Fierabras. "Paní kněžna vážené kupce vždy ráda pozve, jenže oni zdvořile odmítají. Ubytovávají se poblíž vinic."

"Proč?"

"Beauclaire, jak říkají, to jsou jenom hostiny, bály, zábavy, pijatiky a flirtování. Člověk, povídají, se akorát fláká, ztrácí čas a blbne z toho, místo aby myslel na kšeft. Myslet je třeba na opravdu důležité věci, na účel, který světí prostředky, na cíl, kterého se chce dosáhnout. V jednom kuse a nerozptylovat se všelijakými malichernostmi. Jedině tak lze dosáhnout vytýčeného cíle."

"Díky za vysvětlení, pane Fierabasi," řekl zvolna zaklínač. "Jsem rád, že jsme si spolu popovídali. Mnohému jsem se přiučil, mnohé jsem pochopil. Jsem ti za to vděčen."

*

Navzdory Geraltovu předpokladu nejeli na hrad, nýbrž po hřebeni na následující návrší, kde stál další týn, o něco menší a mnohem zanedbanější. Jmenoval se Zurbarrn. Geraltu potěšila perspektiva blížící se práce, poněvadž poničený, ponurý Zurbarrn vypadal navlas jako ruina hemžící se všemožnými netvory, příšerami a strašidly.

Namísto netvorů a strašidel však na nádvoří zastihli několik lidí zaměstnaných něčím tak všedním a pramálo nadpřirozeným, jako je kutálení beček, osekávání trámů a hoblování desek. Vonělo tam čerstvé dřevo, čerstvé vápno, víno a hrachovina. Hrachovina se podávala k jídlu.

Vyhledověli z cestování ve větru a chladu, jedli hltavě a s chutí. Přisedl si k nim Fierabrasův zdejší zástupce, který byl Geraltovi představen jako Šimon Gulka. Obsluhovaly je dvě plavovlasé děvečky s dlouhými copy. Posílaly zaklínači tak výmluvné pohledy, že se rozhodl pustit se co nejrychleji do práce.

Šimon Gulka netvora neviděl. Jeho popis byl tedy z druhé ruky:

"Černý byl prý jako smůla, ale když se plížil kolem stěny, bylo skrzevá něho vidět cihly. Celý byl takový rosolovitý, pane zaklínač, s prominutím jako nějaký sliz. A měl taková dlouhatánská a tenká chapadla. Hodně, osm, možná i víc. Yontek, co ho viděl, chvíli akorát stál a vyvaloval oči, až ho konečně něco osvítilo a zařval jak tur: „Zmiz, táhni!“ a přidal ještě exorcismus: „Bodejť bys zdechnul, zkurvenče!“. Strašidlo na to hek, hek, hek! Zahekalo a zalezlo do chodby jeskyně. Potom za mnou přišli chlapi, prý že když je tu taková potvora, chtějí příplatek za práci v podmínkách škodlivých lidskému zdraví. Jinak že si půjdou stěžovat na cech. Já jim na to, že se svým cechem mně můžou..."

"Kdy," přerušil ho Geralt, "byl netvor spatřen naposledy?"

"Jsou to asi tři neděle. Nějak před Yule."

"Informoval jsi mě," obrátil se Geralt na správce, "že okolo Lammasu."

Aleides Fierabras zbrunátněl ve tváři nad svým černým plnovousem. Gulka se zachechtal:

"Jo, jo, když se chce šafářovat, je třeba častěji jezdit na vinici, a ne akorát v Beauchaire židli zadkem pulírovat. Já si myslím..."

"Nezajímá nás," zahartusil správce, "co si myslíš. Máš nám povědět o strašidle."

"Už jsem řekl všechno, jak to bylo."

"Nedošlo k žádnému napadení? Nebyl nikdo zraněn nebo usmrčen?"

"Ne. Ale loni beze stopy zmizel jeden pacholek. Někteří povídali, že ho netvor zahubil a odvekl někam do jeskyní. Jiní zase, že žádný netvor, že pacholek prostě vzal roha. Prohrál prý řůru peněz v kostkách. No a navrch zbouchl mlynářovu dceru a potom se k tomu nechtěl znát. Když ho mlynář pohnal k vrchnostenskému soudu, soud pacholkovi nakázal platit tyhleto... elementy. Tož kvůli dluhům a elementům..."

"Nikdo další nezmizel?" přerušil opět proud Gulkovy výmluvnosti zaklínač. "Nikdo jiný už strašidlo neviděl?"

"Ne, nikdo."

Jedna z copatých děveček, nalévajíc Geraltovi pohár místního vína, se mu přitiskla kyprým poprsím na ucho a roztouženě zavzdychala.

"Pojďme," navrhl Geralt chvatně. "Proč darmo okolkovat a mlít pantem? Zaveďte mne do sklepa."

*

S politováním seznal, že Fringillin amulet zklamal naděje, které do něj čarodějka vkládala. Tomu, že broušený chrysopras zasazený do stříbra nahradí jeho zaklínačský medailon s vlkem, pochopitelně neuvěřil ani na okamžik. Fringilla konec konců něco takového ani neslibovala, tvrdila však, že když se amulet přizpůsobí psychice toho, kdo jej nosí, dokáže různé věci, mimo jiné též varovat před nebezpečím.

Buď se ale tentokrát Fringille kouzla moc nepovedla, anebo měl amulet odlišný názor než jeho nositel na to, co je a co není nebezpečné. Chrysopras se zachvěl, když ještě cestou přes nádvoří potkali velkého zrzavého kocoura. Kocour musel také něco ucítit, poněvadž vyděšeně zamňoukal a uháněl pryč.

Když zaklínač vstoupil do podzemí, medailon začal slabě vibrovat, ovšem v suchých, čistých a upravených sklepech, kterými zpočátku procházel, mohlo jediné nebezpečí číhat v dubových sudech. Nestřídmému pijákovi zde hrozila těžká opilost s veškerými důsledky, jenž se po ní dostavují.

Když ale Geralt opustil vinné sklepy, amulet se ani nehnul. Zaklínač sestupoval nejprve po schodech, potom šikmými štolami na nižší úroveň podzemních prostor. Už dávno zjistil, že většina vinných sklepů v Toussaintu se nachází na místech dříve důlní činnosti. Když se toussaintské hospodářství zaměřilo na výnosnější vinohradnictví, těžba v místních dolech byla postupně zastavena. Hrady Pomerol a Zurbarn stály nad starým dolem na břidlici. Ve spleti štol a šachet stačil okamžik nepozornosti, aby člověk zůstal někde ležet s komplikovanou frakturou. Přes některé díry byla položena ztrouchnivělá prkna, která se pod tlustou vrstvou prachu takřka nedala rozeznat od okolního podloží. V těchto místech byl nebezpečný každý krok, a proto ho měl Fringillin amulet varovat. Nevaroval.

Nevaroval Geralt ani tehdy, když pár kroků před ním vyskočil za hromadou suti drobný černý stín, zaškrábal pazoury po kamení, učinil krkolomný přemet, pronikavě zaječel, s chichotáním proběhl chodbou a zmizel ve výklenku ve stěně štol.

Geralt zaskřípal zuby. Kouzelný chrysopras reagoval na zrzavé kocoury, ale ne na gremliny. Musím si o tom promluvit s Fringillou, rozhodl se, když přistoupil k puklině, v níž zmizelo to stvoření.

Amulet sebou silně trhl.

Opravdu včas, uškříbl se. Ale vzápětí se zamyslel. Fringillin výrobek nemusel být až tak hloupý. Oblíbenou taktikou gremlinů byl zdánlivý útěk a následné číhání v záloze, z níž na neopatrného pronásledovatele zaútočili ostrými, srpovitými drápy. Nestvůrka mohla vyčkávat někde ve tmě a amulet to signalizoval.

Zatajil dech a nastražil sluch. Amulet ležel nehybně na jeho prsou. Z díry cítil zatuchlý pach. Čekal dlouho. Tak dlouho by žádný gremlin nevydržel potichu.

Geralt už dále neváhal a vlezl do díry. Musel lézt po čtyřech, zády dřel o drsnou skálu. Netrvalo to dlouho. Něco zachrastilo, zarachotilo, jeho ruce ztratily oporu a už ujížděl s hromadou šterku a kamení po hlavě dolů. Naštěstí pod ním nebyla bezedná propast, ale jen výmol. Vyletěl jako lejno z odpadového potrubí a s praskotem dopadl na hromadu práchnivého dřeva. Protřel si oči, vyplivl prach z úst a teprve potom zaklel. Amulet mu poskakoval na prsou, jako kdyby si pod blůzu strčil živého vrabce. Geralt měl sto chutí strhnout ho i s řetízem a zahodit někam do tmy. Rozmyslel si to. Fringilla by se urazila. Navíc měl mít její chrysopras ještě další magické vlastnosti. Zaklínač doufal, že alespoň v nich bude spolehlivější.

Když vstával, ucítil pode dlaní něco kulatého a hladkého. Byla to lebka. Tak poznal, že to, nač spadl, nebylo dřevo. Zběžně hromadu kostí prozkoumal. Všechny patřily lidem. Všichni ti lidé byli ve chvíli smrti zakováni v řetězech. Hodně kostí bylo rozlámáných a s otisky zubů. Když byly okusovány, lidé už byli pravděpodobně mrtvi - ale nebylo to jisté. Z podzemní kostnice vedla dlouhá, rovná chodba, která už nevypadala jako důlní štola. Vyšel z ní do rozlehlé kaverny. Jejím středem se táhla hluboká černá průrva, přes kterou vedl kamenný, popraskaný a zčásti pobořený můstek. Z propasti vanul mrazivý chlad. Pod klenbou jeskyně se rozléhal zvonivý zvuk kapek padajících ze stěn a stropu. Amulet

se nehýbal. Geralt opatrně vstoupil na můstek. Vykročil vpřed a snažil se držet co nejdále od drolicích se okrajů. Na druhé straně propasti našel na stěnách zrezavělé drážky na pochodně. V dlouhé řadě výklenků stály pískovcové sochy, avšak kapající i stékající voda je za dlouhá léta změnila v takřka beztvaré balvany. Na protější stěně byla připevněna kamenná deska s reliéfem. Byla z tvrdšího materiálu, a proto byly vytesané motivy dosud rozeznatelné: žena s měsíčními růžky, věž, vlaštovka, divočák, delfín, jednorožec.

Uslyšel hlas. Zastavil se a zadržel dech. Amulet se zachvěl.

Ne, nebyl to přelud. Nebylo lo zachrastění šterku ani ozvěna kapající vody. Byl to tlumený lidský hlas. Geralt zavřel oči a snažil se určit, odkud hlas přichází.

Sluch jej přivedl k jednomu vzdálenějšímu výklenku, k soše, jež dosud úplně neztratila původní tvary ženského těla. Tentokrát amulet zaúčinkoval, blýskl bílým světlem a Geralt zahlédl ve stěně kovový odlesk. Objal kamennou ženu a pokusil se s ní otočit. Ozval se hlasitý skřípot, celý výklenek se otočil na železných závěsech a odhalil vzhůru vedoucí točité schody. Když se shora opět ozval hlas, Geralt neváhal.

Nahoře našel dveře, které se otevřely lehce a bez skřípání. Vstoupil jimi do malé, klenuté místnosti, z jejíchž stěn čnely mosazné, na koncích trychtýřovitě rozšířené trubice. Uprostřed stálo křeslo, v němž seděl kostlivec. Na lebce měl zbytky biretu, jehož utržený lem sklouzl přes vyceněné zuby, na sobě cáry kdysi přepychového šatu a na krku zlatý řetěz.

Z ústí jedné trouby zahřmělo kýchnutí, tak nečekané a hlučné, až sebou zaklánač trhl. Vzápětí mu zalehlo v uších z burácivého zatroubení. To se někdo vysmrkal.

"Na zdraví," popřál hlas z trubky. "Snad jsi nám neonemocněl, Skellene?"

Geralt shodil kostru z křesla, nezapomněl jí však předtím sundat zlatý řetěz a schovat jej do kapsy. Potom se sám posadil k trychtýři trubice. Z trouby promlouval hluboký a dunivý bas. Když se ozval, drnčel i mosazný plech.

"Kdy ses tak nachladil, Skellene? A kde?"

"Škoda mluvit," odvětil nastydlý. "Prokletá nemoc se mě drží a ne a ne povolit. Proti rýmě nepomáhá ani magie."

"Zkus vyměnit magika," navrhl jiný hlas, skřípavý jako zrezivělé panty. "Ten tvůj Vilgefortz se prozatím nemůže pochlubit žádnými zvláštními úspěchy. Podle mne..."

"Budeme se bavit o nemocech?" ozval se další hlas, charakteristicky protahující slabiky. "Proto jsme se museli sejít až v tomhle zapadákově?"

"Tenhle zapadákov," začal vysvětlovat nastydlý, „je jediná mně známá země, která nemá vlastní bezpečnostní složky. Jediná část císařství, kde nepůsobí Rideauxovi agenti. Tohle lehkomyšlné a věčně podnapilé knížectvíčko nebere nikdo vážně."

"Právě takové zemičky," řekl ten, co protahoval slabiky, "jsou odkazživa rejdištěm špiónů a oblíbeným místem jejich setkání. Proto lákají rovněž kontrarozvědky a všemožné profesionální slídily a špicly."

"Možná kdysi. Ale ne za babské vlády, která v Toussaintu trvá už skoro sto let. Opakují, že jsme zde v bezpečí, nikdo nás nevyslídí ani neodposlechne, vždyť jsme sem přicestovali jako kupci. Zde, na hrádku Pomerolu, můžeme v klidu projednat otázky důležité především pro vaše zájmy, pro vaše výnosné zájmy..."

"Kašlu na výnosné zájmy," odsekl skřípavý hlas. "Jde mi výlučně o zájmy impéria. Naše říše, páni, potřebuje silnou dynastii. Velkou škodou a újmou pro říši naopak bude, když se do dynastie vmísí zkažená krev nějakého zdegenerovaného potomka severských vladyků. Ne, páni! Něčemu takovému nebudu já, de Wett z de Wettů, nečinně přihlížet! Tím spíše, že moje dcera byla již v podstatě zaslíbena..."

"Tvoje dcera?" zaduněl bas. "Co mám říkat já? Já, který jsem se postavil za mladého Emhyra při jeho povstání proti usurpátorovi. Z mého sídla vyrazili kadeti k útoku na palác. A předtím se u mne skrýval. Celou dobu po mě Eilan zálibně pokukoval, úsměvy jí posílal a když někdy zůstali o samotě, dobře to vím, dokonce se s ní muchloval. A teď... Jiná císařovna? Takové ponížení, taková urážka. Vládce Věčného impéria dá přednost přivandrovalé barbarce před dcerkami nejvznešenějších rodů! Sedí na trůně mou zásluhou a dovoluje si opovrhovat mou Eilan! To nedovolím!"

"Ani já!" ozval se poprvé pátý hlas, vysoký a exaltovaný. "Také mne znevážil! Kvůli Cintránce zapudil moji manželku!"

"Naštěstí," řekl hlas protahující slabiky, "je už pravá Cintránka na onom světě, jak nám sdělil pan Skellen."

"Poslouchal jsem pana Skellena velmi pozorně," namítl skřípavý, "ale nic takového nám neoznámil. Pouze to, že Cintránka zmizela. A kdo zmizel, může se opět objevit. Vždyť od loňského léta zmizela několikrát, aby se vždy někde znovu objevila. Zklamal jsi nás, Kalousi, ty i ten tvůj černokněžník."

"Ale, Joachime, nebudeme se přece vzájemně urážet a obviňovat. Musíme být jednotni. V jednotě je síla. A v rozhodnosti. Nejde o to, zda Cintránka žije anebo ne. Císař, který jednou beztretně ponižil staré rody, to učiní zase. Že už není Cintránka? Za pár měsíců by nám mohl představit císařovnu ze Zerrikánie nebo ze Zangwebaru. U Velikého Slunce, to nesmíme připustit!"

"Nepřipustíme! Máš pravdu, Ardale, rod Emreisovců zklamal, každý další den Emhyrova panování poškozuje Císařství. Ale vždyť my máme náhradu. Mladý Woorhis..."

Zadunělo kýchnutí, zatroubilo smrkání.

"Konstituční monarchie," zahuhlal nachlazený. "Je nejvyšší čas na pokrokovější státní zřízení: nejprve na konstituční monarchii, posléze na demokracii - vládu lidu..."

"Imperátor Woorhis, Stefane Skellene," zdůraznil bas. "Imperátor, který bude mít za ženu mou Eilan nebo některou z Joachimových dcer. A já jako říšský kancléř, de Wett jako generalissimus a vrchní velitel armády a ty, Skellene, jako ministr vnitra, pochopitelně s hrabčím titulem. Pokud postavení a titul neodmítneš coby zastávce nějaké pofiderní vlády lidu čili luzy, co?"

"Nepředbíhejme historický vývoj," prohlásil smířlivě nastydlý. "Nikdo z nás jej stejně nezadrží. Ke tvým politickým plánům, říšský kancléři aep Dahy, mám pouze jednu připomínku - nebo spíše výhradu. Týká se osoby prince

Woorhise. Je to člověk vyhraněného charakteru, pyšný a tvrdošíjný, jehož lze těžko ovlivnit..."

"Napadá mne řešení," přerušil jej protahující slabiky. "Princ Woorhis má syna, malého Morvrana. Ten je vhodnější kandidát, má nárok na korunu jak po meči, tak po přeslici. A důležité je to, že za nezletilého císaře by vládla rada regentů. To značí my."

"Hloupost! Poradíme si i s otcem! Najdeme způsob!"

"Podstrčíme mu mou ženu," navrhl exaltovaný.

"Počkejte, hrabě Broinne. Vy ostatní také. Páni, musíme se poradit o něčem naléhavějším. Dovoluji si vás upozornit, že Emhyr var Emreis dosud vládne."

"Zajisté," zatroubil nasydlý do kapesníku. "Vládne, žije a je zdravý na těle i na duchu. Zvláště to druhé mu nelze v žádném případě upřít poté, co vás tak elegantně vystřadil z Nilfgaardu společně s vojáky, kteří by vám mohli zachovat věrnost. Jak chceš zorganizovat převrat, kníže Ardale, když tě zanedlouho čeká boj v čele armádního sboru 'Východ'. Rovněž kníže Joachim musí zůstat u svého vojska, operační skupiny 'Verden'."

"Odpusť si tu ironii, Skellene. I ty důležité grimasy, kterými se chceš podobat svému novému principálovi Vilgeförtzovi. Pokud totiž Emhyr něco tuší, je to vaše vina, tvoje a černokněžníková. Přízněj barvu: chtěli jste se zmocnit Cintranky, abyste s ní mohli handlovat, koupit si Emhyrovu přízeň, co? Jenže teď, když holka nežije, nemáte co nabídnout. Emhyr vás nechá bez milosti roztrhat koňmi. Tak moc nezvedejte hlavy."

"Nikdo z nás nemůže moc zvedat hlavu, Joachime," zasáhl bas. "Podívejme se pravdě do očí. Nejsme v o nic lepší situaci než Kalous. Za těchto okolností jsme všichni na jedné lodi."

"Jenže právě Kalous nás na tu loď dostal. Měli jsme chystat převrat v utajení, ne? A co teď? Emhyr ví všechno. Kalouse nechal stíhat po celém impériu a nás odstranil ze sídelního města - poslal nás na frontu."

"Z toho bych na vašem místě nedělal žádnou tragédii," řekl protahující slabiky. "Naopak bych toho využil. Ujistěuji vás, že této války už mají všichni dost. Armáda, lid a zejména kupci a podnikatelé. Konec války přivítá celé Císařství s velikou radostí bez ohledu na to, jaký bude její výsledek. A na zakončení války budou mít bezprostřední vliv velitelé armád - tedy vy, páni. V případě vítězství si přisvojíte vavříny, v případě porážky vystoupíte jako poslové prozřetelnosti, zastánci mírových rokovaní, jež učiní konec nesmyslnému krveprolití."

"Pravda," řekl po dlouhé chvíli skřípavý. "U Velikého Slunce, to je pravda. Skvělý plán, pane Leuvaardene."

"Emhyr," doplnil bas, "si sám vložil na krk oprátku, když nás vyslal na frontu."

"Ale Emhyr dosud žije," upozornil exaltovaný. "Žije a panuje. Dělíme se o kůži medvěda, který ještě běhá po lese?"

"Ne," odvětil bas. "Nejdříve medvěda zabijeme."

Mlčení trvalo dlouho.

"Tedy atentát. Smrt."

"Smrt."

"Smrt!"

"Smrt. To je jediné řešení. Emhyr má přívržence, dokud je naživu. Jakmile zemře, přejdou všichni na naši stranu.

Aristokracie, protože my patříme k ní a silou aristokracie je její soudržnost. Armáda, protože značná část důstojnického sboru stále nezapomněla na čistky, které Emhyr nařídil po soddenské porážce. A lid..."

"Protože lid je tupý, zaostalý a lze s ním snadno manipulovat," dokončil Skellen a vysmrkal se. "Stačí pronést proslov ze schodiště senátu, otevřít žaláře a na přechodnou dobu snížit daně."

"Máš absolutní pravdu, hrabě," řekl protahující slabiky. "Nyní chápu, proč tolik horuješ pro tu demokracii."

"Varuji vás," zaskřípal ten, kterému říkali Joachim. "Nepůjde to snadno, páni. Celý náš plán se opírá o to, že Emhyr zemře. Nesmíme ale zavírat oči před faktem, že Emhyr má spousty věrných přívrženců, ozbrojené složky ministerstva vnitra, fanatickou císařskou gardu. Jak se k němu chcete prosekát brigádou 'Impera'? Jeho elitní jednotka bude klást odpor do posledního muže."

"Řešení tohoto problému," promluvil Stefan Skellen, "vám nabízí Mistr Vilgeförtz. Nebudete muset obléhat palác ani bojovat s Emhyrovou gardou. Bude stačit jediný člověk s magickou ochranou, Stejně jako v Tretogoru, těsně před rebelií na Thaneddu."

"Vražda Radovida Redanského?"

"Přesně tak."

"Vilgeförtz má takového atentátníka?"

"Má. Abych vám dokázal, že máte naši důvěru, páni, mohu vám sdělit, kdo to je. Čarodějka Yennefer, kterou držíme ve vězení."

"Ve vězení? Slyšel jsem, že ta Yennefer je Vilgeförtzovou společnicí."

"Je jeho zajatkyň. Zhypnotizovaná, uhranutá a naprogramovaná jako golem provede atentát. Bezprostředně poté spáchá sebevraždu."

"Nemyslím si, že pro tento úkol je vhodná nějaká uhranutá vědma," neskrývaný nesouhlas hovořícího způsobil, že protahoval slabiky ještě více než obvykle. "Lepší by byl zapálený hrdina, tyranobijce, mstitel..."

"Mstitelka," chytil se jeho posledního slova Skellen. "To je v pořádku, pane Leuvaardene. Yennefer se pomstí za křivdu, kterou jí způsobil Emhyr, když pronásledoval a nakonec o život připravil její schovanku, nevinné dítě. Ten krutý a zvrácený despota, místo aby dbal o stát a národ, pronásledoval a vraždil děti. Za to jej dostihl spravedlivý trest."

"Mně se to zdá dobré," zabasoval Ardal aep Dahy.

"Mně také," zaskřípal Joachim de Wett.

"Výborné!" zvolal exaltovaně hrabě Broinne. "Za znásilňování cizích žen zasáhne vilného tyrana ruka mstitelky!"

"Mám ještě jeden požadavek, hrabě Skellene," protáhl Leuvaarden. "Podej nám ještě přesvědčivější důkaz, že máme tvou a Vilgeförtzovu důvěru. Prozrad' nám místo pobytu tvého mistra."

"Páni, já... Nesmím..."

"To bude záruka upřímnosti a oddanosti naší věci."

"Neboj se, Stefane," dodal aep Dahy. "Nikdo z nás tě nezradí. Je to paradox. Za jiných podmínek by se možná i mezi námi našel někdo, kdo by udál ostatní, aby si zachoval život a postavení. Jenže my všichni dobře víme, že zrada by nám nic nepřinesla. Emhyr var Emreis neodpouští, neumí to. Místo srdce má kus ledu. A proto zemře."

Stefan Skellen dále neváhal.

"Dobře tedy," rozhodl se. "Dokážu vám naši loajalitu. Vilgeforsz se skrývá..."

*

Před mosazným trychtýřem sedící zaklínač zat' al pěsti až k bolesti. Napjal sluch. A paměť.

*

Zaklínačovy pochybnosti stran Fringillina amuletu seukázaly nespravedlivé a v mžiku oka se rozplynuly. Když se vrátil do velké jeskyně a přiblížil se k můstku nad propastí, medailon se mu zazmítal na krku už ne jako vrabec, ale jako nějaký větší a silnější pták - například vrána.

Geralt uklidnil amulet dlaní a znehybněl. Zatajil dech, aby jeho uši nemýlil ani nejslabší šelest. Vyčkával. Věděl, že ve tmě na druhé straně strže něco číhá. Cítil, že něco se může skrývat i za jeho zády a můstek se má stát pastí. Neměl v úmyslu nechat se do ní chytit. Vyčkával a dočkal se.

"Vítáme tě, vědmáku," uslyšel. "Čekali jsme tu na tebe."

Hlas z temnoty zněl nepřírozně, avšak Geralt již podobné hlasy slýchal, znal je. Hlasy tvorů nenavvyklých dorozumívání pomocí řeči. Třebaže dokázali ovládat své plíce, bránice, průdušnice i hrtany, nedokázali tito tvorové dobře artikulovat. Dokonce ani tehdy, když byly jejich hlasivky, ústa či jazyky podobné lidským. Jejich slova měla nezvyklou intonaci a přízvuk, navíc obsahovala lidskému uchu nepříjemné zvuky - od štěkávé ostrých po sykavě slizké.

"Čekali jsme tu na tebe," zopakoval hlas. "Věděli jsme, že nakonec přijdeš, že vlezeš pod zem, abys nás hledal, pronásledoval a zabíjel. Jenomže odtud neodejdeš, už nikdy neuvidíš slunce."

"Ukaž se."

Za můstkem se něco pohnulo. Na jednom místě tma jakoby zhoustla a vzala na sebe hrubou podobu lidské postavy. Zdálo se, že temné stvoření nezůstává ani na okamžik na stejném místě a ve stejném tvaru, že se neustále mění rychlými, rozřesenými a kmitavými pohyby. Zaklínač se už s takovým tvorem setkal.

"Korred," konstatoval suše. "To se dalo předpokládat. Divím se jen, že jsem na tebe nenarazil dříve."

"No prosím, poznal mě i potmě," zazněl v hlase temného tvora výsměch. "A toho poznáváš? A toho? A toho?"

Z temnoty se bez sebemenšího zašramocení vynořila tři další stvoření. Za korredovými zády jiný humanoid, alespoň podle vzhledu. Byl jen nižší, shrbený a připomínající velkou opici. Geralt poznal, že je to kilmulis.

Jak předpokládal, další dva netvoří se skrývali na jeho straně propastí, aby mu odřízli ústup, kdyby vstoupil na můstek. Nalevo zaškrábal drápaty končetinami po skále obří pavouk - multipod. Poslední stvůra poněkud připomínala vysoký svícen či kandelábr. Vynořila se, jak se zdálo, přímo z popraskané břidlicové stěny. Geralt nevěděl, co to je: v žádné ze zaklínačských knih se podobné monstrum nevyskytovalo.

"Nechci vám ublížit," promluvil, vkládaje naději do skutečnosti, že obludy s ním navázaly rozhovor, místo aby mu ze tmy rovnou skočily na krk. "Nechci se s vámi bít, ale když si začnete, budu se bránit."

"S tím jsme počítali," zasyčel korred. "Proto jsme tě sem přilákali a proto jsme čtyři. Otravuješ nám život, prokletý řezníku. Nejpeknější jeskyně a šachty na této straně světa, místa, kde přezimujeme od dávných věků - a ty jsi sem přišel lovit, neřáde, zabíjet nás za peníze. S tím bude konec. S tebou taky."

"Poslyš, korrede..."

"Mluv se mnou uctivěji!" vyštěkl netvor. "Nesnáším grobiány!"

"Jak tě tedy mám..."

"Pan Schweitzer."

"Dobrá, pane Schweitzere," začal Geralt neobyčejně zdvořile a pokorně. "Neskrývám, že jsem sem přišel jako zaklínač za svou práci. Navrhují, abychom se o tom dále nebavili. V tomto podzemí jsem se totiž dověděl něco, co změnilo situaci. Něco, co může změnit celý můj život."

"A co z toho vyplývá pro nás?"

"Musím se," promlouval Geralt jako vzor klidu a trpělivosti, "ihned vrátit nahoru a bezodkladně se vydat na dalekou cestu, možná bez návratu. Pochybuji, že bych se tady ještě někdy ukázal..."

"Tak si chceš zachránit život, vědmáku?" zaskřehotal pan Schweitzer. "Tvoje škemrání je zbytečné. Máme tě v pasti a nepustíme tě z ní. Zabijeme tě nejenom kvůli sobě, ale i kvůli jiným nám podobným tvorům. Zbavíme nás všechny smrtelného nepřítele."

"Nejenže se sem nevrátím," pokračoval trpělivě Geralt, "ale přestanu být zaklínačem. Už nikdy nezabiji nikoho z vás..."

"Lžeš! Lžeš, protože máš strach."

"Řekl jsem, že musím nutně odejít," nenechal si Geralt ani tentokrát vzít slovo. "Máte na vybranou. Jestli mi uvěříte a pustíte mne, v klidu odejdu. Pokud zvolíte druhou možnost, odejdu také, ale přes vaše mrtvolky."

"Znám třetí možnost," zachrčel korred. "Mrtvolou budeš ty."

Zaklínač tasil meč z pochvy na zádech.

"Ne jediná," ujistil netvora. "Rozhodně ne jediná, pane Schweitzere."

Korred chvíli mlčel. Kilmulis za jeho zády se klátil a vrčel. Multipod ohýbal a narovnával dlouhé končetiny. Kandelábr měnil tvary, nyní vypadal jako smrček s dvěma velkýma, svítícíma očima.

"Dej nám důkaz," řekl syčivě korred, "svou upřímnosti a dobré vůle."

"Jaký?"

"Tvrdíš, že přestaneš být zaklínačem. Zaklínač pro nás znamená meč. Zahod' svůj meč do propasti. Nebo ho zlom. Pak ti dovolíme odejít."

V nastalém tichu bylo slyšet jen kapání vody. Geralt se zvolna pohnul. Beze spěchu strčil zbraň kolmo a hluboko do pukliny mezi břidlicovými deskami - a zlomil čepel jediným silným dupnutím. Ocel praskla s třesnutím, jehož ozvěna zvolna slábla v podzemních prostorách.

Kapky stékaly po kamenných stěnách jako slzy.

"Nemohu uvěřit," řekl pomalu korred. "Nemohu uvěřit, že někdo může být tak hloupý."

Vrhli se na něj všichni zároveň, bez jediného výkřiku, povelu anebo hesla. První se hnul přes můstek pan Schweitzer s napraženými drápy a vyceněnými tesáky, za něj by se nemusel stydět ani vlk.

Geralt mu dovolil se přiblížit, potom se zhoupl v bedrech a jedním seknutím mu rozřal dolní čelist a hrtan. V následující chvíli už stál na můstku a širokým obloukem rozpáral kilmulise. Přikrčil se v posledním okamžiku, kandelábr ve skoku přeletěl přes jeho záda, jen spáry škrábl po zaklínačově blůze. Geralt uskočil před multipodem. Přesto jej jedna z jeho tenkých, bleskurychle kmitajících končetin zasáhla drápem ze strany do hlavy. Zmýlil netvora klamným výpadem, ale otočil se v piruetě a vyhnul se mu. Multipod jej minul, narazil do zábradlí můstku a to pod ním povolilo. Dosud nevydal žádný zvuk, avšak nyní, když se s lavinou kamení řítil do propasti, zavyl. Ozvěna jeho vytí pozvolna zanikala v hlubině. Zaútočili na něho ze dvou stran: z jedné kandelábr, ze druhé krvácející kilmulis, který, třebaže smrtelně raněn, dokázal vstát a sápat se po něm. Zaklínač vyskočil na zábradlí. Cítil, jak mu břidlicové desky ujíždějí pod nohama, jako kdyby se celý můstek sesouval. Udržel však rovnováhu, unikl z dosahu kandelábrových spárů a dostal se kilmulisovi do týla. Netvor neměl krk, tak ho Geralt ťal do spánku. Kilmulisova lebka však byla jako ze železa, zaklínač musel seknout ještě jednou. Ztratil tím dost času.

Dostal přes hlavu, až mu zajiskřilo v očích. Zavířil, kryl se širokou parádou a horečně přemítal, co se stalo. Zázrakem se vyhnul další ráně a pochopil. Kandelábr měnil tělesné tvary a rozměry - nyní útočil nesmírně prodlouženými chapadly. I pro monstrum to ale mělo nevýhodu: změnilo se těžiště jeho proměnlivého těla. Zaklínač využil jeho zakolísání, překulil se po zemi pod napraženými spáry a zkrátil tak vzdálenost. Kandelábr zareagoval pohotově: převrátil se na hřbet jako kočka a sekl zadními tlapami, jež bylo zbrojeny neméně ostrými pazoury jako přední. Geralt přeskočil ležící bestii a naslepo sekl. Cítil, jak ostří proniká tělem. Dopadl do kotoulu, otočil se, přiklekl a ťal ještě jednou. Netvor zaskučel, protáhl šíji a zaútočil proti zaklínači hlavou. Jeho zubiska klapla těsně před Geraltovou hrudí. Jeho velké oči ve tmě světélkovaly. Geralt hlavu odrazil silným úderem hlavice meče, sekl zblízka a uťal netvorovi půlku lebky.

Dokonce i s oddělenou polovinou hlavy to podivné, v žádné ze zaklínačských knih nepopsané stvoření ještě nějakou dobu cvakalo zuby. Potom umřelo - se strašným, takřka lidským posledním vydechnutím.

V tratolišti temné krve se v předsmrtných křečích třásl korred. Zaklínač stanul nad ním.

"Nemohu uvěřit," řekl, "že někdo může být tak hloupý, aby se nechal nachytat na tu primitivní iluzi s lámáním meče."

Nebyl si jist, zda je korred ještě natolik při smyslech, aby mu rozuměl. Bylo mu to ale celkem jedno.

"Varoval jsem vás," pokračoval, otíraje si krev, jež mu stékala po tváři. "Řekl jsem, že odtud musím odejít."

Pan Schweitzer se zachvěl, zachroptěl a zaskřípal zuby. Potom znehybněl a ztichl.

Ze stropu a stěn kapala voda.

*

"Jsi spokojen, Regisi?"

"Nyní ano."

"Dobře," vstal zaklínač. "Tak se běž připravit k odjezdu."

"Nezabere mi to moc času. Omnia mea mecum porto."

"Co?"

"Že mám malé zavazadlo."

"Tím lépe. Za půl hodiny na rozcestí za městem."

"Budu tam."

*

Podcenil ji. Přistihla ho. A zavinil si to sám: při návratu z Pomerolu měl zamířit na zadní nádvoří a nechat Klepnu ve velké stáji pro bludné rytíře, kurýry a službu, kde měla koně i jeho družina. Neudělal to, ve spěchu a ze zvyku zajel do knížecí stáje. Mohlo ho napadnout, že i v knížecí stáji musí být někdo, kdo donáší.

Přecházela od přepážky k přepážce a rozkopávala slámu. Měla na sobě krátký rysí kožíšek, bílou atlasovou halenku, černou sukni pro jízdu na koni a vysoké boty, v rukou ohýbala jezdecký bič. Koně fíkali, věřili její zlost.

"Takže utíkáš," konstatovala, když ho spatřila. "Bez rozloučení. Na mém stole zřejmě leží tvůj dopis, to je ti podobné. Ale věz, že to pro mne není žádné rozloučení. Ne po tom, co nás spojovalo. Předpokládám, že na vysvětlení a ospravedlnění svého jednání máš mimořádně pádné důvody."

"Mám. Promiň, Fringillo."

"Promiň, Fringillo," zopakovala a zkrivila rty. "Jak stručné. Dopis, který jsi mi nechal místo rozloučení, je určitě stejně výmluvný. Přece bys neplýtlval inkoustem."
"Musím jet," vysoukal ze sebe. "Jistě se domýšlíš proč. A za kým. Odpusť mi, prosím. Měl jsem v úmyslu zmizet potají a v tichosti, protože... Nechtěl jsem, aby tě třeba napadlo jet s námi."
"Zbytečné obavy," ucedila a švihla bičíkem do vzduchu. "Nejela bych s tebou, ani kdybys mi padl k nohám a prosil. Ne, zaklínači, jeď si sám, sám zemři, sám zmrzneš někde v průsmycích. Nemám vůči Ciri žádné závazky. A vůči tobě? Víš, kolik bylo těch, kteří žadonili o to, co jsi ty dostal? O to, co teď přezírávě zahazuješ?"
"Nikdy na tebe nezapomenu."
"Ach," sykla. "Ani nevíš, jakou mám chuť postarat se o to, abys na mě skutečně nikdy nezapomněl. Když ne pomocí magie, tedy aspoň tímto bičem!"
"Neuděláš to."

"Máš pravdu, neudělám. Nedokázala bych to. Zachovám se tak, jak se sluší a patří na zavrženou a poníženou milenkou. Odejdu se vztyčenou hlavou, důstojně a hrdě. Přes den budu polykat slzy a teprve večer budu brečet do polštáře. A po nějakém čase se spustím s prvním, který se namane!"

Nakonec téměř křičela. On neřekl nic.

"Gerate," promluvila zcela jiným hlasem. "Zůstaň se mnou."

"Myslím, že tě miluji," dodala, když viděla, že se nedomýšlí odpovědi. "Zůstaň se mnou, prosím tě o to. Nikdy jsem nikoho o nic neprosila. Netušila jsem ani, že to umím. Tebe prosím."

"Fringillo," odvětil po chvíli. "Jsi žena, o jaké může každý muž jen snít. Je moje, jen moje vina, že nemám povahu snílka."

"Jsi jako zaseknutý rybářský háček," kousla se do rtu, "který lze vytrhnout jen s masem a krví. Mohu si za to sama, věděla jsem, že si zahrávám s ohněm. Naštěstí vím, jak si poradit s následky. V tom mám výhodu před většinou stejně postižených žen."

mlčel.

"Konec konců," dodala, "ačkoliv zlomené srdce bolí mnohem více než zlomená ruka, dá se vyléčit o něco rychleji."

Stále mlčel. Fringilla si prohlédla zranění na jeho tváři.

"Co můj amulet? Účinkuje?"

"Bezvadně. Děkuji."

Kývla hlavou.

"Kam pojedáš?" zeptala se docela jiným hlasem a tónem. "Co ses dověděl? Víš, kde se skrývá Vilgefortz, že?"

"Vím. Ale nechtěj po mně, abych ti to prozradil."

"Koupím tu informaci. Něco za něco."

"Cože?"

"Mám cennou zprávu," pokračovala. "Pro tebe přímo neocenitelnou. Prodám ti ji za..."

"Za klidné svědomí," dokončil, dívaje se jí do očí. "Za důvěru, kterou jsem k tobě měl. Před chvílí jsi mluvila o lásce. Teď budeš mluvit o obchodu?"

Dlouho mlčela. Potom se prudce šlehla bičíkem přes holínku.

"Yennefer," promluvila překotně, "ta, jejíž jménem jsi mne několikrát oslovil v těch nejvášnivějších chvílkách, nikdy nezradila ani tebe, ani Ciri. Nikdy nebyla Vilgefortzovou společnicí. Aby Ciri zachránila, bez zaváhání se pustila do neslýchané riskantní akce. Její plán selhal, dostala se do Vilgefortzových rukou. K pokusům o telepatické zaměřování tvé osoby byla bezpochyby přinucena mučením. Více nevím. Ani to, zdali je ještě naživu. Přisahám."

"Děkuji ti, Fringillo."

"Běž už."

"Věřím ti," přešlapoval na místě a nechystal se k odchodu. "Nikdy nezapomenu na to, co mezi námi bylo. Věřím ti. Nezůstanu s tebou, ale asi jsem tě také miloval... Svým způsobem. Prosím tě, abys to, co ti teď svěřím, zachovala v tajnosti. Vilgefortzova skrýš je..."

"Počkej," přerušila ho. "Povíš mi to později. Teď se se mnou před odchodem rozloučíš. Tak, jak se mají milenci loučit. Ne trapnými dopisy a koktanými omluvami. Rozloučíme se spolu tak, jak po tom oba toužíme."

Vyklouzla z rýsiho kožichu a hodila jej na slámu. Prudkým pohybem rozhalila blůzku, pod kterou nic neměla. Ulehla na kožich a strhla jej na sebe. Geralt jí vyhrnoval sukni, když si uvědomil, že si už nestihne stáhnout rukavice. Fringilla rukavice naštěstí neměla. Ani kalhotky. Na ještě větší štěstí neměla ani ostruhy. Hrůza pomyslet, co se mohlo stát v opačném případě, poněvadž v následující chvíli Geralt bezúspěšně kopala podpatky, kam se dalo.

Když vykřikla, náruživě ji políbil. Zdusil křik. Koně cítili jejich vášnivé sblížení, ržáli, dusali kopyty a vráželi do přepážek, až se z hambalků sypal prach a seno.

*

"Hrad Rhys-Rhun v Nazairu nad jezerem Muredach," dokončila triumfálně Fringilla Vigo. "Tam se skrývá Vilgefortz. Vytáhla jsem to ze zaklínače, když odjížděl. Máme dost času, abychom ho předběhly. V žádném případě tam nedorazí dříve než v dubnu."

Devět žen kolem kulatého stolu poctilo Fringillu uznalými pohledy.

"Rhys-Rhun," zopakovala Filippa Eilhart a blýskla zuby v dravčím úsměvu. "Rhys-Rhun v Nazairu. Nu, na brzkou

shledanou, pane Vilgefortzi."

"Až se tam zaklínač dostane," zasyčela Keira Metz, "najde rozvaliny, které nebudou už ani cítit spáleninou."

"Ani zdechlinou," dodala Sabrina Glewissig.

"Bravo, paní Vigo," kývla hlavou Sheala de Tancarville uznalým gestem, jakého by se Fringilla od slavné čarodějky nenadálá. "Skvělá práce."

Fringilla sklonila hlavu.

"Přes tři měsíce v Toussaintu," pokračovala Sheala. "Ale stálo to za to."

Fringilla Vigo přelétla pohledem po ostatních členkách lóže: Sheale, Filippě, Sabrině, Keiře, Margueritě i Triss. Po Francesce Findabair a Idě Emean, jejichž ličidlem zvýrazněné elfské oči neprozrazovaly vůbec nic. Po Assire var Anahid, v jejichž očích četla neklid a starost.

"Stálo to za to," přiznala. Naprosto upřímně.

*

Nebe se zataáhlo, z vinic dul ledový víchř. Geralt si zapnul kožich a kolem krku si ovinul vlněnou šálu. Cítil se báječně. Nedávné milování, potěšení, ukojení a naplnění povzbudilo všechny smysly, rozjasnilo mysl a zahnal veškeré chmury a pochybnosti. Zalitoval, že se nyní bude asi muset na delší dobu obejít bez té zázračné panacey.

Ze zamyšlení jej vytrhl hlas Reynarta de Bois-Fresnes. "Nadchází špatné počasí," zahleděl se bludný rytíř východním směrem, odkud vanul vítr. "Spěchejte. Ta vichřice přinese sníh. Jestli vás zastihne v průsmyku Malheur, uvíznete v pasti. Pak vám nezbude, než vzývat všechny bohy, které ctíte, které znáte anebo jste o nich třeba jenom slyšeli."

"Rozumíme."

"Prvních pár dní se držte řeky Sansretour, povede vás. Za kožešinářskou faktorií odbočíte proti proudu pravého přítoku řeky. Ten vás dovede do průsmyku. Jestli z vůle bohů překročíte Malheur, předčasně se netěšte: jsou před vámi ještě průsmyky Sansmerci a Mortblanc. Teprve za nimi sestoupíte do údolí Sudduth. Má stejně příznivé podnebí jako Toussaint, dalo by se tam pěstovat víno, jenže půda není tak úrodná..."

Umlčely ho jejich káravé pohledy.

"K věci," odkašlal si. "V ústí doliny leží město Caravista. Bydlí v něm můj bratranec Guy de Bois-Fresnes. Navštivte ho a odvolejte se na mne. Kdyby se ukázalo, že bratranec umřel anebo zblbl, vydáte se přes planinu Mag Deira a podél řeky Sylte. Můžete pokračovat podle map, které ti, Geralte, překreslil městský kartograf. Nepochopil jsem jenom, proč ses ho tolik vyptával na nějaké hrady..."

"Na to zapomeň, Reynarte. Nic takového se nestalo. Nic jsi neviděl ani neslyšel. Ani kdyby tě vyslyšeli na mučidlech. Rozumíš?"

"Rozumím."

"Jezdec," upozornil je Cahir. "Od zámku za námi cválá jezdec."

"Jestli je jenom jeden," ušklíbala se Angoulema a pohládila vrhací sekeru zavěšenou u sedla, "není to žádný problém."

Jezdec, jenž se za nimi hnál, byl Marigold. Překvapivé bylo, že cválajícím koněm byl básník Pegas, od něhož by tento způsob pohybu nikdo nečekal.

"Sláva," zvolal trubadúr, udýchaný tak, jako by on nesl valacha, a ne valach jeho. "Sláva, dohonil jsem vás. Bá! jsem se, že mi ujedete."

"Nesnaž se nám namluvit, že chceš jet s námi."

"Ne," zavrtil Marigold hlavou. "Nejedu. Zůstávám v Toussaintu s Lasičkou... Totiž s Anariettou. Ale přece jsem vás nemohl nechat odjet bez rozloučení. Bez přání šťastné cesty."

"Poděkuj kněžně za všechno, co pro nás udělala. A omluv nás, že jsme odjeli tak náhle a ani se nerozloučili. Nějak to vysvětlí."

"Složili jste rytířský slib a basta. To pochopí v Toussaintu každý, každý včetně Lasičky. A tady... Vezměte si to. Je to můj příspěvek na další cestu."

"Marigolde," potěškal Geralt měšec, který mu básník podal. "Nemáme nouzi o peníze. Nepotřebujeme..."

"Je to můj příspěvek," zopakoval trubadúr. "Prachy nejsou nikdy k zahzení. A kromě toho stejně nejsou moje, sebral jsem je z Lasiččina sekretáře. Co na mě tak zíráte? Ženské přece tolik peněz nepotřebují. Na co taky? Do hospod nechodí, vrhčaby nehrají a za ženskými, u všech hromů, přece taky neběhají. Tak se mějte. A jedte už, ať se nerozbrečím. A až všechno skončí, na zpáteční cestě to vezměte přes Toussaint. Budete mi vypravovat o všem, co jste zažili. A chci také obejmout Ciri. Slibuješ, Geralte?"

"Slibuji."

"Šťastnou cestu."

"Počkej," otočil Geralt koně, přiblížil se k básníkovi a nenápadně vytáhl z rukávu obálku. "Zaříd, aby byl ten dopis doručen..."

"Fringille Vigo?"

"Ne, Dijkstroví."

"Přeskočilo ti? Jak to mám podle tebe provést?"

"Najdi nějaký způsob. Víím, že to dokážeš. A teď mě obejmi, starý blázne."

"Kdo mi tak říká, co? Budu na vás čekat." Dívali se za ním, jak se vrací směrem k Beauclaire. Nebe bylo zatažené, temné.

"Reynarte," obrátil se Geralt na rytíře. "Pojed' s námi."

"Ne, příteli," odpověděl po chvíli Reynart de Bois-Fresnes. "Jsem bludný. Ale ne bláznivý."

*

Ve sloupové síni hradu Montecalvo vládlo neobyčejné vzrušení. Obvyklý šerosvit magických svíců dnes nahradil mlčný jas velkého projektoru. Obraz se chvěl a mihotal, zvyšoval napětí a rozčilení těch, které ho sledovaly. "Ach," posteskla si Filippa Eilhart. "Škoda, že tam nemohu být s nimi. Prospěla by mně nějaká akce. A trocha adrenalinu."

Sheala de Tancarville na ni znechuceně pohlédla, ale neřekla nic. Francesca a Ida zaklínadly stabilizovaly a zvětšovaly obraz, dokud nezabíral celou stěnu. Nyní zřetelně viděly černé štíty hor na pozadí tmavomodrého nebe, hvězdy odrážející se na hladině jezera a mohutné zubaté hradby.

"Stále si nejsem jista," zapochybovala Sheala, "jestli jsme neudělaly chybu, když jsme velení úderné skupiny svěřili Sabrině a mladé Keirě. Keira byla při boji na Thaneddu zraněna, stále by se mohla obírat myšlenkami na pomstu. A Sabrina... Inu, Sabrina má trochu příliš ráda akci. A adrenalin. Nemám pravdu, Filippo?"

"Už jsme to probraly," odpověděla Filippa hlasem kyselým jako lák z okurek. "Rozhodly jsme. Nikdo nebude zabit, nebude-li to nezbytné. Sabrinina a Keirina skupina pronikne do hradu v tichosti, po špičkách. Vilgefortze dostaneme živého, bez jediného škrábnutí, na tom jsme se domluvily. Víš dobře, že jsem byla proti. Zastávala jsem názor, že náš zásah má být skutečněn jako exemplární ukázka. Tak, aby se ti, kdož se o něm dovědí, třáslí hrůzou."

"Pomsta," podotkla suše kovířská čarodějka, "je potěšením slabých, nezralých a malicherných povah."

"To je možné," souhlasila s navenek lhostejným úsměvem Filippa. "Ale přesto je sladká."

"Spory stranou," zvedla Marguerita Laux-Antille číši vína. "Navrhuji připítek na zdraví paní Fringilly Vigo, díky jejímuž úsilí byl Vilgefortzův úkryt odhalen. Byla to ukázková práce, paní kolegyně."

Fringilla odpověděla úklonou. V černých očích Filippy Eilhart postřehla něco jako posměch, v bleděmodrém pohledu Triss Ranuncul nevraživost. Z očí obou elfek nevyčetla nic.

"Začínají," upozornila je Assire var Anahid, ukazujíc na projekci.

Usadily se pohodlněji. Aby lépe viděly, ztlumila Filippa zakletím světla. Sledovaly, jak se od skal odlepují černé siluety - rychlé, obratné a neslyšné jako netopýři, jak se klouzavým letem blíží k hradu, jak přistávají na jeho cimbuřích.

"Už věky jsem neseděla na koštěti," zašeptala Filippa. "Brzy zapomenu, jak se na něm létá."

Sheala ji utišila podrážděným syknutím.

V oknech černé patrové budovy uvnitř hradeb se krátce zablýsklo. Poprvé, podruhé, potřetí. Věděly, co to znamená. To povolovaly uzamčené dveře pod údery kulových blesků.

"Jsou uvnitř," řekla tiše Assire, jediná z nich, která nesledovala projekci na stěně, ale dívala se do křišťálové koule na stole. "Útočná skupina pronikla dovnitř. Ale něco není v pořádku. Tak to nemělo být..."

Fringilla ucítila, jak jí tuhne krev v žilách. I ona už věděla, že něco je jinak. "Paní Glewissig," ohlédla opět Assire, "otevřít vlastní komunikátor."

V prázdném prostoru mezi sloupy se náhle rozzářil ovál, v němž se zjevila Sabrina Glewissig v koženém jezdeckém oděvu, s vlasy staženými černým šátkem a tváří začerněnou maskovací barvou. Za jejími zády viděly zašlé kamenné zdi. Sabrina zvedla ruku v rukavici, ze které visely závoje zaprášených pavučin.

"Jenom tohle," vyštěkla rozčileně. "Našly jsme tu jenom tohle. K d'asu, taková pitomost! Taková kompromitace!"

"Srozumitelněji, Sabrino."

"Jak to máni říci srozumitelněji?!" zaječela kaedwenská čarodějka. "Vidíte samy! Jsem na hradě Rhys-Rhun nad jezerem Muredach! Je prázdný, zatraceně! Prázdný, zpustlý, špinavý! Hnusná stará zřícenina! Není tady nic! Nic!"

Vedle Sabriny se objevila Keira Metz. S maskovací barvou na obličeji vypadala jako čert z pekla.

"Na tomto hradě," potvrdila nevzrušeně, "nikdo není a už nejméně padesát let nikdo nebyl. Půl století sem nezavítala živá duše, pokud nepočítám pavouky a netopýry. Provedly jsme ukázkový výsadek na nesprávný cíl."

"Prozkoumaly jste, jestli nejde o iluzi?"

"Copak jsme začátečnice, Filippo?"

"Poslouchejte, vy dvě," vjela si Filippa Eilhart prsty obou rukou do vlasů. "Adeptkám a dobrovolnicím řekněte, že se jednalo o cvičení. Zaplaťte jim a okamžitě se vraťte. A s úsměvem, slyšíte? Tvařte se, jakoby nic!"

Oválný osobního komunikátor pohasl. Zůstal jen nehybný obraz na stěně sálu. Hrad Rhys-Rhun na pozadí hvězdného nebe. A jezero, v němž se hvězdy odrážely.

Fringilla Vigo upřeně hleděla na desku stolu. Cítila, jako kdyby jí pulsující krev měla roztrhat žilky ve tvářích.

"Já... Opravdu..." vykoktala konečně, když už nemohla snést mlčení v sále. "Já... Nerozumím tomu..."

"Já ano," řekla chladně Triss Ranuncul.

"Ten hrad," promluvila do svých myšlenek zabraná Filippa, aniž by vnímala své okolí. "Rhys-Rhun... Je nutno zničit. Nenechat kámen na kameni. Vyprávění a legendy, které časem tuto aféru opředou, bude nutno podrobit přísné cenzuře. Chápete, co mám na mysli, dámy?"

"Velmi dobře," přikývla do té doby mlčící Enid Findabair. Ida Emean nepromluvila, jen mnohoznačně mlaskla.

"Já..." Fringilla byla jako omráčená. "Nechápu... Jak se to mohlo stát..."

"Pah," prskla po dlouhém mlčení Sheala de Tancarville. "Na tom není nic nepochopitelného. Žádná z nás není dokonalá."

Filippa do ticha bolestně sykla, Assire vzdychla a zvedla zrak ke stropu.

"Konečně," dokončila Sheala. "Každou z nás to už někdy potkalo. Každou z nás, jak tady sedíme, už někdy nějaký muž podvedl, využil a zesměšnil."

"Ich liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt;
Und bist du nicht willig, so brauch'ich Gewalt!"
"Mein Vater, mein Vater, jetzt fasst er mich an,
Erlkönig hat mir ein Leids getan!"

Johann Wolfgang Goethe

Všechno už tady někdy bylo, všechno se už někdy událo. A všechno už bylo někdy popsáno.

Vysogota z Corvia

KAPITOLA PÁTÁ

Poledne o sobě dalo vědět horkem a dusnem. Jezero, ještě nedávno tmavé jako leštěný malachit, se nyní lesklo jako zlato. Odraz slunce od hladiny tak oslepoval, že si Ciri musela dlaní zaclonit slzící oči.

Projela nízkým pobřežním porostem a pak dále do jezera, dokud Kelpii voda nesahala nad kolena. Voda byla tak průzračná, že ve stínu koňského těla viděla Ciri i z výšky sedla v mozaice barevných kamínků na dně řasy, škeble a dokonce malého racka couvajícího do úkrytu.

Kelpie zarehtala. Ciri trhla uzdou, zadržela se na břehu, protože ten byl pokryt jemným, hlubokým pískem. Brodila se podél břehu po pevném štěrku dna. Nechala klisnu klusat, ale za chvíli jí klus připadal příliš pomalý. Výkřikem a kopnutím patami pobídla Kelpii do ealu. Voda stříkala na všechny strany a pěnila ještě daleko za nimi. Nezpomalila, ani když před sebou spatřila věž. Doslova letěla mělkou vodou. Obyčejný kůň by již určitě zvolnil. Ale Kelpiin dech byl hluboký a pravidelný a její eal stále stejně rychlý a lehký. Na nádvoří zastavila dívka klisnu tak prudce, až dlouze, pronikavě zaskřípěly podkovy klouzající po kamenném dláždění. Zadržela Kelpii těsně před čekajícími elfkami, rovnou před jejich nosy. Pocítila zadostiučinění, když ty obvykle okázale přezíravé a nevzrušené sůvy mimoděk couvly.

"Žádný strach," vyprskla. "Nenajedu na vás. Ledaže bych chtěla."

Elfky se okamžitě ovládly, jejich tváře opět vyhladily klid a do očí se vrátila lhostejnost. Ciri seskočila, či se spíše snesla na zem. Tvářila se zarputile.

"Bravo," řekl plavovlasý elf s trojúhelníkovým obličejem, jenž vystoupil ze stínu podloubí. "Působivé představení, Loc'hlaith."

Když tehdy vstoupila do Věže Vlaštovky a ocitla se uprostřed kvetoucího jara, uvítal ji stejným oslovením. Ale to bylo dávno a přestalo to už na ni dělat dojem.

"Nejsem žádná Paní jezera!" odsekla. "Jsem tady věžečkářka! A vy jste moji dozorcí! Proč to nepřiznáš?"

"Tu máš!" hodila jedné z elfek uzdu. "Je třeba otřít kobylu. A napojit ji, až vychladne. A vůbec se o ni postarat."

Plavovlasý elf se usmál.

"Skutečně," podotkl, dívaje se, jak elfky odvádějí Kelpii do stáje. "Jsi zde bezprávnou věžečkářkou a ony přísnými dozorkyněmi. To je vidět na první pohled."

"Půjčka na oplátku!" opřela si ruce v bok a vyzývavě mu pohlédla do očí. Byly akvamarínově modré a mírné. "Chovám se k nim stejně jako ony ke mně. A vězení je vězení!"

"Udivuješ mne, Loc'hlaith."

"A ty se ke mně chováš jako ke hloupému děcku. A doposud ses mi ani nepředstavil."

"Omlouvám se. Jmenuji se Crevan Espane aep Caomhan Macha. A jsem, pokud víš, co to znamená, Aen Saeverne."

"Vím," přisvědčila s údivem, který nestačila včas skrýt. "Vědouce. Elfský čaroděj."

"Dá se to tak nazvat. Pro stručnost mne můžeš oslovovat přízviskem Avallac'h."

"Jak jsi přišel na to," nasupila se, "že mám vůbec zájem s tebou hovořit? Vědouce nebo ne, pro mne jsi věznitel a já..."

"Věžečkářka," dokončil sarkasticky. "To jsi už říkala. A navíc věžečkářka, s níž je špatně zacházeno. K jezdeckým výletům po okolí jsi bezpochyby nucena, měč na zádech nosíš pod nátlakem a za trest sis musela obléci i oděv, který máš nyní na sobě, o tolik vkusnější, novější a čistější než ten, v němž ses tu objevila. Ovšem navzdory krutým podmínkám se nevzdáváš. Krivdy, jež na tobě pácháme, oplácíš vzpurností. Se značným zápalem také rozbíjíš vzácná zrcadla."

Začervenala se hanbou a zlostí.

"Ach," dodal chvatně. "Můžeš rozbít, co budeš chtít. Vždyť jsou to jen pouhé věci - třebaže vytvořené umělci před sedmi staletími. Chceš se se mnou projít po břehu?"

Zvedl se větřík a poněkud zmírnil horko. Navíc košaté stromy v okolí věže poskytovaly příjemný stín. Voda v zátocce byla tmavě zelená. Hustě pokrytá listy stulíků a jejich žlutými květy, vyhlížela jako podivuhodná louka. Po listech pobíhaly vodní slípky s červenými zobáky.

"To zrcadlo..." začala rozpačitě Ciri, hloubíc podpatkem jamku do vlhké hlíny. "Omlouvám se za ně. Neovládla jsem se, a tak..."

"Aha."

"Ony mne přehlížejí. Ty tvoje družky. Když na ně promluví, předstírají, že mi nerozumějí. Samy mluví schválně tak,

abych nerozuměla já. Ponižují mě."

"Ovládáš náš jazyk velmi dobře," vysvětlil. "Přesto však není tvou mateřtinou. Krom toho používáš hen llinge, kdežto ony ellylon. Rozdíly nejsou zásadní, ovšem v hovorové řeči se projeví."

"Tobě rozumím. Každé slovo."

"Protože při rozmluvě s tebou hovořím hen llinge - jazykem elfů tvého světa."

"A ty?" otočila se prudce. "Z jakého světa jsi ty? Nejsem přece nevědomé dítě, stačí, abych se v noci podívala na oblohu. Není tam ani jedno souhvězdí z těch, které znám. Toto není můj svět, není tady místo pro mne, dostala jsem se sem náhodou. Chci odtud odejít. Vrátit se."

Sklonila se, zvedla oblázek a učinila pohyb, jako by jej chtěla hodit na jezero mezi pokřikující slípky. Nechala toho, když si všimla jeho upřeného pohledu.

"Než ujeďu jedno stadium," postěžovala si rozhořčeně, "jsem zase u jezera a u věže. Ať zamířím na kteroukoliv stranu, ať změním směr, kamkoliv chci, vždy dojeďu k jezeru a věži. Pokaždé. Nemohu se z tohoto místa vzdálit. Je to tedy vězení. Horší než kobka, než zamřížovaná cela. Víš proč? Protože je to mnohem více ponižující. Ponižuje a zlobí mě váš výsměch a pohrdání. Nic nepředstírej, i ty se mi vysmíváš a pohrdáš mnou. Nediv se potom, když zuřím."

"Divím se," zvedl obočí. "Nesmírně se divím."

Povzdechla si a pokrčila rameny.

"Je to více než týden, co jsem vešla do Věže," řekla a snažila se, aby to znělo co nejkliďněji. "Dostala jsem se do jiného světa. Ty jsi tu seděl a pískal na flétnu. Prý jsi čekal na mě, dokonce jsi mě oslovil jménem - teprve později jsi začal otravovat s tou Paní jezera. Potom jsi bez jediného slova na vysvětlenou zmizel a nechal mě ve vězení. Říkej si tomu, jak chceš, ale pro mě je to pohrdání a zlomyslnost."

"Zireael, bylo to pouze osm dní."

"Aha," ušklíbala se. "To znamená, že mám štěstí. Mohlo to být osm týdnů. Nebo osm měsíců. Anebo osm..."

Nedopověděla.

"Daleko," řekl tiše. "Nesmírně daleko ses vzdálila od Lary Dorren. Ztratila jsi své dědictví, pouto se svou krví. Nic divného, že ti ženy nerozuměly a že ty jsi nerozuměla jim. Ty nejen jinak mluvíš, nýbrž i jinak myslíš - v úplně jiných kategoriích. Co je osm dní anebo osm týdnů? Čas není důležitý."

"Přiznávám!" vykřikla opět rozhněvaně. "Nejsem moudrá elfka, jen hloupá smrtelnice. Pro mě čas důležitý je, proto počítám dny a dokonce i hodiny. A spočítala jsem, že uplynulo hodně jedné a ještě více druhých. Nechci už od vás nic, nepotřebuji vysvětlení, proč je tady jaro, proč v lese žijí jednorožci a proč vidím v noci na nebi neznámá souhvězdí. Nezajímá mě, odkud znáš moje jméno a jak jsi věděl, že sem přijdu. Chci jenom jedno: vrátit se domů! Do svého světa! K lidem! K těm, kteří myslí stejně jako já! Ve stejných kategoriích!"

"Vrátíš se. Za nějaký čas."

"Chci hned!" vykřikla. "Ne za nějaký čas, hrome! Poněvadž ten čas tady trvá celou věčnost! Proč nemohu odejít už teď? Přišla jsem sem sama, z vlastní vůle! Tak jakým právem mě tu zadržujete?"

"Přišla jsi sama," potvrdil vážně. "Ne však z vlastní vůle. Přivedla tě tvá Sudba, my jsme jí jen trochu pomohli. Dlouho jsme na tebe totiž čekali, velmi dlouho. Dokonce i podle našich časových měřítek."

"Ničemu z toho nerozumím."

"Čekali jsme dlouho," nevěnoval pozornost její námitce, "a báli se jen jednoho: že sem nedokážeš přijít. Ty jsi to dokázala, potvrdila jsi svůj původ, svou krev. Znamená to, že tvé místo je zde, nikoliv mezi Dh'oine. Jsi pravoplatnou dcerou Lary Dorren aep Siadhal."

"Jsem dcerou Pavetty! Vždyť ani nevím, kdo je ta tvoje Lara!"

Zarazil se. Takřka neznatelně.

"V tom případě," uvážil, "bude nejlépe, když ti vysvětlím, kdo je ta moje Lara. A jelikož se to nedá odbýt v několika větách, nejraději bych ti to řekl cestou. Jenže ty jsi z lehkomyšlnosti a vzdoru málem uštvala svou klisnu..."

"Uštvala? Haha! Ty nemáš ani tušení, co moje klisna vydrží. Kam pojedeme?"

"Pokud dovolíš, to ti rovněž řeknu cestou."

*

Ciri zadržela supící Kelpii, když jí došlo, že pokračovat ve zběsilém trysku nemá smysl. Avallac'h nelhal. Také zde, na otevřených pláních a vřesovištích, působila stejná síla jako pod Tor Zireael. Lhostejno, kterým směrem a jak rychle ujížděla, vždy přibližně po stadiu ji neviditelné kouzlo přinutilo jet v kruhu.

Dívka popleskala udýchanou vranku po šíji a pohlédla na klidně jedoucí čtveřici elfů. Před chvílí, když jí Avallac'h konečně sdělil, co po ní chtějí, pobídla koně, aby jim utekla a nechala je co nejdále za sebou i s tím jejich nehorázným požadavkem.

Teď je měla opět před sebou. Ne dále než jedno stadium. Avallac'h nelhal: nebylo možno uniknout.

Jediné, v čem jí divoká jízda pomohla, bylo to, že jí zchladila hlavu, potlačila výbuch vzteku. Dosud se však neuklidnila, stále se třásla zlostí.

To jsem dopadla, pomyslela si. U všech bohů, proč jsem do té věže lezla?

Zachvěla se, když si vzpomněla na Bonharta, řítícího se za ní na zpěněném koni po praskajícím ledu. Ovládla se. Jsem naživu, přemítala. Takže to není konec boje. Boj ukončí jedině smrt, všechno ostatní může boj pouze přerušit. Tak mne to učili na Kaer Morhen.

Kráčela s Kelpii zvolna, ale když si všimla, že klisna opět hrdě zvedá hlavu, zkusila ji pobídnout do klusu. Jela kolem řady menhirů. Vřes sahal po tměny.

Zanedlouho dohonila Avallac'ha a tři elfky. Vědoucí se záhadně usmíval a sledoval ji svými akvamarínovými očima. "Prosím, Avallac'hu," požádala chraptivě. "Řekni, že to byl nezaplněný žert."

Přes jeho obličej přeletěl stín.

"Není mým zvykem takto žertovat," ujistil ji. "Musím ti se vši vážností zopakovat, že chceme mít tvoje dítě, Vlaštovko, dcero Lary Dorren. Teprve až je porодиš, dovolíme ti vrátit se do tvého světa. Volba je na tobě. Doufám, že tvoje krkolomná eskapáda ti pomohla při rozhodování. Jak zní tvá odpověď?"

"Zní: ne," odvětila důrazně. "Nesouhlasím. Kategoricky a absolutně."

"Přiznávám," pokrčil rameny, "že jsi mne zklamala. Ovšem je to tvé rozhodnutí."

"Jak můžete vůbec požadovat něco takového?" vypravila ze sebe třesoucím se hlasem. "Jak můžete? Jakým právem?"

Díval se na ni nechápavě. Cítila na sobě těžké pohledy elfek.

"Připadalo mi," řekl, "že jsem ti podrobně vyjasnil tajemství tvého původu. Připadalo mi, že jsi mi rozuměla. Proto mne tvoje otázka překvapuje. Můžeme požadovat a máme právo, Vlaštovko. Tvůj otec Cregennan nám vzal dítě, ty nám je dáš. Splatíš dluh. To je logické a spravedlivé."

"Můj otec... Nevzpomínám si na svého otce, vím ale, že se jmenoval Duny, ne Cregennan. Už jsem ti to říkala."

"A já jsem ti říkal, že několik směšných lidských generací pro nás nic neznamena."

"Ale já nechci!" zakřičela Ciri, až se poplašili koně. "Nechci, rozumíš?! Nechci!!! Hnusí se mi myšlenka, že do mě vložíte nějakého prokletého parazita, že ve mně bude růst..."

Zarazila se při pohledu do tváří elfek. Ve dvou bylo bezbřehé ohromení. Ve třetí bezbřehá nenávist. Avallac'h si významně odkašlal.

"Pojedme předem," navrhl chladně. "Promluvíme si mezi čtyřma očima. Tvůj pohled na věc, Vlaštovko, je příliš radikální, není nutné hlásat jej před svědky."

Poslechla. Dlouho jeli mlčky.

"Uteču vám," ozvala se Ciri jako první. "Neudržíte mě tu proti mé vůli. Unikla jsem černokněžníkovi z ostrova Thaneddu, Lapačům a Nilfgaardánům, Kalousovi i Bonhartovi. Uniknu i vám. Nezabrání mi v tom ani vaše čáry."

"Domníval jsem se," odušil, "že ti více záleží na přátelích. Na Yennefer. Na Geraltovi."

"Ty o nich víš?" podivila se. "No ovšem, jsi přece Vědoucí. Právě proto bys měl vědět, že právě na ně myslím. V mém světě jsou oba v nebezpečí právě teď, v této chvíli. A vy mě tady chcete držet... Hm, nejméně devět měsíců. Vidíš, že nemám na vybranou. Chápu, že je pro vás důležité to dítě, ta Starší krev, ale já nemohu. Prostě nemohu."

Elf jel tak blízko, že se svým kolenem dotýkal jejího.

"Jak jsem řekl: rozhodnutí je na tobě. Budeme je respektovat, ale podnikneme jisté kroky. Sama jsi zjistila, že odtud není úniku, Vlaštovko. Pokud odmítneš spolupráci, zůstaneš zde navždy, svůj svět a své přátele už nikdy nespátíš."

"To je vydírání!"

"A naopak," nevšímal si jejího protestu. "Pokud splníš naši prosbu, dokážeme ti, že čas pro nás skutečně nic neznamena."

"Nerozumím."

"Tady plyne čas jinak než tam. Jestli nám pomůžeš, odměníme se ti. Vrátime ti čas, který ztratíš u nás, u Lidu Olší."

Mlčela s pohledem upřeným do černé hřivy své Kelpie. Musím vsadit na zdržovací taktiku, přemýšlela horečně. Jak říkával Vesemír: Když tě mají věšet, požádej o pohár vody. Nikdy nevíš, co se může přihodit než ji přinesou.

Jedna elfka pronikavě hvízdla.

Avallac'hův kůň zaržal a zadusil na místě. Elf ho zkontroloval a zavolal něco na své družky. Ciri viděla, jak jezdkyně vytahují z pouzder u sedel luky. Postavila se ve tmenech a zastínila si dlaní oči.

"Zachovej klid," řekl ostře Avallac'h. Ciri vydechla.

Asi dvě stě kroků od nich se hnalo vřesovištěm stádo jednorozců. Nejméně třicet kusů. Viděla je už dříve, někdy za úsvitu přicházeli pít k jezeru pod Věží Vlaštovky. Avšak nikdy jí nedovolili, aby se k nim přiblížila - mizeli jako duchové. Vůdce stáda byl silný hřebec zvláštní, rezavě červené barvy. Zastavil se, hlasitě zařehl a vzepjal se. Stál na zadních nohách a předníma hrabal do vzduchu způsobem, jakého by nebyl schopen žádný kůň.

Ciri si s údivem všimla, že Avallac'h a jeho elfky tlumeně prozpěvují nějakou podivnou, monotónní melodii.

Kdo jsi?

Potřásla hlavou.

Kdo jsi? Kdo jsi? zněla jí otázka uvnitř hlavy. Elfský nápěv zesílil. Jednorozec zaržal a celé stádo se přidalo. Země se třásla, když odbíhali.

Elfská píseň utichla. Ciri viděla, jak si Vědoucí kradmo stírá z čela pot. Elf na ni pohlédl koutkem oka, aby zjistil, zda to viděla.

"Ne všechno tady je tak hezké, jak to na první pohled vypadá," podotkl suše. "Ne všechno."

"Bojíte se jednorozců? Vždyť jsou moudří a přátelští."

Neodpověděl.

"Vždycky jsem slýchávala," nevzdala se, "že se elfové a jednorozci navzájem milují."

Otočil k ní hlavu.

"Přijmi tedy vysvětlení," řekl chladně, "že to, čeho jsi právě byla svědkyní, byla milenecká hádka."

Více se nevyptávala. Měla dost vlastních starostí.

*

Na návrších se tyčily menhiry a dolmeny. Pohled na ně připomněl Ciri kámen u Ellanderu, kde ji Yennefer vyučovala

magii. Ach, to bylo dávno, pomyslela si. Celé věky...

Jedna z elfek vykřikla. Ciri pohlédla směrem, kterým žena ukazovala. Než si stačila pořádně uvědomit, že se vrací stádo vedené červeným hřebcem, vykřikla další elfka. Ciri se vzpřímila v sedle. Zpoza, pahorku na opačné straně se vynořilo druhé stádo. Vůdčí jednorozec byl modravě šedý jablečňák.

Avyllac'h vychrlil několik slov. Byla v tom pro Ciri nesrozumitelném elfském nářečí, avšak pochopila, když elfky jako na povel zvedly luky. Avallac'h se obrátil k Ciri, která cítila, že jí začíná šumět v hlavě. Šumění bylo dost podobné tomu, jež vydává mořská lastura přiložená k uchu. Leč mnohem silnější.

Nebrať se, uslyšela v hlavě hlas. Nevzdoruj. Musíš skočit. Musíme tě přenést jinam. Hrozí ti smrtelné nebezpečí.

Najednou zaslechli hvizd a pokřik. A dunění okovaných kopyt. Přes temeno pahorku se převálili jezdci. Silný oddíl.

Koně nosili čabraky, jezdci helmy s hřebenem a vlající pláště, jejichž měňavá červená, cinobrovými, amarantovými a karmínovými odstíny hrající barva připomínala odlesk požáru na večerním nebi.

Hvizd a pokřik. Jezdci zamířili k nim.

Než se přiblížili na půl stadia, jednorozci zmizeli.

*

Velitelem jezdců byl černovlasý elf sedící na tmavohnědém hřebci, jenž vypadal jako drak: byl obrovský, měl čabraku vyšívanou zlatými šupinami a na hlavě rohatý bukranion. Jako všichni ostatní elfové měl i černovlasý pod rudým pláštěm brnění z tak neuvěřitelně drobných ocelových kroužků, že k jeho tělu přiléhalo jako vlněný úplet.

"Avallac'hu," zasalutoval.

"Eredine."

"Jsi mi dlužen za pomoc. Zaplatíš, až požádám."

"Zaplatím, až požádáš."

Černovlasý seskočil na zem. Rovněž Avallac'h sesedl a pokynul Ciri, ať jej následuje. Všichni tři vystoupili na návrší mezi vztyčené kameny obklopené keříčky kvetoucí myrty. Ciri si prohlížela své společníky. Oba byli stejného vzrůstu - velmi vysokí. Ovšem Avallac'hův obličej byl mírný, kdežto tvář velitele jezdců připomínala dravého ptáka. Plavý a černý, napadlo ji. Dobro a zlo. Světlo a stín.

"Dovol, Zireael, abych ti představil tohoto muže: Eredin Bréacc Glas."

"Těší mne," uklonil se elf. Ciri odpověděla nemotornou úklonou.

"Jak ses dověděl," zeptal se Avallac'h, "že nám něco hrozí?"

"Nevěděl jsem to," odpověděl Eredin, nespouštěje oči z Ciri. "Mí jezdci patrolují na pláních, poněvadž bylo hlášeno, že jednorozci jsou z neznámého důvodu poslední dobou neklidní a útoční. Nyní již důvod znám. To kvůli ní."

Avallac'h ani nepřisvědčil, ani to nepopřel. Ciri nezastrašeným pohledem čelila pronikavému zraku černovlasého elfa.

Chvilí na sebe vzájemně upírali oči, žádný z nich je nechtěl sklopit jako první.

"Tak tohle má být Starší krev?" zakroutil hlavou elf. "Aen Hen Ichaer - dědictví Siadhala a Lary Dorren? Tomu se nechce věřit. Vypadá jako obyčejná malá Dh'oine, lidská samička."

Avallac'h mlčel. Tvář měl nehybnou a lhostejnou.

"Předpokládám," pokračoval Eredin, "že ses nezmýlíš. Ba, považuji to za jisté: o tobě se přece tvrdí, že se nikdy nemýlíš."

Někde hluboko v tomhle stvoření se tedy skrývá Lařin gen. Ano, když se podívám pozorněji, zdá se, že něco tomu nasvědčuje. Skutečně v jejích očích nacházím cosi, co ve mně probouzí vzpomínku na Laru Dorren. Mám pravdu, Avallac'hu? Kdo jiný, když ne ty, by to měl vědět?"

Avallac'h se ani tentokrát neozval. Ale Ciri postrehla na jeho tváři nádech ruměnce. Podivila se. A zamyslela.

"Celkem vzato," ušklíbl se černovlasý, "něco na té malé Dh'oine je. Vidím to a oceňuji to. Jako kdybych našel valounek zlata v kupě hnoje."

V dívčích očích vztekla zajiskřilo. Avallac'h pomalu zvedl hlavu.

"Mluvíš," řekl, "docela jako člověk, Eredine."

Eredin Bréacc Glas odhalil zuby v úsměvu. Ciri již takové zuby viděla: velmi bílé, velmi drobné, nelidské. Oblouk chrupu s rovným okrajem - bez špičáků. Viděla takové zuby u pobitých elfů ležících v řadě u strážnice v kaedwenských lesích.

Vidávala je u Jiskry. Jenže v Jiskřině úsměvu vypadaly hezky, v Eredinově odpudivě.

"Zdalipak ta dívenka, která se mne pokouší proklát pohledem, už zná důvod, proč je zde?" zajímal se.

"Jistě."

"A je připravena spolupracovat?"

"Ještě ne úplně."

"Ne úplně," zopakoval. "To je špatné. Povaha jejího úkolu vyžaduje, aby její spolupráce byla úplná. Bezpodmínečně."

Jinak to prostě nejde. A protože Tir ná Lia je sotva půl dne cesty daleko, stojí za to vědět, na čem jsme."

"Jsi příliš netrpělivý," ohnul rty Avallac'h. "Co můžeme získat takovým spěchem?"

"Věčnost," zvažněl Eredin, avšak jeho zelené oči podivně zaplály. "To je ovšem tvůj obor, Avallac'hu. Tvůj obor a tvoje zodpovědnost."

"Tys to řekl."

"Ano, já jsem to řekl. A nyní mne omluvte, povinnost volá. Pro vaši bezpečnost vám přidělím eskortu. Radím vám, abyste přenocovali na tomto kopci. Vyrážíte-li zítra za rozbřesku, přijedete do Tir ná Lia ve správný čas. Va faill Aha, ještě něco..." sklonil se a utrhl kvetoucí větvičku myrty. Přivoněl k ní, potom ji z úklonou podal Ciri.

"Na usmířenou," řekl stručně. "Omluva za neuvážená slova. Va faill, lunedì."

Rychle odešel a za chvíli se zachvěla země, když s většinou oddílu odjížděl.

"Hlavně mi neříkej," zavrčela, "že bych musela s ním... Že to on... Kdyby on, tak nikdy v životě!"
"Ne," zavrtil zvolna hlavou Avallac'h. "On ne. Bud' klidná."
Ciri zvedla myrty k tváři. Aby elf neviděl vzrušení, které ji ovládlo.

"Jsem klidná," zalhala.

*

Suchý vřes vystřídala bujná tráva, zelené kapradí, žluté pryskyřníky. Zakrátko spatřili lině tekoucí řeku lemovanou topoly. Voda v řece, třebaže čistá, měla nahnědlé zbarvení. Byla cítit rašelinou.

Avallac'h hrál na své flétně různé veselé melodie. Ciri se mračila a přemýšlela.

"Kdo," zeptala se, "má být otcem toho dítěte, na kterém vám tolik záleží? Anebo to nemá význam?"

"Má to význam. Mám tomu rozumět, že ses rozhodla?"

"Ne, jen si chci ujasnit některé věci."

"Rád ti pomohu. Co chceš vědět?"

"To moc dobře víš."

Elf se na chvíli zamyslel. Ciri se dívala na labuť plovoucí po řece.

"Otcem dítěte," začal klidně a věcně Avallac'h, "bude Auberon Muircetach. Je naším... Jak tomu říkáte? Nejvyšším vůdcem?"

"Králem. Je králem Aen Seidhe?"

"Aen Seidhe - Lid Hor, jsou elfové tvého světa. My jsme Aen Elle - Lid Olší. A Auberon Muircetach je naším králem."

"Králem Olší?"

"Můžeš ho tak nazvat."

Ted' se zamyslela Ciri. Bylo velmi teplo.

"Avallac'hu."

"Poslouchám."

"Pokud se rozhodnu, tak potom... Později... Budu volná?"

"Budeš volná a budeš moci odejít, kam budeš chtít. Pokud se nerozmyslíš a nezůstaneš s dítětem."

Přezíravě frkla, ale neřekla nic.

"Rozhodla ses tedy?" otázal se.

"Rozhodnu se, až budeme na místě."

"Jsme na místě."

Skrze větve smutečních vrb, které splývaly k říčnímu toku jako zelené závěsy, uviděla Ciri paláce. Nikdy v životě nespatriřila něco podobného. Jako by ani nebyly z mramoru a alabastru, ale z bělostných krajek - tak jemné a lehké, že ani nepůsobily jako budovy, nýbrž jako přeludy budov. Zdálo se jí, že s prvním závanem větříku nad řekou paláce zmizí jako mlha. Pak ale vítr skutečně zavanul, jemný opar se rozplynul, hladina se zčeřila, vrbové listky se zatřepaly - a paláce zůstaly. Jen byly ještě krásnější.

Dívka si uchváceně prohlížela lehounké visuté terasy a balkóny, z vody se tyčící věžičky s kopulemi podobnými leknínovým květům, můstky klenoucí se nad řekou smělymi oblouky, schodiště, arkády, obelisky a věže.

"Tir ná Lia," řekl tiše Avallac'h.

Čím blíže byli, tím více uchvacovalo kouzlo toho místa. S bušícím srdcem a sevřeným hrdlem mýjela Ciri fontány, mozaiky a sochy, prolamované, křehké konstrukce, jejichž účel neznala i takové, o nichž tušila, že neslouží ničemu - jen estetice a harmonii.

"Tir ná Lia," zopakoval Avallac'h. "Vidělas už někdy něco podobného?"

"Ovšem," vypravila ze sevřeného hrdla. "Viděla jsem trosky něčeho podobného. V Shaerrawedd."

Nyní dlouho mlčel její průvodce.

*

Překročili řeku po mostě, jehož oblouk vypadal tak křehce, že Kelpie se vzpouzela a frkala, když po něm měla jít. Ciri byla napjatá a neklidná, ale bedlivě se rozhlížela, aby jí neunikl žádný z pohledů, jenž nabízelo pohádkové město. Za prvé: hořela zvědavostí. Za druhé: vyhlížela možnost útěku, na který nepřestala myslet.

V ulicích a alejích, na náměstích a kolonádách se procházeli vysocí, dlouhovlasí elfové v tunikách vyšíváných fantaskními rostlinnými motivy a krátkých pláštích a silné nalíčené, výstředně vyčesané elfky v průsvitných splývavých šatech anebo v přiléhavých oděvech zdůrazňujících křivky jejich těl.

Před portálem jednoho z paláců je uvítal Eredin Bréacc Glas. Na jeho pokyn se k nim seběhly drobné, šedě oděné elfky, které rychle a v tichosti odvedly jejich koně. Ciri se za nimi dívala dost překvapeně. Avallac'h, Eredin a všichni elfové, které zde až dosud viděla byli neobyčejně vysocí, aby jim mohla pohlédnout do očí, musela zaklánět hlavu. Tyto šedé elfičky byly menší než ona. Jiná rasa, pomyslela si, rasa sluhů. I v tomto pohádkovém světě musí někdo pracovat na lenochy.

Vešli do paláce. Ciri vydechla. Byla princezna z krve královské, v paláci se narodila a prožila dětství. Leč takové mramory, štuky, mozaiky a sgrafita, vitráže, zrcadla a lustry nikdy neviděla. Cítila se v tom oslnivém přepychu špatně, neohrabaně, nemístně. Byla po cestě špinavá a zpcená.

Avallac'h se zde choval zcela nenuceně, oprašoval si rukavicí kalhoty a nic nedbal na to, že se prach usazuje na

honosném zrcadle. Potom velkopansky hodil rukavice elfičce čekající v hluboké úkloně.

"Auberon?" zeptal se stroze. "Čeká?"

Eredin se usmál:

"Čeká. A nemůže se dočkat. Chtěl, aby k němu Vlaštovka přišla ihned po příjezdu, bez chvilky zdržení. Vymluvil jsem mu to."

Avallac'h zvedl obočí.

"Zireael," vysvětlil nevzrušeně Eredin, "by měla předstoupit před krále beze spěchu, klidná, odpočatá a v dobré náladě. Dobrou náladu jí zajistí koupel, nové šaty a účes. Soudím, že tak dlouho snad ještě Auberon vydrží."

Ciri si oddechla a podívala se na černovlasého elfa. Samotnou ji překvapilo s jakou nenadálou sympatií. Eredin blýskl v úsměvu svým bělostným rovným chrupem bez špičáků.

"Pouze k jedné věci mám výhrady," přisadil si. "K sokolímu blýskání v očích naší Vlaštovky. Kmitá očima vlevo vpravo jako hranostaj vyhlížející díru v kleci. Vidím, že naše Vlaštovka má daleko k bezpodmínečné kapitulaci."

Avallac'h na to neřekl nic. Ciri, to se rozumí, také ne.

"Nedívám se," uznal Eredin. "Nemůže tomu být jinak, když je z krve Siadhal. Poslouchej mne však pozorně, Zireael."

Odtud není úniku. Není v ničích silách překonat Geas Garadh - Kouzlo Bariéry."

Dívčín pohled dával výmluvně najevo, že neuvěří, dokud se nepřesvědčí.

"Kdyby se stal zázrak a dostala ses za bariéru," varoval elf, "byl by to tvůj konec. Tento svět pouze vypadá hezky, leč těm, kdož neznají jeho úklady, nese smrt. Zranění rohem jednorožce nevyléčí ani magie."

Věz rovněž, že ti nepomůže tvé vrozené nadání. Kdyby ses chtěla pokusit o skok, moji Dearg Ruadhri - Rudí jezdcí tě dohoní i v hlubinách času a prostoru."

Dost dobře nechápala, co měl na mysli. Avšak zaujalo ji, jak se Avallac'h zachmuřil a nedokázal zatajit svou nespokojenost z Eredinových slov. Jako kdyby ji černovlasý elf prozradil příliš mnoho.

"Pojďme," řekl Avallac'h. "Nyní tě svěřím ženským rukám, Zireael. Musíš vypadat krásně, první dojem je vždy nejdůležitější."

*

Srdce jí bušilo v prsou, ve spáncích jí tepala krev, ruce se jí chvěly. Aby je ovládla, stiskla pěsti. Uklidnila se pomocí soustavy dechových cvičení. Uvolnila ramena a rozhýbala ztuhlou šíji.

Ještě jednou se kriticky prohlédla ve vysokém zrcadle. Ten pohled byl celkem uspokojivý. Oči a rty měla naličené, po koupeli ještě trochu vlhké vlasy měla přistřížené a učesané tak, aby aspoň zčásti zakrývaly jizvu na její tváři. Slušel jí rovněž oděv, který pro ni vybrali - úzká stříbrošedá sukně s vysokým rozparkem, černý živůtek a sněhobílá atlasová blůzka. Celkový vzhled doplňoval hedvábný šátek na krku. Právě ten si Ciri prvně upravila, potom si sáhla pod sukni, aby zkontrolovala i úžasné spodní prádlo - kalhotky tenké jako pavučina a punčochy, které nevysvětlitelným způsobem držely na jejích stehnech i bez podvazků.

Přistoupila ke dveřím a sáhla po klice. S váháním, jakoby se měla dotknout spící kobry. Pest, pomyslela si mimoděk elfsky, střetla jsem se s muži s meči. Střetnu s jedním s...

Zavřela oči, stiskla kliku a vstoupila do komnaty. Uvnitř nikdo nebyl. Na malachitovém stole ležela kniha a stála karafa.

Stěny zdobily reliéfy, drapérie a závěsy s květinovými vzory. V koutě komnaty stála socha, u jedné stěny lože s baldachýnem. Srdce se jí opět rozbušilo. Polkla slinu.

Koutkem oka postřehla pohyb. Ne v komnatě. Na balkóně.

Seděl tam, obrácen k ní profilem. Třebaže již trochu přivykla, že u elfů není nic takové, jaké to znala dříve, zažila další překvapení. Bylo to zvláštní, ale vždy, když byla řeč o králi, měla před očima Eryylla z Verdeny, jehož snachou se kdysi málem stala. Král se jí neustále vybavoval jako cibulí a pívem páchnoucí tlustých s opuchlými očima a červeným nosem trčícím nad rozježeným plnovousem, který třímá žezlo v ruce s hnědými skvrnami a okousanými nehty. U balustrády však seděl zcela jiný král.

Byl velmi štíhlý a očividně rovněž velmi vysoký. Na sobě měl černou aksamitovou kamizolu a na nohách tradiční vysoké elfské boty s přezkami po celé délce lýtky. Jeho dlouhé, na ramena a záda padající vlasy byly popelavé jako její, jen hustě protkané stříbrnými nitkami, a jeho ruce byly bílé s úzkými dlaněmi a dlouhými prsty.

Krátil si čas podle jejího názoru dětinskou zábavou: držel misku s mýdlovou vodou a slámku, z níž vypouštěl bubliny, jež se snášely přes zábradlí balkónu dolů na město.

Tlumeně si odkašlala.

Král Olší otočil hlavu. Ciri zatajila dech. Nikdy nespátřila oči, jako byly jeho - jasně šedé jako roztavené olovo, bezedné a plně nepředstavitelného smutku.

"Zireael," řekl. "Děkuji, že jsi za mnou přišla."

Mlčky stála a nevěděla co říci. Auberon Muircetach foukl do slámky a vypustil do vzduchu další bublinu. Aby potlačila chvění rukou, propletla prsty a prolomila je, až zaprašely klouby. Elfský král však očividně věnoval větší pozornost mýdlovým bublinám.

"Jsi rozrušená?"

"Ne," zalhala. "Nejsem."

"Spěcháš někam?"

"Ovšem."

Patrně vložila do hlasu trochu moc vzdoru, ucítila, že balancuje na hraně zdvořilosti. Elf nedal nic najevo, nafoukl na konci slámky ohromnou kouli a rozkolébal ji, až hrála duhovými barvami. Dlouho obdivoval své dílo, dokud je konečně

nevypustil.

"Nebudu nemístně zvědavý, zeptám-li se, kam máš tak naspěch?"

"Domů!" odsekla, ale vzápětí se ovládla a dodala mírnějším tónem. "Do mého světa."

"Do čeho?"

"Do mého světa!"

"Ach, omluv mne. Přisahal bych, že jsi řekla: 'Do mého bláta.' To mne vyvedlo z míry. Hovoříš naším jazykem bezchybně, ale měla bys věnovat více pozornosti přízvuku a výslovnosti."

"Záleží na mé výslovnosti? Nejsem u tebe přece kvůli konverzací."

"To nemůže být na překážku snaze o dokonalost."

Velká bublina praskla při střetu s vrbovou větví.

"Pospícháš tedy do svého světa," promluvil po chvíli král Auberon. "Do svého! Vy, lidé, skutečně netrpíte přehnanou skromností. Tvůj chlupatý prapředek po měči se na světě objevil později než slepice. Přitom jsem nikdy neslyšel, že by si nějaká slepice činila nárok na 'svůj' svět... Proč se ošíváš a vrtíš jako opička? To, o čem mluvím, by tě mělo zajímat - vždyť je to historie. Ach tak, chápu, tebe historie nezajímá a nudí." Větrík odnášel k řece další bublinu. Ciri mlčela a kousala se do rtu.

"Tvůj chlupatý prapředek," pokračoval elfský král, míchaje slámkou vodu v misce, "se záhy naučil používat chápavou horní končetinu a zakrnělý intelekt. To mu umožnilo tropit roztodivné kousky, které by se daly označit za směšné, kdyby zároveň nebyly tragické."

Bublina, druhá, třetí.

"Nás, Aen Elle, vcelku nezajímalo, co tví předkové vyvádějí, na rozdíl od našich příbuzných Aen Seidhe jsme z tamtoho světa odešli už dávno. Zvolili jsme si jiné, zajímavější universum. Asi tě to udiví, leč v těch dobách se mezi světy dalo dost snadno přecházet. Při troše talentu a zkušenosti, to dá rozum. Pokud chápeš, jak to myslím?"

Ciri se třásla zvědavostí, ale tvrdohlavě mlčela. Byla přesvědčena, že elf se jí vysmívá, nechtěla mu to ještě usnadňovat. Auberon Muircetach se konečně obrátil čelem k ní. Na krku měl zlatý nákrčník - symbol vládce, zvaný ve Starší mluvě torc'h.

"Mire, luned."

Opět lehce foukl do slámky a zároveň ji lehce rozkýval. Do vzduchu se vznesl vějíř menších bublinek.

"Bublinka za bublinkou, svět za světem," zanotoval tiše. "Tak to bývalo... Jaký rozdíl, mysleli jsme si, pobudeme chvíli tady, chvíli tam, co na tom, že se tupí Dh'oine rozhodli zničit sebe i se svým světem? Půjdem jinam - do jiné bubliny." Pod jeho upřeným pohledem Ciri rozpačitě zamrkala a olízla si rty. Elf se usmál a opět foukl, tentokrát tak, že se na konci slámky vytvořil hrozen drobných, vzájemně se dotýkajících bublinek.

"Nastala Konjunkce," zvedl slámkou. "Vzniklo dokonce ještě více světů. Leč brány se zavřely. Pro všechny, kromě hrstky vyvolených. A čas běží. Brány je nutno otevřít. To je imperativ. Víš, co to slovo znamená?"

"Nejsem hloupá."

"Ne, nejsi," zavrtěl hlavou. "Nemůžeš být, jsi přece Aen Hen Ichaer - Starší krev. Přístup blíže."

Když k ní vztáhl ruku, bezděčně stiskla zuby. Avšak dotkl se jen jejího předloktí a poté ruky. Cítila příjemné mravenčení. Odvážila se dokonce pohlédnout do těch zvláštních očí.

"Nevěřil jsem tomu, co říkali," zašeptal. "Ale je to pravda. Máš oči Siadhal. Oči Lary."

Sklopila zrak. Cítila se nejistě a hloupě. Král Olší se opřel loktem o zábradlí a bradu si podepřel dlaní. Od této chvíle věnoval pozornost pouze po řece plovoucím labutím.

"Děkuji ti, že jsi přišla," řekl, aniž by otočil hlavu. "Nyní odejdi a nechej mne o samotě."

*

Avallac'ha nalezla na břehu řeky ve chvíli, kdy nastupoval do člunu. Společnost mu dělala překrásná elfka se zlatými vlasy. Na ústech měla rtěnku pistáciové barvy, víčka a skráně nalíčené zlatými šupinkami.

Ciri se chystala otočit na patě a odejít, leč Avallac'h ji gestem zadržel. Druhým ji pozval do člunu. Zaváhala, nechtěla s ním mluvit přede svědky. Avallac'h elfce něco stručně řekl a poslal jí vzdušný polibek. Žena pokrčila rameny a odešla. Jen jednou se ohlédla, aby dala Ciri pohledem najevo, co si o ní myslí.

"Můžeš-li, zdrž se komentáře," požádal Avallac'h, když se posadila na lavičku na přídi. Sedl si naproti ní, vytáhl svou flétnu a začal hrát - o řízení člunu se vůbec nestaral. Ciri se znepokojeně rozhlédla, ale zjistila, že loďka pluje středem koryta a sama se vyhýbá schodištím, hrázím a molům, vedoucím na různých místech do řeky. Byla to zvláštní loď, podobnou Ciri nikdy nespatriřila, dokonce ani na Skellige, kde viděla snad všechno, v čem bylo možno plout po vodě. Měla vysokou příď vyřezanou do tvaru klíče, byla velmi úzká a zjevně i vratká. Snad pouze elf mohl sedět v něčem podobném a bezstarostně pískat na fujaru, namísto veslování a kormidlování.

Avallac'h dohrál.

"Co ti leží na srdci?"

Poslechl si ji s neurčitým úsměvem.

"Jsi zklamaná," neptal se, konstatoval. "Zklamaná, rozčarovaná a především pobouřená."

"Vůbec ne!"

"Ani být nemůžeš," zvažněl elf. "Auberon se k tobě choval se stejnou obřadností jako k rodilé Aen Elle. Uvědom si, že my, Lid Olší, nikdy nespěcháme. Máme čas."

"Řekl mi něco jiného."

"Vím, co ti řekl."

"Oč mu jde, také víš?"

"Zajisté."

Už se zde mnohé naučila. Ani povzdechem, ani mrknutím nedala najevo netrpělivost a podrážděnost, když opět přiložil flétnu k ústům a hrál. Dlouho a teskně. Člun plul, dívka zvedla zrak a sledovala mosty přesouvající se zvolna nad jejich hlavami.

"Máme důvod," promluvil za čtvrtým mostem, "domnívat se, že vašemu světu hrozí zkáza. Klimatická katastrofa v globálním měřítku. Máš jistě elementární vzdělání, tedy ses musela setkat s Aen Ithlinne Speath - Ithlinním proroktím. Hovoří se v něm o Bílé zimě. Podle nás se jedná o mocné zalednění severní polokoule vašeho světa, tak rozsáhlé, že ohrozí existenci většiny živých tvorů. Jednoduše zahynou zimou. Ti, kteří přežijí, upadnou do divoštství, vybijí se navzájem v nelítostných střetech o potravu, stanou se kořistí hladem šílených dravců. Připomeň si text věštby: „Nadejde čas opovržení, věk meče a sekyry, věk vlčí. Čas Bílé zimy a Bílého světla, čas šílenství a nenávisti - čas konce.“"

Ciri jej nepřerušovala v obavách, aby opět nezačal hrát. "Dítě, na němž nám tak záleží," řekl Avallac'h. "Nositel či nositelka námi speciálně vyšlechtěného genu, může zachránit obyvatele toho světa. Máme důvody domnívat se, že potomek Lary Dorren a samozřejmě i tvůj bude mít schopnosti tisíckrát silnější než my, Vědoucí. Jejich zlomek máš i ty, to přece víš, ne?"

Ciri již stačila postřehnout, že podobné slovní obraty ve Starší mluvě, ač navenek zněly jako otázky, nevyžadovaly odpovědi.

"Zkrátka řečeno," pokračoval Avallac'h, "chceme získat možnost cestovat mezi světy nejen pro vlastní bezvýznamné osoby. Chceme otevřít Ard Gaeth - Velkou bránu, kterou by prošli všichni. Před Konjunkcí se nám to podařilo, chceme toho dosáhnout i nyní. Evakuovat ze skomírajícího světa žijící tam Aen Seidhe, naše bratry, kterým jsme povinni pomoci. Nechceme zanedbat takovou možnost. Odvedeme z toho světa všechny ohrožené, Zireael. Všechny, dokonce i lidi."

"Opravdu?" nevydržela. "Dokonce i Dh'oine?"

"Ano. Věř mi. Sama teď vidíš, jak jsi významná a jak právě na tobě záleží. Je bezpodmínečně nutné, abys byla trpělivá, abys dnes večer šla k Auberonovi a zůstala s ním celou noc. Ujišťuji tě, že jeho chování nebylo demonstrací nechuti. On ví, že pro tebe to není snadné, nechce tě odradit překotným spěchem. Ví velmi mnoho, Vlastovko, nepochybuji, že sis toho všimla."

"Všimla," odtušila. "Také jsem si všimla, že nás proud odnesl pořádně daleko od Tir ná Lia. Měli bychom se chopit vesel. Jenže je nikde nevidím."

"Poněvaď tady nejsou," zvedl Avallac'h ruku a luskl prsty. Člun se zastavil. Chvíli stál na místě, potom se dal do pohybu. Proti proudu.

Elf se pohodlně usadil, přiložil flétnu k ústům a do konce plavby se věnoval jen hudbě.

*

Král Olši ji pozval na večeři. Když vešla, gestem jí ukázal místo u stolu. Nebylo zde služebnictvo, obsluhoval ji sám. Večeře se skládala z rozmanitých druhů zeleniny. Maso nahrazovaly houby - vařené, pečené, smažené i dušené v omáčce. Podobné houby Ciri ještě nikdy nejedla, některé byly bílé a tenké jako listy s jemnou a lahodnou chutí, jiné hnědé a černé, aromatické a masité. Jídlo zapíjeli růžovým vínem, které bylo zdánlivě lehké, avšak stoupalo do hlavy a rozvazovalo jazyk. Ani si neuvědomila, jak mu řekla o věcech, o kterých chtěla mlčet.

Poslouchal trpělivě. Jen ona si znenadání připomněla, proč je tady, zachmuřila se a umlkla.

"Jak jsem pochopil," nabídl jí další druh hub, zelenkavých a vonících jako šalotka, "má tě s tím Geraltem vázat Sudba?"

"Přesně tak," zvedla číši s otisky své rtěnky kolem okrajů. "Sudba. On, Geralt, je souzen mně a já jemu. Naše osudy jsou spolu svázány. Proto by bylo lépe, kdybych odtud ihned odešla. Rozumíš?"

"Přiznám se, že příliš ne."

"Sudba," upila trochu vína. "Síla, které není radno odporovat. Proto si myslím... Ne, ne, děkuji, už mi nepřidávej, nacpala jsem se k prasknutí."

"Co si myslíš?"

"Myslím, že jste udělali chybu, když jste mne sem přivolali. A když mne nutíte... Však víš, co mám na mysli. Já musím pryč, musím jim pomoci. Moje Sudba..."

"Sudba," přerušil ji. "Predestinace. Něco nevyhnutelného. Síla, jež způsobuje, že takřka nekonečný počet nepředvídatelných událostí musí vyústit do takového, a ne jiného důsledku. Je to tak?"

"Jistě."

"Nezávisle na okolnostech a podmínkách se musí takový důsledek dostavit. Co je souzeno, musí se stát. Je to tak?"

"Ano."

"Kam a proč tedy chceš jít? Pij víno, raduj se z této chvíle, těš se životem. Co se má stát, to se stane. Sama jsi řekla, že je to nevyhnutelné."

"Tak jednoduché to není."

"Odporuješ sama sobě."

"To není pravda."

"Odporuješ odporování, a to už je bludný kruh."

"Ne!" zavrtěla energicky hlavou. "Nesmí se jen sedět a nic nedělat. Nic nepřijde samo od sebe!"

"Sofisma."

"Nesmí se bezmyšlenkovitě ztrácet čas. Tak se promešká ta správná chvíle - mnohdy jediná, neopakovatelná. Čas nelze vrátit."

"S dovolením," vstal od stolu. "Pohlédni na toto."

Stěnu, na kterou ukázal, zdobil vypouklý reliéf zobrazující obrovského šupinatého hada. Plaz byl stočen do tvaru osmičky a zuby zakousnut do vlastního ocasu. Ciri se již s podobným vyobrazením setkala, jen si nemohla vzpomenout, kde to bylo.

"Zde vidíš hada Urobora," poučil ji elf. "Je symbolem nekonečna, věčných odchodů a věčných návratů. Je tím, co nemá začátku ni konce."

Čas je jako Uroboros. Čas je uplývající chvíle, zrno písku v přesýpacích hodinách. Pokoušíme se jej měřit skutky a událostmi, avšak Uroboros nám připomíná, že v každé chvíli, v každém skutku a v každé události se skrývá minulost a přítomnost a budoucnost - zkrátka věčnost. Každý odchod je zároveň návratem, každé rozloučení přivítáním, každý návrat loučením. Všechno je současně počátkem i koncem. I ty."

Elf hovořil, ale na dívku nepohlédl.

"I ty jsi počátkem a koncem. Protože zde byla řeč o Sudbě, věz, že právě to je ti souzeno. Rozumíš?"

"Rozumím."

"Svlékni se." Řekl to tak nedbale a lhostejně, že málem vybuchla hněvem. Třesoucíma se rukama si začala rozepínat živůtek. Živůtek byl těsný, háčky a knoflíky malé a prsty nešikovné. Třebaže Ciri spěchala, aby to už měla za sebou, vše trvalo beznadějně dlouho. Nicméně elf nepůsobil dojmem někoho, kdo má naspěch. Jako by měl před sebou opravdu celou věčnost.

Kdo ví, napadlo ji. Vždyť možná má?

Nahá jako prst přeshlápala z nohy na nohu: podlaha byla studená. Všiml si toho a beze slova ukázal na lože. Bylo pokryto úžasným přehozem sešitým z norkových kožešin - teplých, měkkých, příjemně šimrajících.

Ulehl vedle ní oblečen, dokonce v botách. Když se jí dotkl, bezděčně se napjala. Zlobila se na sebe, protože byla rozhodnuta předstírat netečnost a otažitost. Jenže málo naplat, nepotlačila jektání zubů. Jeho zkušené dotyky ji však pozvolna uklidňovaly, jeho prsty radily a učily. Ve chvíli, kdy si to uvědomila, zavřela oči a zkusila si představit, že je s ní Mistle. Nešlo to, příliš se od Mistle lišil.

Dlaní ji naznačil, co má dělat. Poslechla. Chvatně.

On však nespěchal. Pokračoval, až pod jeho laskáním nakonec změkla jako hedvábná stuha. Unikl jí dlouhý vzdech.

Skousla rty. Avšak celé její tělo se rozechvělo.

To, co udělal potom, nečekala: vstal a odešel. Zanechal ji udýchanou, roztřesenou, rozpálenou. Ani se neohlédl.

Krev se jí nahnula do tváří. Svinula se na norkové kožešině do klubička a rozplakala se. Vztekem, studem, pokořením.

*

Ráno vyhledala v zadním traktu paláce Avallac'ha. Procházel se podél řady soch, které k jejímu údivu zpodobňovaly elfské děti. Ta, u níž se Avallac'h zastavil, představovala malého vztekouna, stojícího na jedné noze se zaťatými pěstičkami a pusou zkřivenou zlostí.

Ciri dlouho nemohla odtrhnout zrak od neobvyklé sochy. V podbřišku cítila tupý tlak. Teprve na Avallac'hovo naléhání mu vše vypověděla. Útržkovitě, s častými zámlkami.

"On," řekl vážně elf, když skončila, "viděl kouře ohňů Saovine více než šest set padesátkrát. Věř mi, Vlaštovko, to je hodně i u Lidu Olší."

"Co je mi po tom?" vyjela. "Uzavřeli jsme smlouvu! Nenaučili jste se od trpaslíků, co je to kontrakt? Já se ho pokouším dodržet, nabídl jsem se mu! Nezajímá mě, že on nemůže anebo nechce! Je mi fuk, jestli je to stařecká nemohoucnost anebo ho nepřitahují! Třeba se štítí Dh'oine? Možná ve mně vidí podobně jako Eredin valounek zlata v kupě hnoje."

"Doufám, že jsi mu něco podobného neřekla?"

S úžasem viděla, že elfova tvář ztratila svůj obvyklý klid, že se změnila, zkrivila.

"Neřekla. I když jsem měla sto chutí."

"Střež se. Neuvědomuješ si, co riskuješ."

"Je mi všechno jedno. Přistoupila jsem na vaše podmínky. Neměla jsem na vybranou. Teď je řada na vás, splňte svoji část smlouvy nebo ji prostě zrušte - a já budu volná!"

"Střež se, Zireael!" zopakoval a ukázal prstem na sošku vztekajícího se haranta. "Nebud' taková, jako tenhle klouček. Dávej si pozor na každé slovo. Pokus se porozumět. A pokud něčemu neporozumíš, za žádnou cenu nejednej ukvapeně. Bud' trpělivá, pamatuj, že čas nic neznamená..."

"Pro mne ano!"

"Nechovej se jako vzdorovité děcko. Opakuj ti, abys měla s Auberonom trpělivost. Je to tvá jediná šance na získání svobody."

"Opravdu?" téměř vykřikla. "Začínám o tom pochybovat! Začínám tě podezírat, žeš mě oklamal, že vy všichni mě od počátku jenom klamete..."

"Slíbil jsem ti," Avallac'hova tvář byla opět nehybná jako kámen, z něhož byly vytesány okolní sochy, "že se vrátíš do svého světa. Dal jsem ti slovo. Pochybovat o slovu Aen Elle je těžká urážka. Abych tě před tím uchránil, navrhuji ukončit náš rozhovor."

Chtěl odejít, ale vstoupila mu do cesty. Jeho akvamarínové oči se zúžily a v té chvíli Ciri pochopila, že má co do činění s velmi, ale velmi nebezpečným protivníkem. Jenže bylo již pozdě, aby couvla.

"Elfská taktika," zasyčela jako zmije. "Sám urážet, ale vyhnout se odvetě."

"Střež se, Vlaštovko!"

"Poslouchej," pohodila pyšně hlavou. "Ten váš král si se svým úkolem neporadí, to je už více než jasné. Není důležité, zda problém tkví v něm anebo ve mně. Je mi to celkem lhostejné. Ale chci splnit svůj závazek. A mít to už za sebou. Tak ať mně to děcko, na kterém vám tak záleží, udělá někdo jiný."

"Ani netušíš, o čem mluvíš."

"A jestli je problém ve mně," nezměnila tón ani výraz tváře, "znamená to, že ses zmýlil, Avallac'hu. Přitáhl jsi do svého světa tu nesprávnou."

"Nevíš, o čem mluvíš, Zireael."

"A jestli se mne štítíte všichni," rozkřičela se, "použijte metodu chovatelů mezků! Víš jakou? Hřebci se ukáže klisna, pak se mu zavážou oči a podstrčí se mu oslice!"

Ani se nepokusil odpovědět. Obešel ji a odcházel kolem řady soch.

"A co ty?" zaječela za ním. "Dám tobě, chceš? Neobětuješ se? Vždyť prý mám oči té tvojí Lary!"

Dvěma skoky byl znovu u ní, jeho ruce se vymrštily k její šíji a sevřely ji železným stiskem. Poznala, že kdyby chtěl, zardousil by ji jako pískle.

Pustil ji. Sklonil se a z bezprostřední blízkosti jí pohlédl do očí.

"Kdo jsi," zeptal se s nepřírozeným klidem, "že se opovažuješ takovým způsobem hanobit její památku? Kdo jsi, že se opovažuješ ponížovat mne tak ubohou almužnou? Ó, vím to, už vidím, kdo jsi. Ty nejsi dcera Lary Dorren, tys dcera Cregennanova, amorální, arogantní, egocentrická Dh'oine, ukázková představitelka rasy, která nic nechápe, ale všechno musí zničit, pošpiní pouhým dotekem, zohaví pouhým pohledem a znesvětit pouhou myšlenkou. Tvůj předešlý ukradl mou lásku, samolibě a bezohledně mi ji vzal. Ale tobě, která kráčíš v jeho šlépějích, nedovolím vzít mi i poslední vzpomínku na ni."

Odvrátil se. Ciri překonala odpor sevřeného hrdla:

"Avallac'hu."

Pohled.

"Omlouvám se. Zachovala jsem se hloupě a podle. Odpuť mi. A zapomeň, můžeš-li."

Přistoupil k ní a objal ji.

"Už jsem zapomněl," řekl vřele. "Nebudeme se k tomu vracet."

*

Když navečer vešla do královské komnaty, vykoupaná, učesaná a naparfémovaná, Auberon Muircetach seděl u stolu a skláněl se nad šachovnicí. Mlčky jí ukázal, aby se posadila naproti němu.

Výhrál v devíti tazích.

Podruhé začala bílými. Výhrál jedenáctým tahem. Teprve potom zvedl zrak, svoje neuvěřitelně jasné oči.

"Svlékni se."

Jedno musela uznat: byl citlivý a nespěchal.

Když stejně jako předchozí večer vstal a beze slova odešel, přijala to s klidnou odevzdaností. Ale skoro do svítání nemohla usnout.

A když vyšla Jitřenka a Ciri konečně usnula, zdál se jí velice zvláštní sen.

*

Shrbený Vysogota omývá řasy z pastí na pižmovky. Ve větru šustí suché rákosí.

- Cítím se vinen, Vlaštovko. To já jsem ti vnukl ten pošetilý nápad a ukázal ti cestu do té prokleté věže.

- Nevychítej si to, Starý Havrane. Kdybych se neuchýlila do věže, dopadl by mne Bonhart. Tady jsem přinejmenším v bezpečí.

- Nejsi v bezpečí!

Vysogota se vzpřímí. Za jeho zády Ciri uvidí návrší, oblé a holé, zvedající se z moře trav jako hřbet číhajícího draka. Na vršku je ohromný plochý kámen podepřený několika menšími balvany. Vedle stojí dvě postavy - žena a děvče. Ženiny havraní vlasy vlají ve větru. Zatažený obzor rozjasňují blýskavice.

- Chaos po tobě natahuje spáry, dceruško, Dítě Starší krve. Jsi Pohybem a Změnou, zvěstuješ Zničení a Obrození.

Chaos se tě chce zmocnit, neboť ještě neví, zda budeš jeho nástrojem nebo překážkou v jeho plánech. Obává se, aby ses nestala zrnkem písku v ozubených kolech orloje Osudu. Chaos se tě bojí, Dítě Překvapení. Chce, aby ses bála i ty. Proto na tebe sesílá sny.

Vysogota se opět sklání a čistí další past. On přece nežije, uvažuje střízlivě Ciri. Znamená to snad, že na onom světě musí mrtví čistit pastí?

Vysogota se vzpřímí. Za jeho zády hoří nebe odleskem požárů. Stepí se žene tisíc jezdců v rudých pláštích - Dearg Ruadhri.

- Poslouchej mne pozorně, Vlaštovko. Starší krev, jež ti koluje v žilách, ti propůjčuje velikou moc. Jsi Paní Míst a Časů. Nedovol, aby tvou moc ukradli a zneužili ničemové a zločinci. Braň se! Unikni z dosahu jejich zlodějských rukou a podlých záměrů!

- To se snadno radí. Uvěznili mě tady, ohradili nějakou magickou bariérou...

- Jsi Paní Míst a Časů. Tebe nelze uvěznit.

Vysogota se vzpřímí. Za jeho zády se rozkládá náhorní plošina, skalnatá pláň s vraky lodí. S desítkami vraků. A o něco dále hrad, zlověstná černá tvrz na okraji srázu nad horským plosem.

- Bez tvé pomoci zahynou, Vlaštovko. Pouze ty je můžeš zachránit.

Yennefer. Její popraskané a rozbité rty se pohybují, leč nepřejde přes ně ani hlásek. Fialkové oči horečnatě planou v přepadlé, sinálé a mukami poznamenané tváři, zpola skryté v houští rozcuchaných, špinavých vlasů. V prohlubni na podlaze smrdutá louže, okolo pobíhají potkani. Pronikavý chlad kamenných zdí. Ledové sevření okovů na zápěstích a kotnících. Prsty a ruce vězněné ženy jsou pokryty strupem zaschlé krve.

- Maminko! Co ti to udělali?

Schody vedoucí dolů. Schodiště se třemi podestami.

Va'esse deireadh aep eigan... Něco končí... Co?

Schody. Dole pod nimi hoří ohně v železných koších. Po stranách hoří těžké závěsy. Jdeme, říká Geralt. Po schodech dolů. Musíme, není jiné cesty. Jenom toto schodiště. Chci uvidět nebe. Jeho ústa jsou nehybná, rty bledé a je na nich krev. Krev, všude samá krev... Schody jsou od krve...

- Není jiné cesty. Není, Hvězdooká.

- Jak? křičí. Jak jim mohu pomoci? Jsem v jiném světě! Uvězněná! A bezmocná!

- Tebe nelze uvěznit.

- Všechno už bylo někdy popsáno, promlouvá Vysogota. I toto. Podívej se pod nohy.

Ciri s úžasem vidí, že stojí v záplavě kostí: lebek, hnátů, žeber.

- Jen ty tomu můžeš zabránit, Hvězdooká.

Vysogota se vzpřímí. Za jeho zády zima, sníh, vánice.

Vichřice vyje. Nečasem se probíjí Geralt na koni. Ciri ho pozná okamžitě, i když má na hlavě kožešinovou kapuci a obličej zahalen vlněnou šálou. Následují ho další jezdci. Jejich siluety se ztrácejí v chumelenici, nelze poznat, kdo jsou. Geralt hledí přímo na ni. Avšak nevidí ji. Vítr mu žene do očí sníh.

- Geralte! To jsem já! Tady!

Nevidí ji. Ani neslyší v kvílení vichru.

- Geralteee!

Kozorožec, říká Geralt. Byl to asi jenom kozorožec. Vraťme se. Jezdci mizí, rozplývají se v padajícím sněhu.

- Geralteee! Neeeee!!! Probudila se.

*

Ráno šla rovnou do stáje, dokonce i bez snídaně. Nechtěla se setkat s Avallac'hem, nepřála si s ním hovořit. Chtěla uniknout tázavým, zvědavým, dotěrným pohledům jiných elfů a elfek. Ve všech jiných případech okázale lhosejní, leč v otázce královské ložnice nedokázali místní obyvatelé zamaskovat zvědavost. Ciri si byla jista, že stěny v paláci mají uši.

Vyhledala Kelpii v jejím stání, donesla si k ní sedlo a postroj. Než stačila začít sedlat, už byly u ní služky, ty drobné, šedivé elfičky, o dvě hlavy menší než běžní Aen Elle. S úsměvy a úklonami se samy pustily do práce.

"Děkuji," řekla. "Mohla jsem to udělat sama, ale děkuji. Jste milé."

Nejbližší elfička se usmála a Ciri sebou trhla. Ve služčině chrupu zahlédla špičáky.

Priskočila k ní tak prudce, až se děvečka schoulila úlekem. Shrnula jí vlasy z ucha. Boltec nebyl špičatý.

"Ty jsi člověk!"

Děvečka padla na kolena na zametenou podlahu. Poklekly i všechny ostatní. Sklonily hlavy. Očekávaly trest.

"Já..." začala Ciri, žmoulajíc v dlani řemen uzdu. "Já..."

Nevěděla, co říci. Služky před ní klečely. Koně fňkali a dupali za přepážkami.

Ani venku, v sedle a v klusu se jí nedařilo sebrat myšlenky. Lidské ženy. Jako služky, nevolnice, ale na tom nesejde.

Hlavní je, že i v tomto světě jsou Dh'oine...

Lidé, opravila se. Už myslím jako oni.

Ze zamyšlení ji probralo hlasité zaržání Kelpie. Zvedla hlavu a spatřila Eredina. Seděl na svém tmavohnědém hřebci, nyní zbaveném démonické bojové výstroje. Jezdec si však pod svým měňavě červeným pláštěm ponechal drátěnou košili.

Hřebec na uvítanou chraplavě zaržal, potřásl hlavou a vycenil na kobylu žluté zuby. Kelpie podle zásady, že věci se vybavují s pánem, nikoliv se sluhou, chňapla zuby po elfově noze. Ciri přitáhla uzdu.

"Dávej pozor," varovala. "Udržuj odstup. Moje klisna nemá ráda cizince. A dovede kousat."

"Ty, které koušou," změřil ji přezíravým pohledem, "se mají hřebelcovat železným hřebem. Až do krve. To je osvědčená metoda na léčení vzdorovitosti. Nejen u klisen."

Trhl uzdou tak silně a prudce, až kůň zachřel, couvl o pár kroků a z tlamy mu skanula pěna.

"Nač to brnění?" změřila si elfa na oplátku pohledem dívka. "Chystáš se do boje?"

"Naopak, toužím po míru. Má ta tvoje vzpurná kobyla také nějaké přednosti?"

"Jakého druhu?"

"Třeba rychlost. Dáme si závod?"

"Jestli chceš, proč ne," postavila se ve tmenech. "K tomu kromlechu..."

"Ne," namítl. "Tam ne."

"Proč?"

"Zakázané území."

"Pro všechny, pochopitelně."

"Ne pro všechny, pochopitelně. Tvá společnost, Vlaštovko, je pro nás příliš cenná, než abychom riskovali, že o ni přijdeme. Příčiněním tvým anebo někoho jiného."

"Někoho jiného? Máš na mysli jednoho?"

"Nehodlám tě nudit tím, co mám na mysli. Ani frustrovat tím, že bys moje myšlenky nebyla schopna pochopit."

"Nerozumím."

"Vím, že nerozumíš. Na to tě evoluce nevybavila dostatečně výkonným mozkem. Pokud chceš se mnou závodit, navrhuji trasu podél řeky. Tamtudy. K Porfyrovému mostu, je to třetí most po proudu, po něm na druhý břeh a dále po proudu k ústí potůčku do řeky. Připravena?"

"Vždycky."

Výkřikem pobídl koně. Hřebec vyrazil jako uragán. Než obrátila Kelpii, měl značný náskok. Řítil se, až se chvěla země, leč Kelpii se nevyrovnal. Dohonila jej ještě před Portýrovým mostem. Most byl hodně úzký. Eredin hvízdla a - k neuvěření - jeho hřebec ještě zrychlil. Ciri v mžiku poznala, oč jde. Za nic na světě by se na most nevtěsnali dva koně, jeden musel uhnout.

Ona neměla v úmyslu uhýbat. Přitiskla se ke hřívě a Kelpie vystřelila jako z tětiny vypuštěný šíp. Ciri zavádila třmenem o třmen soupeře a vletěla na most. Eredin zařval, hřebec se vzepjal, narazil plecemi do alabastrové sochy, srazil ji z podstavce a rozbil na kusy.

Ciri se zachechtala jako striga. Bez ohlednutí se přehnala přes most. U potoka sesedla a počkala.

Dojel po chvíli, volným klusem. Klidně, s úsměvem.

"Mé uznání," řekl, sesedaje. "Pro kobylu i pro jezdkyňi."

Třebaže pyšná jako páv, nedbale prskla:

"Aha, takže hřebelcování do krve se nekoná."

"Leda s dovolením," usmál se dvojznačně. "Některé klisny mají rády drsné laskání. A nejen klisny."

"Celkem nedávno," pohlédla na něho, Jsem byla přirovnána k hromadě hnoje. A najednou je řeč o laskání."

Přistoupil ke Kelpii, pohlídl ji po šíji a když zjistil, že je suchá, udiveně zakroutil hlavou. Když klisnu poplácal, pohodila hlavou a zafrkala. Eredin se otočil k Ciri. Jestli bude chtít poplácat i mne, pomyslela si dívka, bude toho litovat.

"Pojď se mnou, prosím."

Potůček padal v kaskádách ze strmého, hustě zarostlého svahu. Nahoru vedly schody z omšelého pískovce, kličkyvaly ze strany na stranu a křižovaly potok kamennými můstky. Jejich stupně byly popraskané a rozestupovaly se pod tlakem kořenů stromů. Kolem byl les, divoký les starých jasanů a habrů, javorů a dubů, jejichž kmeny se tyčily z podrostu brslenů a řešetláků. Voněly zde osladiče, šalvěje, hluchavky a z potoka sinice a řasy.

Ciri stoupala mlčky, nezrychlovala, šetřila dechem. Potlačovala rovněž nepokoj. Netušila, co od ní Eredin chce, ale měla nedobrou předtuchu.

Nad skalním stupněm, z něhož padal úzký vodopád, byla kamenná terasa. Stál na ní altán zarostlý podeňkou a břečťanem. Bylo odtud vidět koruny stromů, širokou stuhu řeky, střechy a věže Tir ná Lia.

Chvilí se dívali.

"Tak mne napadá," přerušila Ciri mlčení, "že mi ještě nikdo neřekl, jak se jmenuje ta řeka."

"Easnadh."

"Vzdech? Hezky. A ten potůček?"

"Tuathe."

"Šepot. Také hezky. Proč mi nikdo neprozradil, že v tomto světě žijí i lidé?"

"Je to informace nepodstatná a pro tebe veskrze zbytečná. Pojďme do altánu."

"Proč?"

"Pojďme."

První, čeho si všimla, když vstoupili dovnitř, bylo dřevěné lehátko. Pocítila, jak jí ve skráních začíná tepat krev. Ovšem, pomyslela si, to se dalo předvídat, v klášteře jsem přece četla román Anny Tiller. O starém králi, mladé královně a vládčivém knížeti pretendentovi. Eredin je ctižádostivý, odhodlaný a bezohledný. Uvědomuje si, že kdo získá královnu, bude skutečným králem, skutečným vládcem, skutečným mužem. Kdo se zmocní královny, zmocní se království. Na tomto lehátku chce začít státní převrat...

Elf se posadil k mramorovému stolku a ukázal Ciri druhé křeslo. Zdálo se, že výhled z okna jej zajímá víc než ona, na lehátko ani nepohlédl.

"Zůstaneš tady navždy," zaskočil ji, "jezdkyňě lehká jako motýl. Do konce svého kratičkého motýlího života."

Mlčela a dívala se mu do očí. Nevyčetla z nich vůbec nic.

"Nedovolí ti odejít," pokračoval. "Nevezmu na vědomí, že navzdory legendám a věštbám nejsi nikým a ničím. Neuvěří tomu a nepřipustí, abys odešla. Slíbili ti to, jen aby tě oklamali a zajistili si tvou povolnost. Nikdy neměli v úmyslu slib dodržet. Nikdy."

"Avallac'h," řekla chraptivě, "mi dal slovo. Pochybovat o elfově slově je prý urážka."

"Avallac'h je Aen Saevherne. Vědoucí mají svůj vlastní kodex cti, v němž se za spoustou vznešených frází skrývá staré pravidlo, že účel světi prostředky."

"Není mi jasné, proč mi to všechno říkáš. Leda... Něco po mně chceš. Mám něco, co potřebuješ. A navrhuješ mi obchod, Eredine, že? Něco za něco. Má svoboda za... Za co?"

Dlouho se na ni upřeně díval. A ona nadarmo hledala v jeho očích nějaké vodítko, nějaké náznak. Cokoliv.

"Bezpochyby," začal pomalu, "jsi již trochu stačila poznat Auberona. Jistě nedokázal skrýt své ambice. Jsou věci, které nikdy nevezme na vědomí, které prostě není schopen akceptovat. To spíše zemře."

Mlčela, kousala se do rtu a dívala se na lehátko.

"Auberon Muircetach," vysvětloval elf, "nikdy nepoužije magii ani jiné prostředky, které by mohly změnit současnou situaci. Přitom takovými prostředky disponuje. Silné, zaručené, osvědčené prostředky. Mnohem spolehlivější než feromony, které Avallac'hovy služby míchají do tvých parfémů."

Rychle přešel dlaní nad žilkovanou kamennou deskou stolu. Zůstal na ní malý flakón z šedozeleného nefritu.

"Ne," zachraptěla Ciri. "To neudělám. V žádném případě."

"Nenechlas mne dokončit."

"Co si o mně myslíš? Nepodám mu to, co je v tě lahvičce. K něčemu takovému mě nezneužiješ."

"Činíš ukvapené závěry," odtušil nevzrušeně. "V tomto závodě chceš předběhnout samu sebe. Něco takového vždy končí pádem. Velmi bolestivým pádem."

"Řekla jsem: ne!"

"Dobře si to rozmysli. Ať ten flakón obsahuje cokoli, ty na tom v každém případě vyděláš. Vyhraješ svůj závod, Vlaštovko."

"Ne!"

Stejně rychlým a plynulým pohybem jako jej tam položil nechal elf se zručností eskamotéra zmizet flakón se stolu. Poté se opět zahleděl na řeku Easnaadh, jejíž zákruty se blýskaly mezi stromy.

"Umřeš tady, motýlku," poznamenal. "Nedovolí ti odejít. Ale rozhodnutí bylo na tobě."

"Uzavřela jsem smlouvu. Moje svoboda za..."

"Svoboda," vyprskl. "Neustále omíláš to slovo. Co by sis počala s tou svojí svobodou? Kam by ses vydala? Pochop konečně, že tvůj svět není jen na jiném místě, ale i v jiném čase. Tady čas plyne jinak než tam. Ty, které jsi tam znala jako děti, jsou dnes vetchými starci, ty, které si pamatuješ jako dospělé, jsou již po smrti."

"Nevěřím."

"Vzpomeň si na vaše báje a pohádky. Vyprávějí o lidech, kteří za tajemných okolností zmizeli, aby se vrátili po dlouhých letech - jen proto, aby našli hroby svých blízkých. Myslíš si, že jsou to pouhé výmysly? Mýlíš se. Celá staletí byli lidé unášeni, loveni jezdcí, kterým vy říkáte Divoký hon. Unášeni, využíváni a nakonec odhozeni jako prázdná slupka. Ovšem tobě nebude dopřána ani to, Zireael. Ty zemřeš zde, neuvidíš ani hroby svých přátel."

"Nevěřím tomu, co říkáš."

"To je tvá osobní věc. Vybrala sis svůj osud. Vraťme se. Chci tě o něco požádat, Vlaštovko. Přijmeš v Tir ná Lia mé pozvání na lehké občerstvení?"

Několik úderů srdce soupeřilo v Ciri podivné omámení s hněvem, strachem z jedu a odporem.

"Proč ne," přikývla. "Děkuji za pozvání."

"Já děkuji. Pojďme."

Vycházejíc z altánu, naposledy se ohlédla na lehátko a pomyslela si, že Anna Tiller byla zřejmě naivní, exaltovaná grafomanka.

Pomalou a mlčky sestupovali k řece Vzdech. Po schodech dolů. Podél potoka, jenž se nazýval Šepot.

*

Když navečer vešla do královské komnaty s vlasy ještě vlhkými z vonné koupele, zastala Aubersona na pohovce, jak si prohlíží knihu. Beze slova jí pokynul, aby se posadila vedle něj.

Kniha byla bohatě ilustrována. Po pravdě řečeno: byly v ní výlučně ilustrace. Třebaže se Ciri snažila hrát světaznalou dámu, cítila jak jí tváře zalévá ruměnek. Jednou v Ellanderu nachytala Jarreho nad knihami z uzamčené skříně. Byly podobného zaměření, avšak s knihou Krále Olší nemohly soupeřit ani věrností vyobrazení, ani rozmanitostí poloh. Dlouho si mlčky prohlíželi obrázky.

"Svlékni se, prosím."

Tentokrát se svlékl i on. Tělo měl štíhlé a chlapecké, téměř jako Giseller, Kayleigh či Reef, které vídala svlečené nejednou, když se společně koupali v řekách anebo jezerech. Avšak z Potkanů vyzářovalo mládí, radost ze života kolem nich jiskřila stejně jako kapky stříkající vody.

Od něho, od Krále Olší, vanul chlad věčnosti.

Byl trpělivý. Několikrát se zdálo, že už už. Ale nic z toho nebylo. Ciri se hněvala sama na sebe, myslela si, že za to může její nevědomost, nezkušenost. Poznal to a uklidnil ji. Jako vždy účinně. A ona usnula.

Ráno u ní nebyl.

*

Následujícího večera projevil poprvé netrpělivost.

Přistihla ho skloněného nad stolem, na němž leželo zrcadlo v jantarovém rámu. Na zrcadlo nasypal hromádku bílého prášku.

Začíná to, uvědomila si.

Auberon shrnul fisstech malým nožičkem do dvou řádků. Sebral se stolu stříbrnou trubičku a nasál jí drogu do nosních dírek, nejprve do levé, potom do pravé. Jeho jasné oči jakoby zmatněly a pohasly, vstoupily do nich slzy. Ciri ihned poznala, že to nebyla první dávka.

Utvořil na zrcadle dva nové řádky, kývl na ni a podal jí trubičku. Co na tom, pomyslela si, bude to snadnější.

Droga byla neuvěřitelně silná.

Za chvíli seděli vedle sebe na posteli a civěli slzícíma očima na měsíc. Ciri kýchla.

"Šněrovaná noc," pronesla a otřela si nos rukávem hedvábné košilky.

"Čarovná," opravil ji, protíraje si oči. "Ensh'eass, nikoliv en'leass. Musíš si dávat pozor na výslovnost."

"Dám si pozor."

"Svlékni se."

Zpočátku se zdálo, že to půjde, že droga na něj zapůsobí podobně jako na ni. Na ni účinkovala příkladně, stala se po ní aktivnější, zašeptala mu do ucha dokonce několik, dle jejího názoru, nad míru necudných slov. Trochu to zabralo, výsledek byl, hmmm, hmatatelný, a Ciri si byla jista, že tentokrát zaručeně...

Opět to nevyšlo.

A právě tehdy se přestal ovládat. Vstal a přes úzká ramena si přehodil sobolí plášť. Obrátil se k oknu a hleděl na měsíc. Ciri se posadila a objala pažemi kolena. Byla rozčarovaná a otrávená, ale zároveň nezvykle činorodá. Nepochybně to bylo účinkem toho silného narkotika.

"Je to moje vina," řekla. "Ta jízva mě hyzdí. Vím, co vidíš, když se na mě díváš. Z elfky už ve mně moc nezůstalo. Zlatý valounek v kupě hnoje..."

Prudce se otočil.

"Jsi neobyčejně skromná," ucedil. "Také by se dalo říci: perla ve svinské mrvě, brilant na prstu hnijící mrtvoly. V rámci jazykového cvičení si připrav další přirovnání. Zítřka tě z nich přezkouším, ubohá Dh'oine. Lidská samičko, ve které už nezůstalo vůbec nic z elfky."

Přistoupil ke stolu, vzal trubičku a sklonil se nad zrcadlem. Ciri seděla jako zkamenělá, cítila se, jako kdyby ji poplival.

"Nechodím za tebou z lásky!" vyštěkla vztekla. "Jsem vězněná a vydíraná, moc dobře o tom víš. Ale souhlasila jsem, dělám to pro..."

"Pro koho?" skočil jí prudce, docela neelfsky do řeči. "Pro mne? Pro ve tvém světě odříznuté Aen Seidhe? Hlupačko! Děláš to pro sebe, proto sem přicházíš a snažíš se mi oddat. Je to tvoje jediná naděje, jediná možnost záchrany. Modli se, úpěnlivě se modli ke svým lidským bůžkům, modlám či idolům. Protože jestli to nebudu já, přijde na řadu Avallac'h a jeho laboratorium. Ani si nedokážeš představit, co by pro tebe znamenalo se tam dostat a podrobit se tě druhé alternativě."

"Je mi už všechno jedno," řekla hluše a schoulila se na loži. "Přistoupím na všechno, jen abych získala volnost, abych se od vás konečně osvobodila. Chci odejít. Do svého světa. Ke svým přátelům."

"Tvoji přátelé!" vykřikl. "Tady máš své přátele!"

Obrátil se a hodil jí na postel fisstechem poprášené zrcadlo.

"Tady máš své přátele," zopakoval. "Vynadívej se."

Vyběhl z komnaty, až za ním zavlály cípy sobolího kožichu.

V první chvíli uviděla v zaprášeném skle jen vlastní rozmazaný odraz. Ale vzápětí se zrcadlo vyplnilo chuchvalci mlhy nebo dýmu. Poté se v něm zjevil obraz.

Yennefer pověšená za ruce nad hlubinou. Široké rukávy jejích šatů jsou jako křídla letícího ptáka. Její vlasy vlají kolem hlavy jako hejno černých rybek, rychlých, pohyblivých, dravých rybek. Některé již ožďibují tváře, víčka, oči visící ženy. Od čarodějčiných svázaných nohou se ke dnu táhne napjaté lano. Na jeho konci je upoután koš s kamením, zapadlý v bahně. Hladina je vysoko nahoře, tak vysoko, že sem proniká už jen zlomek denního světla. Dlouhá sukně se vlní ve stejném rytmu jako bledé chaluhy.

Pohled do zrcadla opět zahalil dým.

Nový obraz, Geralt. Sedí s promodralou tváří a se zavřenýma očima pod dlouhými rampouchy visícími z převislé skály, ztuhlý, nehybný, zvolna zanášený hustě se sypajícím sněhem. Jeho bílé vlasy pokrývá sníh, na obočí, řasách a rtech má námrazu. Sníh padá a padá, zaklínačovy zkřížené nohy už zmizely v závěji, jeho ramena tíží břemeno sněhu. Vichřice vyje a kvílí...

Ciri vyskočila z postele a mrštila zrcadlem o stěnu. Jantarový rám praskl, rozsypaly se skleněné střepy. Poznávala, vzpomínala si na takové vize. Ze svých snů.

"To není pravda!" zakřičela. "Slyšíš, Auberone! Nevěřím tomu! Je to lež! Klam! Tvoje zlost, bezmocná jako ty sám!"

Usedla na podlahu a usedavě se rozplakala. Tušila správně, že stěny paláce mají uši. Již nazítří neunikla zlomyslným pohledům, za svými zády slyšela šepoty, cítila úsměšky. Avallac'ha nikde nenašla. Ví, přemítala, samozřejmě, že ví, co se přihodilo a vyhýbá se jí. Pravděpodobně již časně odjel anebo odplul někam ven z města se svou pozlacenou elfkou. Nechce se mnou mluvit, nechce přiznat, že celý jeho plán se zhroutil.

Nenašla ani Eredina. Ovšem na tom nebylo nic neobvyklého: často vyjížděl se svými Červenými jezdci.

Vyvedla Kelpii ze stáje a odjela za řeku. Hlavou se jí honily zmatené myšlenky, nevšímalá si ničeho kolem.

Musím utéci. Nezáleží na tom, jestli všechny ty vize byly pravdivé či klamně. Jedno je jisté: Yennefer a Geralt jsou daleko v mém světě a moje místo je u nich. Musím uniknout, co nejrychleji odtud zmizet. Musí být nějaká možnost.

Sama jsem se dostala sem, sama se musím dostat odtud. Eredin naznačil, že mám nějaké divoké nadání, totéž si myslel i Vysogota. Tor Zireael jsem prozkoumala do všech koutů, nenašla jsem v ní žádný portál, žádný východ. Ale možná je tady někde další věž...

Pohlédla k obzoru, ke vzdálenému pahorku, na jehož vrcholu se proti nebi tyčila silueta kromlechu. Zakázané území, uvědomila si. Je to daleko, Bariéra mě tam nepustí. Zbytečná námaha. Zaměřím radši proti proudu řeky, tam jsem ještě nebyla...

Kelpie zaržála, pohodila hlavou a poskočila. Nenechala se obrátit, místo toho zamířila klusem k pahorku. Ciri to tak

ohromilo, že nějakou dobu nereagovala a nechala kobytku běžet. Teprve za chvíli hvízdla a přitáhla uzdu. Kelpie se vzepjala, zařičela a pustila se do cvalu. Stále stejným směrem. Ciri ji už nezadržovala, nesnažila se ji ani řídit. Ovládl ji bezhraničný úžas. Nicméně znala Kelpii dostatečně dobře: klisna dokázala jančit, ale nikdy ne tímto způsobem. Takové chování muselo něco znamenat.

Kelpie zpomalila, přešla do klusu. Mířila přímo k pahorku s kromlechem. Přibližně stadium, odhadla Ciri, každou chvíli zaúčinkuje kouzlo Bariéry.

Klisna vběhla do kamenného kruhu vztyčených monolitů a stanula jako zkamenělá. Jediné, čím hýbala, byly uši. Ostražitě jimi střihala. Ciri se ji pokoušela pobídnout do kroku anebo alespoň obrátit. Neúspěšně. Kdyby na její horké šíji necítila pulsující žíly, mohla by přísahat, že nesedí na živém koni, ale na soše.

Něco se dotklo jejích zad a boku, něco ostrého probodlo její blůzu a bolestivě ji škráblo do kůže. Něco bylo za ní. Hned nato se před ní bez sebemenšího šelestu zjevil rudý jednorožec a vrazil jí roh do podpaždí. Silným, rázným, nesmlouvavým pohybem. Cítila, jak jí po boku stéká pramínek krve.

Předstoupil ještě jeden jednorožec. Ten byl bílý jako sníh, od špiček uší po konec ocasu. Pouze nozdry měl růžové a oči černé. Přiblížil se k ní ze strany a pomalu, nesmírně opatrně jí položil hlavu do klína. Ovládlo ji tak mocné vzrušení, až vyjekla.

Vyrostl jsem. Dospěl jsem. Hvězdooká. Tenkrát na poušti jsem nevěděl, co je třeba učinit. Ted' už to vím.

"Koniku?" vydechla, takřka visíc na dvou rozích.

Jmenuji se Ihuarraquax. Vzpomínáš si na mne, Hvězdooká? Vzpomínáš, jak jsi mne léčila, zachránila mi život?

Couv! pár kroků a otočil se. Na jeho zadní noze spatřila jizvu. Poznala ji. Pamatovala si ji.

"Koniku! Jsi to ty! Ale měl jsi přece jinou barvu..."

Dospěl jsem.

V hlavě měla zmatek, ohlušovaly ji šepoty, hlasy, výkřiky, ržání. Rohy, jenž ji znehybňovaly, jako na povel couvly.

Zahlédla, že jednorožec za jejími zády byl modrošedý jablečňák.

Naši Starší se tě učí, Hvězdooká. Učí se tě mým prostřednictvím. Za chvíli s tebou budou moci rozmlouvat sami. Sdělí ti, co od tebe chtějí.

Kakofonie zvuků v hlavě. Erupce rámusu. V následujícím okamžiku zmatek polevil a zůstaly z něj jen nevyslovitelné pojmy, které poznenáhlu vplynuly do řečiště jasných a srozumitelných myšlenek.

Chceme ti pomoci v útěku, Hvězdooká.

Mlčela, ale srdce se jí rozbušilo v prsou.

Kde je radost? Kde jsou díky?

"Odkud," otázala se vyzývavě, "se ve vás vzala ta náhlá ochota mi pomoci? Snad jsem si nezískala vaši lásku?"

Nemáš naší lásku. Ale toto není tvůj svět. Není zde pro tebe místo. Nemůžeš, nesmíš tady zůstat. Nechceme, abys tu byla.

Zařála zuby. Třebaže povzbuzena náhlou nadějí, odmítavě zavrtěla hlavou. Koník - Ihuarraquax - zastíhal ušima, hrábl kopytem a upřel na ni černé oko. Rudý jednorožec zadupal, až se země zachvěla, a výhruzně potřásl rohem. Zlobně zařikal a Ciri rozuměla.

Nevěříš nám?

"Nevěřím," přiznala chladně. "Každý tady hraje svou hru a mne, která nezná pravidla, se snaží jen využít. Proč bych měla věřit právě vám? Mezi vámi a elfy očividně nevládne ani shoda, ani přátelství, ve stepi jsem viděla, že málem došlo ke střetu. Mám právo se domnívat, že pro vás budu nástrojem, jímž chcete uškodit elfům. Ani já je nemám v oblibě, vždyť mne zde uvěznili a nutí mne k něčemu, co se mi přičí. Ovšem ani vámi se nenechám zneužít."

Rudý potřásl hlavou a jeho roh opět učinil nebezpečný pohyb. Modrý zařehtal. V dívčině lebce zadunělo jako ve studni a myšlenka, kterou zachytila, byla zlověstná.

"Aha!" zvolala. "Jste stejní jako oni. Buď poslušnost a pokora, nebo násilí a smrt! Nebojím se! Nenechám se zneužít!"

V její hlavě znovu zavládl zmatek a chaos. Chvilí trvalo, než se z něj vynořila srozumitelná myšlenka.

To je dobře, Hvězdooká, že se nenecháš zneužít. Právě o to nám jde. Právě to chceme zaručit tobě, sobě, celému světu, všem světům.

"Nerozumím tomu."

Jsi nebezpečná, smrtonosná zbraň. Nesmíme připustit, aby taková zbraň padla do rukou Krále Olší, Lišáka a Krahujce.

"Koho? Ach..." zajíkla se. Lišák - Crevan, to je Avallac'h. A kdo je Krahujec, vím přece také příliš dobře.

Král Olší je starý. Avšak Lišák s Krahujcem nesmí ovládnout Ard Gaeth - Bránu světů. Jedenkrát nad ní získali moc. Jedenkrát ji ztratili. Ted' nemohou nic více, než bloudit mezi světy. Malými krůčky a bezmocně. Lišák pouze do Tir ná Béa Arainne, Krahujec se svými jezdci pouze po Spirále. Jinam se nedostanou, nemají na to dost sil. Proto se snaží zmocnit Ard Gaeth, uchvátit vládu. Ukážeme ti, jak už jednou zneužili takovou vládu. Ukážeme ti to, až odtud budeš utíkat, Hvězdooká.

"Nemohu odtud utéci. Nepřekonám kouzlo Bariéry - Geas Garadh."

Tebe nelze uvěznit. Jsi Paní světů.

"To jistě. Nemám žádné divoké nadání. A moci jsem se vzdala před rokem na poušti. Koník byl svědkem."

Na poušti ses vzdala jenom bezvýznamného šarlatánství. Moci, kterou máš v krvi, se vzdát nemůžeš. Máš ji neustále. Naučíme tě, jak ji využít.

"A není to náhodou tak," vykřikla, "že tu moc, vládu nad světy, chcete získat sami?"

Není to tak. My ji získávat nemusíme. My ji máme odjakživa.

Důvěřuj jim, požádal Ihuarraquax. Důvěřuj, Hvězdooká.

"Pod jednou podmínkou."

Jednorozci zvedli hlavy, roztáhli nozdry a Ciri by přísahala, že z jejich očí vyšlehly blesky. Nemají rádi, pomyslela si, když se jim kladou podmínky, nesnášejí už samotné to slovo. Pest, nevím, jestli dělám dobře... Jen aby to neskončilo tragicky.

Posloucháme. Jakou podmínku?

"Ihuarraquax půjde se mnou."

*

Parno vydrželo až do večera, kdy se obloha zatáhla a nad řekou vystoupil hustý, lepkavý opar. A když se setmělo, začalo z dále doléhat tlumené hřmění a obzor osvětlovaly vzdálené blesky.

Ciri byla dávno připravena. Oblečena do černého jezdeckého oděvu, s mečem na zádech, napjatá a netrpělivá, čekala na příchod noci. Když nadešel, neslyšně proběhla opuštěnou halou, nepozorovaně proběhla podloubím a sestoupila z terasy. Smuteční vrby nad řekou Easna dh šuměly. Zvuk hromu se ozval z větší blízkosti.

Vývedla Kelpii ze stáje. Klisna věděla, co má dělat: sama poslušně vykročila směrem k Porryrovému mostu. Ciri se za ní chvilku dívala, pak zamířila ke kotvišti člunů.

Nemohu, pomyslela si. Zajdu za ním ještě jednou. Možná se mi tak podaří opozdit pronásledování. Je to riskantní, ale nemohu jinak.

V první chvíli usoudila, že královské komnaty jsou prázdné, že v nich není. Panovalo zde mrtvé ticho.

Všimla si ho až po chvíli. Seděl v křesle v koutě místnosti s košilí rozhalenou na hubených prsou. Látka košile byla tak jemná, že lnula k jeho tělu, jako by byla vlhká. Obličej a ruce Krále Olši byly takřka stejně bílé jako košile. Zvedl k ní oči a byla v nich jen prázdnota.

"Siadhal?" zašeptal. "Dobře, že jsi tady. Víš, tvrdili, že jsi zemřela."

Otevřel dlaň spuštěné ruky. Něco upadlo na koberec. Flakónek z šedozeleného nefritu.

"Laro," zahýbal Král Olši hlavou a přešel si prsty po hrdle, jako by jej škrtil zlatý torc'h. "Caemm a me, lunedì. Pojd' ke mně, dceruško. Caemm a me, elaine."

V jeho dechu cítila smrt.

"Elaine blath, feainne wedd..." Zanoval. "Mire, lunedì, rozvázala se ti stužka... Dovol mi..."

Chtěl zvednout ruku, ale už to nedokázal. Hluboce vzdychl, zvedl zrak a pohlédl jí do očí. Tentokrát ji vnímal.

"Zireael, Lod'hlaith," řekl. "Jsi osudem, Paní jezera. Jak vidíš, rovněž mým."

"Va'esse deireadh aep eigeán..." promluvil po chvíli. Ciri si s hrůzou uvědomila, jak se jeho slova a pohyby začínají zoufale zpomalovat.

"Ale," dokončil s povzdechem, "je dobře, že zároveň něco začíná."

Táhle zahřmělo. Bouře byla ještě dost daleko, ale rychle se blížila.

"Přese všechno," přiznal otevřeně, "se mi nechce umírat, Zireael. A je mi líto, že už musím. To mne nenapadlo, myslím, že nemám čeho litovat. Žil jsem velmi dlouho, všechno jsem poznal, všechno mne znudilo... A přesto pociťuji lítost. A víš, co ještě? Skloň se, pošeptám ti to. Bude to naše tajemství."

Sklonila se k němu.

"Bojím se," zašeptal.

"Já vím."

"Jsi při mně?"

"Jsem."

"Va faill, lunedì."

"Sbohem, Králi Olši."

Seděla u něho a držela ho za ruku, dokud jeho slabý dech zcela neustal. Neotírala si slzy, nechala je téci.

Bouře se blížila. Obloha planula blesky.

*

Seběhla po mramorovém schodišti na molo, u něhož se pohupovaly čluny. Odvázala jeden z nich, krajní, který si vyhlédla ještě odpoledne. Odrazila se od mola dlouhou mahagonovou tyčí, kterou uvolnila ze zábradlí. Pochybovala totiž, že by ji loďka poslouchala stejně jako Avallac'ha.

Nechala se unášet proudem. Tir ná Lia bylo tiché a temné. Jen bledé sochy na nábřeží ji pozorovaly mrtvými očima. Počítala mosty.

Zablesklo se. Když po chvíli zaburácel hrom, vplouvala pod třetí most. Něco se na něm pohnulo, něco lehké a tiché se přehouplo přes zábradlí jako černý netopýr. Loďka se rozhoupala, když to dopadlo na příď. Ciri položila bidlo a tasila meč.

"Tak je to," sykl Eredin Bréacc Glas. "Už nás dále nechceš obtěžovat svou přítomností."

Rovněž tasil. Ve světle blesku si stihla prohlédnout jeho zbraň. Měla jednosečnou, mírně prohnutou čepel, vražedně ostrý břit, dlouhý jilec bez hlavice a namísto zástity prolamovaný okrouhlý terčík. To, že elf umí svou zbraň dokonale ovládat, poznala okamžitě.

Neočekávaně položil nohu na okraj člunu a prudce jej rozkolébal. Ciri zkušeně udržela rovnováhu vykloněním těla a obratem použila stejný trik, když oběma nohama skočila na opačný okraj. Ani on neztratil rovnováhu. Zaútočil. Odrazila jeho výpad spíše instinktivně, protože ve tmě jej skoro neviděla. Oplatila mu rychlým spodním sekem. Paríroval a opět udeřil. Ciri se kryla. Ze srážejících se čepelí se sypaly jiskry. Opět rozkolébal člun, málem ho převrátil. Ciri roztáhla paže

a zatančila na lavičce. Ustoupil na před a sklonil meč.

"Kde ses to naučila, Vlaštovko?"

"Divil by ses."

"Pochybuji. Na to, že Bariéru můžeš překročit, když popluješ po řece, jsi přišla sama nebo ti to někdo poradil?"

"Na tom nesejde."

"Ale sejde. Zjistíme si to. Známe způsoby, jak to zjistit. A teď odhod' meč. Vracíme se."

"Nikdy."

"Vracíme se, Zireael. Auberon čeká. Zaručuji ti, že dnes v noci bude plný touhy a žádosti."

"Nesmysl," odsekla. "Předávkoval se tím tvým prostředkem na povzbuzení touhy a žádosti. Nebo to byl prostředek na něco úplně jiného?"

"O čem to mluvíš?"

"On zemřel."

Pokud ho její slova zaskočila, okamžitě to překonal a vrhl se proti ní. Vyměnili si několik výpadů a úderů. Lod'ka se divoce kymácela, po řece se nesl třesk oceli.

Nad jejich hlavami se přesunul most. Jeden z posledních mostů města Tir ná Lia. Anebo snad poslední?

"Jistě si uvědomuješ, Vlaštovko," vyrazil chraptivě, "že jen oddaluješ nevyhnutelné. Nemohu dovolit, abys odtud odešla."

"Proč? Auberon je mrtev. A já jsem Nikdo, nic neznamenám. Sám jsi to řekl."

"Poněvadž je to pravda," máchl mečem. "Nic neznamenáš. Jsi jen maličký mol, kterého lze rozmáčknot dvěma prsty na stříbrný prášek. Ale když se to včas neudělá, může nenapravitelně poškodit i nejdrahocennější tkaninu. To jsi. Nic. Ale obtížné Nic."

Blesk. V jeho záři Ciri spatřila to, co chtěla vidět. Elf zvedl meč, rozmáchl se a vyskočil na lavičku. Byl výše, měl převahu, následující střet musel vyhrát.

"Opovážila ses proti mně pozvednout zbraň, Zireael. Je pozdě litovat, něco takového neodpouštím. Nezabiju tě, to ne. Ale pár týdnů na lůžku a v obvazech ti prospěje."

"Zadrž. Chci ti ještě něco říci. Jisté tajemství."

"Co ty mi můžeš říci?" prskl opovržlivě. "Co mi můžeš prozradit? Jaké ubohé tajemství?"

"To, že se nevejdeš pod most."

Nestačil zareagovat, udeřil týlem do kamenného oblouku a rychlost lodí jej hodila dopředu. Úplně ztratil rovnováhu, Ciri jej mohla jednoduše vystrčit ze člunu, obávala se však, že to nebude stačit, že rychle vyplave a bude pokračovat v pronásledování. Krom toho on úmyslně či nedbalostí zabil Krále Olši. A za to musel pocítit bolest.

Řeka ho zepředu přes stehna, těsně pod okraj kroužkové košile. Ani nevykřikl. Vyletěl z člunu, šplouchl do řeky, voda se za ním zavřela. Otočila se, aby viděla, co se bude dít. Trvalo dlouho, než vyplaval. Ve světle blýskavic sledovala, jak se malátně škrábe na břeh a zůstává ležet v blátě a krvi.

"Prospěje ti," zamumlala spokojeně, "pár týdnů na lůžku a v obvazech."

Popadla bidlo a silně se odrazila. Proud řeky zesílil, člun zrychlil. Nechala za sebou poslední budovy Tir ná Lia. Už se neohlížela.

Vplula do neproniknutelné tmy. Na březích zde rostl starý les, větve obrovských stromů se dotýkaly nad řekou, tvoříc tak hustou klenbu. Potom les skončil, okolo řeky rostly pouze nízké olše. V dosud čisté řece se objevily kupy vodních rostlin, proudem unášené větve a kmény podemletých stromů. Když zazářil blesk, všimla si na vodě kruhů a než všechny zvuky přehlušil hrom, slyšela šplouchání vyplašených ryb. Kromě toho kolem neustále něco čvachtalo a žbluňkalo, srkalo a mlaskalo. Několikrát zahlédla v blízkosti člunu fosforeskující oči, několikrát se lod'ka otřásla, když těsně kolem ní proplulo něco velkého a živého. Tento svět pouze vypadá hezky, leč těm, kdož neznají jeho úklady, nese smrt, opakovala si v duchu Eredinova slova.

Řeka se rozlila do šíře, objevily se ostrovy a boční ramena. Nechala člun nadále unášet proudem, ale začala mít obavy, co když ji zaneše špatným směrem.

Sotva na to pomyslela, z rákosí na břehu uslyšela zaržání Kelpie a pocítila mentální signál jednorožce.

Koníku!

Pospěš si, Hvězdooká. Následuj mne.

- Do mého světa?

Nejprve ti musím něco ukázat. To mi přikázali Starší.

Přistála, nasedla na Kelpii a jela za jednorožcem. Zpočátku lužním lesem, potom zvlněnou stepí. Blýskalo se a hřmělo, bouře je následovala. Zvedl se vítr. Jednorožec zavedl Ciri do údolí mezi kopci.

Tady je to.

- Co je tu?

Sestup na zem a podívej se sama.

Poslechla. Půda zde byla nerovná, o něco zakopla. Pod jejíma nohama se něco sesypalo a zachřestilo. Zablesklo se a Ciri dušeně vykřikla.

Stála v záplavě kostí.

Hlinitopisčítý svah údolí se sesul, pravděpodobně podemlet deští. To, co se pod ním skrývalo, se dostalo na povrch. Pohřebiště. Kostnice. Ohromné pole kostí. Hnátů, žeber, obratlů. A lebek.

Jednu z nich zvedla. Opět se zablesklo, opět vykřikla. Poznala, či kosti tady leží. Ostrou čepelí rozštípnutá lebka měla v chrupu špičáky.

Teď už víš. Teď rozumíš. To udělali oni, Aen Elle, Král Olši, Lišák, Krahujec. Tento svět původně nebyl jejich světem.

Stal se jím, když ho dobyli. Když otevřeli Ard Gaeth. S naší pomocí, protože nás tehdy využili a zneužili, jako se nyní pokoušeli využít a zneužít tebe.

Ciri odhodila lebku.

"Lotři!" vykřikla do noci. "Vrazi!"

Zaburácel hrom. Ihuarraquax zaržál, zvučně, varovně. Pochopila. Jediným skokem se ocitla v sedle a pobídla Kelpii do cvalu.

Po jejich stopách se hnali pronásledovatelé.

*

To už se někdy stalo, uvědomila si, zalykajíc se větremv prudkém trysku. Pamatuji si to. Zběsilá jízda v temnotě noci plné zjevení, přeludů, duchů.

"Vpřed, Kelpie!"

Ve svitu blesků vidí dívka od větru slzícíma očima vrby a olše kolem stezky. Ale to nejsou stromy. To shrbené příšery se po ní z obou stran cesty sápoú zkroucenými, sukovitými končetinami, v trouchnivém smíchu otevírají černé dutiny úst. Kelpie pronikavě řičí a žene se tak rychle, jako by se kopyty ani nedotýkala země. Ciri se tiskne k její šíji. Nejen proto, aby snížila odpor vzduchu, ale též aby se vyhnula olšovým haluzím, které ji chtějí srazit anebo strhnout na zem. Větve ji bijí a šlehaají, chytají ji za oděv a vlasy. Oživlé dřevo praská, dutiny klapají čelistmi. Zlověstný chechot...

Kelpie řehtá, jednorožec řehtáním odpovídá. Je pouze bílou skvrnou ve tmě, ukazující směr.

Jed', Hvězdooká! Jed' co nejrychleji!

Olší je stále více, jejich větve jsou stále hustější. Zanedlouho zahradí cestu...

Vzadu hluk. Pokřik pronásledovatelů.

Ihuarraquax řehtá. Ciri přijímá jeho signál, rozumí, co jí chce sdělit. Nalehne Kelpii na šíji. Nemusí ji pobízet, vyděšená klisna se řítí krkolomným tryskem. Další signál od jednorožce, výraznější, ostře pronikající do dívčiny mysli. Je to pobídka, spíše rozkaz.

Skoč, Hvězdooká! Musíš skočit! Na jiné místo, do jiného času!

Ciri nerozumí, ale snaží se o to. Soustředí se s takovým úsilím, až ji rozbolí hlava a začne hučet v uších.

Blesk. Po něm temnota, hustá a černá, černočerná, jíž neproniká jediný paprsek světla.

Hlava bolí, v uších hučí.

*

Chladný větřík ve tváři. Krůpěje deště. Vůně borovic. Kelpie frká a supí. Je mokrá a horká. Ciri před sebou vidí Ihuarraquaxe. Potřásá hlavou a rohem. Hrabe předním kopytem.

- Koníku?

Jsem tady, Hvězdooká.

Nebe je jasné a plné hvězd, plné souhvězdí: Drak, Zimní panna, Sedm koz, Džbán. A nízko nad obzorem - Oko.

"Podařilo se," vydechne. "Podařilo se nám to, Koníku. To je můj svět."

Jeho signál je tak zřetelný, že dívka okamžitě porozumí.

Ne, Hvězdooká. Unikli jsme z tamtoho světa. Ale toto stále není to pravé místo a pravý čas. Máš před sebou ještě dlouhou cestu.

- Nenechávej mne samotnou.

Nenechám. Něco ti dlužím. Splatím svůj dluh.

*

Zvedl se vítr, od západu přihnál mračna, která postupně zahalila souhvězdí. Zmizel Drak, po něm Zimní panna a Sedm koz a Džbán. Nejjasněji a nejdéle zářilo Oko. Nakonec však pohaslo i ono. Na obzoru se krátce zablesklo, zdálo k nim dolehl zvuk hromu. Vítr zvedl prach. Bouře je opět doháněla.

Jednorožec zaržál a vyslal další mentální signál.

Nesmíme ztrácet čas. Naše jediná naděje je rychlý útěk. Na správné místo, do správného času. Spěchejme, Hvězdooká.

Jsem Paní světů, Starší krev. Krev Lary Dorren, dcery Siadhal.

Ihuarraquax opět zaržál, vybízel ke spěchu. Kelpie mu odpověděla. Ciri si natáhla rukavice.

- Jsem připravena.

Hukot v uších. Záblesk. Potom tma.

Proces, verdikt a exekuci Joachima de Wetta přičítá většina zdánlivě objektivních historických studií na vrub prchlivé, kruté a tyranské povaze císaře Emhyra. Některá díla, zejména beletristického ražení, sňují dokonce nepodložené hypotézy o navýsost osobním účtování a mstě. Je nejvyšší čas přiznat pravdu, jež je pro každého seriosního badatele naprosto evidentní. Kníže de Wett velel taktické operační skupině „Verden“ stylem, pro nějž je označení totální nekompetence a diletantismus ještě nadmíru ohleduplné. Přestože měl dvojnásobnou převahu nad nepřítelem, bezdůvodně otálel s ofensivou a své síly rozptyloval v potyčkách s verdenskými záškodníky. Přitom se jeho jednotky

dopouštěly neslýchaných ukrutností na civilním obyvatelstvu. Výsledek byl stejně předvídatelný, jako nevyhnutelný: jestliže na počátku zimy bylo insurgentů stěží půl tisícovky, zjara povstala v podstatě celá země. Císařský spojenec král Eryyll byl sesazen svým vlastním synem, přívržencem Nordlingů princem Kistrinem, jenž se postavil do čela rebelie. De Wett se v situaci, kdy byl nucen čelit protiútokům vojsk z Cidaris, na celé pobřežní linii výsadbám pirátů ze Skellige a v týle ozbrojenému hnutí lidu, zapletl do neuspořádaných a rozptýlených bojů, ve kterých jej stíhala porážka za porážkou. Místo aby "Verden" vázal síly protivníka na levém křídle armádního sboru "Střed" a umožnil Coehoornovým silám rychlý postup, ve skutečnosti jejich tažení zbrzdil. Tak došlo k opoždění ofensivy a narušení strategického plánu. Nordlingové neprodleně využili výhodného postavení, přešli do protiofensivy, prolomili prstenec obležení kolem Mariboru a z rukou nilfgaardské posádky vyrvali Mayennu. Upevněním obrany a doplněním zásob v těchto důležitých pevnostech zmařili šanci na jejich brzké dobytí.

De Wettova neschopnost měla taktéž dalekosáhlé psychologické následky, neboť se nenávratně rozplynul mýtus o neporazitelnosti Nilfgaardu. Vojska Nordlingů byla v krátké době posílena stovkami dobrovolníků...

Restifde Montholon

Severní války - mýty, polopravdy, lži

KAPITOLA ŠESTÁ

Jarre byl zkrátka nesmírně zklamán a rozčarován. Výchova ve svatyni a jeho vrozená důvěřivost způsobily, že věřil v lidskou dobrotu, vlídnost a nezištnost. Nyní z té víry již mnoho nezbylo.

Už dvě noci strávil pod širým nebem a nezdálo se, že třetí noc by tomu mělo být jinak. V každé vsi, na každém hospodářství, kde prosil o nocleh nebo o skývu chleba mu zpoza zavřených dveří odpovídaly nadávky a hrozby - nebo těžké mlčení. Nic nepomáhalo, když vysvětloval, kdo je, kam a za jakým účelem putuje.

Jeho bližní jej velmi, velmi zklamali.

Nastával soumrak. Chlapec rychle kráčel stezkou v polích a vyhlížel alespoň zbytek stohu, v němž by přespal. Letošní březen byl sice mimořádně teplý, avšak noci byly stále studené. A strašné.

Jarre zvedl pohled k nebi, na němž byla již týden vidět červenožlatá včela komety táhnoucí za sebou ohnivý chvost. Už se ani nezamýšlel nad tím, co může zvěstovat to zvláštní, v mnoha proroctvích zmiňované znamení.

Přidal do kroku. Stmívalo se. Cesta klesala do údolí. Vedla mezi keři, které v přítomnosti získaly strašidelné tvary. Ze dna údolí, kde již byla úplná tma, zavanul vlhký chlad, zápach tlejících rostlin a ještě něco. Něco velmi zlé. Jarre se zastavil. Pokoušel si namluvit, že to, co mu klouže dolů po páteři, není strach, nýbrž chlad. Nadarmo.

Břehe náhonu porůstaly křivé vrby a jivy, přes vodu, černou a lesklou jako rozlité smůla, vedla nízká lávka. V místech, kde prohnala prkna, v ní zely díry, zábradlí již dávno odnesla voda. Za lávkou rostlo husté vrbové houští. Ačkoli ještě nenastala noc a vzdálená luka ve směru jeho pochodu doposud zalévalo světlo zapadajícího slunce, ve stínu vrb již bylo šero. Proto nedokázal zřetelně rozeznat budovu, která zde stála - mlýn, propust anebo sádky.

Musím přejít přes ten můstek, pomyslel si jinoch. Nedá se nic dělat. I když vím, že na druhé straně číhá ve tmě něco zlého, musím na druhou stranu. Přejdu náhon a potom... Jak to bylo? Karty budou rozdány? Ne, kostky budou vrženy! Tak to řekl ten dávný vojevůdce, o kterém jsem četl v letopisech. Minulost nechám nenávratně za sebou a moje budoucnost...

Vkročil na lávku a okamžitě poznal, že ho předtucha neklamala. Dříve než je uviděl. A uslyšel.

"Tak co?" zachřel jeden z těch, kdož mu zastoupili cestu. "Neříkal jsem to? Trochu trpělivosti a on už se někdo natrefí."

"Měls recht, Okultichu," zašeplal druhý. "Uživil by ses jako jasnovidec. Nu, osamělej poutníku, navališ nám všechno, co máš, po dobrém anebo ti budeme muset pomoci?"

"Vždyť já nic nemám!" vykřikl Jarre, ale nepokoušel si namlouvat, že by ho někdo mohl zaslechnout a přibýt mu na pomoc. "Jsem chudý pocestný. Nemám ani groš. Co vám mám dát? Tuhle hůl? Kabát?"

"To taky," řekl šeplavý a v jeho hlase zaznělo něco, co způsobilo, že se Jarre roztřásl jako osika. "Abys věděl, chudej pocestnej, čekali jsme lepší kořist. Nebo aspoň pro zábavu nějakou holku ze vsi. Jenomže za chvíli bude noc, teď už nikdo nepřijde. Ale kde nejsou ryby, musí stačit i rak. Berte ho, chlapi!"

"Varuji vás!" vykřikl Jarre. "Mám nůž!"

Opravdu jej měl. Sebral ho v klášterní kuchyni před svým útekem a schoval si ho do mošny. Teď však po něm ani nesáhl. Ochromovalo jej vědomí, že to stejně nemá smysl, že je ztracen.

"Mám nůž!"

"Vida, vida," uchechtl se šeplavý a bez obav k němu vykročil. "Má nůž. Kdo by to do něho řekl?"

Jarre nebyl schopen pohybu, strach způsobil, že jeho nohy zůstaly stát jako vrostlé do země.

"Hola!" zvolal náhle třetí hlas, mladistvý a nějak povědomý. "Vždyť já ho znám! Jasan, znám ho! Jarre? Poznáváš mě? Jsem Melfi. Pamatuješ si na mě, Jarre?"

"Pá... Pamatuji," bojoval Jarre ze všech sil s mocným, ošklivým a do této chvíle pro něj zcela neznámým pocitem. Teprve když ucítil bolest v boku, kterým udeřil o prkna lávky, uvědomil si, co to byl za pocit. Pocit ztráty vědomí.

*

"To je překvápko," mlel pořád dokola Melfi. "Taková náhoda, Potkat rodáka z Ellanderu. Kámoše. Co, Jarre?" Jarre s obtížemi polkl sousto tuhé slaniny, kterou ho počastovala tahle podezřelá parta, a zajedl je kusem v popelu

pečeného turínu. Neodpověděl, jen pokýval hlavou.

"Kam máš namířeno, Jarre?"

"Do Wyzimy."

"Ha, my taky! To je náhodička. Co ty na to, Miltone? Vzpomínáš si na Milтона, Jarre?" Jarre si nevzpomínal. Nebyl si jist, že by dotyčného Milтона v životě viděl. Konec konců Melfi také dost přeháněl, když se prohlašoval za jeho přítele. Byl to syn ellanderského bednáře, který s ním chodil do klášterní přípravky. Tehdy Jarreho často bil a nadával mu do parchantů bez otce a matky. Naštěstí to netrvalo ani rok. Potom bednář vzal syna ze školy, neboť se potvrdilo, že jeho ratolest se hodí leda k bečkám a sudům. A tak se Melfi neučil číst, psát a počítat, namísto toho hobloval dýhy v otcově dílně. A když Jarre dokončil školu a na přimluvu matky představené se stal pomocníkem městského písaře, bednářský tovaryš se mu hluboko klaněl a ujišťoval ho o svém přátelství.

"Jdem do Wyzimy," vysvětloval Melfi. "Do armády. Máme se všichni meldovat u vojska. Tady dle Miltona a Ograbek jsou ze vsi, ale vyjmutí z lánové povinnosti, víš..."

"Vím," požíval se Jarre na dva mladé, světlolasé vesničany, kteří si byli podobní jako rodni bratři. "Jeden odvedenec z deseti lánů. A co ty, Melfi?"

"Se mnou je to tak," povzdychl si bednář. "Ponejprv, když měl cech postavit rekruta, mě fotr vyplatil. Ale podruhé to bylo přísnější, muselo se losovat, vzpomínáš..."

"Ano," přisvědčil Jarre. "O výběru odvedenců losováním mezi mladými muži rozhodla městská rada výnosem z šestnáctého ledna. Vzhledem k nilgaardskému ohrožení to bylo nezbytné opatření..."

"Poslouchej, Štiko, jak on mluví," promluvil chraplavě Okultich, ramenatý chasník, který na Jarreho poprvé křikl na lávce. "Jako nějaké mudrc."

"Mudrlant. Zasranej inteligent." přisadil si další z kumpánů, pořež, jehož kulatý obličej ani na chvíli neopouštěl přihlouplý úsměšek.

"Drž hubu, Klaprothe!" zašeplal Štiko, nejstarší mladík v partě, který se již honosil úzkým, přewislým knírem. "Když je to takové mudrc, můžeme si poslechnout, co povídá. Není na škodu se něco užitečného přiučit. Učení ještě nikdy nikomu neublížilo. Teda skoro nikdy a skoro nikomu."

"To je pravda," řekl Melfi. "On, Jarre, fakt není hloupej. Je náramně študovanej, umí číst a psát, v Ellanderu dělá zapisovatele u městského soudu a ve svatyni Melitelé se stará o knihovnu."

"To by mě zajímalo," pohlédl Štiko na Jarreho skrze dým ohniště a oči se mu zaleskly jako skutečné štiny ve světle pochodně na přídí rybářské pramice, "co takovéj škrabal a knihomol pohledává sám na cestě do Wyzimy?"

"To, co vy," odvětil Jarre. "Jdu do armády."

"Proč by nějakéj podělanej inteligent vstupoval do armády? Svatyně přece nemusí dodávat rekruty. A každéj hňup ví, že soudy si svoje písaře a poskoky vyreklaňují. Tak jak je to s tebou, pane ouřado?"

"Jdu do armády jako dobrovolník," vysvětlil Jarre. "Chci se přihlásit z vlastní vůle, ne na povinný odvod. Částečně z osobních důvodů, ale hlavně z pocitu patriotické povinnosti."

Všichni kolem se nevázaně rozřehtali.

"Hleďte, hoši," promluvil Štiko, když popadl dech, "co za dvojí nátura v některých lidech sedí, jaký rozpory v nich najdeš. Tenhle ten hošan, mohlo by se zdát, od přírody není hloupej, navíc je vzdělanej a učenej. Měl by vědět, co se ve válce děje, kdo koho bije a kdo je bitej. Ale jak jste sami slyšeli, z vlastní vůle a osobních důvodů a paterotické povinnosti, se chystá připojit k poražené straně."

Nikdo na to nic neřekl. Ani Jarre.

"Takové pocit paterotický povinnosti," pokračoval Štiko, "spolehlivě prozrazuje ty, co jsou slabí na hlavu. Ale byla tady řeč taky o nějakých osobních důvodech. Ty by mě teda interesovaly!"

"Jsou natolik osobní," odsekl Jarre, "že se z nich nikomu nehodlám zpovídat. Tak jako i ty si necháváš svoje důvody pro sebe."

"Vida," poznamenal po chvíli Štiko. "Kdyby si tohle dovolil nějakéj buran, v tu ránu by dostal po tlamě. Ale učenej písař... Tomu to odpustím... Pro tentokrát. Dokonce odpovím. Ano, taky jdu do armády a taky jako dobrovolník."

"Aby ses jako slabý duchem připojil k poražené straně?" zeptal se ironicky Jarre a sám se podívil, odkud se v něm vzalo tolik drzosti. "A abys cestou přepadl a okrádal náhodné pocestné?"

"On," zasmál se Melfi, "nám pořád nemůže odpustit tu léčku u potoka. Jarre, to byla jenom sranda! Jen jsme žertovali, vid', Štiko?"

"Jasně," zívá Štiko. "Byl to akorát nevinnej žertík. Život je smutnej jako kráva, kterou vedou na porážku. Člověk udělá pro pobavení cokoliv, nemyslíš, písaři?"

"Myslím. V zásadě."

"To je fajn," nespouštěl z něj Štiko lesknoucí se oči. "Jinak bys byl pro nás na hovno kumpán a do Wyzimy by sis mohl šlapat sám. Třeba hned teď."

Jarre mlčel. Štiko se protáhl.

"Řekl jsem, co jsem chtěl říct. No, chlapi, konec zábavy, je čas zalehnout. Jestli se máme do zítřka večera dostat do Wyzimy, musíme vyšlápnout už za rozbřesku."

*

Noc byla velmi chladná. Jarre se choulil pod kabátem a koleno se takřka dotýkal brady, ale dlouho nemohl zimou usnout. Když jej nakonec přemohla únava, spal špatně a trápily ho zlé sny. Po probuzení si pamatoval jen dva. V prvním snu viděl zaklánače Geralta z Rivie, který čas od času navštěvoval matku Nenneke. Zaklánač seděl nehybně

pod rampouchy visícími z převislé skály a vánice jej zanášela sněhem. Ve druhém snu se Ciri hrbila nad šíjí vraného koně a hnala jej tryskem špalírem nízkých olší.

Ach ano, těsně před svítáním se mu zdálo o Triss Ranuncul. Po jejím loňském pobytu ve svatyni se jinochovi o mladé čarodějce zdávalo častěji. Ty sny měly následky, za které se později, po probuzení, tuze styděl. Tentokrát však k ničemu takovému nedošlo. Bylo prostě příliš chladno.

*

Ráno se vydali na pochod skutečně již za rozbřesku. Milton a Ograbek, venkovští chasníci vyňatí z lánové povinnosti si dodávali elánu vojenskou písničkou:

Jede voják přes ves na svém bujném koníčku,
dej si pozor, holka, ukrade ti hubičku.
Já mu ji dám sama, nebudu ji litovat,
vždyť ten švarný voják za nás jede bojovat!

Štika, Okultich, Klaproth a Melfi, který se jich držel jako veš žebračka, si vyprávěli hloupé šprýmy a anekdoty, ovšem dle jejich názoru neslýchaně směšné:

"...a Nilfgaard'an se ptá: 'Co tu tak smrdí?' A elf na to: 'Hovno!', ha, ha, ha!"

"Hahahahaha!!!"

"Hahááá, a ten znáte? Jdou Nilfgaard'an, elf a trpaslík..."

Jak čas ubíhal, potkávali na cestě jiné cestující, pěší i jízdní, selské a kupecké povozy, vojenské jednotky. Některé vozy převážely potraviny, za těmi Štiková banda hladově slídila po všem, co mohlo vypadnout na silnici. Sebrali tu řepu, tu mrkev, našli dokonce cibuli. Něco zhltnu na místě, něco si schovali na později.

Jarre jen čekal na příležitost a důvod, jak se od nich odloučit. Nelíbil se mu Štika, nelíbil se mu Okultich. A ani v nejmenším se mu nelíbily pohledy, jenž ti dva vrhali na míjející je vozy, na jejich náklad, na ženy a dívky, které na nich čas od času seděly. Nelíbil se mu Štikův neskrývaný výsměch, když se jej vyptával na důvod dobrovolného vstupu do armády právě v době, kdy je její porážka jasná a neodvratitelná.

Vzduch zavoněl dýmem. Ornicí. V údolí mezi pravidelnou šachovnicí políček uviděli přes koruny ovocných stromů doškové střechy. Zaslechli štěkot psů, kokrhání kohoutů, bučení dobytka.

"Pěkný osady," zašeptal Štika. "Ne moc velký, ale úhledný a na první pohled bohatý."

"Tady v údolí," pospíšil si s vysvětlením Okultich, "se usadili půlčiči. Všecko mají takhle úpravný a vyštafirovaný."

Jsou to přičinliví hospodáři, tihle pidimužici."

"Prokletí nelidi," vychroptěl Klaproth. "Všiví koboldi. Jim se tady dobře daří a opravdovej člověk má akorát nouzi. Těm ani vojna neuškodí."

"Prozatím," ohnul Štika rty v ošklivém úšklebku. "Zapamatujte si, chlapi, tu osadu. Tu krajní, u březového háje. Dobře si ji zapamatujte. Kdybysme se tam někdy chtěli mrknout, tak bych nerad bloudil."

Pokračovali v cestě. Milton a Ograbek spustili novou písničku. Tentokrát ne vojákou, ale dost ponurou. Jako kdyby po předchozích Štikových narážkách věštila její slova špatný osud:

Všichni lidé poslouchajte,
ukrutnost smrti poznejte.
Staří, mladí, jak tu jsou
smrt'ákovi neujdou.
Každého smrt skolí,
nikomu nepovolí...

*

"Ten," řekl tiše Okultich, "musí mít nějakou škváru. Ať jsem eunuch, jestli z něj něco nekápne." Pocestný, kterého měl Okultich na mysli, byl potulný kramář krácející vedle káry tažené šedivým oslem.

"Prachy by bodly," zašeplal Štika. "I ten osel by se dal zpeněžit. Přidejte do kroku, chaso."

"Melfi," chytil Jarre za rukáv mladého bednáře. "Copak nevidíš, na co se chystají?"

"To jsou jenom žerty, Jarre," vytrhl se tovaryš. "Jenom žerty..."

Zblízka bylo vidět, že dvoukolák byl zároveň obchůdkem: během několika chvil se dal rozložit a připravit k prodeji. Jeho konstrukce byla kryta vetchou plachtou z barevnými nápisy, kterými kramář vychvaloval svůj sortiment: ochranné amulety, škapulíře a talismany, léčivé dryáky a medikamenty, všemožné magické elixýry a melanže, prací prostředky, zkrášlující kosmetiku, vyhledávače vzácných kovů, drahokamů a lanýžů a zázračné návnady na ryby, kachny a holky. Kramář, hubený mužík pokročilého věku, se ohlédl, uviděl je, zaklel a popohnal osla. Ale jak už to s osly bývá, ušatce ani nenapadlo zrychlit.

"Má na sobě docela slušnej ohoz," ocenil potichu Okultich. "A na káře taky určitě ledacos najdem."

"Tak, chlapi, jdeme na věc," zavelel Štika, "ať to zmáknem, dokud nejsou na cestě žádní čumilové."

Jarre se nedokázal vynadivit své odvaze, když několika rychlými kroky bandu předběhl, otočil se a stanul mezi ní a kramářem.

"Ne," vyrazil s námahou se sevřeného hrdla. "Nedovolím..."

Štika nedbale rozhalil svůj kaftan a ukázal dlouhý nůž za pasem, bezpochyby ostrý jako břitva.

"Odpal, škrabale," zašeplal zlověstně. "Jestli si chceš zachránit kejhák. Hned mně bylo jasné, že do naší party nepasuješ, ve svatyni jsi moc nasmrádl kadidlem. Uхни nám z cesty, kurva, jinak..."

"Co se to tady deje? Ha?"

Z křovin u silnice se vynořily dvě postavy značně výstředního vzhledu. Oba vysocí a ramenatí muži měli navoskované, výbojně nakroucené kníry, nabírané barevné plundry, kamizoly do pasu s prostříhovanými balónovými rukávy a na hlavách měkké aksamitové barety zdobené péry. Za širokými opasky měli dýky a katzbalgery, na zádech jim visely dlouhé špáty s jílcí na dvě ruce a obloukovitě prohnutými záštitami.

Lancknechti si očividně odskočili do houští za nutnou potřebou. Třebaže se chovali s okázalou nedbalostí a neučinili sebemenší pohyb k jílcům svých vražedných obouručáků, Štika a Okultich okamžitě couvli a hromotluk Klaproth zplihl jako měchýř, z něhož unikl vzduch.

"My... My nic..." vykřikl Štika. "Nic špatného..."

"Jenom žerty," zakňoural Melfi.

"Nikomu se nic nestalo," ozval se nečekaně starý kramář. "Takže vlastně o nic nejde."

"My," promluvil rychle Jarre, "putujeme do Wyzimy. Máme se hlásit k odvodu. Nemáme náhodou společnou cestu, páni vojáci?"

"Náhodou máme," uchechtl se lancknecht, jenž ihned pochopil, oč jde. "Také my máme namířeno do Wyzimy. Kdo má zájem, může jít s námi. Spolu nám bude bezpečněji."

"To na každý pád," dodal významně druhý žoldnér a změřil si pronikavým pohledem Štiku a jeho nohsledy. "Chtěl bych ještě dodat, že jsme kousek odtud potkali jízdní patrolu wyzimského šerifa. Jeho muži jsou naštvaní, že se musí trmácet po kraji, namísto sedět někde v teple, a tak na fleku pověsí každého lumpa, kterého dopadnou."

"Velmi správně," vzpamatoval se Štika a vycenil zuby v křivém úsměvu. "Velmi správně, že se na cestách udržuje zákon, vážení pánové. Pořádek musí bejt. Pospěšme tedy do Wyzimy, poněvác paterotická povinnost nás volá."

Lancknecht si ho dlouze a s neskryvaným opovržením prohlížel, potom pokrčil rameny, nadhodil si na zádech meč a dal se na pochod. Jeho společník, Jarre a kramář se svým oslem a koleskou se pustili za ním. S určitým odstupem je následovala i Štiková sebranka.

"Díky vám, páni vojáci," promluvil po chvíli kramář, poháněje svého osla. "I tobě děkuji, mladý pane."

"Není zač," mávl rukou lancknecht. "To se stává."

"Různou svoloč teď na cestách potkáváme," ohlédl se přes rameno jeho druh. "Každá obec, která má povinnost vyslat rekruty, s radostí využije té příležitosti, aby se zbavila nejhorších místních pobudů a darmožroutů. Však už je na cvičáku frajtr postaví do latě a holí do nich natluče disciplínu. Každý šmejď se naučí poslouchat, když se párkrát proběhne uličkou..."

"Já nejsem nuceně odveden," pospišil si Jarre s vysvětlením, "Chci se přihlásit jako dobrovolník."

"Hned jsem si všiml," požíval se na něho lancknecht, "že jsi z jiného těsta než ti neřadí. Tak proč, u všech hromů, táhneš s nimi?"

"Náhoda nás svedla dohromady."

"Viděl jsem už hodně takových," poznamenal zkušený voják vážně, "které náhoda svedla dohromady a zavedla je až na šibenici. Vezmi si z toho ponaučení, chlapče."

"Vezmu."

*

Mračny zacloněné slunce dospělo na vrchol své dráhy, když dorazili na zemskou stezku. Tady museli učinit nucenou přestávku a stejně jako pocestní, kteří dorazili před nimi, čekat, dokud silnici neuvolní početné vojenské jednotky.

"Míří na jih," konstatoval jeden z lancknechtů. "Na frontu. K Mariboru a k Mayenně."

"Podívej se na jejich korouhve," kývl hlavou druhý.

"Redanové," řekl Jarre. "Stříbrní orlí na purpuru."

"Chytrý kluk," poklepal ho lancknecht po rameni. "Ano, jsou to redanské oddíly, které nám poslala na pomoc královna Hedwig. Konečně se naše království zase spojila: Temene, Redanie, Kaedwen..."

"Jestli to bude ještě něco platný," zašeplal jim za zády jedovatě Štika. Lancknecht se ohlédl, ale neřekl nic.

"Posaďme se," navrhl Melfi. "Odpočinem si. Tomu zástupu vojska není konce, bude trvat dlouho než bude cesta volná."

"Můžeme si sednout na svah," ukázal prstem kramář. "Budeme mít lepší výhled."

Redanská lehká kavalérie projela rychle okolo nich, za ní pochodovali pavézníci a kušovníci. Pěchotu následovala korouhev těžké jízdy.

"Tamti," ukázal Melfi na obrněné jezdce, "nesou zase jinou fangli - černou, bíle kropenatou."

"Z jaké zapadlé díry jsi to vylezl?" zakroutil hlavou lancknecht. "Nepoznáš znak vlastního krále? To jsou přece lilie, burane."

"Černé pole poseté stříbrnými liliemi," vyhrkl Jarre, který chtěl ukázat, že on rozhodně ze žádné díry nevylezl, a chvatně vysvětloval: "Ve starém erbu Temerského království byl krácející lev. Pouze korunní princové používali odlišný znak, do štítu vkládali další pole se třemi liliemi. V heraldické symbolice jsou lilie znamením následníka trůnu, dědice koruny a žezla..."

"Zasranej inteligent," zamručel Klaproth.

"Zavři držku, prasečí hlavo!" řekl varovně lancknecht. "A ty, chlapče, pokračuj. Zajímá mě to."

"Když syn krále Gardika princ Goidemar táhl proti povstalcům d'áblice Falky, temerské voje právě v jeho barvách válčily a nakonec i slavně zvítězily. Později, když Goidemar zdědil po otci vládu, na památku toho vítězství a zázračného zachránění své ženy a dítěte ustanovil nový státní znak Temerie - tři stříbrné lilie v černém poli. Ještě později král Cedric uvedený erb pozměnil do současné podoby. A tak je do dnešního dne ve znaku Temerie černé pole poseté stříbrnými lillemi, jak se můžeme na vlastní oči přesvědčit, poněvadž před námi právě jedou temerští kopiníci."

"Poutavě jsi nám to vyložil, mladý pane," pochvaloval si kramář.

"Já ne," zavrtěl hlavou Jarre, "nýbrž Jan z Attre, učený heraldik."

"Podle mě nejsi o nic méně učený."

"Akorát na rekruta," dodal jízlivě Štika. "Aby se nechal odkrouhnout za ty lilie, za krále a Temerii."

Náhle zaslechli zpěv. Hluboký, výhružný, připomínající dunění blížící se bouře. Za Temery táhly ve vyrovnaných šicích další jízdní oddíly. Neválaly nad nimi korouhve ani prapory. Jen v čele kolony byla nesena žerd' s vodorovnou příčkou, na které byly přibity bunčuky z koňských ohonů a tři lidské lebky.

"Svobodná kompanie," ukázal na jezdce lancknecht. "Kondotiři."

"To je vojsko," vydechl obdivně Melfi. "Jde z něj strach."

"Svobodná kompanie," zopakoval lancknecht. "Podívejte se, Zelenáči a holobrádci, na opravdové válečníky. Tihle byli v nejhorším ohni, jejich útok rozhodl bitvu u Mayenny, prolomil nilfgaardské obklíčení a osvobodil pevnost."

"V boji jsou pevní jako skála," doplnil druhý. "Válka je pro ně řemeslo, za které si, pravda, nechávají dobře platit. Však si poslechněte jejich písničku."

Nad hlavami jezdců a koní ponuře burácel zpěv:

Nesloužíme trůnům, žezlům,
korunám se neklaníme,
ale zlat'ák, co jak slunce svítí,
ten si v boji vysloužíme.
Kašleme na službu králi,
jeho vlajku nelíbáme,
ale zlat'ák, co jak slunce svítí,
na ten přisaháme...

"U těch bych chtěl sloužit," vydechl znovu Melfi. "Bojovat po jejich boku. Vydobýt si slávu a bohatství."

"Neměli mě zrak?" svařtil obočí Okultich. "Kdo to jede v čele druhého houfu? Ženská? Copak oni bojujou pod babskou komendou?"

"To není ledajaká ženská," zavrčel lancknecht. "Je to Julia Abatemarco, které říkají Sladká Kočička. Třesou se před ní všichni nepřátelé. Její oddíl čítá sotva tisíc mužů, ale před Mayennou rozsekal na hadry tři tisícovky Černých a elfu."

"Slyšel jsem," ozval se Štika ponížným, ale zároveň nechutně jízlivým tónem, "že to slavný vítězství k ničemu nebylo, že zlat'áky za jejich žold byly vyhozeny zbytečně. Nilfgaard se raz dva sebral, zahnal ty hrdiny zpátky a Mayennu znova obklíčil. Možná už i dobyl. Možná už táhne na sever. Možná si ti žoldáci nechali dobře zaplatit i od Nilfgaardu. Možná..."

"Možná," přerušil ho mrazivě lancknecht, "že ti rozbiju tu prolhanou tlamu, zmetku! A to ještě budeš mít kliku, poněvadž štekání proti vlastnímu vojsku se trestá provazem. Tak radši zavři klapačku!"

"Hele!" rozšklebil pobaveně hubu natvrdlý hromtluk Klaproth. "Hele, jací srandovní skrčci teď mašírujou!"

Za uši drásajícího kvílení dud kolem nich rázně pochodoval šik pěchoty ozbrojené sudlicemi, gizarmami, halberdami, cepy a kropáči. Vojáci ve špičatých helmách, drátěných košilích, kožených krznech a vlněných parkách byli silní a ramenatí, leč vskutku poněkud podprůměrného vzrůstu.

"Trpaslíci z hor," vysvětlil lancknecht. "Mahakamský dobrovolnický regiment."

"Myslel jsem si," řekl Okultich, "že trpajzlíci bojujou proti nám. Že nás ti všiví skřeti zradili a pomáhají elfům a Černým..."

"Tys myslel?" podíval se na něj lancknecht s útrpností. "Zajímalo by mě, čím? Kdybys polkl švába v polívce, hňupe, měl bys ve střevech víc rozumu než v palici. Regiment, který nám poslal na pomoc mahakamský vladyka Brouwer Hoog, prošel těžkými boji a měl značné ztráty. Musel být stažen k Wyzimě, aby se přeformoval a doplnil početní stav."

"Trpaslíci jsou řádní bijci," prohlásil Melfi. "U nás, v Ellanderu, mmě jednou o Saovine nějaký trpaslík praštil v hospodě při rvačce přes ucho. Řeknu vám, že mmě v něm zvonilo až do Yule."

"Trpaslický regiment je poslední v koloně," zaclonil si lancknecht dlaní oči. "Za chvíli bude silnice volná. Musíme sebou hodit, vždyť už se blíží poledne."

*

"Tolik zbrojného lidu táhne na jih," pokyvoval hlavou potulný kramář. "Čeká nás velká válka, velké neštěstí. Lidé budou hynout mečem a ohněm po tisících. Všimli jste si, páni, že vlasatice, kterou noc co noc vidíme na nebeské báni, za sebou táhne červený chvost? Když má kometa chvost bílý, zvěstuje to choroby a epidemie, mor, cholera, lepru, namodralý chvost věští vodní pohromy, povodně, průtrže mračen anebo dlouhotrvající deště. A červená barva ukazuje, že je to kometa ohně a krve a také železa, které se z ohně rodí. Hrozné pohromy padnou na lidi, smrt a

krveprolití. Jak stojí ve starém proroctví: mrtvoly budou pokrývat zemi, slyšet bude jen vytí vlků a ten, kdo zázrakem přežije, bude plakat štěstím, když najde stopy jiného živého člověka... Běda nám!"

"Proč nám?" přerušil ho chladně lancknecht. "Kometa letí vysoko, určitě je ji vidět i z Nilfgaardu. A z doliny Iny, odkud proti nám táhne Menno Coehoorn. Jestli ji tedy vidí i Černí, proč nevěřit tomu, že věští neštěstí a pohromy jim, ne nám."

"Správně," souhlasil druhý lancknecht. "Běda Černým!"

"To jste, pánové, náramně chytře vykroumali."

"To se ví."

*

Opustili lesy a vyšli na louky a pastviny v údolí Isméný. Pásla se zde stáda koní, jezdeckých i tažných. Teď v březnu bylo trávy na lukách poskrovnu, zato však na nich stály vozy sena.

"Číhejte," olízl si rty Okultich. "Číhejte na ty koně. A nikdo nevirtuje. Jenom si vybrat..."

"Drž zobák," sykl Štika a hned podlézavě vysvětloval lancknechtům: "Zachtělo se mu, vážení páni, u kavalerie sloužit, proto ty hajtry tak očumuje."

"U kavalerie sloužit!" vyprskl lancknecht. "V sedle se natřásat! Takového budižkničemu by nechali leda čistit maštale a vyvážet hnůj!"

"To jsem mu taky říkal, pane."

Přecházeli po hrázi vypuštěného rybníka, když přes vrcholky holých stromů spatřili věže wyzimeského hradu.

"Konečně jsme na místě," řekl spokojeně starý kramář. "U šlaka, cítíte to?"

"Brrr!" otřásl se Melfi. "To je smrad! Co to je?"

"Určitě vojáci, co zdechli hladem na královském žoldu," zahučel Štika, ale tak, aby ho nezaslechl některý z lancknechtů.

"Div to friák neutrhne, co?" zasmál se jeden z nich. "Blížíme se k ležení, kde celou zimu tábořily tisíce vojáků. Všichni dostávali menáž a když jedli, museli se, málo naplat, taky někdy vysrat. Tak už to matička příroda zařídila, s tím se nedá nic dělat. Vojsko odtáhlo na frontu a nikdo se neobtěžoval zasypat latríny. V zimě, když ty sračky zmrzly, se to ještě dalo snést, ale teď... Fujtajbl!"

"Slyšíte ten bzukot?" ohnul nos druhý lancknecht. "To jsou mračna much, tak brzy zjara nevidaná věc. Zakryjte si obličej, čím se dá, nebo vám tem ksindl naleze do huby, do nosu, do očí. A přidejte do kroku, čím rychleji projdeme kolem, tím líp."

Mouchy byly všude. Protivně bzučely a přesně jak to říkal zkušený voják, lezly do úst, nosu, očí i uší. Obtížný hmyz se nedal nijak odehnat, spíše rozmáčknot na tváři anebo rozkousnout v zubech.

Zimní tábory nechali za sebou, avšak much a zápachu se nezbavili. Zdálo se, že čím blíže městu, tím byl ten puch horší. A také mnohem rozmanitější. Smrděly vojenské baráky a stany, smrděl veliký lazaret, smrdělo podhradí, městské hradby, příkop, brána i ulice za ní. Jarre by přísahal, že smrad se nese i od královského hradu nad městem. Naštěstí jejich nozdry záhy přivykly a čich otupěl. Zakrátko jim bylo jedno, zdali je to hnojiště, zdechlina anebo vojenská kuchyně.

Sotva Jarre prošel městskou branou, padla mu do očí obrovská tabule s namalovaným rytířem, jenž na něho ukazoval prstem. Nápis pod rytířem se velkými písmeny ptal: A CO TY? UŽ JSI NARUKOVAL?

"No jo, už," povzdechl si lancknecht.

Podobných cedulí bylo ve městě mnoho, visely takřka na každé volné zdi. Většinou ten rytíř s namířeným prstem, často též patetická Matka Vlast s dlouhými, rozevřenými šedinami, stojící na pozadí hořících vesnic a nemluvnat nabodnutých na nilfgaardských kopích. Dalším oblíbeným motivem byly obrázky elfů s krvavými noži v zubech.

Jarre se otočil a zjistil, že s lancknechty a kramářem zůstal sám. Po Štikovi, Okultichovi, vesnických rekrutech a Melfim nebylo ani vidu, ani slechu.

"To se dalo čekat," potvrdil jeho dohad lancknecht. "Zdekovali se při první příležitosti, neřádi, za prvním rohem praskli do bot. Ale víš, co ti řeknu, chlapče? Buď rád, že se vaše cesty rozešly. A prej si, aby se už nikdy nesetkaly."

"Škoda Melfiho," zalitoval Jarre. "Není to špatný kluk."

"Každý svého štěstí strůjcem. Pojď s námi, ukážeme ti, kde se máš meldovat."

Ulice ústila na plácek, uprostřed něhož stál pranýř. Kolem něj se shromáždili bavící se měšťané a vojáci. Odsouzenec právě dostal kusem bláta nebo lejna do obličej, a tak prskal, plival, křičel a plakal. Dav se smál.

"Koukni, koho to šoupli na pranýř?" strčil jeden z lancknechtů loktem do svého druha. "Vždyť je to Fuson! Za co se tam dostal?"

"Za zemědělství," informoval je ochotně otylý měšťan v plstěné čapce.

"Za co?"

"Vždyť říkám, že za zemědělství!" zopakoval důležitě tlouštík. "Zato, že zaséval."

"To je ale pitomost!" rozesmál se lancknecht. "Já přece Fusona znám dlouhá léta. Je to usmolený švec, ševče syn a ševče vnuk. V životě ho nenapadlo orat, sít anebo žnout. Kde jsi přišel na takovou nebetyčnou hovadinu, vašnosto?"

"Rychtář četl rozsudek!" ohradil se rozhořčeně měšťan. "Stálo v něm, že zločinec bude na pranýři až do zítřejšího jitra za to, že z nilfgaardského poručení zaséval nějakou divnou, cizokrajnou bylinu. Nejspíše jedovatou... Počkejte, vzpomenu si... Aha! Defětyzmus!"

"Ano, ano!" přisvědčoval o překot potulný kramář. "O tom jsem už slyšel. Nilfgaardští špehyři a elfové studny a prameny rozličnými utrechy otravují a chorobami zamořují, jmenovitě blínem, bolehlavem, tyfusem a defěty zrnem."

"Tak vidíte!" zvolal tlouštík v plstěné čapce. "Včera na rynku oběsili dva elfy. Dozajista za takové travičství."

*

"V téhle ulici," ukázal lancknecht "je hospoda, ve které úřaduje odvodní komise. Hodně štěstí chlapče a snad bohové dají, abychom se setkali v lepších časech. Buď zdrav i ty, pane obchodníku."

Kramář si odkašlal.

"Vážení pánové," řekl a otevřel truhličku na své káře. "Dovolte, abych za vaši pomoc..."

"Nenamáhej se, dobrý muži, není o čem mluvit," mávl rukou lancknecht.

"Což takhle zázračnou mast proti šípům?" přehraboval se stařík v truhličce. "Anebo účinný a všestranný prostředek na léčbu záduchy, podagry, paralysy a na odstranění lupů? Anebo balzám na popíchání včelami a pokousání vzteklym psem, zmijí či vampýrem? Anebo talisman proti následkům zlého pohledu?"

"A nemáš něco," zeptal se zcela vážně druhý lancknecht, "proti následkům zlého žrádla?"

"Mám!" vykřikl šťastný dryáčník. "Toto je nesmírně účinná medicína ze vzácných bylin a cizokrajného koření. Stačí pouhé tři kapky po jídle. Vezměte si ji, pánové."

"Díky. Buď zdrav, starý. I ty, chlapče."

"Poctiví a slušní chlapci," řekl kramář, když oba lancknechti zmizeli v davu. "Takové často nepotkávám. Jářku, co dám na rozloučenou tobě, mládenečku? Ochraný amulet proti blesku? Bezoár? Želví kámen proti čarodějným kejkům? Mám dokonce i zub oběšence a kus čertova lejna..."

Jarre odtrhl zrak od lidí, kteří smývali ze zdi domu nápis: PRYČ SE ZASRANOU VÁLKOU!

"Není třeba," řekl. "Šťastnou cestu."

"Ha!" křikl kramář a vytáhl mosazný medailon ve tvaru srdíčka. "Tohle je to pravé pro mladého muže. Je to opravdový unikát, mám jenom jeden takový čarodějný amulet. Na toho, kdo jej nosí, jeho milá nikdy nezapomene, i kdyby je zlý osud na dlouho rozdělil. Podívej, tuhle se otevírá. Vevnitř je lístek z tenkého papyrusu. Na ten lístek se musí kouzelným červeným inkoustem, který samozřejmě také mám, napsat jméno milované - a ona nezapomene, nezradí, neopustí. Tak co?"

"Hmmm..." začervenal se Jarre. "Já nevím..."

"Jaké jméno," namočil kramář brk do magického inkoustu, "mám napsat?"

"Ciri. Totiž Cirilla."

"Hotovo. Tady máš."

"Jarre! Co tady pohledáváš, aby tě šlak trefil?!"

Jinoch se polekaně otočil. Doufal jsem, pomyslel si mimoděk, že jsem svou minulost nechal daleko za sebou, že začínám nový život. A neustále potkávám staré známé.

"Pane Cranmere!"

Trpaslík v šubě, kyrsu a liščí čepici bystře pohlédl na hochu, na handlíře a znovu na hochu.

"Co tady děláš, Jarre?" zeptal se přísně a naježil obočí.

Chlapce v první chvíli napadlo, že si vymyslí nějaké vysvětlení, které si může nechat potvrdit i dobrosrdečným staříkem. Ihned se svého nápadu vzdal. Dennis Cranmer, dlouholetý velitel gardy ellanderského knížete, měl pověst trpaslíka, kterého nelze ošidit. A v žádném případě nestojí za to se o to pokoušet.

"Jdu se přihlásit do armády."

Věděl, jaká bude následující otázka.

"Dovolila ti to Nenneke?"

Nemusel ani odpovídat.

"Utekls," zakýval hlavou Dennis Cranmer. "Zdrhls ze svatyně. A Nenneke starostí nespí..."

"Zanechal jsem jí dopis," hlesl Jarre. "Pane Cranmere, nemohl jsem... Musel jsem... Nehodí se sedět za pecí, když rodnou zemi přepadne nepřítel... Matka Nenneke mi to zakázala. Tři čtvrtiny děvčat ze svatyně poslala do armády, ale mne nechtěla pustit. Ale já jsem musel..."

"Tak ses vypařil," doplnil trpaslík a hrozivě se zamračil. "U všechkých zatracených démonů, měl bysem ťa svázat do kozelce a odlifrovat sofort nazpátek do Ellanderu! A doporučit, aby ťa nechali pod zámkem, pokavád' si ťa knězka nevyzvedne! To bysem měl..."

Rozhněvaně zafuněl.

"Kdy ses naposledy najedl, Jarre? Kdys měl posledně něco teplého k jídlu?"

"Před třemi... Ne, čtyřmi dny."

"Tož pojď se mnou."

*

"Futruj sa pomaleji, synku," napomínal ho Zoltan Chivay, jeden z přátel Dennise Cranmera. "Nejní zdrávo hltat na lačný žaludek. Kam sa tak tumluješ? Tady ti ten žvanec nikdo nesebere."

Jarre si tím nebyl příliš jist. V hostinci "U chlupatého medvěda" právě probíhal souboj; dva hranatí, jako pece širocí trpaslíci se otloukali pěstmi, až to dunělo. Kumpáni z regimentu povzbuzovali rohovníky řevem, místní poběhlíci tleskaly a pištěly. Prkenná podlaha praštěla, z polic padalo nádobí a krev z rozbitých nosů se rozstříkovala do okolí jako děšť. Jarre se obával, že některý ze soupeřů se co nevidět převalí na ofiserský stůl a shodí dřevěný podnos s vepřovými koleny, mísu vařeného hrachu a kameninové holby. Bez žvýkání spolkl pořádný kus masa, protože zkušenosti posledních dnů ho naučily, že co stihne sníst, to mu už nikdo nevezme.

"Neštymuje mně to, Dennisi," promluvil další trpaslík u stolu, jménem Sheldon Skaggs, aniž by věnoval pozornost tomu, že jeden ze zápasníků se po tvrdé ráně málem překulil přes jeho záda. "Esli je to ten šohaj mnich, proč sa chce meldovat k asentu? Mniši a flandáci přeci nesmí prolívat krev."

"Nejní mnich. Byl akorát vychovaný ve svatyni."

"Nikdá jsem nerozuměl tým divným lidským pověrám. Ale po cizí víře nám nic nejní... Takže aj když je ten parobek vychovaný ve svatyni, nevadí mu prolívání krve. Obzvlášť nilfgaardské. Co, sokolíku?"

"Nechaj ho, Sheldone, ať sa v klidu nají."

"Rád odpovím..." zajedl Jarre sousto vepřového lžící hrachu. "Myslím si, že přelévát krev ve spravedlivé válce je přípustné a oprávněné. Proto se chci přihlásit. Matka Vlast volá."

"Čujete-li," přešel Sheldon Skaggs pohledem po svých spolustolovnicích, "kolik je pravdy v tvrzení, že lidé sú blízka a příbuzná rasa, že pocházíme ze stejných kořenů, my aj oni. Důkaz sedí naprotivaj nám a nadžgává sa hrachem. Jinačíma slova: habaděj tak samo zapálených pitomců najdete aj mezi mladýma trpaslíkama."

"Obzvlášť po Mayenně," poznamenal klidně Zoltan Chivay. "Po vyhranéj bitvě sa jich přihlásilo hromadisko. Však ono jich báj zem ubude, ledva sa roznese, že Coehoorn táhne proti prúdu Iny a nechává za sebou akorát spálenisko."

"Aby v tu ránu nebyli všeci v dýmě," ušklíbl se Skaggs. "Já tým volontýrům kór moc nevěřím, každý druhý dezentýr je právě dobrovolník."

"Jak můžeš..." div se neudusil Jarre. "Jak můžeš naznačovat něco takového? Přihlásil jsem se z vlasteneckých pohnutek... Jde o rodnou zemi..."

Po ráně, která otrásla celou hospodou, sebou jeden ze zápasících trpaslíků praštil o zem, až prach ze škvír mezi prkny podlahy vyletěl na loket vysoko. Tentokrát už povalený nevyskočil a neoplatil protivníkovi podobno u ranou, nýbrž zůstal ležet na zádech a jen malátně hrabal končetinami. Připomínal tak ohromného, na krovkách ležícího chrobáka.

Dennis Cranmer vstal.

"Záležitost je rozhodnutá!" ohlásil hromovým hlasem, rozhlížeje se po nálevně. "Velitelem roty po hrdinsky padlém Elcanovi Fosterovi sa stává... Jak sa voláš, ogare? Zapomněl jsem."

"Blasco Grant," vyplivl vítěz na zem vyražený zub.

"Velitelem sa stává Blasco Grant. Má ešte někdo nějaké námitky proti jeho povýšení? Nemá? To je dobře. Krčmářů! Pivo!"

"O čem jsme to..."

"O rodnéj zemi," začal Zoltan Chivay vypočítávat na prstech. "O spravedlivej vojně. O volontýrech a dezentýrech..."

"To je ono!" skočil mu do řeči Dennis. "Už vím, co sem chtěl! Týkalo sa to ušlců. Pamatujete sa na cintránské dobrovolnické vojsko maršála Vissegerda? Nezměnilo dokonce ani vlajku. Víam to od kondotieriů ze Svobodnej kumpanie. U Mayenny sa střetli s Cintráncama. Ti zkurvysyni bojovali po boku Nilfgaardů pod praporem se zlatými lvy..."

"Zavolala jich Matka Vlast," poznamenal kysele Skaggs. "A budoucí císařovna Cirilla."

"Pst," sykl Dennis.

"Správně," ozval se do této chvíle mlčící čtvrtý trpaslík Yarpén Zigrin. "Ticho, ticho, ani muk. Né ze strachu před fizlama, ale poněvác nemáte hlupé grágorat o věcích, o kterých hovno víte."

"Zato ty, Zigrine," vystrčil Skaggs svárlivě plnovous, "o tem něco víš."

"Baže vím, ale prozradím ti akorát jedno: nikdo, ani Emhyr var Emreis, ani zrádný bosorák z Thaneddu, ba ani samotný ancijáš by k ničemu nedokázal přinutit tu kurážnou děvčicu. Nikdo by ju nedokázal zlomit. Já to vím, poněvác já Ciri znám. Je to bajka, ten sobáš s Emhyrem. Jeden veliký nilfgaardský švindl... Tej cerce je súzený ináčí osud."

"Mluvíš, jako bys ju doopravdy znal, Yarpene," zvedl obočí Skaggs.

"S tým jejím osudem má Yarpén recht," přisvědčil nečekaně Zoltan Chivay. "Věřím temu. Mám svoje důvody, poněvác o tem též něco vím."

"Cirilla, Emhyr, osud," mávl rukou Sheldon Skaggs. "Jářku, to sa nás netýká. Nás sa týká říšský maršál Menno Coehoorn a armádní skupina „Střed“."

"Tak, tak," souhlasil Zoltan Chivay. "Šikuje sa přeukrutná bitva. Možná největší, co svět světem stojí."

"Mnoho sa rozhodne," zamručel Dennis Cranmer. "A mnoho skončí."

"Všechno..." řihl Jarre a zahanbeně si zakryl ústa dlaní. "Všechno skončí."

Trpaslíci na něj upřeli zraky.

"Zdá sa, že jsme to nepochopili," promluvil konečně Zoltan Chivay. "Vysvětlil bys nám, jaks to myslel?"

"Na knížecí radě v Ellanderu jsem slyšel..." zajíkl se Jarre. "Hovořilo se o tom, že vítězství v této velké válce je proto tak důležité, že... Že tato velká válka učiní konec všem válkám."

Sheldon Skaggs vyprskl a zmáčel si vousy pivem, Zoltan Chivay se pobaveně rozesmál.

"Vy si to nemyslíte, pánové?"

Ted' se rozchechtal i Dennis Cranmer. Pouze Yarpén Zigrin zachoval vážnost. Prohlížel si jinocha pozorně a jakoby starostlivě.

"Synu," řekl nakonec velmi velmi vážně. "Pohled, henkaj při šenků sedí Evangelina Parr. Je to pořádná nohaňa, to sa mosí nechat. Ba, je to kus roby. Ale aj když je to velikánská honcula, v žádném případě to nejní flundra, která učiní konec všeckým flundrám."

*

Když vyšli z hospody, odvedl Dennis Cranmer jinocha stranou.

"Musím ťa pochválit, Jarre," řekl tiše. "Ty víš proč."

"Nevím."

"Nelží, přede mnou nemosíš. Zaslúžíš pochvalu za to, žeš ani nemrkl, ani necekl, když sa mluvílo o Ciri. Netvař sa, jako bys nevěděl, o čem mluvím. Vím ledacos z toho, co sa dělo u Nenneke ve svatyni. A též sem slyšel, jaké měno sis nechal zapísat do toho srdíčka."

Trpaslík předstíral, že si nevšiml ruměnce, který zalil chlapcův obličej.

"Enem tak dál, Jarre. Ani slovo zbytečně - a né enom o Ciri... Na co čušíš?"

Na stěně špejcharu byl vápnem vyveden velký nápis: MILUJTE SE, NEVÁLČETE. Hned pod ním někdo načmáral menšími písmeny: A SERTE PRAVIDELNĚ KAŽDÉ RÁNO.

"Dívaj sa jinam, trúbo," vyštěkl trpaslík. "Už ze samotného dívání na také nápisy ti može stfelit v lebeni, povíš, co nemáš a na dereš ti kůžu na řiti rozsekajú. Včil sú tady rychlé sudy."

"Viděl jsem," zamumlal Jarre, "na pranýři ševce. Prý šířil poraženeckou náladu."

"Asi brečel, když doprovázel syna k asentu," uvažil Dennis Cranmer. "Namísto aby patrioticky jásal. Kdyby to bylo cosi vážnějšího, ináč by s ním zametli. Pojd', ukážu ti."

Vyšli na rynek. Chlapec si zakryl rukávem ústa a nos. Na šibenici zde viselo několik mrtvol. Některé z nich, jak prozrazoval jejich vzhled a zápach, tu již visely dost dlouho.

"Ten," ukázal na jednoho oběšence Dennis a zároveň druhou nikou odháněl dorážející mouchy, "psal na zdech a plotech hloupé nápisy. Hen ten tvrdil, že vojna je panská zábava a že nilfgaardský voják je stejný chudák jako on a nejní jeho nepřítel. Ten zas dával v hospodě hádanku: Co je to píka? Zbraň panstva, která má chudáka na každém konci. A hen ta roba na kraji vedla pojízdný hampejz, který ozdobil nápisem: Užij si, vojákku, dneska. Zítřka už může být pozdě."

"Jenom zato..."

"Ukázalo sa, že její holky mají navrch eště tripla. Na to je paragrafe snižování bojovej připravenosti."

"Pochopil jsem, pane Cranmere," zaujal Jarre postoj, který považoval za vojenský. "Ale neboj se o mne, nejsem žádný defětista..."

"Pochopils hovno a nepřerušuj mňa, poněvác sem eště neskončil. Ten poslední viselec sa provinil akorát tým, že na kecy špicla provokatéra odpověděl: 'Máš pravdu, příteli, je to tak.' Ted' možeš říct, žeš pochopil."

"Pochopil jsem," rozhlédl se chlapec úkradkem po okolí. "Budu opatrný. Ale... Pane Cranmere... Jak jsme na tom doopravdy? Jaká je pravda?"

Ted' se rozhlédl i trpaslík.

"Pravda," odvětil šeptem, „je taká, že na nás táhne maršál Coehoorn s armádní skupinu 'Střed' v síle sta tisíc mužů.

Kdyby nebylo rebelie ve Verdeni, už by byl tady. Pravda je, že ani naša spojené armády nemajú tolik síly, aby Coehoorna zadržely. Né před strategickú línijú řeky Pontaru."

"Řeka Pontar je na sever od nás," špitl Jarre.

"Tož si pochopil, co sem chtěl říct. Ale pamatuj, jazyk za zubama."

"Budu si dávat pozor. A až narukuji? Musím si dávat pozor i mezi ostatními vojáky? Mohu mezi nimi narazit na konfidenta?"

"V bojovém regimentu? Blízko první línije? Kdepak! Špicli sú proto tak horliví v zázemí, enem aby sa náhodu nedostali na front. A kdyby měli oficiři věšat každého pěšáka, co frflá a nadává, neměli by za chvílu ani jedného chlapa. Ale aj tak si pamatuj, že když necháš hubu zavřenu, aspoň ti do něj nevletí žádná sralimucha. Pojd', doprovodím ťa k asentu."

"Pane Cranmere," pohlédl Jarre s nadějí na trpaslického důstojníka. "Utratíš za mne slovo?"

"Ty si hlupý, písáříku. To je armáda. Kdyby sem ťa doporučil, jako bysem ti zlatým písmem na záda napísal 'Mazánek'. A v jednotce by sis užil."

"A k vám?" zkusil to ještě Jarre. "Do tvého oddílu?"

"Na to ani nepomysli!"

"Protože u vás je místo jenom pro trpaslíky, že?" řekl hořce chlapec. "Ne pro mne."

"Jo."

Ne pro tebe, pomyslel si Dennis Cranmer. Ne pro tebe, Jarre. Jsem příliš zavázán Matce Nenneke. Proto bych chtěl, aby ses z tě války šťastně vrátil. Mahakamský regiment, oddíl trpaslíků - cizí a nižší rasy, budou velitelé vždycky posílat na nejhorší místa, nejnebezpečnější úseky fronty. Tam, odkud není návratu. Tam, kam by neposlali lidi.

"Tak jak se dá zařídit," zasmušil se Jarre, "abych se dostal do dobré jednotky?"

"A která, podle teba, je tak extra, aby ses musel tak snažit?"

Jarre zaslechl zpěv a otočil se. Zpěv byl rázný, silný a tvrdý jako ocel. Už jej slyšel. Uličkou od hradu jel v trojstupe šik kondotiérů. V jeho čele, za standartou s bunčuky a lebkami, jel muž s orlím nosem a vlasy spletenými do copu, který mu padal na zbroj.

"Adam, Adieu! Pangratt," řekl Dennis Cranmer. Kondotiérský zpěv duněl úzkou ulicí. Doprovázen zvoněním podkov o dlažbu stoupal výše nad střechy města:

Nezapláčou pro nás milenky a ženy,
když zem zkrvavenou jednou obejmeme,
ale zlatáák, co jak slunce svítí,
za ten bojujeme...

"Která jednotka?" nemohl jinoch odtrhnout zrak od jezdců. "Třeba taková. V takové bych chtěl..."

"Každá kumpanie, každý regiment má nějakou písničku," přerušil ho suše trpaslík. "Ale každý voják sám svou krev vycedí. Buď pro něho někdo zapláče, nebo ne. Na vojně, synku, sa společně akorát zpívá a mašuruje. Ale potom v boji každého vojáka potká to, co je jenom jeho sůzené. Ať už ve Svobodnej kumpanii, v pěchotě či u trénu... V nablýskaném brnění a s pyšným chocholem anebo v láptích a zavšiveném kožuchu. Na bujném hřebcovi anebo za otlučenou pavézú... Každému, co je mu sůzené. Nu, henkaj ůraduje komise, vidíš tu cedulu nad vchodem? Tam mosíš jít, když sis usmyslel, že budeš voják. Hodně štěstí, Jarre. Setkáme sa, až bude po všeckém."

Trpaslík jej doprovázel zrakem až do chvíle, dokud jinoch nezmizel za dveřmi krčmy zabrané odvodní komisí.

"Nebo sa nesetkáme," dodal šeptem. "Kdožpak ví, co je sůzené právě nám."

*

"Umíš jezdit na koni? Střílet z luku anebo kuše?"

"Ne, pane komisaři. Ale ovládám písmo a kaligrafii. Umím psát i ve Starší mluvě..."

"Držels někdy v ruce meč? Píku?"

"Četl jsem Historii válek. Spisy maršála Pelligrama. A Rodericka de Novembre..."

"Umíš aspoň vařit?"

"Neumím... Ale docela dobře počítám."

Verbíř obrátil oči v sloup a mávl rukou:

"Další inteligent. Kolik jich ještě bude? Písaři, vyplň mu povolávací do ú - zet - pé. A ty, mladej, mazej s tím lejstrem na jižní konec města. Za Mariborskou bránu."

"Ale..."

"Určitě treffiš. Další!"

*

"Hej, Jarre! Počkej!"

"Melfi?"

"Jasně, že já," ujistil ho bednářský tovaryš, zavrával a opřel se o zeď. "Brrrrr, mně je zle..."

"Co je ti?"

"Celkem nic. Hehe, drobet jsme slavili. Pili jsme na porážku Nilfgaardu. Uf, Jarre, rád tě vidím. Myslel jsem, že ses mi někde ztratil... Rodáku..."

Jarre couvl, jako by jej někdo uhodil do nosu. Od rodáka to táhlo zvětřalým pívem, lacinou kořalkou, cibulí a bohové ví, čím ještě.

"Kam se poděli," otázal se uštěpačně, "ti tvoji skvělí soudruzi?"

"Ať táhnou ke všem d'asům," zašklebil se Melfi. "Víš na co jsem přišel, Jarre? Že ten Štika není dobrý člověk."

"Bravo. Odhalils ho brzy."

"Tak vidíš," nadmul se Melfi, který nepochopil, že si z něj Jarre dělá legraci. "Mě není lehký oblafnout. Víš, proč přišel do Wyzimy? Myslí si, že se mu chtělo do armády? To je mejlka. Nevěřil bys, co měl za lubem."

"Ale věřil."

"On a ti jeho Šupáci," dokončil vítězně Melfi, "se tu někde chystali štípnout armádní koně a mundúry. Chtěli se dát na zboj přestrojení za královské vojáky."

"Skončí na šibenici."

"To bych řekl," zapotácel se mladý bednář, postavil se ke zdi a rozepnul si kalhoty. "Mrzí mě akorát, že se ti dva vidláci Ograbek a Milton nechali zblbnout, šli se Štikou a nakonec si i na ně posvítí málodobrý. Ale sral pes na ty duté selské palice. A co ty, Jarre?"

"Já?"

"Kam tě přidělili?" vyzvídal Melfi, zatímco močil na nabílenou zeď. "Mě poslali za Mariborskou bránu. Na jižní stranu města. Kam máš jít ty?"

"Také tam."

"Ha," poskočil několikrát bednář, zapínaje si kalhoty. "Možná budeme sloužit spolu."

"To těžko," pohlédl na něj důležitě Jarre. "Dostal jsem umístěnkou s ohledem na svou kvalifikaci. Do ú - zet - pé."

"To se ví," škytl Melfi a opět na něho říhl tím ohavným opileckým závanem. "Ty jseš učenej, tobě dají jistě důležité stanovisko. Co se dá dělat, půjdeme spolu aspoň teď. Na jižní konec města máme společnou cestu."

"To je pravda."

"Jdeme?"

"Jdeme."

*

"Tady to nejspíš nebude," usoudil Jarre při pohledu na plácek mezi stany, po kterém v oblacích prachu pochodovala a cvičila obraty rota otrhanců s dlouhými klacky na ramenou. Jinoch si všiml, že každý z těch trhanů měl v pravé škorň hrst sena a v levé věchet slámy.

"Melfi, jsme tady špatně."

"Seno! Sláma!" slyšeli z cvičiště frajtrův řev. "Seno! Sláma! Vyrovnat, kurva vaše mať!"

"Na stožáru visí nějaká fangle," ukázal Melfi. "Hele, Jarre, to jsou ty samý lilie, cos o nich na cestě vyprávěl. Je tu vlnka? Je. Je tu tábor? Je. To značí, že jsme trefili dobře."

"Možná ty. Já určitě ne."

"Tamhle u plotu stojí nějaká šarže. Pojd' se zeptat."

Od té chvíle to šlo ráz na ráz.

"Noví?" zahulákal feldvébl. "Z verbuňku? Ukažte papíry! Co tu ještě čumíte, kurva? Vlevo vbok a pochodem vchod!"

Zpátky, kurva, řekl jsem vlevo, a né vpravo! Poklusem klus! Zastavit stát, kurva, a čelem vzad! Poslouchejte a запиšte si za uši: nejdřív k proviant majstrovi. Nafasujete rystuňk, kurva! Prošívání, koženice, helmu, píku a tesák! A potom fofrem na execirák! Nástup k raportu, kurva, před západem slunce! Odchóóó!"

"Okamžik," namítl Jarre. "Já jsem měl být asi přidělen jinam..."

"Cóóóóóóó!?!!"

"Omlouvám se, pane důstojníku," zrudl Jarre. "Chci jen zabránit případnému omylu. Pan komisař říkal jasně... Poslal mě do ú - zet - pé. A tak já..."

"Jseš na místě, bažante," uchechl se šikovatel, kterého odzbrojilo to nenadálé povýšení do důstojnického sboru.

"Jseš tady dobře. Vubohé, zasrané pěchotě."

*

"Pročpak," zajímal se Rocco Hildebrandt, "vám máme ještě platit, páni vojáci. Všechny daně jsme odvedli včas a do posledního krejcaru."

"Slyšíte toho mazaného skrčka," zašklebil se v sedle ukradeného koně rozvalený Štika na své kumpány. "Prej už zaplatil. A myslí si, že to bylo všechno. Je jako ten kohout, co myslel na neděli. Jenže v sobotu mu podřízl krk."

Okultich, Klaproth, Milton a Ograbek se sborově rozchechtali. Žert jejich vůdce byl přece skvělý. A zábava se začínala slibně rozjíždět.

Rocco si všiml žádostivých, slizkých pohledů vetřelců. Ohlédl se. Na zápraží chalupy stála jeho žena Incarvilie a jeho dcery Aloe a Yasmine.

Drancíři nestydatě očumovali jejich drobné, leč půvabně zaoblené postavičky, a oplzle se olizovali. Teď už neměli žádné pochybnosti o tom, že je čeká prvotřídní zábava.

Podél živého plotu na protější straně ulice šla Hildebrandtova neteř Impatientia Vanderbeck. Impi, jak ji všichni zdobně nazývali, byla ohromně roztomilá dívka. Bandité si jí všimli a začali se šklebit ještě hnusněji.

"Tak, skřete," houkl zpupně Štika. "Naval královským vojákům prachy, žrádlo, vyved' ze stáje koně a krávy. Nebudem tady trčet do setmění. Chceme dneska navštívit ještě sousední osadu."

"Co bych vám dával?" trásl se Roccův hlas, ale už ne strachy, nýbrž vzdorem a odhodlaností. "Povídáte, že je to pro vojsko, na naší ochranu. Ale kdo nás ochrání před hladem, co? My jsme už zaplatili všechny poplatky, co si na nás vojenští páni vymysleli. Navíc čtyři z naší osady, mezi nimi i můj syn, slouží u armádního vozatajstva. A můj příbuzný Milo Vanderbeck, zvaný Rusty, je polní chirurg a ve vojsku tuze důležitá persona. My jsme svoje povinnosti splnili. Na co a za co máme znovu platit? A proč?"

Štika se dlouze a nadutě zahleděl na půlčikovu manželku Incarvilii Hildebrandt, rozenou Biberveldt. Na jeho baculaté dcerky. Na Impi Vanderbeck, ustrojenou v zelených šatečkách a líbeznou jako panenka. Na Sama Hofineiera ze sousedství a jeho dědečka Holoferna. Na babku Petúnii okopávající motýčkou záhon před svou chaloupkou. Na ostatní obyvatele osady, poněkud ženy a výrostky, nesměle vykukující ze dveří a oken.

"Ptáš se proč?" zasyčel, shrbil se v sedle a pohlédl malému farmáři do vykulených očí. "Řeknu ti to. Protože jseš prašivěj skřet, zakrslík, cizák. Kdo vás, nelidi, bije a hubí, ten po vůli bohů činí a paterotickou povinnost plní. Protože se už nemůžu dočkat, jak tuhle vaši krysí díru vypálíme a ty tvoje prťavý čubky vymrdáme. Protože je nás pět statnejších borců, kdežto vás je hrstka strachy podělanejch pišišvorů. Tak teď víš proč!"

"Teď už to vím," řekl pomalu Rocco Hildebrandt. "Jděte pryč, Velcí lidé. Jděte si po svých, zloduší. Nic vám nedáme."

Štika se narovnal a sáhl po tesáku.

"Bij!" vyštěkl. "Zabij!"

Pohybem, jenž oko nestačilo sledovat, se Rocco Hildebrandt shýbl k trakaři, vytáhl pod rohoží schovaný samostřil, přiložil kolbu ke tváři a střelil útočníkovi šíp rovnou do otevřených úst. Incarvilie Hildebrandt, rozená Biberveldt, švihla rukou, ve vzduchu zavířil hozený srp a bezchybně prosekl Miltonův hrtan. Selský synek vyňatý z lánové povinnosti vychrlil proud krve, převrátil se přes koňský zadek a jen bezmocně vykopl nohama. Jeho druh Ograbek zařval a zhroutil se pod koňská kopýta. V břiše mu až po dřevěnou násadu vžela ryčka dědy Holoferna. Kolohnát Klaproth se na starého půlčika rozmáchl morgensternem, ale s nelidským zařváním vyletěl ze sedla. V oku měl šidlo, které jistou rukou vrhla panenka Impi. Když Okultich viděl, co se děje, obrátil ukradeného armádního koně a chtěl zmizet, avšak od plotu přicupitala babka Petúnie a tala ho do stehna bodci motýčky na pleť. Loupežník se svezl ze sedla, noha mu uvízla ve třmení a splašený kůň ho vlácel přes záhony. Zraněný ničema kvílel a skučel, za ním se jako dvě vlčice hnaly babka Petúnie s plečkou a Impi s krivým nožem na roubování ovocných stromků. Stařík Holofernes se hlasitě vysmrkal přes prsty.

Celý střet, od Štikova křiku po Holofermovo smrkání, trval asi tak dlouho, jako vyslovení věty jednoho klasika:

"Hobbiti jsou neuvěřitelně rychlí a hbití v pohybech a mají velmi přesnou mušku."

Rocco se posadil na schůdky své chalupy. Vedle něj usedla jeho žena Incarvilie Hildebrandt, rozená Biberveldt. Jeho dcery Aloe a Yasmine pomáhaly Samovi Hofmeierovi dobíjet raněné marodéry a obírat mrtvé o všechny užitečné

předměty.

Ze zahrádky se vrátila Impi v zelených šatečkách, nyní s rudými rukávky. Babka Petúnie se také vracela, ale pomaleji. Vzdechajíc a hekajíc, se držela za kříž a ztěžka se opírala o zkrvavenou motýčku. Inu, stárne naše babka, stárne, pomyslel si půlčik.

"Kam ty lapky zakopeme, Rocco?" zeptal se Sam Hofmeier.

Rocco Hildebrandt objal ženu kolem ramen a zahleděl se na oblohu.

"V březovém hájku," odvětil. "Vedle těch, co tu byli před nimi."

Sensační příhoda pana Malcolma Guthrieho z Braemore byla již publikována na stránkách mnoha novin, dokonce i londýnská "Daily Mail" jí věnoval a místo v rubrice "Bizarre". Jelikož je nám známo, že jen nepatrný počet našich předplatitelů čte tisk vydávaný jižně od Tweedu, připomeňme zmíněnou událost. Dne 10. března t. r. se p. Malcolm Guthrie vypravil s rybářským prutem k Loch Glascarnoch. Tam p. Guthrie spatřil, kterak se z mlhy a nicoty (sic!) na jezeře zjevila mladá dívka s jizvou na tváři (sic!), jedoucí na vrané kobyle (sic!) v doprovodu bílého jednorožce (sic!). Děvče oslovilo ohromeného p. Guthrieho v jazyce, jenž p. Guthrie popsal, citujeme: „asi francouzština nebo nějaký jiný dialekt z kontinentu". Protože však p. Guthrie neovládá ani francouzštinu, ani jiný dialekt z kontinentu, nemohlo dojít ke konverzaci. Dívka a jednorožec zmizeli, opět citujeme p. Guthrieho: „jako sen zlatý, prchavý."

Komentář redakce: Snu p. Guthrieho dodala zlatou barvu nepochybně whisky single malt, kterou dotyčný, jak jsme se dověděli z věrohodného zdroje, pije pravidelně a v množství, které plně vysvětluje vidiny bílých jednorožců, bílých myšek a nestvůr ze skotských jezer. Ovšem hlavní otázka, kterou chceme p. Malcolmovi Guthriemu položit zní: Co jste ráčil pohledávat s udicí na břehu Loch Glascarnoch čtyři dny před ukončením období hájení?

"Inverness Weekly", vydání z 18. března 1906

KAPITOLA SEDMÁ

Zvedl se vítr, od západu přihnál mračna, která postupně zahalila souhvězdí. Zmizel Drak, po něm Zimní panna, Sedm koz a Džbán. Nejjasněji a nejdéle zářilo Oko. Nakonec pohaslo i ono. Na obzoru se krátce zablesklo, zdálo k nim dolehl zvuk hromu. Vítr zvedl prach. Bouře je opět doháněla.

Jednorožec zaržál a vyslal další mentální signál.

Nesmíme ztrácet čas. Naše jediná naděje je rychlý útěk. Na správné místo, do správného času. Spěchejme, Hvězdooká.

Jsem Paní světů, Starší krev. Krev Lary Dorren, dcery Siadhal.

Ihuarraquax opět zaržál, vybízel ke spěchu. Kelpie mu odpověděla. Ciri si natáhla rukavice.

- Jsem připravena.

Hukot v uších. Záblesk. Potom tma.

*

V předvečerním tichu se po klidné hladině jezera do daleka neslo hromování krále Rybáře šhubajícího a tahajícího za šňůru, která mu uvízla někde na dně. Upuštěné veslo hlučně plesklo o vodu.

Nimue si netrpělivě odkašlala, Condwiramurs odtrhla zrak od okna a opět se sklonila nad složkou. Zvláště jeden z kartónů přitahoval její pohled. Dívka s rozevlátými vlasy sedící na vzpínajícím se koni. Vedle ní rovněž vzepjatý bílý jednorožec. "Snad jen k této části legendy," přemítala adeptka, "neměli historici žádné námítky, prostě ji uznali za výmysl a pohádku, případně za metaforu. Ovšem malíři a umělci si zřejmě vědátorům na zlost tuhle epizodu doslova zamilovali. Jen se podívej: co obrázek, to Ciri s jednorožcem. Tady Ciri s jednorožcem na útesu nad mořem, tady pod cizí noční oblohou se dvěma měsíci a tady dokonce v krajině jako z nějakého narkotického blouznění."

Nimue mlčela. Condwiramurs rozložila kartóny na stole.

"Ciri s jednorožcem v labyrintu světů. Ciri s jednorožcem v hlubinách času."

"Ciri s jednorožcem," promluvila Nimue nepřítomně, hledíc na jezero. "Ciri s jednorožcem se zjeví z nicoty nad hladinou některého z jezer... Anebo stále stejného jezera, jezera, které spojuje časy a místa, v nichž je pokaždé jiné a pokaždé stejné?"

"Prosím?"

"Zjevení," nepohlédla Nimue na adeptku. "Hosté z jiného místa, jiného času, jiného rozměru. Přichozí, kteří mění něčí život, něčí osud. A rovněž svůj život a osud... Nevědí o tom. Je to pro ně prostě... Další místo. Nesprávné místo, nesprávný čas. Kdo ví kolikáté..."

"Nimue," přerušila ji s nuceným smíchem Condwiramurs. "Připomínám, že snílka jsem tady já. A ty z ničeho nic začínáš věštit. Jako kdybys to, o čem mluvíš, také někdy viděla ve snu."

Podle hlučných nadávek a kleteb, jež se nesly přes jezero, se králi Rybáři podařilo zachycenou šňůru utrhnout a přijít tímto způsobem o třípytku a háček.

"To, o čem jsem mluvila," řekla velmi tiše Nimue, "jsem viděla ve snu. V nesčetných snech. A jednou ve skutečnosti."

*

Putování z Człuchowa na Malbork může za určitých okolností, jak známo, trvat až pět dní. A protože dopisy człuchowského komtura musely být velmistrovi Winrichovi von Kniprode doručeny bezpodmínečně do Zelených svátků, řádový rytíř Heinrich von Schwelborn neotálel a vyrazil nazítří po neděli Exaudi Domine, aby mohl cestovat v klidu a bez obav ze zpoždění. Langsam, aber sicher. Tento rytířův přístup se náramně líbil jeho doprovodu, šestici jízdních střelců, které velel Hasso Planck, syn pekaře z Kolína. Kušovníci byli spíše zvyklí na pány, kteří se v jednom kuse rozčílovali, spílali a kvaltovali ozlomkrk. Posléze, když stejně nedorazili včas k cíli, se chovali způsobem nehodným rytíře, nadto rytíře křížového - a všechnu vinu svalili na chudáky knechty.

Bylo teplo, byť dost pošmurno. Čas od času mrholilo a v úvozech se válela mlha. Bujnou zelení zarostlá kopcovitá krajina připomínala rytíři Heinrichovi jeho rodné Durynsko. Hasso Planck za jízdy podřimoval, jeho kušovníci si prozpěvovali baladu Walthera von der Vogelweide:

Wer guter Fraue Liebe hat
Der schamt sich aller Missetat...

Cesta ubíhala v klidu a kdo ví, snad by tak ubíhala až do konce, nebýt toho, že okolo poledne zahlédl rytíř Heinrich v údolí skrze závoj oparu hladinu jezera. Jelikož dalšího dne měl být pátek, napadlo rytíře zaopatřit sebe a své muže postní stravou. Rozkázal odbočit k jezeru a porozhlédnout se po nějaké rybářské osadě nebo alespoň chatě. Jezero bylo rozlehlé, byl na něm dokonce ostrov. Nikdo neznal jeho jméno, ale skoro jistě se nazývalo Svaté. V této pohanské zemi se jako na zlost každé druhé jezero nazývalo Svaté.

Pod kopyty zakřupaly skořápky měkkýšů vyplavené na břeh. Jezero halila mlha, ale i tak bylo vidět, že zde nikdo nežije. Nikde žádná chata, loďka, lávka či molo, zkrátka ani živá duše. Máme smůlu, pomyslel si rytíř. Nedá se nic dělat, zítra sníme, co máme - i kdyby to měl být uzený špek. Však se na Marienburgu vyzpovídáme, kněz nám zadá pokání, potom udělí rozhřešení - und fertig. Už chtěl zavelet k návratu na cestu, když mu náhle v hlavě pod helmici zašumělo. Hasso Planck vytřeštil oči na jezero a vykřikl. Von Schwelborn pohlédl stejným směrem a zalpal po dechu. Pokřížoval se. Spatřil dva koně - jednoho bílého a jednoho vraného. Teprve v následující chvíli si všiml, že bělouš má na klenutém čele spirálovitě zkroucený roh. Uvědomil si také, že na vraníku, vlastně vrané klisně, sedí panna s popelavými vlasy zčesanými do tváře. Zdálo se, že preludy se nohama nedotýkají ani země, ani vody - jakoby se vznášely v oparu. Vranka zafehtala.

"Uuups..." promluvila naprosto zřetelně popelavá dívka. "Ire lokke, ire tedd. Squaess'me."

"Svatá Uršulo, patronko..." zblekotal Hasso, bledý jako smrt. Jeho kušovníci zírali s otevřenými hubami a žehnali se znamením kříže.

Von Schwelborn se rovněž pokřížoval, načež tasil meč.

"Heilige Maria, Mutter Gottes!" zahřimal. "Steh mír bei!"

Rytíř Heinrich toho dne nepřinesl hanbu svým neohroženým předkům von Schwelbornům, včetně Dietricha von Schwelborn, jenž se udatně bil před Damiettou a jako jeden z mála nevyklidil pole, když Saraceni vyčarovali a vypustili na křížáky černého démona. Se vzpomínkou na svého proslulého předka bodl hřebce ostruhami a obořil se na zjevení.

"Rád a svatý Jiří!"

Bílý jednorožec se postavil heraldicky na zadní, vraná kobyłka zatančila na místě, dívka se polekala, rytíř Heinrich se hnal do útoku. Bůh ví, jak by to skončilo, kdyby znenadání závan větru nepřinesl z jezera cár mlhy, v níž se vidina rozplynula v tříšti duhových barev jako kamenem rozbitá vitráž. Příznaky zmizely: jednorožec, klisna, neobyčejná panna...

Von Schwelbornův oř vjel do jezera, až voda stříkala, zarazil se, pohodil hlavou, zasupěl a zaskřípal zuby na udidle. Hasso Planck ovládl vzpouzejícího se koně a záměřil k rytíři. Von Schwelborn oddechoval a sípal a oči měl vypoulené docela jako postní ryba.

"Při kostech svaté Uršuly, svaté Korduly a všech jedenácti tisíc kolínských panen mučednic..." vypravil ze sebe Hasso Planck. "Was war es, edler Herr Ritter? Zjevení? Zázrak?"

"Teufelswerk!" odsekl řádový rytíř. Teprve nyní zesinal a rozdrkotaly se mu zuby. "Schwarze Magie! Zauberei!"

Prokleté pekelné mámení..."

"Raději pospěšme odtud, pane. Co nejrychleji... Pelplin není daleko, ať už jsme v dosahu kostelních zvonů..."

Na svahu pod lesem se naposledy ohlédl. Větrík rozháněl mlhu. V místech nechráněných hradbou stromů se vodní hladina zčeřila a zmatněla. Nad jezerem zakroužil mořský orel.

"Bezbožná, pohanská země," zavrčel Heinrich von Schwelborn. "Mnoho, nesmírně mnoho obtíží, úsilí a potu nás čeká, než odtud Rád německých rytířů nadobro vypudí d'ábla."

*

"Koniku," řekla Ciri vyčítavě. "Nechci tě uhánět, ale mám dost naspěch do svého světa. Moji blízcí mne potřebují, to přece víš. Místo toho jsme u prvního jezera potkali nějakého legračního strejdu v károvaném oblečení, u druhého tlupu špinavých a řvoucích chlupáčů s kamennými palicemi a u třetího zase toho vztekouna s černým křížem na plášti. Špatné doby, špatná místa. Pěkně tě prosím, snaž se více. Prosím."

Ihuarraquax zafehtal, kývl rohem a poslal jí nějakou myšlenku. Ciri neporozuměla. Na zamyšlení neměla dost času, neboť oči jí opětovně oslepilo chladné světlo, v uších jí zašumělo a v hrdle ji zaštipalo.

A znovu ji objala hebká černá nicota.

*

Radostně se smějící Nimue táhla muže za ruku. Seběhli mezi nízkými břízkami a olšemi k jezeru. Na písčité pláži si dívka vyzula sandály, vykasala sukni a bosá vběhla do mělké vody. Mladý muž si rovněž zul boty, ale do vody nešel. Shodil s ramen plášť a pečlivě jej rozprostřel na zem.

Nimue k němu přiběhla a objala ho kolem šíje. Stoupala si při tom na špičky, ale i tak se muž musel hluboko sklonit, aby ji mohl políbit. Ne nadarmo ji říkali Lokýtek, i když nyní, když jí bylo už osmnáct a byla uznávanou adeptkou magického umění, měli ji tak dovoleno oslovovat pouze nejbližší přátelé. A někteří muži.

Mladík, neodtrhávaje ústa od jejích rtů, jí položil dlaň na ňadra. Pak to šlo velmi rychle. V následující chvíli leželi oba na rozprostřeném plášti. Dívčina sukně se vyhrnula nad pás, její stehna objaly mužovy boky a její nehty se mu zaryly do ramenou a zad. Jako obvykle si ji vzal příliš netrpělivě. Stiskla zuby, avšak brzy její vzrušení dohonilo jeho.

Muž vydával směšné zvuky. Přes jeho rameno Nimue sledovala pomalu plující oblaka fantastických tvarů.

Něco tlumeně zazvonilo jako zvon pod hladinou. Nimue zašumělo v uších. Magie, pomyslela si a otočila hlavu, odvracejíc ji od tváře nahoře ležícího muže.

Na břehu jezera stál - visel nad hladinou - bílý jednorožec. Po jeho boku vraný kůň. A v sedle vraného koně seděla...

Vždyť já tu legendu znám, prolétlo Nimue hlavou. Znam tu pohádku. Už jako dítě jsem ji slyšela, když k nám zavítal potulný hudec a bajkář děd Pohvizard. Zaklínačka Ciri s jizvou na tváři... Vraná klisna Kelpie... Jednorožec... Království elfů...

Pohyby muže, který zjevení za svými zády nemohl vidět, se zrychlily, jeho vzdechy byly hlasitější.

"Uuups," vyhrkla dívka na vrané kobyle. "Další mýlka. Špatný čas, špatné místo. A zatraceně nevhod, jak tak koukám. Omlouvám se..."

Přízrak se rozostřil. Poté se roztrhl a rozletěl jako malované sklo. Do drobných barevných střípků, mihotavých duhových záblesků. A zmizel.

"Ne!" vykřikla Nimue. "Ne! Neutíkej! Nechci!"

Narovnala kolena, vzepjala se, chtěla se vysvobodit zpod mužského těla, avšak nedokázala to: muž byl mnohem silnější a těžší. Ted' sténal a vzdychal:

"Aaach, Nimue... Aaaach!"

Nimue vykřikla a zakousla se mu do paže.

Leželi vedle sebe na zmuchlaném plášti, zpocení a rozechvělí. Nimue se dívala na břeh jezera. Na šedobílou pěnu přinášenou vlnami. Na rákosí ohýbané větrem. Na bezbarvou, bezútěšnou prázdnotu, jež zůstala po ztracené legendě.

Po dívčině tváři tekla slza.

"Nimue... Stalo se něco?"

"Ovšem, stalo," přitúlila se k němu, nepřestávajíc však hledět na jezero. "Nic nemluv. Obejmi mne, ale nic nemluv."

Muž se samolibě usmál.

"Vím, co se stalo," prohlásil vychloubačně. "Země se pohnula, vid'?"

Nimue se smutně usmála.

"Nejen země," řekla po chvíli. "Nejen země."

*

Záblesk. Temnota. Další místo.

*

To místo bylo ponuré, zlověstné, odpudivé.

Ciri se mimovolně shrbila v sedle. Byla otřesena, tělesně i duševně. Kelpiiny podkovy zazvonily na něčem velmi rovném a hladkém, odolném a tvrdém jako skála. Po dlouhém putování v měkké nicotě byl pocit dopadu tak překvapivý a bolestivý, že kobyla zaržála, prudce zatančila na stranu a podkovami vytloukla do tvrdého podloží takové staccato, až její jezdčyně zacvakala zuby.

K duševnímu otřesu přispěl v první chvíli především čich. Ciri kýchl a zakryla si rukávem ústa a nos. Pocítila, jak se jí zvedá žaludek a oči zalévají slzami. Kolem se vznášel kyselý, žravý, lepkavý, hustý smrad - nepopsatelný, nepřipomínající nic, co kdy dívka v životě ucítila. Jedním si však byla jista: byl to mrtvolný pach konečné degradace, degenerace a destrukce, rozkladu a hniloby. Zároveň měla neodbytný pocit, že to, co se vůkol rozkládalo a hnilo, nevonělo ani v dobách svého žití a rozkvětu.

Sehnula se v dávném reflexu, který už nedokázala déle potlačovat. Kelpie frkala a pohazovala hlavou. Jednorožec, který se zjevil vedle nich, přisedl na zadní, vzepjal se a poskočil. Tvrdá země kovově zařinčela.

Kolem byla temná noc, špinavá noc, zahalená páchnoucím, dusivým oparem. Ciri se podívala nahoru, aby se zorientovala podle hvězd, leč nad její hlavou nebylo nic než černá klenba, pouze nad horizontem nasvícená rudými odlesky vzdálených požárů.

"Uuups," řekla a ušklíbala se, když na rtech ucítila lepkavě kyselou vlhkost. "Brrrr. Špatné místo, špatný čas. V doslovném významu!"

Jednorožec zafrkal a zakýval hlavou, až špička jeho rohu opsala krátký oblouk.

Tvrdé a rachotící podloží tvořila skutečně skála, avšak zvláštní, nepřirozeně rovná, nějakým způsobem uměle změněná, snad přetavená, páchnoucí popelem, struskou a škvárou. Chvilí trvalo, než si Ciri uvědomila, že je to možná nějaká silnice. Měla dost těch trýznivých nárazů při každém kroku, a proto otočila Kelpii ke krajnici lemované něčím, co snad

dříve bylo stromy, nyní však jen zmrzačenými skelety, z nichž visely černé závěsy jako cáry špinavých hader.

Jednorožec ji varoval zařetáním a mentálním signálem. Pozdě. Za mrtvými stromy začínal sypký svah končící strmým srázem. Ciri vykřikla a kopla patami do slabin sjíždějící klisny. Kelpie napínala svaly a drala se nahoru, drtíc kopyty to, co pokrývalo či v podstatě tvořilo povrch svahu - odpadky, vesměs nějaké podivné prázdné nádoby. Pod koňskými kopyty se však nerozbíjely a nepraskaly, nýbrž se nechutně měkce a lepkavě protrhávaly jako velké rybí měchýře.

Každá z nich tlumeně zabublala, pšoukla a vydechla závan takového smradu, že div neshodil Ciri ze sedla. Kelpie zoufale ržáa, usilovně hrabala kopyty a šplhala po smetišti nahoru na cestu. Ciri objímala její šíji.

Podařilo se. Nepříjemnou tvrdost tě zvláštní cesty uvítaly obě s radostí a úlevou.

Ciri se ještě třásla, když se podívala ze svahu dolů. Sráz končil v černém jezeře na dně kotliny. Jeho povrch byl lesklý a nehybný, jako kdyby v něm nebyla voda, nýbrž zastydlá smola. Za jezerem, za hromadami popela a haldami strusky barvila oblohu záře požárů. Nad zarudlým obzorem stoupaly sloupky kouře.

Jednorožec zafřikal. Ciri si chtěla protřít manžetou slzící oči, ale zjistila, že celý rukáv má pokrytý prachem. Vrstva prachu usedla rovněž na její stehna, sedlo, na Kelpiinu šíji a hřívu. Zápach byl nesnesitelný.

"Hrůza," zamumlala. "Hnus... Pryč odtud. Rychle pryč, Koníku."

Jednorožec zastříhal ušima.

Jen ty to můžeš učinit. Udělej to.

"Já? Sama? Bez tvé pomoci?"

Jednorožec kývl rohem. Ciri se poškrábala na hlavě, povzdechla si a zavřela oči. Soustředila se.

Nejprve cítila jen nedůvěru, nejistotu a obavu. Avšak zanedlouho její mysl zalil chladný jas - světlo vědění a moci.

Neměla ponětí, kde je pramen toho vědění a zřídlo té moci, avšak věděla, že to již skutečně může učinit. Že to dokáže, bude-li chtít.

Naposledy přejela pohledem mrtvé jezero, dýmající haldy, kostry stromů a oblohu zbarvenou ohnivým ruměncem.

"Dobře," odplivla si, "že to není můj svět."

Jednorožec výmluvně zařetl. Rozuměla, co jí chtěl sdělit.

"A pokud je můj," otřela si kapesníkem oči, ústa a nos, "pak doufám, že je aspoň nekonečně daleko v čase. Bud' je to vzdálená minulost, anebo..."

Zarazila se.

"Minulost," zopakovala po chvíli hluše. "Z hloubi duše věřím, musím věřit, že je to minulost."

*

Hustý déšť, do něhož se dostali po dalším skoku, uvítali jako požehnání. Liják byl cítit blátem, trávou a létem, rychle smýval špínu a prach mrtvého světa.

Po nějakém čase se však tato dlouhotrvající očista stala nesnesitelnou. Voda Ciri natekla za límec, promočila ji až na kůži a začala ji nepříjemně studit. Přenesli se tedy z toho mokrého místa.

Protože to rovněž nebylo správné místo a správný čas.

*

Následující místo bylo velmi teplé. V horku Ciri, Kelpie a jednorožec zakrátko uschli. Ocitli se na sluncem spáleném vřesovišti na okraji lesa. Byl divoký, hustý, neproniknutelný. Dívce svitla naděje: mohl to být les Brokilon, konečně známé místo.

Pozvolna projížděli kolem okraje pralesa. Ciri vyhlížela cokoliv, podle čeho by mohla určit, kde se ocitli. Jednorožec frkal, zvedal vysoko rohatou hlavu, rozhlížel se a věřil. Byl neklidný.

"Myslíš, Koníku," zeptala se, "že nás pronásledují?"

Jeho frknutí bylo srozumitelné a jednoznačné i bez telepatie.

"Copak jsme neunikli ještě dost daleko?"

Myšlenku, kterou k ní vyslal, nepochopila. Není daleko a není blízko? Co to znamená? Spirála? Jaká spirála?

Nerozuměla. Jeho nepokoj se však přenesl i na ni.

Opět se nedostali na správné místo ani do správného času. Zjistili to navečer, když horko polevilo, slunce zapadlo a nad lesem vyšly místo jednoho měsíce dva - jeden větší a druhý menší.

*

Další byl útes nad mořem, hrana kolmé skalní stěny, o jejíž úpatí se tříštily vlny. Voněl tu slaný vítr, křičeli rackové a rybáci, kteří pokrývali všechny římsy a výstupky pohyblivou bílou vrstvou.

Oceán se táhl až k obzoru zahalenému mraky.

Hluboko dole, na oblázkové pláži mezi skalisky uviděla Ciri vybělenou kostru obrovité ryby napůl zapadlou ve šterku. Z čelistí těžké, masivní lebky čnely zuby dlouhé na tři pídě, do otevřené tlamy mohl vjet jezdec na koni a projíždět vzpřímeně pod klenbou žeber, aniž by zavadil hlavou o páteř. Ciri si nebyla jista, zda v jejím světě a v jejím čase žily takové ryby.

Jeli po okraji útesu. Rackové a albatrosi se vůbec neplašili, nechtěli jim uhýbat z cesty, dokonce klovali a sekali zobáky po Kelpiíných a Ihuarraquaxových spěnkách. Ciri pochopila, že tihle ptáci nikdy v životě neviděli koně ani jednorožce.

Ani člověka.

Ihuarraquax prskal, potřásl hlavou a rohem a byl stále neklidnější. V následující chvíli se ukázalo, že opodstatněně. Ozval se zvuk, jako by se trhala neviditelná opona. Rackové se s křikem vznesli do vzduchu a na okamžik vše zahalili bílým mrakem. Pak se vzduch nad útesem zachvěl a zakalil jako zamlžené sklo. A potom jako skleněná deska i praskl. Za prasklinou byla tma a z ní se vynořili jezdcí. Za nimi vlály pláště, jejichž barva připomínala odlesk požáru na nebi zalitým paprsky zapadajícího slunce.

Dearg Ruadhri - Rudí jezdcí.

Za křiku ptáků a varovného ržání jednorozce obrátila Ciri klisnu na útěk. Ale vzduch již pukal i na druhé straně a z pukliny se hnali další jezdcí. Půlkruh pronásledovatelů se uzavíral a tlačil Ciri k propasti. Vykřikla a tasila Vlaštovku.

Jednorozec ji přivolal ostrým signálem, který pronikl do její mysli jako jehla. Tentokrát mu porozuměla ihned: ukazoval jí cestu, poslední skulinu v rojnici. Sám pronikavě zaržal a s hrozivě skloněným rohem se vrhl proti elfům.

- Koníku!

Zachraň se, Hvězdooká! Nenechej se chytit!

Přitiskla se k hřívě.

Dva elfští jezdcí ji zahradili cestu. Třímali v rukou lasa - smyčky na dlouhých násadách. Pokoušeli se je hodit Kelpii na šíji. První smyčce klisna elegantně uhnula hlavou, aniž by sebe méně zpomalila. Druhou smyčku přesekla Ciri jediným švihem meče. Přehnal se mezi elfy jako bouře.

Ale další pronásledovatelé jim už šlapali na paty, Ciri slyšela pokřik, pleskání pláštíků, dusot kopyt. Co se stalo s

Koníkem? Co mu udělali?

Neměla čas na úvahy. Jednorozec měl pravdu, nesměla se nechat znovu chytit. Musela uniknout do prostoru, skrýt a ztratit se jim v bludišti míst a časů. Když se snažila soustředit, pocítila zděšení, neboť ve své hlavě našla náhle jen prázdnotu a divný, rychle vzrůstající zmatek.

Zakletí, pomyslela si. Chtěl jí omámit kouzly. Jenže i kouzla mají omezený dosah, nesmím připustit, aby se přiblížili, aby zmenšili můj náskok.

"Přidej, Kelpie!"

Vranka natáhla šíji a rozletěla se jako vichr. Ciri se sklonila, aby zmenšila odpor vzduchu. Hlasy za jejími zády, ještě před chvílí zvučné a nebezpečně blízké, se zvolna začaly vzdalovat a splývat s křikem vyplašených ptáků. Ještě naposledy zaslechla, jak se v nich ozvaly tóny hněvu. To když pronásledovatelé poznali, že nemají šanci dostihnout vranou klisnu, běžící bez sebemenšího projevu únavy, lehce, pružně a rychle jako antilopa. Po chvíli pokřik elfů úplně zanikl. Ciri v uších už jen hvízdal mořský vítr.

Neohlížela se. Věděla však, že ji stíhali dlouho, velmi dlouho. Do chvíle, kdy jejich vlastní koně začali sípat a chroptět, klopýtat a sklánět k zemi zpěněné huby. Teprve tehdy to vzdali, posílající za ní pouze kletby a bezmocné hrozby.

Kelpie letěla jako vichr.

*

Místo, kam utekla, bylo suché a větrné. Pichlavý vítr rychle osušil slzy na jejich tvářích.

Byla sama. Opět sama. Tulačka, věčná poutnice, plavkyně bloudící na nekonečném oceánu mezi ostrovy míst a časů.

Plavkyně ztrácející naději.

Vítr svištěl a sténal a hnál po rozpukané zemi chuchvalce uschlých rostlin. A sušil slzy.

*

Uvnitř lebký chladný jas, v uších šumění, neustálé šumění jako z nitra mořské ulity. Pálení v krku. Černá a měkká nicota. Nové místo a čas, jiné místo a čas. Ostrovy míst a časů.

*

"Dnes," pravila Nimue, halíc se do kožešiny, "bude dobrá noc. Cítím to."

Condwiramurs neřekla nic, třebaže podobné ujištění už slyšela několikrát. Nebyl to první večer, který proseděly na balkóně, před sebou jezero hořící v zapadajícím slunci a za zády kouzelné zrcadlo a kouzelný gobelín.

Po hladině jezera se ozvěnou nesly nadávky krále Rybáře, jenž dával nevybíravými slovy najevo své znechucení z rybářských nezdarů. Podle jeho repertoáru bylo možno usuzovat, že dneska se mu mimořádně nedařilo.

"Čas," řekla Nimue, "nemá počátek ani konec. Je jako had Uroboros, jenž drží v zubech vlastní ocas. Každý okamžik skrývá věčnost a věčnost se skládá z okamžiků. Věčnost je souostroví okamžiků, jímž lze proplouvat, avšak navigace je nesmírně obtížná a odchylka z kurzu nebezpečná. Hodil by se maják ukazující cestu, jeho světlo ve tmě, houkání v mlze..."

Odmlčela se.

"Jak končí legenda? Zdá se nám, mně i tobě, že víme, jak končí. Jenže Uroboros nemá počátek ani konec a o tom, jak legenda skončí, se rozhoduje i v této chvíli. Záleží jen, zda zbloudilá plavkyně zahlédne světlo majáku anebo zaslechne mlhový signál."

Z jezera slyšely další nadávky, šplouchání vody, skřipění vesel.

"Dnes bude dobrá noc. Poslední před letním slunovratem. Měsíc ubývá, slunce vchází do čtvrtého domu, vstupuje do znamení Kozloroby. Nejlepší čas na sny. Soustřed' se, Condwiramurs."

Stejně jako tolikrát předtím se adeptka poslušně soustředila, dokud neupadla do stavu podobnému transu. "Hledej ji," přikázala Nimue. "Ona je někde mezi hvězdami, někde v měsíčním světě, mezi ostrovy míst a časů. Je sama. Potřebuje pomoc. Pomůžeme jí, Condwiramurs."

*

Pěsti na skráních, koncentrace. V uších šumění jako z nitra mořské ulity. Záblesk. A měkká černá nicota.

*

Bylo místo, kde Ciri viděla planoucí hranice. Ženy, jež na nich byly připoutány řetězy ke kúlům, prosily o smilování, ale shromážděný dav se smál, jásal a tančil. Bylo místo, kde hořelo veliké město, plameny šlehaly z bortících se střech a černý dým zakrýval oblohu. Bylo místo, kde se spolu rvali olbřímí ještěři a z ran, které si zasazovali strašlivými zuby a drápy, prýštila jasná krev. Bylo místo, kde stovky stejných bílých větrných mlýnů protínaly vzduch štíhlými lopatkami. Bylo místo, kde na kamení šustily a chřestily šupiny tisíců syčících hadů. Bylo místo, kde byla jen tma - a v té tmě hlasy, šepoty a strach.

Bylo ještě mnoho dalších míst. Ale žádné z nich nebylo to pravé.

*

Skoky z místa na místo se jí už tak dařily, že začala trochu experimentovat. Jedno z mála míst, kde se nebála, bylo to vyhráté vřesoviště na okraji pralesa. Vyvolala si v paměti obraz dvou měsíců a opakujíc si v mysli, čeho chce dosáhnout, vrhla se do nicoty.

Povedlo se jí to už napodruhé. Úspěch jí dodal sebevědomí a povzbudil ji k ještě odvážnějšímu pokusu. Bylo jisté, že nenavštěvovala jen rozličná místa, ale i různé časy, vysvětloval jí to Vysogota, hovořili o tom elfové, komunikovala o tom s jednorožci. Dokázala to, třebaže nevědomky, již dříve. Když byla zraněna do tváře, unikla svým nepřátelům do jiného času. Přenesla se o čtyři dny kupředu, a proto později u Vysogoty nesouhlasilo datum, ty čtyři dny stále chyběly.

Mohla to být šance. Skok časem.

Rozhodla se to vyzkoušet. Vždyť například hořící město nemohlo hořet stále. Co kdyby se do něj podívala před tím velkým ohněm? Anebo po něm?

Skočila rovnou do středu požáru. Vzbudila paniku mezi uprchlíky z hořících domů, sežehla si řasy a obočí.

Utekla na přátelské vřesoviště. Nestojí za to takhle riskovat, pomyslela si, čert ví, jak by to mohlo dopadnout. Budu se držet osvědčeného způsobu skoků mezi různými místy, avšak zkusím se dostat i na místa, která znám, která si dobře pamatuji. Taková, kde mi nic nehrozilo.

Začala se svatyní Melitelé. Představila si bránu, park, chrám, hlavní budovu, dormitoř i komnatu, ve které bydlela s Yennefer. Koncentrovala se, aby si přesně vybavila tvář Nenneke, Eurneid, Katje, Ioly Druhé.

Nepodařilo se. Dostala se do mlhou zahaleného a komáry zamořeného močálu, do ohlušujícího skřehotání žab a hvízdání bahenních želv.

Vyzkoušela po pořadí, jenže s o nic lepším výsledkem, Kaer Morhen, Skellige a banku v Gors Velenu, v níž pracoval Fabio Sachs. Neodvážila se skočit do Cintry, věděla, že město je obsazeno Nilfgaardany. Namísto toho se rozhodla přenést do Wyzimy, města, ve kterém byla kdysi s Yennefer na nákupech.

*

Aarhenius Krantz, matematik, astronom a astrolog, sevrtil na tvrdé stoličce s okem přitisknutým k okuláru teleskopu. Kometu první velikosti, kterou bylo možno již týden pozorovat na noční obloze, bylo nutno prostudovat a popsat.

Učený hvězdopravec věděl, že takováto kometa s ohnivě červeným ohonem předpovídá veliká neštěstí, války a krveprolití. Po pravdě řečeno, tentokrát se s věštbou poněkud opozdila, neboť válka s Nilfgaardem se už táhla delší dobu a krveprolití bylo možno spolehlivě předvídat i bez nebeských ukazů. Ovšem Aarhenius Krantz byl podrobně obeznámen s pohyby sfér, a tak hodlal vypočíst, za kolik let či staletí se osudná vlasatice opět vrátí, zvěstujíc novou válku, na kterou, kdož ví, se bude možno připravit lépe nežli na tu současnou.

Hvězdář vstal, masíroval si hýždě a šel si ulevit. Vždycky močil z balkónu do záhonu pivoněk a vždycky měl štěstí, neboť jej domovnice doposud nikdy nepřistihla. Záchod byl příliš daleko od jeho domácí observatoře a vědec nechtěl ztrácet čas. Postavil se těsně k zábradlí, rozepnul si kalhoty, s úlevou vydechl a zvedl oči ke hvězdám. Souhvězdí, přemítal, konstelace: Zimní panna, Sedm koz, Džbán... Podle některých odvážných teorií jsou tam na nebi jiné světy. Světy, od kterých nás dělí čas a vesmír. Věřím však, že jednou budeme schopni překonat čas i vesmír a navštívit ty vzdálené cizí světy. Naučíme se to, ovšem bude to vyžadovat zcela nové, převratné myšlenky, které roztrhnou svěrací kazajku dnešních dogmat...

Ach, zasnul se, kdyby se mi dostalo vnuknutí, které by mne navedlo správným směrem, kdyby mne něco osvitilo. Mít tak tu jedinečnou příležitost...

Pod balkónem se zablesklo a z jasného světla se vynořil kůň s jezdcem. Vlastně jezdkyň - mladou dívkou.

"Dobrý večer," pozdravila zdvořile. "Omlouvám se, pane, nerada ruším. Můžeš mi, prosím, sdělit, na jakém místě se nacházím? A v jakém čase?"

Aarhenius Krantz spolkl slinu, otevřel ústa a něco zablekotal. "Místo," opakovala zřetelně a trpělivě dívka. "Čas."
"Eee... Tooo... Beeeee..."
Na střeše zapraskala kočka. Dívka si povzdechla:
"Zase jsem netrefila. Špatné místo, špatný čas. Zkus mi odpovědět, člověče, aspoň jedním srozumitelným slovem. Přece jsem se nemohla dostat do světa, v němž lidé zapomněli artikulovanou řeč."
"Heee..."

"Jediné slůvko."

"Eeeee..."

"Aby tě šlak trefil, palice dubová," řekla dívka zřetelně, ale již nikoli trpělivě - a už vůbec ne zdvořile. A zmizela. I s koněm.

Aarhenius Krantz konečně zavřel ústa a zapnul si poklopec. Postál nějaký čas u zábradlí a bezmyšlenkovitě civěl na jezero, v němž se odrážela světlá Wyzimy. Potom se vrátil ke svému dalekohledu.

Kometa se zvolna pohybovala po nebeské klenbě. Bylo třeba ji neustále sledovat, nespouštět ji z oka a z okuláru. Pozorovat ji, dokud nezmizí v hlubinách vesmíru. To byla ta jedinečná příležitost, kterou žádný pravý učenec nesmí promrhát.

*

Zkusím to jinak, napadlo ji, když se dívala na dva měsíce nad vřesovištěm. Nyní je viděla jako dva úzké srpky, jeden větší a druhý menší. Zkusím to jinak, nebudu si představovat místa ani tváře, ale mocně toužit. Silně si přát, hrozně silně, až odtud z nitra...

Proč to nezkusit?

Geralt. Chci za Geraltem. Hrozně moc chci za Geraltem.

"No ne!" vykřikla. "U všech ďasů, to jsem pěkně trefila!"

Kelpie souhlasila zářeháním. Dusala kopyty v promrzlém sněhu a z nozder jí stoupala pára. Vichřice kvílela, oslepovala, ostré krystalky ledu sekaly do tváří. Mráz pronikal oděvem a kousal jako vlk. Ciri se třásla, hrbíc ramena a schovávajíc krk za ubohým, nedostatečným krytem zvednutého límce.

Vpravo i vlevo se tyčily majestátní štíty, žulové monumenty, jejichž vrcholky tonuly ve vánici. Dolinou uháněla bystrá řeka s vodou zhoustlou ledovou tříští. Všude kolem bylo bílo.

Takové mám schopnosti, pomyslela si Ciri, takovou moc. Jsem to pěkná Paní Světů, jen co je pravda. Chtěla jsem za Geraltem a ocitla jsem se v nějaké zatracené zasněžené a zamrzlé pustině.

"No, Kelpie, pohni sebou, jinak zmrzneš," trhla uzdou mrazem ztuhlými prsty. "Běž, běž, vranko. Já vím, že je to zase špatné místo, hned se vrátíme na naše teplé vřesoviště. Ale musím se soustředit a to chvíli trvá. Proto se pohni!"
Klisna vydechla oblak páry.

Víchr dul, sníh se lepil na kůži a tál na řasách.

*

"Podívejte se!" zavolala Angouleme, překřikujíc vichřici. "Podívejte, tam jsou stopy! Někdo tudy jel!"

"Co říkáš?" odvinul Geralt šál, kterým si chránil obličej před omrznutím. "Co říkáš, Angouleme?"

"Stopy! Stopy koně!"

"Kde by se tady vzal kůň?" Cahir musel taky křičet, protože rozvodněná Sansretour burácela a vítr hvízdal stále silněji.

"Jak by se sem dostal?"

"Podívejte se sami!"

"Skutečně," konstatoval upír, jediný člen družiny, naněně se neprojevovaly příznaky naprostého promrznutí. Očividně byl vůči mrazu stejně odolný jako vůči žáru. "Jsou to stopy. Ale jsou opravdu koňské?"

"Jistě ne," třel si Cahir líce a nos. "Ne v téhle pustině. Muselo to být nějaké divoké zvíře. Asi kozorožec."

"Sám jseš kozorožec, hloupej kozel!" rozkřikla se Angouleme. "Když říkám, že kůň, tak to byl kůň!"

Milwa jako vždy dala přednost vlastním očím před planými teoriemi: seskočila do sněhu, sklonila se, shrnujíc si kapuci do týla.

"Ta usmrkaná káča má pravdu," řekla po chvíli. "Byl to kůň. Ale nepoznám, jestli byl podkovaný, sníh rychle zanáší stopy. Stopy míří k tanté úžlabině."

"Ha!" zamávala Angouleme rukama. "Věděla jsem to! Přece jen tady někdo žije. Jeďme po stopě, třebaš trefíme do teplé chaty. Třebaš nás tam nechají ohřát? Třebaš nás uvítají?"

"Třebaš šípem z kuše," doplnil kousavě Cahir.

"Bude rozumnější držet se podle plánu řeky," pravil svým vševědoucím tónem Regis. "Nebude nám hrozit, že zabloudíme. Na břehu Sansretour leží kožešinářská faktorie, tam se můžeme uchýlit."

"Co ty na to, Geralte?"

Zaklínač mlčel a hleděl do vířící chumelenice.

"Pojedeme po stopách," rozhodl konečně.

"Nemyslím..." začal vampýr, avšak Geralt jej nenechal domluvit.

"Po stopách! Jedeme!" zavelel.

Pobídlí koně, ale nedostali se daleko. Zajeli do úžlabiny sotva na půl stadia.
"Konec," potvrdila očividnou skutečností Angouleme, hledíc na hladkou sněhovou pokrývku. "Byl kůň a není. Zmizel. Jako v elfském cirkuse."
"Co teď, zaklínači?" otočil se Cahir v sedle. "Stopy zmizely, zaval je sníh."
"Nezavál," nesouhlasila Milwa. "Tady, mezi skalami, vánice nefouká."
"Tak co se s tím koněm stalo?"
Lučištnice pokrčila rameny a schoulila se v sedle.
"Kam se poděl?" zajímal se Cahir. "Uletěl? Rozplynul se? Nebo se nám to jenom zdálo?"
Vichřice kvílela nad úžlabinou.
"Proč," zeptal se upír, upíraje pronikavý pohled na zaklínače. "Proč jsi nás vedl po tě stopě, Geralte?"
"Nevím," přiznal Geralt váhavě. "Něco... Něco jsem cítil. Něco jsem tušil. Na tom nezáleží. Měls pravdu, Regisi. Vraťme se k Sansretour a držme se řeky. Různé odbočky a výpravy do okolí se nám mohou vymstít. Podle toho, co říkal Reynart, nás opravdová zima a zlé počasí čeká v průsmyku Malheur. Musíme šetřit síly. Nestůjme tady, vraťme se."
"Tak ale nezjistíme, co se stalo s tím koněm."
"Co by se s ním stalo?" zamručel zaklínač. "Jeho stopy zaval sníh. A možná to vůbec nebyl kůň, ale kozorožec."
Milwa se na něj křivě podívala, ale zdržela se komentáře.
Když se vrátili k řece, tajemné stopy už zmizely i tam, zasypal je mokrá sněh. Ocelově šedý proud Sansretour unášel ledovou tříšť a obracely se v něm i velké kusy ledu.
"Něco vám povím," ozvala se Angouleme. "Ale slibte, že se mi nebudete posmívat."
Otočili se k ní. V pletené čepici s bambulí, v huňatém kožichu, s nosem a tvářemi zrudlými mrazem, děvče vypadalo náramně legračně - jako malý, tlustý skřítek.
"Ohledně těch stop. Když jsem byla ve Slavíkově hanze, chlapi vyprávěli, že v zimě jezdí po hřebenech na začarovaném sívaku Král hor, vládce ledových duchů. Potkat ho tváří v tvář je jistá smrt. Co myslíš, Geralte, je možné, aby..."
"Všechno," dokončil větu. "Tady v horách je v zimě možné všechno. Na cestu, družino, před námi je průsmyk Malheur."
Větr dul, sníh je šlehal do očí, z vánice sténali a kvíleli ledoví duchové.

*

Že vřesoviště, na které se přenesla, není jejím známým vřesovištěm, poznala Ciri ihned. Nemusela ani čekat do večera, byla si jista, že zde neuvidí dva měsíce.
Les, kolem jehož okraje projížděla, byl stejně divoký a nepřístupný jako tamten, ale všimla si rozdílu. Zde bylo například mnohem více bříz a méně buků. Tam neviděla a neslyšela ptáky, tady jich byla hejna. Tam byl mezi trsy vřesu jen suchý písek, zde koberec zeleného ploníku. Dokonce i luční kobylky vyplašené Kelpiinými kroky zde byly jiné. Takové povědomé. A potom...
Srdce se jí rozbušilo v hrudi. Spatřila pěšinu. Zarostlou, zanedbanou, vedoucí do lesa.
Ciri důkladně prozkoumala okolí a ujistila se, že stezka, kterou objevila, tady končí. Že nevede odněkud do lesa, nýbrž vede z něho anebo přes něj. Dlouho neotálela, koplá klisnu patami do slabin a vjela mezi stromy. Pojedu půl dne, umínila si, pokud nic nenajdu, vrátím se a pojedou opačným směrem, na vřesoviště.
Klisna šla volným krokem, jezdčyně se rozhlížela, aby jí neuniklo nic důležitého. Díky tomu nepřehlédla staříka schovávajícího se za dubem.
Stařík byl malý, avšak ne shrbený. Měl na sobě lněnou košili a kalhoty ze stejné látky, na nohách veliké, směšné láptě z lýka. V jedné ruce držel sukovici, ve druhé proutěný košík. Tvář mu kryla roztroušená střecha slaměného klobouku, a tak Ciri viděla jenom rozčuchanou šedou bradku.
"Neboj se," oslovila ho. "Neublížím ti."
Stařík přešlápl z láptě na lápti a smekl slamák. Obličej měl kulatý a se stařeckými skvrnami, ale se svěží pletí a takřka bez vrásek, řídké obočí a vousy a malou, silně ustupující bradu. Dlouhé šedé vlasy nosil v týle stažené do culíku, zato temeno hlavy měl holé, lesklé a žluté jako dýni.
Všimla si, že hledí na její zbraň, na jílec meče trčící nad jejím pravým ramenem.
"Neboj se," zopakovala.
"Hej, hey," zabablal. "Hej, hey, panenko. Lesní Děda se nebojí. Není z bojácných, ó ne."
Usmál se. Zuby měl veliké a kvůli ustupující dolní čelisti a předkusu mu trčely ven z úst. Proto si šlapal na jazyk a bylo mu špatně rozumět.
"Lesní Děda se nebojí cizinců," prohlásil. "Dokonce ani zbojníků. Lesní Děda je chudý, bledý. Lesní Děda nikomu nevádí. Hej, hey."
Opět se usmál. Zdálo se, že při úsměvu jsou z něj vidět pouze zuby.
"A ty, panenko, nebojíš se Lesního Dědy?"
Ciri vyprskla:
"Představ si, že ne. Ani já nejsem z bojácných."
"Hej, hey. To jsou věci."
Opíraje se o hůl, učinil krok směrem k ní. Kelpie zaprskala, Ciri přitáhla uzdu.
"Nemá ráda cizí lidi," varovala staříka. "A umí kousat."
"Hej, hey. Lesní Děda rozumí. Zlá, nedobrá kobylka. Odkudpak panenka jede? A kam má namířeno?"
"To je dlouhá historie. Kam vede tahle stezka?"

"Hej, hej. Panenka to neví?"

"Neodpovídej mi otázkami na otázky. Kam vede ta pěšina? Co je to za místo? A čas?"

Stařík opět vycenil zuby a naprázdno jimi zahlodal jako bobr.

"Hej, hej. To jsou věci. Panenka to neví. Je vidět, že panenka přišla zdaleka."

"Zdaleka, to se ví," přikývla lhostejně. "Z jiných..."

*

"Míst a časů," dokončil. "Děda ví. Děda se domyslí."

"Co víš?" zeptala se zaujatě. "Co sis domyslí?"

"Lesní Děda toho ví hodně."

"Mluv!"

"Panenka je jistě hladová," vycenil zuby. "Žíznivá. Unavená. Lesní Děda ji pozve do své chaloupky, dá ji najíst, napít, nechá ji odpočinout."

Ciri už dlouhou dobu ani nepomyslela na jídlo a odpočinek. Slova divného starce způsobila, že jí zakručelo v žaludku, útroby se sevřely a jazyk se přilepil na patro. Stařík si ji prohlížel zpod střechy slamáku.

"Lesní Děda," zaběblal, "má v chaloupce jídlo a pramenitou vodu. A seno pro kobyliku, pro zlou kobyliku, která chtěla chudáka Dědu kousnout. Hej, hej. V chaloupce si můžeme popovídat o místech a časech... Není to daleko, ó ne. Přijme panenka pozvání? Nepohrdne pohoštěním dědy nebožáčka?"

Ciri polkla slinu:

"Veď mne."

Lesní Děda se otočil a vykročil sotva viditelnou pěšinkou do houští. Odměřoval cestu různými rozmachy sukovice. Ciri jela za ním, skláněla se pod nízkými větvemi a krotila Kelpii, která se rozhodla staříka kousnout nebo mu alespoň sežrat slamák.

Navzdory staříkovu ujištění, bylo jeho obydlí dost daleko. Když dorazili na mýtinu, kde stála, slunce již stálo přímo nad jejich hlavami. Dědova chaloupka byla malebná chatrč na kůlech, mnohokrát opravovaná, zjevně tím, co měl její majitel právě po ruce. Stěny byly pobité kusy kůží, které vypadaly jako vepřové. Před dveřmi stála dřevěná konstrukce připomínající šibenici, stůl a špalek se zaťatou sekerou. Za chatou bylo ohrazené ohniště z kamení a jílu, na němž stály očouzené hrnce a pekáče.

"Domov Lesního Dědy," ukázal stařík hrdě sukovici. "Tady Děda bydlí. Tady spí. Tady si vaří jídlo. Když má co k jídlu."

Hej, hej. Těžko je opatřit si živobytí v pralese. Přijde panence k chuti jáhlová kaše?"

"Přijde," polkla Ciri další slinu. "Panence přijde k chuti cokoliv."

"S masem? Se sádlem? Se škvarky?"

"Mhm."

"Je vidět," ohodnotil ji stařík zkoumavým pohledem, "že poslední dobou neměla panenka na talíři často maso ani škvarky. Hubená je panenka, hubená. Kost a kůže. Hej, hej. Copak to je? Co je to tam vzadu?"

Ciri se ohlédl. Nechala se napálit nejstarším a nejprimitivnějším způsobem na světě.

Těžká sukovice ji zasáhla rovnou do spánku. Díky rychlému reflexu a zaklínačskému výcviku stačila ještě zvednout ruku a částečně zachytit ránu, která jí mohla rozbit hlavu jako vejce. Ale i tak padla na zem otřesená, ochromená a částečně omráčená.

Děda vycenil obrovská zubiska, přiskočil k ní a ještě jednou ji udeřil sukovici. Ciri si opět stačila ochránit hlavu zvednutými rukama, ale výsledek byl takový, že levačka ji bezvládně padla, patrně zlomená. Děda ji přeskočil, rozmáchl se z druhé strany a udeřil ji holí do břicha. Vykřikla a schoulila se do klubička. Vrhla se na ni jako jestřáb, obrátil ji tváří k zemi a přitiskl ji rukama a koleny. Ciri se vzejpjala, prohnula tělo dozadu a udeřila loktem. Dědek vztekle zařval a uhodil ji pěstí do zátylku tak silně, že padla obličejem do písku. Popadl ji za vlasy na krku a tlačil jí nos a ústa k zemi. Cítla, jak se duši. Stařec na ní klečel a nepřestával svírat její vlasy, strhl ji ze zad meč a odhodil jej stranou. Zašmátral rukou po jejím břiše a rozepnul jí kalhoty. Ciri vykřikla, do úst se jí dostal písek. Dědek ji přidusil a znehybnil, navijeje její vlasy na zaťatou pěst. Rázným trhnutím jí stáhl kalhoty.

"Hej, hej," beblal, hlasitě sípaje. "Dneska si Děda ulovil pěknou prdelku. Cheche, už dávno takovou neměl." Když Ciri pocítila dotyk jeho suchého pařátu, vykřikla a opět měla plná ústa písku a borového jehličí.

"Jenom ať panenka klidně leží," slyšela, jak nad ní slintá. "Lesní Děda už není žádný mladík... Ale bez obav, ještě si s panenkou zašuká. Hej, hej, a potom si Děda pošmákně. Dosyta se..."

Nedokončil větu, hekl a zařval. Ciri ucítila, že jeho stisk povolil, vytrhla se mu a vymrštila se jako pružina. A hned uviděla, co se stalo.

Kelpie se neslyšně přikradla zezadu, chňapla Lesního Dědu zuby za culík a doslova ho zvedla nad zem. Staroch ječel, řval, mrskal sebou a kopal nohama. Konečně se mu podařilo osvobodit, avšak zanechal klisně v zubech dlouhý pramen šedivých vlasů. Skočil po své sukovici, ale Ciri ji v poslední chvíli odkopla z jeho dosahu. Druhý kopanec mu chtěla uštvět, kam bylo třeba, ale kalhoty stažené ke kolenům omezovaly její pohyby. Vytáhla si je a zapnula, jenže čas, který tím ztratila, staroch pohotově využil. Několika skoky se dostal ke špalku, vyrval z něj sekeru, širokým máchnutím odehnal dorážející Kelpii, zvedl vražedný nástroj nad hlavu, zaryčel, vycenil zubiska a hnál se na Ciri.

"Děda panenku přefikne!" zaječel zběsile. "I kdyby ji měl nejdřív rozsekat na kusy. Dědovi je putna, jestli bude panenka celá nebo rozporcovaná!"

Soudila, že si s ním snadno poradí. Byl to konec konců starý člověk. Velice se mýlila. Aniž by ho viditelně omezovaly jeho obrovské láptě, skákal jako kuna a sekerou s prohnutým toporem se rozháněl se zručností zkušeného řezníka.

Když o ni nabroušené ostří párkrát takřka zavadilo, Ciri si uvědomila, že ji může zachránit pouze útek. Avšak zachránila ji náhoda. Neustále couvající, zavadila nohou o svůj meč. Pohotově jej zvedla. "Zahod' sekeru," vydechla, vytrhávající Vlaštovku z pochvy. "Hod' sekeru na zem, ty starý sviňáku, a možná ti daruji život."

Zarazil se. Odporně sípál a chrchlal a sliny mu stékaly do vousů. Sekeru však nepustil. Viděla, jak zatíná prsty na topůrku. Viděla v jeho očích vražednou zuřivost.

"Jak chceš," zatočila čepelí v syčícím mlýnku. "Zpříjemniš mi zbytek dne."

Chvilí na ni civěl, jako kdyby nerozuměl, potom zaskřípal zubisky, vyvalil oči, zařičel a vrhl se na ni. Ciri toho měla po krk. Uhnula mu bleskovým půlobratem a ťala přes jeho napřažené paže nad lokty. Dědkovi vypadla sekera na zem, ale nedbal toho. Nevšímaje si krve stříkající z přetátých žil, skočil po ní se zvednutými rukama a prsty zahnutými jako spáry šelmy. Uskočila a sekla ho přes krk. Spíše z útrpnosti než z nutnosti, s otevřenými tepnami na pažích by stejně vykrvácel v několika chvilích.

K neuvěření těžce se loučil se životem. Ačkoliv měl proseknuté obratle, svíjel se na zemi jako zašlápnutý červ. Ciri stanula nad ním. V zubech jí zaskřípal písek. Vyplivla jej na umírajícího starce. Sotva slina dopadla, umřel.

*

Konstrukce před chatrčí, která dívce připomínala šibenici, byla vybavena kladkou a železnými háky. Stůl i špalek byly lepkavé krví a tukem. Ošklivě to páchlo. Jako na jatkách.

V kuchyni našla Ciri kastrol s tou vychvalovanou jáhlovou kaší, hojně omaštěnou, plnou krájených hub a kousků, masa. Měla hrozný hlad, ale něco jí zabránilo pustit se do jídla. Upila pouze trochu vody ze džbánu a zakousla se do malého planého jablíčka. Za chatrčí objevila schůdky do podzemní špižirny, hlubokého a chladného. Na policích v ní byly uloženy kameninové hrnce s vyškvařeným sádlem, pod stropem viselo maso. Půlka staženého a vykuchaného trupu.

Klopýtajíc po schodech, vyrazila ze sklípku, jako by ji honili všichni pekelní démoni. Upadla do kopřiv, zvedla se, dovrávorala k chatě a oběma rukama se opřela o jeden z opěrných kůlů. Přestože měla prázdný žaludek, zvracela prudce a dlouho.

Vykuchaný trup ve sklípku patřil dítěti.

*

Zápach ji zavedl pod vysoké stromy na okraji lesa. Do jámy zpola zatopené spodní vodou vyhazoval Lesní Děda odpadky, vše co už nepotřeboval a co nebylo k jídlu. Hledíc na lebky, žebra a pánve válející se v bahně, si Ciri s úděsem uvědomila, že přežila pouze díky vilnosti strašného starce, když chtěl svou budoucí potravu nejprve znásilnit. Kdyby byl jeho hlad v té chvíli silnější než chlipné choutky, udeřil by ji zrádně sekerou, a ne sukovicí. Pověsil by ji za nohy na dřevěnou šibenici, vykuchal by jí vnitřnosti, stáhl ji z kůže, rozsekal na špalku a rozporcoval na stole...

Třebaže se potácela slabostí, hlava se jí točila a oteklá ruka příšerně bolela, odvěkla mrtvolu k jámě pod stromy a shodila ji do bahna mezi kosti obětí. Vrátila se, zavalila vstup do sklepa, kůly, na kterých stála chatrč obložila chrastím a ze čtyř stran je pečlivě podpálila.

Odjela, když se oheň náležitě rozhořel. Když cítila jeho žár, slyšela jeho hukot a když si byla jista, že náhodný déšť nezmaří zničení veškerých stop po tom krvavém místě.

*

S rukou to nebylo tak zlé, jak si v první chvíli myslela. Otekla a bolela, žádná kost však nebyla zlomená.

Nastal večer a na oblohu vyšel jen jeden měsíc. Nicméně Ciri se nechtělo přijmout tento svět za svůj. Ani v něm déle setrvávat.

*

"Dnes," prohlásila Nimue, "bude dobrá noc. Cítím to."

Condwiramurs si povzddechla.

Zapadající slunce jako vždy zbarvilo vody jezera zlatem a karminem. Seděly na balkóně, za zády měly gobelín s obrazem horského hradu a zrcadlo v ebenovém rámu.

Kolikátý je to večer, přemítala Condwidamurs, kolikátý večer už takhle sedíme? Do soumraku a ještě déle, do tmy? A bez výsledku.

Ochladilo se. Čarodějka a adeptka se choulily do kožešin.

"Často se mně zdává," vrátila se Condwiramurs k přerušenému vyprávění, "že jsem se ocitla v mrazivé pustině, kde není nic, pouze bělostný sníh a jiskřící led. Jen sníh a led. A ticho, takové ticho, že až zvoní v uších. Ticho smrti."

Nimue kývala hlavou, jako by dávala najevo, že ví, co to znamená. Ale neříkala nic.

"Najednou se mně zdá, že něco slyším," pokračovala adeptka. "Že cítím, jak se ledová plocha pod mými nohami zachvívá. Poklekám, odhrnuji sníh. Led je průhledný jako sklo, jako v některých horských plesech, kde je možno vidět kameny na dně skrze tlustou tabuli ledu. V mém snu to také vidím, třebaže je vrstva zmrzlé vody silná desítky a možná stovky sáhů. Vidím... A slyším... Lidské hlasy volající o pomoc. Tam dole, hluboko pod ledem... Je zamrzlý svět."

Nimue stále nic neříkala.

"Ovšemže vím," prohlásila adeptka, "jak se zrodil ten sen. Itlinino proroctví, proslulá Bílá Zima, Čas Mrazu, Čas Vlčí. Svět, jenž hyne pod sněhem a ledem, aby se podle předpovědi opětovně zrodil. Očištěný a lepší."

"Hluboce věřím," promluvila tiše Nimue, "že se svět obrodí. Ale ne, že bude lepší."

"Jakže?"

"Tys neslyšela?"

"Nepřeslechla jsem se? Nimue, Čas Mrazu byl předpovídan mnohokrát, za každé chladnější zimy lidé věřili, že už nadchází. Ale dnes už nevěří ani malé děti, že nějaká zima může zničit svět."

"Tak vidíš, děti nevěří, zato já ano."

"Máš pro to nějaké racionální důvody?" zeptala se s mírnou ironií Condwiramurs. "Nebo je to jen mystická víra v neomylnost elfských předpovědí?"

Nimue škubala prsty kožešinu, do které se halila.

"Naše Země," začala mentorským tónem, "má tvar koule a krouží kolem Slunce. Souhlasíš nebo patříš k některé z těch módních sekt, které dokazují pravý opak?"

"Ne, nepatřím. Uznávám heliocentrické učení a věřím, že Země je kulatá."

"Výborně. Pak tedy víš, že zemská osa je vychýlená a dráha Země okolo Slunce není kruhová, nýbrž elipsovitá?"

"Učila jsem se o tom. Ale nejsem astronomka, abych..."

"Nemusíš být astronomka, stačí logicky myslet. Jelikož Země obíhá po elipse, střídavě je Slunci blíže a dále. V nejvzdálenějším bodě orbity je nejchladnější. A díky nachýlení zemské osy dopadá na severní polokouli nejméně světla."

"Rozumím."

"Oba tyto faktory, elipsovité prodloužená orbita a stupeň nachýlení osy, podléhají změnám. Vědci předpokládají, že cyklickým. Pokud dojde současně k největším odchylkám od normálu, elipsa je maximálně protažená a osa maximálně vychýlená, nastanou extrémní klimatické podmínky. Vlivem vzdálenosti od Slunce a velkého sklonu zemské osy tak dostávají zejména polární oblasti velmi málo světla a tepla."

"Rozumím."

"Znamená to, že se protáhne období, kdy zůstává ležet sněhová pokrývka. Protože její bílá barva odráží velkou měrou sluneční paprsky, celková teplota ještě více poklesne. Sníh zůstává ležet tak dlouho, že na obrovských plochách neroztaje ani přes letní období anebo pouze na velmi krátkou dobu. Čím rozsáhlejší jsou zasněžené plochy, tím více slunečních paprsků se odráží..."

"Chápu."

"Sníh padá a padá a padá, je ho stále více, poněvadž s mořskými proudy putují z jihu masy teplého ovzduší. Vzdušná vlhkost se sráží nad studenými oblastmi a způsobuje další přívaly sněhu. Čím větší jsou rozdíly teplot v různých zemských šířkách, tím mohutnější jsou vodní, tedy i sněhové srážky. Čím větší srážky, tím mocnější vrstvy neroztávajícího bílého sněhu a nadále se zvětšující rozdíly teplot. Kruh se uzavírá..."

"Rozumím."

"Sněhová pokrývka je tak silná a těžká, že se vlastní vahou ve spodních vrstvách mění v led. V ledovec. Na který, jak už víme, padají další kvanta sněhu. Ledovec neustále roste, je stále mohutnější a pokrývá stále větší plochy. Bílé plochy..."

"Které odrážejí sluneční paprsky," kývla hlavou Condwiramurs. "Na Zemi je chladnější a chladnější a chladnější. Tak, jak to prorokovala Itlina. Ale může tímto způsobem dojít k záhoubě všeho živého? Opravdu nám hrozí, že severské ledovce se nezadržitelně budou valit pořád dále na jih, dokud nepokryjí celé kontinenty, nerozdrtí vše svou vahou a nezmrazí vše svým chladem? Jak rychle se šíří a narůstá ledový příkrov na pólech? O kolik coulů ročně?"

"Jak je ti bezpochyby známo," odpověděla Nimue, "jediný celoročně nezamrzající přístav v zálivu Praxedy je Pont Vanis. "Je mi známo."

"Obohatím tvé znalosti. Abys věděla, před sto lety měly všechny významnější přístavy v zálivu otevřenou vodu po celý rok. V kronikách je zaznamenáno, že ještě v minulém století rostly v Talgaru okurky a dýně a v Caingornu slunečnice a libeček. V současné době tam žádnou z těch plodin pěstovat nelze, protože vegetační období je příliš krátké a zima příliš tuhá. Slyšelas někdy o tom, že Kaedwen měl vlastní vinice? Nerodily sice víno prvotřídní jakosti, ze starých obchodních smluv totiž víme, že bylo velmi levné, ale i tak je místní básníci opěvovali. Dnes vinohrady nenajdeš ani v nejjihnějších oblastech Kaedwenu, neboť i tam je zimní mrazy spolehlivě zahubí. Nejenže nemohou dozrát hrozny, ale v zimních měsících réva prostě uhyne."

"Aha."

"Co bych ještě dodala?" zamyslela se Nimue. "Například Talgar zavalí sněhové závěje již v polovině listopadu. Na přelomu prosince a ledna nejsou sněhové přehánky nijak ojedinělým zjevem ani v povodí Alby, kde ještě před sto lety sníh nikdo neznal. Proč se na Birke slaví vítání jara, co myslíš?"

"Je přece jarní rovnodennost. Ale je pravda, že se tomu každé malé dítě diví, protože venku je ještě sníh a led. Přitom jsem četla, že v dávných časech na Birke už kvetly krokusy a narcisy."

"Ty dávné časy znamenají sto, nanejvýše sto dvacet let. Historicky to bylo nedávno, děvče. Itlina měla pravdu, její proroctví se naplňuje. Svět zahyne pod vrstvou ledu. Lidstvo zahyne vinou Ničitelky, která byla schopna otevřít cestu k záchraně. Jak víme z legendy, neučinila to."

"Z důvodů, které legenda nevysvětluje."

"To je pravda. Nicméně pravdou je i příchod Bílé Zimy. Naše kultura je odsouzena k zániku, zmizí pod přívaly sněhu a

ledu. Není však třeba panikařit, ještě nějaký čas to potrvá."

Slunce zašlo, z hladiny jezera zmizel oslepující lesk, zůstala zalita jen měkkým světlem podvečera. Nad věží Inis Vitre vyšel měsíc, lesklý jako půlka rozseknutého zlatáku.

"Jak dlouho?" zeptala se Condwiramurs. "Jak dlouho to, podle tebe, bude ještě trvat? Kolik času nám ještě zbývá?" "Hodně."

"Kolik, Nimue?"

"Asi tři tisíce let."

Někde na jezeře Král Rybář uhodil veslem o okraj pramice a hlasitě zaklel. Nimue zakroutila hlavou. Condwiramurs si oddechla:

"Trochu jsi mne uklidnila. Ale jen trochu."

*

Další místo patřilo k nejstrašnějšímu, která za svého putování navštívila. Byl to přístav. Nad zakotvenými plachetnicemi a galérami se tyčil les stěží. Některé lodě stály i u břehu pod rozvinutými plachtami, nehybně svěšenými v hustém vzduchu. Čpěl tady kouř. Prosakoval děravými střechami barabizen na svahu přístavního kanálu. Zaslechla odtamtud hlasitý křik a pláč dítěte.

Kelpie frkla, pohodila hlavou a polekaně zacouvala. Ciri se podívala dolů a spatřila potkany, mrtvé potkany. Leželi všude kolem, malá tělíčka ztuhlá ve smrtelných křečích.

Něco není v pořádku, uvědomila ji a pocítila, jak se jí zmocňuje strach. Musím odtud pryč. Co nejrychleji.

Pod ráhny s rozvěšenými rybářskými sítěmi seděl na zemi muž. Košili měl roztrženou na prsou, hlavu zvrácenou na rameni. Nevypadal na to, že by spal. O pár kroků dále ležel další. Ani se nepohnul, když Kelpiiny podkovy zazvonily na dlažbě bezprostředně u jeho hlavy. Ciri se sklonila, aby mohla projet pod hadry visícími na natažené šňůře. Trpce čpěly zažranou špinou.

Na dveřích jedné boudy spatřila kříž namalovaný vápnem nebo bílou barvou. Dítě neustále plakalo, v povzdálí někdo sténal, mnohem blíže někdo kašlal a chrchlal. Táhle vyl pes.

Ciri něco zasvědilo na ruce. Podívala se. Na hřbetě ruky spatřila drobné černé body. Vykřikla, roztrásla se odporem, začala prudce máchat rukama, zahánět a ořepávat ze sebe blechy. Splašená Kelpie se dala do běhu, dívka málem spadla. Stiskla koňské boky koleny a prsty obou rukou si vjela do vlasů, pročesávala je a čechrala. Strhla ze sebe kazajku a štitivě ji vytřepávala. Kelpie ji mezitím zanesla do jedné z úzkých uliček. Dívka vykřikla hrůzou.

Projížděla peklem, výjevem z nejhorsších snů. Mezi řadami brlohů označených bílými kříži. Přes hromady doutnajících hader. Kolem mrtvých, ležících jednotlivě i navršených jeden přes druhého. I kolem dosud živých, polonahých stínů s horečnatými očima a tvářemi propadlými bolestí. Plazili se v prachu a blátě, volali na ni v jazyce, jemuž nerozuměla, a vztahovali k ní vyzábělé paže pokryté mokvavými boláky.

Pryč odtud! Rychle uniknout!

Dokonce i v hluboké prázdnotě mezi ostrovy míst a časů měla Ciri ještě dlouho pocit, že si v nozdrách nese kouř a smrad toho světa.

*

Další skok ji opět přenesl do přístavu. Rovněž tady byla rejda, mola a kotvíci koggy, karaky, barkasy a skutý. Ale na tomto místě se nad stěží a ráhny a takeláží rozléhal křik racků a v povětří se vznášel obvyklý přístavní pach mokrého dřeva, dehtu, slané vody a ryb ve všech třech základních obměnách: čerstvé, zamřelé a smažené.

Na palubě nejbližší koggy se rozčileně překřikovali dva muži. Rozuměla, proč se hádají, šlo o ceny sledů. Opodál míjela tavernu, z jejíž otevřených dveří se rozléhal třesk korbelů, dupot těžkých bot, opilecký smích a zpěv. Někdo hulákal sprostou odrhovačku, jejíž refrén zněl:

Luned, v'art t'elaine arse

Aen a meath ail aen sparse!

Věděla, kam se dostala. Ještě než přečetla na přídi jedné galeasy, že její jméno je Evall Muire a domovský přístav Baccalá. Věděla, kde je.

V Nilfgaardu.

Utekla dříve, než na sebe upoutala něčí pozornost.

Než ale skočila do prázdnoty, poslední z blech, které na ni naskákaly na předchozím místě, jediná, která přežila cestu časem a prostorem v záhybu její blůzy, ji dlouhým bleším skokem opustila. Ještě téhož večera našla blecha nové útočiště ve vylínalém kožíšku starého potkaního samce s uchem ukousnutým u samé hlavy, veterána mnoha potkaních soubojů. Ještě téhož večera se blecha a potkan nalodili. A již následujícího jitra vypluli. Na starém, nesmírně zanedbaném a špinavém hůlku.

Hulk se jmenoval Catriona. Jeho jméno se mělo zapsat do dějin. Ale kdo to mohl tehdy tušit?

*

Stěží tomu mohla uvěřit, ale byla to pravda: další místo ji přivítalo skutečnou selankou. Na břehu líně plynoucí řeky,

přes níž se klenul kamenný oblouk mostu, stál mezi ovocnými stromy zájezdni hostinec s deskovou střechou a porostlý psím vínem. Nade dveřmi se houpal vývěsní štít s velkými zlatými písmeny, která Ciri neznala a neuměla přečíst. Protože však byl nad nápisem na štítě též celkem zdařile vyobrazen černý kocour, dívka usoudila, že stojí před krčmou "U černého kocoura".

Když ucítila vůni jídla, málem upadla do mdlob. Dlouho se nerozmýšlela, upravila meč na zádech a vstoupila dovnitř. V šenků bylo prázdné, pouze u jednoho stolu seděla trojice mužů, na první pohled venkovanů. Ani se na ni nepodívali. Ciri se ze zvyku posadila do kouta, aby si kryla záda. Přišla k ní hostinská, kyprá žena středního věku v čistě bílé zástěře a ušatém čepci, a na něco se zeptala. Její řeč zněla trochu skřípavě, a přesto melodicky. Ciri si ukázala prstem do otevřených úst, poplácala se po břiše, potom si uškubla jeden stříbrný knoflík z blůzy a položila jej na stůl. Když viděla krčmářčin překvapený pohled, chystala se utrhout druhý knoflík, avšak žena ji zadržela gestem a sykavým, leč vlídným slůvkem.

Stříbrný knoflík měl cenuisky husté zeleninové polévky, talíře s hrachem a slaninou, krajíce chleba a džbánku ředěného vína. Po první lžici si Ciri pomyslela, že se snad rozplácne. Měla co dělat, aby se ovládla. Jedla pomalu jako snad nikdy v životě. Kochala se jídlem, pitím, klidem, mírem.

Krčmářka opět přistoupila k jejímu stolu, tázavě zaskřípala a přiložila sepnuté ruce k líci. Chtěla vědět, zda cizinka zůstane na noc.

"Nevím," odvětila Ciri. "Možná. Na každý pád děkuji za pozvání."

Zena se usmála a odešla do kuchyně.

Ciri si povolila opasek a pohodlně se opřela o stěnu. Uvažovala, co dále. Toto místo, na rozdíl od několika předešlých, bylo příjemné a svádělo k delšímu pobytu. Zkušenosti ji však naučily, že přehnaná důvěřivost může být nebezpečná a ztráta ostražitosti zhoubná.

Neznámo odkud se u ní zjevil černý kocour, na chlup stejný jako ten na vývěsním štítě. Prohnul hřbet a otlé se jí o lýtko. Pohladila ho a kocour se hlavou vlísal do její dlaně, pak se usadil vedle ní a začal si olizovat kožíšek. Ciri přihlížela.

Vidí ohniště, u něhož v kruhu podezřele vyhlížejících otrhanců sedí Jarre. Všichni se krmí něčím, co vypadá jako kusy dřevěného uhlí.

"Jarre?"

"Je to třeba," říká do plamenů zahleděný jinoch. "Četl jsem o tom v Pelligramově Historii válek. Je to třeba."

"Co je třeba? Jíst uhlí?"

"Nemohu jinak. Matka Vlast volá. A částečně z osobních důvodů."

"Ciri, nespí v sedle," říká Yennefer. "Dojíždíme na místo."

Přijíždějí do města, kde na dveřích a vratech domů vidí bílou barvou nebo vápnem namalované kříže. Vjíždějí do hustého, dusivého a smrdutého kouře z hranic, na kterých se pálí mrtví. Yennefer si toho nevšímá.

"Musím se zkrášlit."

Před jejím obličejem, nad ušima koně visí zrcátko. Ve vzduchu tančí hřeben a češe její havraní kadeře. Yennefer užívá pouze kouzla, neužívá rukou, protože...

Její ruce jsou pokryty jediným strupem sražené krve.

"Maminko! Co ti to udělali?"

"Vstaň, děvče," říká Coen. "Nepoddávej se bolesti. Vstaň a znovu na hřeben. Jinak získáš fóbii. Chceš se do smrti trást strachy?"

Jeho žlutozelené oči svítí. Když zívne, jeho špičaté zuby bělostně blýskají. To přece není Coen. Je to kocour, černý kocour...

Pochoduje míle dlouhý zástup vojska, nad ním se rytmičky pohupuje les pík. Mašíruje v něm Jarre, na hlavě má kapalín, na rameni piku, tak dlouhou, že ji musí svírat křečovitě oběma rukama, aby se nepřevážila. Duní bubny, burácí vojenská píseň. Nad zástupem krákorají vrány. Bezpočetná hejna vran...

Břeh jezera, pole rákosí. Na jezeře ostrov, na ostrově věž se zubatým cimbuřím. Nad věží, na tmavnoucím večerním nebi svítí měsíc, leskne se jako půlka přeseknutého zlatáku. Na balkóně sedí v křeslech dvě ženy zahalené v kožešinách.

Muž na rybářské pramici...

Gobelín a zrcadlo.

Ciri trhnutím zvedne hlavu. Za stolem naproti ní sedí Eredin Bréacc Glass.

"Muselo ti dojít," promlouvá a cení v úsměvu svůj rovný chrup, "že jen oddaluješ nevyhnutelné. Patříš nám. Dostaneme tě."

"Nikdy."

"Vrátíš se k nám. Navštívíš ještě pár časů a míst, ale dříve či později se dostaneš na Spirálu. A na Spirále budeš naše. Do svého světa a času se nikdy nevrátíš. Konec konců je už stejně pozdě, nemáš se za kým vracet. Lidé, které jsi znala, dávno zemřeli, jejich hroby zarostly trávou a jejich jména byla zapomenuta. Tvoje také..."

"Lžeš! Nevěřím ti!"

"Tvoje víra je tvoje věc. Ale věz, že už záhy zabloudíš na Spirálu. A tam budu čekat já. Přiznej si, že ve skrytu duše po tom toužíš, me elaine lunedì."

"Mluvíš z cesty."

"My, Aen Elle, takové věci cítíme. Bylas mnou okouzlena, toužilas po mně a bála ses své touhy. Chtělaš mne a stále mne chceš, Zireael. Moje dlaně, jejich doteky..."

Vyskočila rovnýma nohama, převrátila pohár, našťěstí už prázdný, a popadla meč. Okamžitě se uklidnila. Byla v hostinci "U černého kocoura". Musela usnout, zdřímnout si u stolu. Ruka, která se dotkla jejich vlasů, patřila boubelatě

krčmářce. Ciri si nikdy nenechala líbit takové důvěrnosti, avšak žena překypovala takovou dobrosrdečností a přívětivostí, že jí nebylo možno oplácet hrubostí a vzdorem. Nechala se tedy hladit po hlavě a naslouchala její melodické, skřípavé mluvě. Byla unavena.

"Musím jet," řekla nakonec.

Žena se usmála a zpěvně zaskřípala. Jak je to možné, pomyslela si Ciri, že ve všech světech, místech a časech, ve všech jazycích a nářečích zní to jedno slovo vždy srozumitelně a podobně? Vždy stejně?

"Ano. Musím k mamince. Moje maminka na mne čeká."

Dobrosrdečná krčmářka ji doprovodila na dvorek. Než se Ciri vyhoupla do sedla, ještě ji objala, přivinula ji k objemnému poprsí. "Na shledanou. Děkuji za pohoštění. Běž, Kelpie."

Vjela na most nad línou řekou. Když podkovy zazvonily na otesaných kamenech, ohlédla se. Žena pořád stála před krčmou.

Soustředění, pěsti na spáncích. V uších šum jako z nitra mořské ulity. Záblesk. Měkká černá nicota.

"Bonne chance, ma fille!" zavolala na rozloučenou Therese Lapin, majitelka hospůdky „Au chat noir" v Pontsur-Yonne na silnici z Melunu do Auxerre. "Šťastnou cestu!"

*

Soustředění, pěsti na spáncích. V uších šum jako z nitra mořské ulity. Záblesk. Měkká černá nicota.

Místo. Jezero. Ostrov. Věž. Měsíc jako polovina přeseknutého zlatáku klade na hladinu pruh světla. V pruhu pluje loďka a na ní muž s udicí.

A na balkóně věže... Dvě ženy?

*

Condwiramurs se neovládla, vykřikla úžasem a vzápětí si zakryla ústa dlaněmi. Král Rybář se šplouchnutím upustil kotvu, chraptivě zaklel a zůstal stát v lodi jako socha. Nimue se ani nezachvěla.

Pruhem měsíčního světla přetáá hladina jezera se zčeřila jako při náhlém závanu větru. Houstnoucí tma pukla jako rozbitá vitráž. Z pukliny se vynořil vraný kůň s jezdcem na hřbetě.

Nimue vztáhla ruce a zvolala zakletí. Gobelin na stojanu v místnosti vzplál různobarevnými světélky. Odrazily se v oválu zrcadla, zatančily po stěnách jako barevné včelky a vypluly z místnosti jako duha, jako světelná stuha, která rozzářila jezero jako první paprsky rozbřesku.

Vraná klisna se postavila na zadní a zařehkala. Nimue rozpažila ruce a vyslovila formuli. Condwiramurs, vidíc, jak se v povětří tvoří a roste magický obrazec, připojila se ke své učitelce. Obrazec se rychle zaostřil, proměnil se v portál, kouzelnou bránu, za níž bylo vidět...

Náhorní plošinu plnou lodních vraků. Ponurý hrad na skalním útesu nad černým zrcadlem horského plesa...

"Tudy!" vykřikla pronikavě Nimue. "Toto je cesta, kterou musíš projít, Ciri, dcero Pavetty! Projdi portálem a vydej se vstříc své Sudbě! Nechť se uzavře kruh času! Nechť se Uroboros zakousne do svého ocasu! Nesmíš déle bloudit! Pospěš na pomoc svým blízkým! Toto je správná cesta, zaklínačko!"

Klisna opět zařehkala a zahrabala kopyty v povětří. Dívka v sedle otáčela hlavou, dívajíc se střídavě na ně a na obraz vyvolaný gobelínem a zrcadlem. Odhodila vlasy z tváře, na níž Condwiramurs spatřila jizvu.

"Věř mi, Ciri!" křičela Nimue. "Vždyť mne znáš! Už jsme se kdysi viděly!"

"Vzpomínám si," zaslechly odpověď. "Věřím. Děkuji."

Sledovaly, jak pobídnutá klisna vstupuje lehkým, tanečním krokem do záře teleportu. Než se obraz zakalil a rozplynul, popelavá dívka se otočila v sedle a zamávala jím rukou.

Potom všechno zmizelo. Hladina jezera se uklidnila, pruh měsíčního světla se opět vyrovnal. Bylo tak ticho, až se jim zdálo, že slyší hlasitý dech Krále Rybáře.

Zadržujíc slzy deroucí se jí do očí, Condwiramurs silně objala Nimue. Cítila, jak se malá čarodějka chvěje. Setrvaly tak nějaký čas, beze slova. Potom se obě zahleděly na místo, kde zmizela Brána světů.

"Šťastnou cestu, zaklínačko!" vykřikly jednohlasně. "Ať se ti daří na stezce!"

Opodál bitevního pole, místa onoho krutého střetu, v němž se takřka veškerá zbrojná moc Severu utkala s nezměrnými silami nilfgaardského nájezdníka, ležely dvě rybářské visky: Staré Zadky a Brenna. Poněvadž ale v té době byla Brenna v důsledku vojenských operací do základů vypálena, došlo tedy k "bitvě u Starých Zadků". To, že se nyní o stejné události hovoří a píše jako o "bitvě u Brenny" má dva důvody: Primo - obnovená Brenna je dnes výstavná a prosperující obec, kdežto Staré Zadky již před časem jejich obyvatelé opustili a osada zpustla a zarostla kopřivami, lopuchy a pýrem. Secundo - původní název se v kontextu onoho velkolepého a zároveň tragického zápasu jevil jako krajně nevhodný, jako kdyby nestačilo, že zhruba třicet tisíc nešťastníků položilo své životy u Zadků, ale navíc musely být ještě Staré.

A tak se v historickém i ve vojenském písemnictví ujalo výlučně označení "bitva u Brenny" - jakož u nás, tak i v pramenech nilfgaardských, kterých je nota bene podstatně více nežli našich.

Ctihodný Jarre z Ellanderu Starší:

Annales seu Cronicae Inclitt Regni Temeriae

KAPITOLA OSMÁ

"Kadete Fitz-Oesterlene, hodnotím vás nedostatečnou. Posadte se. Chtěl bych pana kadeta upozornit, že neznalost významných a slavných událostí z historie rodné země kompromituje každého dobrého občana a patriota, avšak u budoucího důstojníka je prostě neomluvitelná. A ještě jednu připomínku, pane kadete. Za celých dvacet let mého působení na této škole si nevzpomínám ani na jediný semestrální examen, při němž by nepadla otázka týkající se bitvy u Brenny. Vaše ignorance tedy prakticky eliminuje vaši šanci na vojenskou kariéru. Při svém původu nejste pochopitelně nucen stát se za každou cenu důstojníkem, s baronským titulem můžete najít možná i lepší uplatnění v politice či diplomacii. Což vám ze srdce přeji, kadete Fitz-Oesterlene. My ostatní se vraťme k bitvě u Brenny, pánové. Kadet Puttkammer!"

"Zde!"

"Prosím k mapě a pokračujte. Od místa, kde pana barona opustily vědomosti."

"Provedu! Jakmile se polní maršál Menno Coehoorn z hlášení rozvědky dověděl, že Nordlingové táhnou na pomoc obležené tvrzi Mayenně, rozhodl se provést přeformování své armády a její přesun na západ. Měl v plánu zastoupit nepřátelskému vojsku cestu a přinutit je k rozhodujícímu střetnutí. Proto rozdělil armádní sbor 'Střed', menší část zanechal u Mayenny a se zbytkem sil zahájil rychlý přesun..."

"Kadete Puttkammere, jste spisovatel historické beletrie anebo budoucí armádní velitel? Co je to za označení: zbytek sil? Uveďte podrobný ordre de bataille jednotek maršála Coehoorna. A použijte, snažně vás prosím, vojenskou terminologii."

"Provedu, pane veliteli. Polní maršál Coehoorn měl v té době dvě armády: Čtvrtou jízdní generálmajora Marcuse Braibanta, patrona naší školy..."

"Velmi správně, kadete Puttkammere."

"Vlezdoprdelista," zasyčel ze své lavice kadet Fitz-Oesterlen.

"...a Třetí armádu generálporučíka Rhetze de Mellis-Stoke. Čtvrtou jízdní v síle dvaceti tisíc mužů tvořily následující jednotky: divize 'Venendal', 'Magne' a 'Frundsberg', II. vicovarská brigáda, VII. daerlanská brigáda a brigády 'Nausicaa' a 'Vrihedd'. Třetí armádu tvořily divize 'Alba', 'Deithwen' a... hmm, divize..."

*

"Divize 'Ard Feainn'," konstatovala Julia Abatemarco. "Pokud tví muži něco nepopletli. Opravdu měli na korouhvi stříbrné slunce?"

"Měli, plukovníku," potvrdil bez váhání velitel zvědů.

"Takže 'Ard Feainn'," zamyslela se Sladká Kočička. "To je zajímavé. Znamená to, že ve třech pochodových kolonách, které jste pozorovali, proti nám táhne nejen celá Čtvrtá jízdní, ale i valná část Třetí. Nemohu tomu uvěřit, musím to vidět na vlastní oči. Rytmistře, během mé nepřítomnosti přebíráš velení. Rozkazují vyslat ihned spojku k plukovníku Pangrattovi..."

"Plukovníku Abatemarco, je rozumné, abys osobně..."

"To je rozkaz!"

"Provedu!"

"Je to hazard, plukovníku!" překřičel dusot kopyt velitel zvědů. "Můžeme narazit na elfský průzkumný oddíl."

"Nesýčkůj! Veď mě!"

Cvalem se přehnali údolím, korytem potoka, pak odbočili do lesa. Museli v něm zpomalit, protože jízdu ztěžoval hustý podrost. Kromě toho jim skutečně hrozilo, že se střetnou s některou z průzkumných jednotek, které Nilfgaardané bezpochyby vyslali. Kondotiři se sice k nepříteli nepřibližovali čelně, nýbrž po křídle, ovšem i to musel mít nepřítel nějakým způsobem chráněno. Akce byla tedy značně riskantní, avšak o Sladké Kočičce bylo známo, že takové eskapády přímo zbožňuje. A v celé Svobodné kompanii by se nenašel jediný voják, který by za ní nešel - třeba do nehlubšího pekla.

"Tady je to," ukázal zvěd. "Ta věž."

Julia Abatemarco udiveně zakroutila hlavou. Stavba byla stará, pobořená, korunovaná trámy zborceného krovu a plná dřev, na které profukující vítr hrál jako na fujaru. Nikdo neměl tušení, kdo a proč postavil na tomto odlehlém místě věž. Ale očividně to bylo velmi dávno.

"Doufám, že se pod námi nerozsype?"

"Určitě ne, plukovníku."

Kondotiři ve Svobodné kompanii nepoužívali při titulování žádné "pány" ani "paní" - výlučně hodnosti.

Julia vyběhla svižně na věž, doslova nahoru vylétla. Velitel zvědů se k ní připojil až po nějaké chvíli, funěl přitom jako býk kryjící krávu. Sladká Kočička se opírala o nachýlené cimbuří a sledovala obzor dalekohledem. Vystrkovala přitom špičku jazyka mezi zuby a zároveň vystrkovala i kulatý zadeček. Velitel zvědů při tom pohledu pocítil mírné vzrušení. Ovšem ve vlastním zájmu se urychleně ovládl.

"Na mou duši, 'Ard Feainn'," olízla si rty Julia Abatemarco. "Vidím též daerlanské jezdce a elfy z brigády 'Vrihedd', naše staré známé od Mariboru a Mayenny. Hele, slavné Umrlčí lebky z brigády 'Nausicaa'. Tamhlety praporce s plameny patří obrněné divizi 'Deithwen' a bílá korouhev s černým alerionem divizi 'Alba'."

"Rozeznáváš je," zamručel uznale velitel zvědů, "opravdu jako staré známé. Vyznáš se."

"Absolvovala jsem vojenskou akademii," odušila Sladká Kočička nedbale, jako kdyby o nic nešlo. "Mám oficiální patent. Nu, viděla jsem, co jsem chtěla vidět. Vracíme se k banderii."

"Táhne na nás celá Čtvrtá jízdní a většina Třetí," oznámila Julia Abatemarco. "Viděla jsem pouhý předvoj, ale za ním se zvedají ohromná mračna prachu. Dle mého odhadu postupuje ve třech kolonách nejméně čtyřicet tisíc jezdců. Možná více. Možná..."

"Možná Coehoorn rozdělil svůj armádní sbor," dokončil Adam "Adieu" Pangratt, volený vrchní velitel Svobodné kompanie. "Sebral pouze jízdu, žádnou pěchotu, aby postupoval co nejrychleji. Víš, Julie, kdybych já byl na místě konetabla Natalise anebo krále Foltesta..."

"Vím," blýskla očima Sladká Kočička. "Vím dobře, co bys udělal. Vyprovokoval bys je, co?"

"To se rozumí."

"Natalis je mazaný lišák. Třeba zítra..."

"Třeba," dokončil opět Adieu. "Hádám, že uvažuje podobně jako já. Pojed' za mnou, Julie, chci ti něco ukázat."

Urazili několik stadií, dostali se kus před čelo armády. Slunce se již dotýkalo hor na západě a do údolí padaly dlouhé stíny. Nicméně světla bylo stále dost, aby Sladká Kočička ihned postřehla, co ji chtěl Pangratt ukázat.

"Tady," potvrdil její myšlenku Adieu. "Kdybych byl vrchním velitelem našich sil, tady bych ráno přijal bitvu."

"Dobrý terén," uznala Julia Abatemarco. "Pevný, rovný, holý... Dá se tu dobře sešikovat. Od svahů k tamtěm loužím to bude tak tři míle. A tohle návrší je ideální velitelské stanoviště."

"Máš pravdu. Podívej se, rovnou uprostřed doliny se blýská další jezírko anebo rybník, takticky se dá využít stejně jako říčka, která je sice mělká, ale má bažinaté břehy... Jak se vůbec ta říčka jmenuje, Julie? Včera jsme ji nahore proti proudu přebrodili."

"Nevzpomínám si. Chochla nebo tak nějak."

*

"Kdo je obeznámen s tamním okolím, snadno si může celou situaci představit, naopak ten, kdo je odkázán pouze na mapy, nechť si najde osadu Brenna. K tomuto místu sahala postavení královských vojsk. Po pravdě tam však v době bitvy žádná osada nebyla, poněvadž o rok dříve ji vypálila elfská komanda Veverek. Právě tam, na levém křídle, zaujal postavení redanský kontingent, jemuž velel hrabě de Ruyter. Měl osm tisíc mužů pěchoty a jízdy.

Střed našich linií se nacházel pod návrším, které bylo později nazváno Šibeniční vrch. Na tomto vyvýšeném místě stanul král Foltest s konetablem Janem Natalisem, aby měli dokonalý přehled po bitevním poli. Pod nimi se seskupily hlavní síly našich vojsk: dvanáct tisíc temerských a redanských pěšáků zformovaných do čtyř čtvercových útvarů, po jejichž stranách se sešikovalo deset korouhví těžké kavalerie. V záloze stály tři tisíce wyzimských a mariborských pěšáků pod velením vojvody Bronibora.

Od jižního břehu jezírka, kterému okolní obyvatelé říkali Zlaté, byly až k meandrům říčky Chotly rozestaveny jednotky tvořící naše pravé křídlo: dobrovolnický regiment mahakamských trpaslíků, znamenitá Svobodná kompanie a osm eskadron lehké kavalerie. Pěchotě velel na tomto úseku fronty trpaslík Barclay Els, jízdě kondotiér Adam Pangratt. Ve vzdálenosti necelých dvou mil naproti královskému vojsku sešikoval na holém poli pod lesem svou armádu polní maršál Menno Coehoorn. Jeho zbrojný lid stál jako železná hradba, pluk za plukem, rota za rotou, švadrona za švadronou, konce nešlo dohlédnout. A podle ruchu v lese bylo možno odhadnout, že jeho postavení jsou nejen široká, nýbrž i hluboká. Měl vojska čtyřicet a šest tisíc mužů, tou dobou však o tom našťestí málokdo věděl, neboť odhodlání nejednoho z našich vojáků by mohlo zakolísat při pohledu na nesmírnou nilfgaardskou moc. Leč i těm nejsmělejší se srdce pod zbrojí rychleji rozbušila, poněvadž bylo zřejmé, jak těžká a krvavá bitva zde vbrzku začne a že mnoho z těch, kdož tady seřazeni stojí, se západu slunce nedočká.

Jarre si postrčil brýle, které mu klouzaly po nose, přečetl právě dopsaný odstavec a v zamyšlení se poškrábal na pleši. Pak sáhl po hubce, vyždímal ji v prstech a vymazal poslední větu.

V koruně lípy bzučely včely, opodál v zahradě výskaly děti. O starcovu nohu se zastavil zakutálený míček. Než se pro něj stačil shýbnout, některé z jeho vnoučat se přihnalo jako vlče a v běhu míč odkoplo. Stůl se zakymácel. Jarre pravačkou zachytil kalamář, aby se nepřevrhl, a pahýlem levé ruky přidržel rozložené listy papíru. Včely, žluté a těžké pylem z lipových květů, hlasitě bzučely nad jeho hlavou. Kronikář pokračoval ve psaní:

Toho jitra bylo zataženo, nicméně postupem dne se slunce začalo prodírat skrze oblačnost. Stouplo již dostatečně vysoko, leč celé ty hodiny mýjely v nečinnosti. Zvedl se vítr, praporce a korouhve se zatřepaly jako hejna ptáků zvedajících se k odletu. Než Nilfgaard stál, stál na místě, až se všichni podívovali začali, co zdržuje maršála Coehoorna, aby rozkaz k útoku vydal...

*

"Kdy?" zvedl Menno Coehoorn zrak od map a přešel jím po svých velitelích. "Chcete vědět, kdy vydám rozkaz k útoku?"

Nikdo se neozval. Maršál sledoval své důstojníky. Nejvíce napjatí a neklidní se kupodivu jevíli ti, kteří měli prozatím zůstat v záloze: Elan Trahe ze Sedmé daerlanské a Kees van Lo z brigády "Nausicaa". Nadmíru rozrušen se zdál rovněž maršálův adjutant Ouder de Wyngalt, jenž se k bitevní linii neměl ani přiblížit.

Zato ti, kdož měli osobně velet bojovým akcím, se tvářili klidně, ba dokonce znuděně. Marcus Braibant zíval, Rhett de Mellis-Stoke se dloubal malíčkem v uchu, plukovník Ramon Tyrconnel, mladý velitel divize "Ard Feainn", si tiše hvízdal a nepřítomně bloudil očima po vzdáleném horizontu. Další z nadějných mladých důstojníků, plukovník Liam aep Muir Moss z divize "Deithwen" si listoval v kapesním svazku svých oblíbených veršů. Velitel jízdních kopiníků z divize "Alba" Tibor Eggebracht se rukojetí jezdeckého bičiku drbal za límcem jako nějaký kočí. "Útok zahájíme," prohlásil Coehoorn, "jakmile se vrátí průzkumné hlídky. Znepokojují mě ty kopce na severu. Než udeříme, pánové, musím vědět, co anebo kdo se za nimi skrývá."

*

Lamarr Flaut se příšerně bál. Strach mu svíral útroby, zdálo se mu, že jeho střevy klouže tučet úhořů pokrytých slizem a urputně hledajících cestu, jak se dostat na svobodu. Před hodinou dostala hlídka rozkazy a vypravila se na průzkum. Flaut v duchu počítal s tím, že jeho tíseň zažene ranní chlad a obavy potlačí výcvik, rutina, zaběhnutý rituál vojenské služby. Jeho očekávání se nesplnilo ani po hodině a po pěti mílích. Naopak, cítil, že je daleko, zoufale daleko od svých, hluboko, nebezpečně hluboko na území nepřítele, blízko, smrtelně blízko neznámého ohrožení. Jeho strach hlodal stále důtklivěji.

Patrola se zastavila na stráni pod jedlovým lesem. Jezdci se obezřetně drželi v porostu vysokých jalovců. Před jejich zraky se rozléhala široká planina. Na trávě ležel příkrov jitřní mlhy.

"Nikdo," shledal Flaut. "Ani živá duše. Vraťme se. Zajeli jsme moc daleko."

Strážmistr na něho úkosem pohlédl. Daleko? Vždyť ujeli ledva pár mil. A vlekli se jako chromé želvy.

"Měli bychom," navrhl, "vyjet ještě na ten kopec naproti, pane poručíku. Budeme mít lepší rozhled. A hlavně do obou dolin. Odtud nevidíme, jestli někdo táhne druhým údolím. Tak jak? Je to jenom pár stadií, pane."

Pár stadií, pomyslel si Flaut. Přes otevřenou pláň, zdaleka viditelní. Slizcí úhoři se zběsile svíjeli v jeho střevech a hledali z nich východ. Flaut pocítil, že přinejmenším jeden z nich je na správné cestě.

Co to bylo za zvuk? Zafrkání koně? Zaskřípění postroje? Co se to pohnulo na písčitém svahu pod nízkými borovicemi? Silueta jezdce?

Neobklíčují nás?

V táboře se vyprávělo, že před pár dní si kondotíři ze Svobodné kompanie počkali v záloze na průzkumníky z brigády "Vrihedd" a jednoho elfa zajali živého. Vykastrovali ho, vytrhli mu jazyk, uřezali všechny prsty u rukou... Posmívali se mu, že teď už žádným způsobem nepotěší svoji elfskou běhnu. A nakonec mu vyloupili oči. Prý ze soucitu, aby se nemusel dívat, jak si s ní bude užívat někdo jiný.

"Nu, pane?" otázal se strážmistr. "Vyjedeme na kopec?"

Lamarr Flaut spolkl slinu.

"Ne," rozhodl. "Nebudeme se zdržovat. Zjistili jsme, že na této straně nepřítel není. Velení čeká na naši zprávu. Vracíme se!"

*

Menno Coehoorn vyslechl hlášení.

"K jednotkám!" zavelel. "Pane Braibante, pane de Mellis-Stoke. Zahajte útok!"

"Ať žije císař!" zvolali Tyrconnel a Eggebracht. Menno na ně úkosem pohlédl.

"K jednotkám," zopakoval. "Necht' Veliké Slunce zazáří na vaše hrdinství."

*

Půlčik Milo Vanderbeck, polní chirurg známý spíše pod přezdívkou Rusty, zhluboka nasál nozdrami důvěrně známou směsici pachů jódu, čpavku, alkoholu a magických elixírů, která se vznášela pod plachtou stanu. Chtěl se tou vůní nasytit nyní, dokud byla ještě zdravá, čistá, klinicky sterilní. Věděl, že dlouho taková nezůstane.

Zadíval se na operační stůl, dosud bílý jako padlý sníh, na své instrumentarium - řádku nástrojů budících respekt i důvěru důstojností chladné oceli, čistotou kovového lesku, systematickostí a estetikou uložení.

Okolo instrumentáře se činil Rustyho personál - tři ženy. Houby, opravil se v duchu chirurg, jedna žena a dvě holky. Jedna stará, i když pohledná a mladě vyhlížející baba, a dvě děcka.

Čarodějka a léčitelka se jmenovala Marti Sodergren. Rusty ji znal, už s ní nejednou pracoval. Věděl o ní, že je na chlapy a má trochu sklony k hysterii, ale nevadilo mu to, hlavně, že působila její magie. První z mladých dobrovolnic byla kněžka ze svatyně Melitelé z Ellanderu, druhá studentka medicíny z Oxenfurtu - Iola a Shani.

Iola, kněžka či zatím vlastně adeptka. Dívka všedního, nenápadného zjevu s širokými dlaněmi a hrubými prsty venkovanky. Svatyně se postarala, aby ty ruce nezničila špinavá a těžká dřina na poli, jejich původ však zamaskovat nemohla.

Ne, pomyslel si Rusty, o ni se v zásadě nebojím. Ty její nevzhledné ruce jsou pevné, jisté, hodné důvěry. Kromě toho děvčata z klášterů selhávají velmi zřídka. Ani ve chvílích nejhlubšího zoufalství se nevzdávají, ale hledají oporu v náboženství, ve své víře. Je to zvláštní, ale jim to pomáhá.

Zahleděl se na rusovlasou Shani, která právě navlékala chirurgické nitě do oček jehel. Shani, dítě z nuzné čtvrti, které se dostalo na universitu díky své neskonale touze po vědění a nepředstavitelné obětavosti chudých rodičů. Rozpustilá žačka, vagantka. Co umí? Navlékat jehly? Utahovat škrtilá? Držet háky? Otázkou zůstává, kdy zrzavá studentka omdlí,

pustí háky a padne nosem do otevřeného břicha operovaného pacienta?

Lidé tak málo vydrží, pomyslel si. Žádal jsem, aby mi dali elfku anebo někoho z mé vlastní rasy. Ale to ne. Nevěří nám. Mně konec konců také ne. Jsem půlík. Cizák. Nečlověk.

"Shani!"

"Ano, pane Vanderbecku?"

"Rusty. Tedy pro tebe jsem pan Rusty. Co je to, Shani? K čemu to slouží?"

"Zkoušíš mě, pane Rusty?"

"Odpověz mi, děvče."

"Toto je raspator. Slouží ke stahování okostice při amputacích. Aby okostice nepraskala pod zuby pilky a řez byl hladký a čistý. Spokojen? Správná odpověď?"

"Klid, děvče, klid."

Pročisl si prsty kučeravé vlasy. Zvláštní, napadlo ho, jsme tady čtyři medikové a všichni zrzaví. Je to náhoda, osud či co?

"Pojďte, prosím, ven, děvčata," kývl na své pomocnice. "Před stan."

Poslechly. Každá z nich se přitom nenápadně zaštitila. Každá jinak, každá svým způsobem.

Před stanem zevlovala parta sanitářů kochajících se posledními chvílemi sladkého nicnedělání. Rusty si ostře změřil jednoho lapiducha po druhém a ke každému přičichl, zdali už náhodou není pod parou. Kovář, svalnatý chlap, si na svém stole přerovnával náradí, které mělo sloužit k vyprošťování raněných ze zprohýbaných brnění, pancířů a přilbic.

"Tam," začal Rusty bez úvodu a ukázal na bitevní pole, "zanedlouho začnou jatka. Hned nato se k nám dostanou první ranění. Všichni víte, co máte dělat, kde je vaše místo a jaké máte úkoly. Jestliže se podle toho budete chovat, nemůžete nic pokazit. Rozumíme si?"

Děvčata vyslechla jeho řeč bez připomínek.

"Tam," ukázal Rusty stejným směrem jako předtím, "se zanedlouho začne všemožnými způsoby vzájemně zabíjet a mrzačit sto tisíc lidí. V tomto a dalších dvou lazaretech je nás tady všeho všudy dvanáct zdravotníků. Za nic na světě nestihneme pomoci všem potřebným. Dokonce ani zlomku potřebných. A abych řekl pravdu, nikdo to od nás ani nečeká.

Ale budeme léčit. Protože je to, omlouvám se za banalitu, naše poslání. Banálně pomáhat těm, kteří nás potřebují."

Jeho posluchačky nadále mlčely. Rusty pokrčil rameny.

"Nemůžeme toho pro ně učinit o moc více než je v našich silách," dodal vřeleji, "ale vynasnažme se, aby toho nebylo ani o chlup méně."

*

"Pohnuli se," řekl konetabl Jan Natalis a otřel si zpoceně dlaně o kalhoty. "Nilfgaard se pohnul, Veličenstvo, jde na nás."

Král Foltest uklidnil tančícího plnokrevníka, síváka s postrojem zdobeným motivem temerských lilí a stanul po boku svého vojevůdce, otočen k němu svým ušlechtilým profilem, hodným ražby na mincích.

"Musíme je tedy patřičně uvítat. Pane konetable! Páni důstojníci!"

"Smrt Černým!" provolali kondotiér Adam "Adieu" Pangratt a hrabě de Ruyter. Konetabl se vzpřimil v sedle a nabral dech do plic.

"K jednotkám!"

Zaduněly bubny, zařinčely činely, zatroubily surmy a olifanty. Země se zachvěla pod desítkami tisíc kopyt.

*

"Už, už," vyhrkl Andy Biberveldt, předák vozatájů, a odhrnul si vlasy z drobných špičatých uší. "Začíná to..."

Tara Hildebrandt, Didi "Chmelař" Hofmeier a další kočí pokývali hlavami. Všichni slyšeli hluchý, neustávající dusot kopyt, nesoucí se k nim přes pás lesa. Všichni cítili, jak se jim pod bosými chodidly chvěje země. Pak se za lesem zvedl křik. Dozněl o tón výše.

"První salva lučštníků," usoudil zkušeně Andy Biberveldt, který již viděl - či spíše slyšel - více bitev. "Stihnou ještě jednu."

Měl pravdu.

"Teď se srazí!"

"Rrrra... Rrrra... si vlezzzzme pppopo... pppod vozy," navrhl ustrašeně Willi Hardbottom zvaný Kokta.

Jeho společníci na něj pohlédli s útrpností. Pod vozy? Proč? Jsou přece čtvrt míle daleko od bojiště. A kdyby se některé nepřátelské jednotce podařilo proniknout obchvatem do týla jejich armády, vozkové by si dozajista nezachránili život schováváním pod vozy.

Hluk boje zesílil.

"Už," odhadl Andy a opět měl pravdu.

Ze vzdálenosti čtvrt míle a přes pás lesa dolehl k trénu královské armády drtivý rachot železa srážejícího se se železem a příšerný zvuk, při němž se jim zježily vlasy.

Strašlivé, zoufalé, nechápavé říčení a sténání mrzačených zvířat.

"Kavalerie," olízl si rty Andy. "Najela na píky..."

"Jjjjjja..." zajíkal se bledý Kokta. "Jjjakkktttomu ppřijdou ttiti kkkokoně. Ccco jim udělali chudáci kkkoníci,

z kurvysynům!"

*

Starý kronikář vymazal hubkou další větu, s jejímž zněním nebyl spokojen. Přivřel oči, připomínaje si onen den. Okamžik, kdy se srazily obě armády, kdy se do sebe vklínila dvě nesmírná vojska a sevřela se ve smrtícím objetí. Jarre hledal slova, jimiž by to dokázal popsat. Dlouho, předlouho. A bezvýsledně.

*

Klín jízdy prolomil jednu ze stran čtverce temerské pěchoty. Jako olbřímí živé beranidlo drtila divize "Alba" vše, co jí bránilo v průniku sevřeným útvarem pěšího vojska: piky, sudlice, halberdy, štíty, pavézy. Jako čepel olbřímí dýky se vbodla do živého těla a otevřela v něm hlubokou ránu. Koně klouzali po zkrvavené zemi. Ale třebaže hrot té dýky pronikl značně hluboko, nezasáhl dosud ani srdce, ani žádný životně důležitý orgán. Namísto aby rozštípl a rozdělil temerskou sestavu, klín divize "Alba" se do ní pouze zaťal a uvázl. Zůstal vězet ve hmotě pěšího vojska, husté a vazké jako smola.

Zpočátku to vypadalo nadějně. Čelo a boky klínu tvořili elitní obrněnci, od jejich štítů a pancířů odskakovaly zbraně knechtů jako kladiva od kovadlin, nemohly proniknout ani k dobře chráněným koním. A třebaže také obrnění jezdci padali z koní anebo spolu s koňmi, jejich meče, sekery, bijáky a palcáty sbíraly v řadách napírajících pěšáků krvavou žeň. Dosud znehynělý klín se pohnul z místa a začal se vrážet hlouběji.

"Albaaa!" uslyšel podporučík Devlin aep Meara válečný pokřik plukovníka Eggebrachta, stoupající nad řinčení zbraní, řev mužů a ržání koní. "Alba vpřed! Za Císaře!"

Drali se kupředu, rubali, sekali, bili a tloukli. Pod kopyty vzpouzejících se koní se ozývalo čvachtání, praskání, skřípění a kvílení.

"Albaaa!"

Klín se opět zastavil. Šiky lancknechtů, byť prořídlé strašlivými ztrátami, neustoupily, doplnily přední řady, obnovily nápor a sevřely jízdu v kleštích, až to zapraštělo. Pod úderý halberd, morgensternů a bojových cepů povolilo obrněné čelo útočné sestavy. Jezdci divize "Alba", bodáni šidly a partyzánami, sekáni halberdami a kúsami, strhávání ze sedel háky sudlic a gizarm a tlučení železnými kropáči a palicemi, začali umírat. Klín ve čtverci, ještě před chvílí zraňující železo v živém těle, se nyní změnil v ledový rampouch tající v sevřené chlapské pěsti.

"Temeriaaa! Za krále! Bijte Černé!"

Ale ani knechtům se nebojovalo lehce. Jezdecký útvar se nenechal roztrhnout, meče a sekery se zvedaly a dopadaly, sekaly a rubaly, za každého na zem sraženého jezdce platila pěchota krutou, krvavou daň.

Tenký hrot šidla našel škvíru v Eggebrachtově brnění a vnikl do ní. Plukovník vykřikl a nahnul se v sedle. Než mu jeho muži přispěli na pomoc, drtivá rána bojového cepu jej smetla k zemi. Přes padlého velitele se převalila pěchota.

Standarta s černým alerionem se zakymácela a klesla. Těžkooděnci, mezi nimi podporučík aep Meara, se vrhli tím směrem, drtíce prstenec pěšáků.

Chtěl bych vědět, napadlo Devlina aep Meara, když vytrhl meč z rozřátého kapalínu a lebky temerského lancknechta. Chtěl bych vědět, pomyslel si, když širokým obloukem odrazil zubaté železo gizarmy. Chtěl bych vědět, k čemu to je? Proč to je? A kdo za to může?

*

"Eee... A tehdy se sebral konvent velmistryň... Velebných Matek... Eeee... Necht' je vzpomínka na ně věčně živá... Tedy velmistryně První lóže se radily... Rozhodly..."

"Nepřipravila ses, adeptko Abonde. Máš nedostatečnou. Běž si sednout."

"Ale já jsem se učila. Opravdu..."

"Sedni si."

"Nač se máme učit ty staré nesmysly," brblala sedající si studentka. "Koho to dneska zajímá? A k čemu je to dobré?"

"Ticho! Adeptka Nimue!"

"Prosím, paní mistryně."

"Umíš odpovědět na otázku? Jestli ne, rovnou si sedni a neplýtvěj mým časem."

"Umím."

"Tedy poslouchám."

"Tak v análech stojí, že konvent mistryň se konal na hradě Lysá Hora, aby dohodl, jak ukončit zhoubnou válku mezi císařem Jihu a králi Severu. Velebná Matka Assire, svatá mučednice, usoudila, že vládci nepřestanou bojovat, dokud se úplně nevyčerpají. Načež Velebná Matka Filippa, svatá mučednice, rozhodla: 'Dejme jim tedy nepředstavitelně strašnou, krutou a krvavou bitvu, bitvu, jež nebude mít obdoby. Vmanipulujme je do takového střetnutí, necht' v něm vykrvácí jak císařská armáda, tak vojska králů. A tehdy je my, členky Lóže, donutíme uzavřít mír.' A tak se stalo. Příčiněním Velebných matek došlo k bitvě u Brenny. A poté byli vládci donuceni k podepsání cintránského míru."

"Velmi dobře, adeptko Nimue. Dala bych ti výbornou, kdybys nezačala slůvkem ,tak'. Pamatuj si, že odpovědi nezačínáme slovem ,tak'. Posad' se. A nyní nám o cintránském míru poví..."

Zazvonil zvonek, skončila hodina, začala přestávka. Avšak adeptky nezareagovaly okamžitým křikem a rachocením

lavic. Zachovaly klid a důstojnost, vždyť nebyly nějaké usmrkané žáby z přípravky. Chodily už přece do třetí třídy, bylo jim čtrnáct let.
To přece zavazovalo.

*

"Tady je možné jediné řešení," posoudil Rusty stav prvního raněného, jenž právě poskvnil krví dosud panensky bílý operační stůl. "Stehenní kost je rozdrčena. Tepna nebyla přerušena, jinak by nám sem donesli mrtvolu. Vypadá to na ránu sekerou, při které oblouk sedla posloužil jako dřevařský špalek. Můžete se podívat samy..."

Shani a Iola se sklonily nad raněným, Rusty si promnul dlaně.

"Jak jsem řekl: tady není co léčit, dá se jenom řezat. Do práce. Iolo, škrtidlo. Utáhni to silněji. Shani, skalpel. Ne ten. Ten větší, amputační."

Raněný nespouštěl vytržestný pohled z jejich rukou, sledoval jejich počínání očima zvířete chyceného do pasti.

"Trochu magie, Marti, smím-li prosit," požádal půlčik a sklonil se nad pacientem tak, aby mu co nejvíce omezil zorné pole.

"Musím amputovat, synku."

"Nééééé!" dal se do křiku raněný, zmítal se a snažil se uniknout rukám Marti Sodergren. "Nechci!!!"

"Jinak umřeš."

"Radši umřít..." promlouval raněný pod vlivem léčitelčiny magie stále pomaleji. "Radši umřít, než být mrzák... Nechejte mě umřít... Prosim... Nechejte mě..."

"Nemohu," zvedl Rusty skalpel a prohlédl si jeho vlasově ostrý břit. "Nemohu ti dovolit umřít. Víš, já jsem lékař."

Energicky přitiskl ostří na kůži a hluboko zakrojil. Raněný zařval. Na to, že byl člověk, nelidsky.

*

Kurýr zarazil koně tak ostře, až od jeho kopyt odletěly vyryté drny. Dva adjutanti uchopili ohlávku a uklidňovali zpěněného hřebce. Posel seskočil na zem.

"Od koho jsi?" zavolal Jan Natalis. "Kdo tě posílá?"

"Pan de Ruyter..." zasípal kurýr. "Zadrželi jsme Černé, ale máme hrozné ztráty. Pan de Ruyter žádá o posily."

"Žádné nejsou," odpověděl po chvíli odmlky konetabl. "Musíte vydržet. Musíte!"

*

"Pohledte sem," ukázal Rusty s výrazem sběratele předvádějícího svou kolekci. "Krásný následek sečné rány do břicha. Někdo nás předběhl a provedl tomu nešťastníkovi amatérskou laparotomii. Dobře, že ho sem přinesli opatrně a nepoztráceli některé z orgánů... Tedy alespoň doufám, že nepoztráceli... Copak se děje, Shani? Jak se to tváříš, děvče? Že ty jsi do této chvíle znala mužské jenom zvenčí?"

"Má proděravělá střeva, pane Rusty."

"Tvoje diagnóza je přesná, protože očividná. Dokonce se není třeba ani dívat, stačí si čichnout. Roušku, Iolo. Marti, pořád je tady hodně krve, pomoz nám ještě trochou magie. Shani, dej tam svorku, vidíš přece, jak to krvácí. Iolo, skalpel."

"Kdo vyhrává?" zeptal se náhle docela přítomně operovaný a vypouklil oči. "Řekněte mi... Kdo vyhrává?"

"Hochu," shrbil se Rusty nad otevřenou, krvavou, pulsující břišní dutinou. "To je opravdu poslední věc, o kterou bych se na tvém místě zajímal."

*

Na levém křídle a ve středu stále trval lítý boj, ale třebaže byl nilfgaardský nápor tvrdý a úporný, rozbil se na královském vojsku jako se mořská vlna rozbíjí o skálu. Stály totiž na těchto strategických pozicích elitní jednotky: mariborské, wyzimské a tretogorské valné houfy, otrlí lancknechti, kteří se nenechali útokem jízdy zastrašit.

Trval tam boj, z něhož nebylo možno odhadnout, kdo vítězí, neboť stejně jako vlny neustále do skal bijí, neslábnou a ustoupí pouze proto, aby znovu udeřily, však skála přece stojí, přec jen se tyčí nad běsnícím vlnobitím.

Jinak se vedlo královským silám na křídle pravém.

Jako starý jestřáb, který ví, kam zaútočit a smrtelně klovnout, věděl i polní maršál Menno Coehoorn, kam úder zasadit.

Železnou pěstí svého vojska, kterou tvořily gardové divize "Deithwen" a "Ard Feainn", udeřil u Zlatého rybníka na místo, kde se stýkaly linie. To místo urputně bránily jednotky z Brugge, avšak ukázaly se slabší jak výzbrojí, tak i duchem - nevydržely nilfgaardský nápor. V nouzi nejvyšší jim přispěchaly na pomoc dvě banderie Svobodné kompanie Adama Pangratta, jímž se za cenu značných ztrát na životech podařilo Nilfgaard zadržet. Avšak trpaslíci z Dobrovolnického houfce museli v té chvíli čelit strašné hrozbě obklíčení a vytlačení z pozic. Tak by došlo k přerušení našich linií.

Jarre namočil pero do kalamáře. V sadu si hrála jeho vnoučata, jejich smích zvonil jako rolničky.

Jan Natalis, pozorný a ostrážitý jako jeřáb, ihned postřehl hrozící nebezpečí a pochopil, že situace je kritická. Nemeškal

a vyslal k trpaslíkům kurýra se zprávou pro plukovníka Else...

*

Ve své sedmnáctileté naivitě kornet Aubry předpokládal, že mu cesta na pravé křídlo, předání zprávy a návrat na kopec zabere sotva deset minut. V žádném případě ne více, ne na Chiquitě, jeho klisně, lehkonohé a rychlé jako laň.

Ovšem než dorazil ke Zlatému rybníku, uvědomil si kornet dvě věci: že neví, zda se mu na pravé křídlo vůbec podaří dojet a pokud ano, zda se odtamtud dokáže vrátit. Druhou věcí bylo poznání, že rychlost a lehkonohost jeho Chiquity se mu bude velmi, velmi hodit.

Na východ od Zlatého rybníka planul boj, Černí válčili s bruggenskou jízdou chránící křídla šiku pěchoty. Před kornetovými očima se z bitevní vřavy vyprostili jednotliví jezdci v zelených, žlutých a červených pláštích a tryskem prchali k říčce Chotle. Obrana se zhroutila, postupně se od nepřítele začaly odpoutávat již celé skupiny a následovat jednotlivé uprchlíky. Nilfgaardští pronásledovatelé se za nimi rozlili jako černá řeka.

Aubry trhl uzdou, zastavil klisnu, připraven otočit ji a utéci, uhnout z cesty prchajícím i pronásledovatelům.

Poslední Bruggenci, kteří zůstali v poli, se srazili kolem korouhve s kotvicovým křížem. Nilfgaardský nápor je tlačil do rybníka. Černá kavalerie systematicky vybíjela zbytky pěchoty zbavené podpory jezdecké.

V kornetově mysli zvítězil pocit zodpovědnosti. Sklonil se nad koňskou šíjí a pobídl klisnu do krkolomného cvalu. Před očima se mu mihnul černý plášť se stříbrným sluncem.

"Evgyr, Nordling!"

Kornet vykřikl, pobídnutá Chiquita skočila jako kamzík a zachránila tak svému jezdci život, neboť jej dostala z dosahu nilfgaardského meče. Nad hlavou mu svištěly šípy, kolem se míhaly rozmazané siluety.

Kde jsem? Kde jsou naši? Kde je nepřítel?

"Nordling, evgyrmorv!"

Dusot kopyt, řehotání koní, třesk zbraní, křik.

"Stůj, holobrádku! Tudy ne!"

Ženský hlas. Žena na vraném hřebci, ve zbroji, s rozpuštěnými vlasy a tváří kropenatou kapkami krve. Za ní ozbrojení jezdci.

"Co jsi zač?" rozmazala si krev na tváři hřbetem ruky, ve které držela meč.

"Kornet Aubry, fliegeladutant konetabla Natalise. Nesu jeho rozkazy plukovníkům Pangrattovi a Elsovi..."

"Adieu je odříznut, nedostaneš se k němu. My se chceme probít k trpaslíkům. Jsem Julia Abatemarco... Fofrem, kurva! Obkličují nás!"

Nezmohl se ani na protest. Stejně by to nemělo smysl.

Po chvíli bezhlavého trysku se z prachu před nimi vynořila sevřená masa pěchoty. Byla obehnaná hradbou pavéz a ježila se pikami jako dikobraz. Nad čtvercem se tyčil ohromný zlatý gonfalon se zkříženými kladivy a vedle něj trčela žerd' s lebkami a bunčuky.

Na čtverec pěchoty doráželi nilfgaardští jezdci, vrhali se vpřed a uskakovali jako toulaví psi dorážející na tuláka ohánějícího se klackem. Díky stříbrným sluncům na pláštích se divize "Ard Feainn" nedala splést s žádnou jinou.

"Bij, Svobodná kompanie!" křičela žena a mávala mečem. "Vydělejme si svůj žold!"

Kondotiéři - spolu s nimi i kornet Aubry - se vrhli na Nilfgaardany. Srážka trvala jen pár okamžiků, avšak byla drtivá. Hned potom se před nimi otevřela hradba pavéz. Ocitli se uvnitř čtverce, v tlačenci trpaslíků v kroužkových košilích, kuklách a šisácích, trosek redanské pěchoty, bruggenské lehké kavalerie i obrněných kondotiérů.

Julia Abatemarco - Sladká Kočička, velitelka kondotiérů, došlo teprve v této chvíli kornetovi Aubrymu, kterého žena přivlekla před širokoplecího trpaslíka v helmě ozdobené rudým chocholem, sedícího na ukořistěném nilfgaardském koni v kopinickém sedle s vysokými rozsochami, do něhož se vyškřábal pravděpodobně jen kvůli tomu, aby měl výhled přes hlavy svých pěšáků.

"Plukovník Barclay Els?"

Trpaslík kývl chocholem a s uznáním pohlédl na krev, kterou byl kurýr hustě zkropen. Aubry se mimoděk začervenál. Byla to sice krev Nilfgaardanů, ale porubali je kondotiéři, z jejichž banderí se sem dostal. On sám nestihl ani tasit meč.

"Jsem kornet Aubry..."

"Syn Anselma Aubryho?"

"Nejmladší."

"Ha, znám tvého otce! Co mně neseš od Natalisa a Foltesta, šohaju?"

"Ve středu formace nám hrozí průlom. Pan konetabl rozkazuje, aby se tvůj houf přesunul mezi Zlatý rybník a břeh Chotly... Musí posílit..."

Jeho další slova zanikla v neuvěřitelném lomozu, křiku a ržání koní. Aubry si uvědomil, jak zbytečné rozkazy přinesl, jak málo rozkazy znamenají pro Barclayho Else, pro Julii Abatemarco, pro mahakamské dobrovolníky sražené do čtverce pod gonfalonem se zkříženými kladivy, jenž stále ještě drží vztyčený nad černým mořem, které se rozlilo všude vůkol nich.

"Opozdil jsem se..." zanařikal. "Přišel jsem pozdě."

Sladká Kočička zaprskala jako skutečná kočka. Barclay Els zaskřípal zuby.

"Ne, kornetiku," zafuněl. "To Nilfgaard přišel brzo."

*

"Blahopřeji vám, děvčata, a rovněž sobě ke zdařilé resekcí střev tenkého i tlustého, splenektomii a zastavení vnitřního krvácení. Zamyslete se, prosím, nad tím, kolik času nám zabralo odstranění následků toho, co se našemu pacientovi přihodilo v bitvě v jediném kratičkém okamžiku. Navrhuji vám to coby námět k filosofické úvaze. Pacienta nám nyní zašije kolegyně Shani."

"Ale já jsem to ještě nikdy nedělala, pane Rusty."

"Jednou je nutno začít. Moje rada zní: červené s červeným, žluté se žlutým, bílé s bílým. Tak to sešij, určitě to bude v pořádku."

*

"Co je to za nápad?" škubal se za plnovous Barclay Els. "Co to plácáš, nejmladší synu Anselma Aubryho?"

Tamnavrchu si myslí, že my si tu válíme kule! My sme pod nilfgaardským atakem ani o krok neustúpili! To nejní naša vina, že Bruggenci nevydrželi!"

"Ale rozkazy..."

"Rozkazy mám v prdeli!"

"Ale jestli nevyplníme mezeru v linii," překřičela Sladká Kočička okolní vřavu, "Černí prolomí frontu! Vpadnou nám do týla! Otevři mi šik, Barclayi! Probiju se tam!"

"Rozsekají vás, než sa dostanete k rybníku! Zařvete zbytečně!"

"Tak co navrhuješ?"

Trpaslický velitel zuřivě zaklel, strhl z hlavy helmu a třískl s ní o zem. Oči měl divoké, strašné, podlité krví.

Řevem vyplašená Chiquita se vzpouzela, nedbajíc ani na stisk kornetových stehů.

"Zavolejte ke mně Yarpa Zigrina a Dennise Cranmera! Fofrem!"

Dva trpaslíci byli přivoláni k veliteli z nejurputnějšího boje. Od hlavy až k patě byli zbroceni krví. Ocelový nárameník jednoho z nich prolomilo seknutí zbraně, až okraje plechu odstávaly v ostrých úhlech. Druhý měl hlavu ovázanou hadrem, kterým prosakovala krev.

"Je všechno v pořádku, Zigrine?"

"Zajímalo by mňa," vydechl trpaslík, "proč sa mňa na to všeci ptajú?"

Barclay Els se otočil a upřel oči na konetablova kurýra.

"Tož, nejmladší synu Anselma Aubryho, král a konetabl nám poručají, abysme k nim přišli a pomohli udržet front. Tož otevři oči, kornetiku, bude sa na co dívat."

*

"U všech d'asů!" zaklel Rusty, couvl od stolu a zamával skalpelem. "Proč? Proč tohle, hrome?!" Nikdo mu neodpověděl.

Marti Sodergren bezmocněrozpřáhla ruce, Shani sklonila hlavu, Iola popotáhla nosem.

Pacient na chirurgickém stole hleděl vzhůru nehybným, skelným zrakem.

*

"Bij! Zabij! Ať zdechnu všeci zkurvysyni!"

"Rovný krok!" řval Barclay Els. "Držet šik! Všeci naráz!"

Tohle mi nikdo neuvěří, pomyslel si kornet Aubry. Jestli o tom budu někdy vyprávět, nikdo mi to neuvěří. Houf bojuje v naprostém obklíčení. Ze všech stran na něj dotírá těžká kavalerie, seká, bodá, bije, trhá. Houf bojuje... A jde. Jde a jde, sevřeně, rovným krokem, pavéza vedle pavézy. Kráčí vpřed, šlape po padlých, vlastních i nepřátelských, tlačí před sebou obrněnou jízdu, elitní divizi "Ard Feainn". A jde.

"Bij!"

"Rovný krok! Rovný krok!" řval Barclay Els. "Držet šik! Píseň, kurva vaša mať, našu píseň! Napřed, Mahakam!"

Z několika tisíc trpaslických hrdel zahřměl proslulý staromahakamský bojový chorál:

Hoooooooo! Hoooooooo! Hou!

Ráz po ráz idem, neštabarcujem!

Ďachom sa zpřikáme,

gebeně tērúzgáme,

čangály gřámem, všeckých porúbem!

Hoooooooo! Hoooooooo! Hou!

"Bij, Svobodná kompanie!" pronikl burácením trpaslíků jako tenká, ostrá čepel miseriorku vysoký soprán Julie Abatamarco. Kondotiéři opustili čtverec a provedli protiútok na nilfgaardskou jízdu. Byla to sebevražedná akce, jakmile žoldnéři opustili ochranný val trpaslických pik a pavéz, obrátil se na ně veškerý tlak nilfgaardského náporu. S kondotiéry jedoucí kornet se instinktivně přikřčil v sedle. Něco jej uhodilo do zad. Cítil, že jeho klisna uvízla v tlačnici a je nezadržitelně vlečena do největší vřavy, nejkrvavější řeže. Stiskl jílec meče, neboť měl pocit, jako by mu zbraň chtěla vyklouznout z dlaně.

V následující chvíli, vytlačen před hradbu pavéz, řval jako posedlý a zběsile sekal kolem sebe.

"Ještě jednou!" zaslechl křik Sladké Kočičky. "Ještě jeden protiúder! Vydržte, chlapi! Bij, zabij! Za mnou, Svobodná kompanie!"

Nilfgaardský jezdec bez helmy vrazil do šiku, postavil se ve tmenech a strašnou ranou bojové sekery povalil trpaslíka i s pavézou, rozpoltil lebku druhému. Aubry se prohnul v sedle a vodorovným obloukem ťal. Nilfgaardanovi odletěl kus hlavy i s vlasy a převrátil se z koně. Ve stejné chvíli dostal kornet úder ze strany do hlavy a vypadl ze sedla. Tlačeníce okolo zabránila jeho okamžitému pádu na zem, několik okamžiků visel mezi nebem a zemí a boky dvou koní. Křičel tenkým hlasem, ale třebaže zakusil mnoho strachu, bolest nepocítil: když dopadl na zem, okovaná kopyta mu ihned rozdrtila lebku.

*

Po šedesáti pěti letech, když se jí ptali na ten dávný den, na brennské pole, na čtverec pochodující přes mrtvoly na nové pozice, se stařenka mírně usmívala a ještě více tak krabatila tvář, svažetlou a scvrklou jako sušená švestka. Rozčileně - nebo jen předstírajíc rozčilení - mávala kostnatou, artritidou zkroucenou rukou.

"Žádná ze stran," šišlala, "nemohla žádným způsobem získat převahu. My jsme byli uprostřed, v obklíčení. Oni na nás útočili ze všech stran. Prostě jsme se zabíjeli. Oni nás, my je... Khe, khe, khhh... My je, oni nás..."

Stará žena s námahou potlačila záchvat kašle. Ti, kdo seděli nejbližší, spatřili na její tváři slzu hledající si cestu ve spleti vrásek a starých jizev.

"Byli stejně tvrdí jako my," připustila smířlivě. "Khh, khe... A my jsme byli stejně silní, sveřepí a zarputilí jako oni. My i oni..."

Odmělčela se. Trvalo to dlouho. Posluchači na ni nespěchali, viděli jak se usmívá nad vlastními vzpomínkami. Nad dávnou slávou. Nad podobami dávno padlých, na které již všichni kromě ní zapomněli. Nad podobami přátel, kteří přežili, aby je později zabila kořalka a tubera.

"My i oni jsme byli stejně tvrdí," dokončila stařena, která byla kdysi Sladkou Kočičkou ze Svobodné kompanie. "Ale my... My jsme dokázali být tvrdí o chvíli déle..."

*

"Marti, ještě trochu magie, prosím. Ještě aspoň půl unce. V břiše toho nešťastníka je hotový guláš, navíc okořeněný ocelovými kroužky z brnění. Nic s ním nesvedeme, dokud sebou bude házet jako ulovená ryba. K čertu, Shani, drž háky! Iolo! Spiš, hrome? Svorku! Rychle!"

Iola se zhluboka nadechla a nasucho polkla. Ještě chvíli a omdlím, pomyslela si, nevydržím. Už toho více nesnesu: smradu, směsi krve, zvratků, moči, obsahu střev, potu, strachu a smrti. Nesnesu déle ten neustávající křik, vytí, sténání. Nesnesu už žádné kluzké, zkrvavené ruce, které se mne chytají, jako kdybych pro ně byla opravdu poslední záchranou, nadějí, životem... Nesnesu zbytečnost toho, co tady děláme. Protože je to zbytečnost, ohromná, bezbřehá, nesmyslná, zbytečná zbytečnost.

Nesnesu už další námahu a únavu. Stále přinášejí další a další...

Nesnesu. Nevydržím. Pozvracím se. Omdlím. To bude ostuda... "Obvaz! Tampón! Svorku! Ne tu! Dávej pozor, co děláš!"

Ještě jednou to spleť a dostaneš po té zrzavé palici! Slyšíš, co ti říkám!?"

Veliká Melitelé, pomoz mi. Pomoz mi, bohyně.

"No vida! Najednou to jde! Další svorku, kněžko. Tady to přidrž. Dobře, dobře, Iolo, nepouštěj. Marti, utři jí čelo a oči. Mně taky..."

*

Co je to za bolest, pomyslel si Jan Natalis, co mne to tak bolí? Aha. Zaťaté pěsti.

*

"Dorazme je!" křičel Kees van Lo, mávaje rukou. "Dorazme je, pane maršále! Jejich linie povoluje! Když nebudeme váhat a udeříme, prolomíme ji! U Velikého Slunce, rozdrťme je!"

Menno Coehoorn si okusoval nehty. Všiml si, že se na něj jeho lidé dívají a rychle vytáhl prsty z úst.

"Udeřme," zopakoval Kees van Lo klidněji. "Nausicaa je připravena."

"Nausicaa zůstane stát," řekl tvrdě maršál. "Daerlandská zůstane také stát. Pane Faoiltiarno!"

Velitel brigády "Vrihedd" Isengrim Faoiltiarna zvaný Železný Vlk obrátil ke Coehoornovi tvář zohyzděnou dlouhou jizvou, táhnoucí se přes čelo, obočí, kořen nosu a lícní kost.

"Udeřte tam," ukázal Menno Coehoorn buzdyganem. "Tam, kde se stýkají linie Temerů a Redanů. Přesně tam."

Elf zasalutoval. Zjizvená tvář se ani nezachvěla, Veliké, hluboké oči nezměnily výraz.

Spojenci, pomyslel si Menno, spolubojovníci. Válčíme bok po boku proti společnému nepříteli. Ale vůbec jim nerozumím, těm elfům. Jsou takoví jiní. Takoví cizí.

*

"To je zvláštní," pokusil si Rusty otřít obličej předloktím, avšak ruce měl od krve vysoko nad lokty. Iola mu přispěla s

pomocí.

"Neuvěřitelné," prohlížel si chirurg pacienta. "Byl bodnut vidlemi nebo nějakou dvouhrotou sudlicí. Jeden hrot probodl srdce, podívejte se samy. Srdeční komora je proražena, aorta takřka oddělena... Ale on ještě před chvílí dýchal. Ještě tady. Na bojišti mu probodli srdce a on žil ještě na mém stole..."

"Chceš říct, že umřel?" zeptal se zachmuřeně příslušník nepravidelné lehké jízdy. "Nesli jsme ho sem zbytečně?"

"Nikdy to není zbytečně," neuhnul zrakem Rusty. "Ale máš pravdu, že umřel. Exitus. Odneste ho... Hrome! Pojdte se podívat, děvčata!"

Marti, Shani a Iola se sklonily nad mrtvým vojákem. Rusty mu zvedl víčko.

"Viděly jste už někdy něco takového?"

Všechny tři se zachvěly.

"Ano," odpověděly všechny tři zároveň. Užasle na sebe pohlédly.

"I já jsem to už viděl," přiznal Rusty. "Je to zaklínač. Mutant. To nám vysvětluje, proč tak dlouho přežil... Byl to váš spolubojovník, chlapi? Nebo jste ho přinesli náhodou?"

"Byl to náš druh, pane medik," potvrdil zasmušile druhý kavalérista, drobný chlapík s ovázanou hlavou. "Z naší eskadrony, dobrovolník jako my. A mistr meče. Jmenoval se Coen."

"Věděli jste, že byl zaklínač?"

"Jo. Ale jinak to byl slušný chlap."

"Ach," povzdychl si Rusty při pohledu na čtyři vojáky, přinášející v krvi prosáklém plášti dalšího raněného. Velmi mladého, podle toho, jak tence sténal. "To je smůla... Rád bych provedl pitvu toho jinak slušného zaklínače. To by byla příležitost, mohl bych napsat i disertaci, kdybych se podíval na jeho orgány. Jenže není čas, sundejte ho ze stolu! Shani, vodu. Marti, desinfekci. Iolo... Hej, děvče, už zase pláčeš? Co tentokrát..."

"Nic, pane Rusty. To nic. To bude v pořádku."

*

"Cítím se obelhaná, podvedená, okradená," svěřila se Triss Ranuncul.

Nenneke dlouho neodpovídala, jen se dívala z terasy na klášterní zahradu, kde se kněžky a novicky věnovaly jarním pracím.

"Rozhodla ses sama," promluvila konečně. "Vybrala sis vlastní cestu, Triss. Dobrovolně. Je pozdě na lítost."

"Nenneke," sklopila oči čarodějka. "Skutečně ti nemohu prozradit více než jsem řekla. Uvěř mi a odpusť."

"Kdo jsem, abych měla právo odpouštět? Jaký užitek budeš mít z mého odpuštění?"

"Vidím přece," vybuchla Triss, "jak se na mne díváš! Ty i tvoje kněžky! Pronásledujete mne němou otázkou: co tady děláš, čarodějko? Proč nejsi tam, kde je Iola, Eurneid, Katje, Myrrha? A Jarre?"

"Přeháníš, Triss."

Čarodějka hleděla do dálí, na lesy za klášterní zdi, na dýmy vzdálených ohňů. Nenneke mlčela, rovněž ona byla myšlenkami daleko. Tam, kde zuřila válka a tekla krev. Myslela na dívky, které tam poslala.

"Ony mi všechno zamítly," ozvala se Triss.

Kněžka mlčela.

"Odepřely mi všechno," pokračovala Triss. "Byly tak moudré, rozvážné, logické... Tak ochotně a trpělivě mi vysvětlovaly, že jsou věci důležité a méně důležité, že těch nedůležitých je nutno se vzdát, obětovat je s lehkým srdcem ve prospěch těch důležitých? Že nemá cenu zachraňovat lidi, které znám a miluji, poněvadž jsou to jednotlivci, jejichž osud nemá vliv na osud světa. Že nemá smysl stavět se na obranu pravdy, cti a ideálů, poněvadž jsou to jen prázdné pojmy. Že skutečné pole bitvy o budoucnost světa je někde úplně jinde. Jenže já se cítím podvedena ve své pošetilé víře a okradena o své pošetilé plány. Nesmím pošetile spěchat na pomoc Ciri, nesmím pošetile zachraňovat Geralta ani Yennefer. Ani to jim nestačilo. Ve válce, do které jsi poslala svoje dívky, do které utekl tvůj naivní písař, v té válce mně odepřely možnost stanout na Pahorku. Opět stanout na Pahorku, tentokrát s vědomím správného rozhodnutí."

"Každý má nějaká rozhodnutí a nějaké svoje Pahorky, Triss," řekla tiše velekněžka. "Každý. A nikdo jim neunikne. Ani ty."

*

U vstupu do stanu bylo rušno. Přinesli dalšího raněného. Doprovázelo ho několik mužů. Jeden z nich, rytíř v plné plátové zbroji, se důležitě rozkřikoval a poroučel:

"Hoďte sebou, ztracení lenoši! Rychleji! Položte ho sem, sem! Hej ty! Felčare!"

"Mám práci," zavrčel Rusty a ani nezvedl zrak. "Zatím ho nechejte na nosítkách. Postarám se o něj, jen co skončím s tímhle..."

"Postaráš se o něj okamžitě, mastičkáři! Je to sám urozený hrabě Garramone!"

"Do tohoto špitálu," zvýšil Rusty hlas a zlostně se zamračil, protože hrot šípů mu opět vyklouzl z kleští a zůstal hluboko v ráně, "přinášejí hlavně rytíře a barony a hrabata. O obyčejné raněné se na bojišti většinou nikdo nestará. Ale jedna rovnoprávnost tady přece jenom je. Na mém stole!"

"Cože?"

"Nezáleží na tom," strčil Rusty opět kleště do rány, "jestli ten, co z něj právě tahám kus železa, je nevolník nebo aristokrat. Teď leží na mém stole. A na mém stole je i žebrák roven knížeti!"

"Cože?!"

"Váš hrabě počká, dokud na něj nepřijde řada."

"Drzý skrčku!"

"Pomoz mi, Shani. Vezmi druhé kleště. Pozor na tepnu. Trochu magie, Marti, silně to krvácí."

Rytíř vykročil vpřed, skřípaje zbrojí a zuby.

"Nechám tě oběsit, prokletý nečlověče!"

"Mlč, Pappebrocku," ozval se slabě raněný šlechtic. "Mlč, nechej mne tady a vrať se do boje."

"Ale, můj pane! Nemohu..."

"To je rozkaz!"

Skrze tenkou plachtovými pronikal zvenčí rachot a třesk železa, ržání koní a křik lidí. Ranění v lazaretu sténali mnohohlasně.

"Račte se podívat," zvedl Rusty kleště a ukázal hrot se zpětnými háčky, který se mu konečně podařilo vytáhnout.

"Tohle bezpochyby vyrobil šikovný řemeslník, aby uživil početnou rodinu. Věnoval tomu spoustu umu a zručnosti.

Způsob, jakým se tato důmyslná věčička drží v lidských vnitřnostech si možná nechal i patentovat. Ať žije pokrok."

Odhodil zkrvavený hrot do vědra a pohlédl na operovaného, který během jeho proslovu opět omdlel.

"Zašit a odnést," pokynul. "Bude-li mít štěstí, přežije. Šoupněte sem dalšího, toho s rozbitou lebkou."

"Ten," ozvala se klidně Marti Sodergren, "před chvílí uvolnil místo v řadě."

Rusty nabral dech, zhluboka vydechl, bez zbytečných komentářů odstoupil od stolu a sklonil se nad zraněným šlechticem. Ruce měl zbrcené krví, zástěru jako řezník. Daniel Etchevery, hrabě Garramone, zesinal.

"Tak," prohlásil Rusty. "Je řada na tobě, hrabě. Zvedněte ho na stůl. Co tady máme? Aha, tenhle kloub už nelze zachránit, je napadrt'. Čím tam do sebe mlátíte, že si drtíte hnáty na kaši? Teď to bude bolet, ale nemusíš se bát, bude to jako v bitvě. Škrtdlo, skalpel, pilku. Budeme amputovat, pane hrabě."

Daniel Etchevery, hrabě Garramone, jenž až do této chvíle statečně snášel bolest, zavyl jako vlk. Než opět stiskl čelisti, Shani mu mezi ně rychlým pohybem strčila kolík z měkkého lipového dřeva.

*

"Královské Veličenstvo! Pane konetable!"

"Mluv, člověče!"

"Mahakamský houf a Svobodná kompanie uzavřeli průlom u Zlatého rybníka. Trpaslíci a kondotiéři drží pozice, i když měli hrozné ztráty. Slyšel jsem, že padl Adieu i Frontino a další velitelé. Doriánská korouhev, která jim šla na pomoc byla vybita do posledního muže..."

"Zálohy, konetable," řekl tiše, leč zřetelně Foltest. "Je nejvyšší čas povolat naše zálohy. Ať Bronibor postaví proti Černým svoji pěchotu. Hned! Okamžitě! Jinak nepřítel prolomí frontu, pronikne nám do týla a bude s námi konec."

Jan Natalis neodpovídal, již z dálky sledoval dalšího kurýra, který se k nim hnál na koni, z něhož odletovaly kusy pěny.

"Popadni dech, chlape. Popadni dech a podej hlášení."

"Prolomili... Prolomili frontu... Elfové z brigády, Vrihedd!... Vzkazuje to pan de Ruyter."

"Co vzkazuje? Mluv!"

"Že se bije o holý život."

Jan Natalis zvedl hlavu.

"Blenckert," řekl hluše. "Ať přijde Blenckert. Anebo ať už přijde noc."

*

Ze všech stran okolo stanu duněla kopyta, zdálo se, že se plachta až vy dula křikem a rzaním koní. Do lazaretu vpadl voják, za ním dva sanitáři.

"Lidi, utíkejte!" zařval voják. "Zachraňte se! Nilfgaard nás bije! Porážka! Zkáza!"

"Svorku!" Rusty uhnul obličejem před stříkající krví z přerušené tepny operovaného pacienta. "Svorku! A tampón!"

Sem, Shani! Marti, udělej něco s tím krvácením..."

Před stanem někdo zařval jako zvíře. Výkřik zanikl v zachrčení. Zařičel kůň, něco se zařinčením a zaduněním padlo na zem. Plachtovinu prorazil šíp z kuše, zasyčel vzduchem našťestí vysoko nad ležícími raněnými a protější plachtou stanu vyletěl ven.

"Nilfgaard!" vykřikl opět voják třesoucím se hlasem. "Páni ranhojiči, slyšeli jste, co jsem řekl? Nilfgaard prolomil naše linie. Postupuje vpřed a morduje! Utíkejme!"

Rusty převzal od Marti Sodergren jehlu a začal šít. Operovaný se už dlouho nehýbal, ale dosud žil - srdce mu bilo. Bylo to zřetelně vidět.

"Nechci umřít!" zakvílel jeden z raněných. Voják zaklel a vrhl se k východu. Hekl, padl na znak, stříkala z něj krev. Iola, která klečela u nosítek, vyskočila. Ustoupila dozadu.

Zavládlo ticho.

Je zle, pomyslel si Rusty, když spatřil, kdo vchází do stanu. Elfové se stříbrnými blesky. Brigáda "Vrihedd". Proslulá brigáda "Vrihedd".

"Tady se léčí," konstatoval první z elfů, vysoký s hezkou, úzkou tváří a modrýma očima.

Nikdo se neozval. Rusty ucítil, jak se mu roztřásl ruce. Rychle podal jehlu Marti. Viděl, že Shani zbledla jako křída.

"Co to má znamenat?" otázal se elf, zlověstně protahuje slova. "Proč se tam venku tolik snažíme? Rozdáváme rány, aby se na ně umíralo. A vy je léčíte. To nemá logiku. Zdá se, že máme rozdílné zájmy."

Sehnul se a takřka bez rozmachu bodl mečem do prsou raněného, který ležel nejbližší vchodu. Jeho druh probodl dalšího raněného vojáka oštěpem. Třetí raněný byl při vědomí a snažil se zadržet vražedné bodnutí ovázaným pahýlem ruky.

Shani vykřikla, tence, pronikavě. V jejím vysokém křiku zanikl těžký vzdech vražděného mrzáka. Iola se vrhla na nosítka a vlastním tělem chránila dalšího raněného. Obličej měla bílý jako plátno jeho obvazu. Elf přimhouřil oči.

"Va vort, beanna!" vyštl. "Uhni, jinak tě probodnu zároveň s tím Dh'oine!"

"Pryč odtud!" Rusty se třemi skoky ocitl před Iolou a postavil se mezi ní a elfa. "Táhni z mé nemocnice, vrahu! Tvoje místo je venku na poli, mezi ostatními vrahy! Tam se můžete vyvraždit navzájem! Ale odtud zmiz!"

Elf pohlédl dolů. Na malého, zavalitého, strachem se třesoucího půlčeka, který mu temenem kadeřavé hlavy sahal jen kousek nad pás.

"Blorde Pherian," zasyčel. "Lidský poskoku. Ustup mi z cesty!"

"Ani za nic!" chirurgovy zuby jektaly, ale slova byla pevná.

Druhý elf vykročil kupředu a odstrčil půlčeka ratištěm oštěpu. Rusty upadl na kolena. Vysoký elf neurvale strhl Iolu z raněného a rozpřáhl se mečem.

A znehybněl. Na srolovaném černém plášti pod hlavou raněného spatřil plameny divize "Deithwen". A distinkce plukovníka.

"Yaevinn!" vběhla do stanu elfka s černými vlasy spletenými do copů. "Caemm, veloe! Ess 'evgyriad a Dh'oine a'en va! Ess'tedd!"

Vysoký elf se nadlouho zahleděl na raněného nilfgaardského důstojníka. Potom se podíval do slzících očí povaleného lékaře. Potom se otočil na patě a beze slova odešel.

Zvenčí se opět ozval dusot, křik a třesk železa.

"Na Černé! Bij! Zabij!" zaburácelo ze stovek hrdel. Před stanem opět někdo zvířecky zařval a opět jeho výkřik zanikl v zachrčení.

Rusty se pokusil postavit, ale nohy jej příliš neposlouchaly. Ruce konec konců také ne.

Iolou otřásaly křeče potlačovaného pláče. Svinula se na nosítkách u nohou raněného Nilfgaardana - v poloze nenarozeného plodu.

Shani proudily po tváři slzy. Nedokázala je zadržet. Ale háky držela. Marti klidně šila, pouze rty se jí pohybovaly v němém, neslyšném monologu.

Rusty, jenž se stále nedokázal postavit, alespoň usedl. Jeho pohled se setkal s očima sanitáře schouleného pod plachtovinou u stanové tyče.

"Dej mi hlt kořalky," požádal chirurg. "Nesnaž se mi namluvit, že žádnou nemáš. Znáš vás, šelmy, vždycky máte."

*

Generál Blenheim Blenckert se vztyčil ve třmenech, natáhl krk jako houser a naslouchal ozvěnám bitvy.

"Rozvinout šik," rozkázal důstojníkům. "Hned za kopcem přejdeme do cvalu. Podle našich zvědů udeříme Černým na pravé křídlo."

"Dáme jim na prdel!" zvolal vysokým hlasem jeden z mladých poručíků, mladíček s řídkým, hedvábným vousem.

Blenckert se na něj úkosem podíval.

"Korouhev neste v čele!" přikázal a tasil meč. "A při útoku křičte, Redania!", co vám bude stačit dech! Ať Foltestovi muži slyší, kdo jim jde na pomoc!"

*

Graf Kobus de Ruyter se za posledních čtyřicet let bil ve mnoha bitvách. Bojoval od šestnáctého roku života. De Ruyterové byli vojáci už osm pokolení. Bitévní ryk, pro kohokoli jiného nesnesitelný rachot a lomoz, vnímal Kobus de Ruyter jako hudební koncert anebo symfonii. A právě v této chvíli zaslechl v koncertu boje nové noty, akordy a tóny.

"Hurááá!" zaryčel a zamával palcátem. "Redanie! Redanie přichází! Orli! Orli!"

Přes vrchol kopce na severní straně se valila masa jízdy. Nad hlavami jezdců a koní se třepaly purpurové praporce a obrovská korouhev se stříbrným redanským orlem.

"Přichází pomoc!" hlaholil de Ruyter. "Hurááá! Bijte Černé!"

Voják z osmi generací vojáků postřehl, že Nilfgaardané se na křídle srážejí, aby se protiútok postavili v sevřené formaci. Věděl, že tomu musí zabránit.

"Za mnou!" zavelel a vytrhl praporečnickovi z rukou standartu. "Za mnou!"

Udeřili. Udeřili sebevražedně, strašně. Ale účinně. Nedovolili divizi "Venendal" sevřít šik, dokud neudeřila redanská kavalerie. Její útok byl pro Nilfgaardany zdrcující. K nebi se vznesl zoufalý křik.

Kobus de Ruyter to již neviděl ani neslyšel. Zatoulaná střela z kuše jej zasáhla rovnou do spánku. Graf se naklonil v sedle, pomalu spadl z koně a korouhev jej zahálila jako rubáš.

Osm pokolení de Ruyterů sledujících bitvu z onoho světa s uznáním pokývalo hlavami.

*

"Dalo by se říci, že Nordlingy toho dne zachránil zázrak. Anebo souhra náhod, kterou nemohl nikdo předvídat... I když Restif de Montholon píše ve své studii, že maršál Coehoorn špatně odhadl síly a úmysly protivníka. Že příliš riskoval,

když rozdělil armádní skupinu „Střed“ a tažení na sever podnikl pouze s jezdeckými útvary. Že se lehkomyšlně vrhl do bitvy, v níž neměl převahu. Že podcenil průzkum, a proto nevěděl o redanském pomocném vojsku...”

"Kadete Puttkammere! Studium pochybného „díla“ pana Montholona nemá tato akademie v osnovách. Rovněž Jeho Císařské Veličenstvo se o té knize vyjádřilo nadmíru kriticky. Necht' ji tedy pan kadet na tomto místě raději necituje. Vskutku mne to udivuje, protože až do této chvíle byly páně kadetovy odpovědi výtečné, zasvěcené a přesné. A najednou nám začíná blouznit o zázracích a souhrách náhod a dokonce si dovoluje kritizovat počínání Menno Coehoorna, jednoho z největších vojevůdců Císařství. Kadet Puttkammer a rovněž ostatní páni kadeti, pokud chtějí úspěšně složit zkoušky, necht' poslouchají a zapamatuji si: u Brenny nedošlo k žádným zázrakům ani náhodám, naši porážkuavinilo rozsáhlé spiknutí! Nejen nepřatelští záškodníci, nýbrž i podvratné živly v našich vlastních řadách: různí nespokojenci, kosmopolité, renegáti, političti zkrachovalci a zaprodanci! Hnilobný vřed, který bylo později nutno vypálit rozžhaveným železem. Než ale byli odhaleni a po právu potrestáni, ti podlí zrádci vlastního národa spřádali své pavoučí síť a osidla intrik! To oni podvedli, oklamali a zahubili statečného maršála Coehoorna, pouze oni, bídáci beze cti a svědomí, prokletí...”

*

"Zkurvysyni," zasípal Menno Coehoorn, dívaje se dalekohledem na pravé křídlo. "Prokletí zkurvysyni. Ale já si je najdu, já je naučím, jak má vypadat řádný průzkum. De Wyngalte, osobně vyhledáš důstojníka, který velel průzkumné hlídce v kopcích na severu. Necháš ho i se všemi členy jeho patroly popravit!"

"Provedu!" srazil podpatky Ouder de Wyngalt, maršálův pobočník. Pochopitelně nemohl vědět, že Lamarr Flaut, onen hledaný velitel průzkumné hlídky, právě umírá pod kopyty koní redanské jízdy, jejíž příchod na místo boje nezjistil z důvodu vlastní zbabělosti. De Wyngalt pochopitelně nemohl vědět ani to, že rovněž jemu samotnému zůstaly sotva dvě hodiny života.

"Kolik jich tam je, pane Trahe?" zeptal se Coehoorn, aniž by odtrhl dalekohled od očí. "Dle tvého odhadu?"

"Asi deset tisíc," odpověděl suše velitel Sedmé daerlanské. "Hlavně Redanie, ale vidím též aedirské krokve... A jednorožce. Tedy i Kaedwen. Přinejmenším jedna krouheev..."

*

Korouhev se hnala tryskem, od kopyt koní odletoval štěrk a písek.

"Vpřed, Šedá!" řval setník Půlhrec, ožralý jako vždy. "Bij! Zabij! Kaedwen, Kaedween!"

Zatraceně, chce se mi chcát, pomyslel si Zywik. Dobře mi tak, měl jsem si odskočit před bitvou. Teď už nebude příležitost.

"Vpřed, Šedá!"

Vždycky Šedá, každý průser musí vyžrat Šedá. Koho by poslali jako expediční jednotku do Temerie, když ne Šedou? Furt jenom Šedá. A mně se chce strašně chcát.

Dorazili. Zywik vykřikl, otočil se v sedle a sekl od ucha. Prořal nárameník a klíční kost jezdce v černém plášti se stříbrnou osmicípou hvězdou.

"Šedá! Kaedwen! Bij!"

Za řevu lidí, ržání koní a třesku zbraní se Šedá korouhev srazila s Nilfgaardany.

*

"De Mellis-Stoke a Braibant si s nimi poradí," poznamenal nevzrušeně Elan Trahe, velitel Sedmé daerlanské brigády.

"Síly jsou vyrovnané, nestalo se nic, co by se nedalo napravit. Levé křídlo posílí Tyrconnelova divize, na pravé přesuneme „Magne“ a „Venendal“. A my, pane maršále... My převážíme misky vah."

"Uděme do průlomu, který otevřeli elfové," okamžitě doplnil zkušený stratég Coehoorn. "Pronikneme jim do týla, vyvoláme paniku. To provedeme, u Velikého Slunce! K jednotkám, pánové! „Nausicaa“ a „Sedmá“, přišel váš čas!"

"Ať žije Císař!" vykřikl Kees van Lo.

"Pane de Wyngalt," obrátil se maršál ke svému pobočníkovi. "Nechej nastoupit adjutanty a osobní gardu. Konec nečinnosti. Jdeme do útoku společně se Sedmou daerlanskou."

Ouder de Wyngalt pobledl, ale ihned se ovládl.

"Ať žije Císař!" zvolal a hlas se mu skoro ani nezachvěl.

*

Rusty řezal, raněný řval a škrábal nehty operační stůl. Iola, vzdorujíc závratí a mdlobě, utahovala škrtidlo. Od vchodu do stanu bylo slyšet zvýšené hlasy.

"Kam se cpete?" rozčilovala se Shani. "Zbláznili jste se? Živí čekají na ošetření a vy sem nesete mrtvolu!"

"To je přece sám pan baron Anselm Aubry, paní felčarko! Velitel korouheve!"

"To byl baron a velitel korouheve! Teď je to nebožtík! Přinesli jste ho sem vcelku jenom proto, že má pevnou zbroj, ta ho ještě drží pohromadě! Odneste ho, tady je lazaret, ne márnice!"

"Ale, paní felčarko..."

"Nepřekázejte u vchodu! Právě přinášejí jednoho, který ještě dýchá. Aspoň to tak vypadá. I když to můžou být větry."

Rusty vyprskl, ale vzápětí se zamračil:

"Shani! Pojd' sem!"

"Zapiš si za uši, káčo usmrkaná," řekl skrze zaťaté zuby, skláněje se nad rozdrčenou nohou. "Cynismus si chirurg může dovolit nejdříve po deseti letech praxe. Rozumělas?"

"Ano, pane Rusty."

"Vezmi raspator a stáhni okostici... K čertu, je to třeba umrtvit. Kde je Marti?"

"Blije za stanem," řekla bez sebemenšího náznaku cynismu Shani.

"Čarodějové," chopil se Rusty pilky, "by měli přestat vymýšlet stále další a další mocná zaklínadla, ale soustředit se na vymyšlení jediného. Takového, díky němuž by se mohli věnovat docela obyčejné drobné magii. Bez různých problémů, vedlejších účinků a blití."

Pilka skřípala na kosti. Raněný vyl.

"Utáhni silněji škrtidlo, Iolo!"

Kost konečně povolila. Rusty opracoval čerstvý řez dlátem a otřel si zpocené čelo.

"Svaly a cévy," pokynul ze setrvačnosti, avšak zbytečně, neboť ještě nedokončil větu a děvčata již šla. Sebral ze stolu amputovanou nohu a odhodil ji stranou na hromadu jiných užiznutých končetin. Raněný už nějakou dobu nekřičel a nevytl.

"Omdlél nebo zemřel?"

"Omdlél, pane Rusty."

"Dobře. Zašij pahýl, Shani. Další! Iolo, běž se podívat ven, jestli už Marti všechno vyzvracela."

"Nedovedu si představit," řekla tiše Iola, nezvedajíc sklopené oči, "kolik let praxe máš ty, pane Rusty. Sto?"

*

Pěšáci lapali povětrí otevřenými ústy jako ryby a zalykali se tak prachem, který při ostrém pochodu zvířili. Po několika stadiích povely poddůstojníků ukončily zrychlený přesun a rozvinuly wyzimské regimenty do bojové linie. Ztěžka oddychující Jarre vzhlédl a spatřil před jednotkou vojvodu Bronibora na hřebci pokrytém ocelovými plechy. Rovněž jezdec byl v plné plátové zbroji. Jeho parádní brnění bylo šmelcováno do modrých pruhů, a tak vojvoda vypadal jako obrovská plechová makrela.

"Jak se máte, šmejdi?" houkl Bronibor na své muže.

Řady pikenýrů odpověděly mručením dunícím jako vzdálená letní bouřka.

"Když vyhazujete takové prdlavé zvuky," pokračoval vojvoda a defiloval podél první řady vojáků, "znamená to, že se máte dobře. Protože když se máte špatně, kňouráte a skuhráte jako staré baby. Na vašich držkách vidím, že se těšíte do boje, že se už Černých nemůžete dočkat. Co, wyzimští povaleči? Mám pro vás dobrou zprávu! Vaše přání se za chvíli splní! Za chvíli se dočkáte!"

Pikenýři opět zamručeli. Bronibor mezitím dojel na konec linie, obrátil koně a zvolna se vracel. Promlouval dále a klepal palcátem do zdobené hrušky sedla.

"Nažrali jste se prachu, blátošlapi, když jste museli maširovat za kavalerií. Až doted' jste si k vojenské slávě ani nepřivoněli, čichali jste akorát kobylince. Moc nechybělo a málem byste se nedostali na pole cti a slávy ani dneska, lenoši. Ale nakonec se vám to přece jenom povedlo, srdečně gratuluji. U téhle dědiny, jejíž jméno jsem zapomněl, můžete konečně ukázat, co ve vás vězí. Ten černý mrak, co vidíte v poli, to je nilfgaardská jízda, která se právě snaží útokem na křídle zatlačit naše vojsko do bažin u té říčky, jejíž jméno jsem taky zapomněl. Ale vám, slavným wyzimským pikenýřům, připadla z rozhodnutí konetabla Natalise a z milosti krále Foltesta ta veliká pocta vyplnit průlom v našich řadách. Zahradíte jej, jak by pravilbásník, vlastní hrudí. Máte radost, pacholci, co? Jste na to hrdí, ne?"

Jarre sevřel ratiště píky a rozhlédl se kolem sebe. Nic nenaznačovalo, že by vojáky těšila vidina blížícího se boje a pokud byli hrdí na svůj úkol, svoji hrdost dovedně maskovali. Po chlapcově pravici stál Melfi a mumlal si pod nosem modlitbu, po levici Deuslax, starý haudegen, jenž smrkal, chrchlal a huhlal kletby.

Bronibor opět obrátil koně a vzpřímil se v sedle.

"Nic neslyším!" zařval. "Ptal jsem se, kurva, jestli jste hrdí na svůj úkol?"

Tentokrát pikenýři nenašli jiné východisko, než zařvat mocným hlasem, že jsou hrdí. Jarre také řval. Když všichni, tak všichni.

"Dobře!" otočil vojvoda koně čelem proti vojsku. "Teď se sešikujte. Setníci, na co čekáte, aby vás šlak trefil?!

Zformovat čtverec, první řada klekne, druhá zůstane stát! Sklonit píky... Ne tím koncem, hňupe! Tobě to říkám, ty smradochu! Železa výš! Srazit se k sobě, rameno k rameni! No, hned vypadáte líp! Skoro jako vojsko!"

Jarre se ocitl v druhé řadě. Silně zapřel patku píky o zem, stiskl dřevec ve strachem zpocených rukou. Melfi si před svou první bitvou neustále drmolil modlitby za umírající. Docela podobně drmolil i ostřílený veterán Deuslax, ten však huhlal rozličné výrazy týkající se intimního života Nilfgaard'ánů, psů, fen, králů, konetablů, vojvodů a matek jich všech. Mrak v poli se blížil.

"Neprděť, necvakat zuby!" zahulákal Bronibor. "Takovými pazvuky nilfgaardské koně nesplašíte, nic si nenamlouvejte!

Ženou se na nás brigády 'Nausicaa' a Sedmá daerlanská, skvěle vycvičení a zkušení vojáci! Ti se nedají vystrašit!

Nedají se porazit! Dají se jen pozabíjet! Výše ty píky!"

Dusot kopyt se blížil. Země se začala chvět. V oblaku prachu se jako jiskry zableskly ostří mečů.

"Máte z pekla štěstí, poserové," burácel vojvoda, "že předepsaný typ nové vylepšené pěchotní píky je dlouhý jedenadvacet stop! Nilfgaardský jezdecký meč je dlouhý tři a půl stopy! Umíte počítat? Oni určitě taky! Jenže si myslí,

že nevydržíte, že projevíte svoji pravou povahu, že vyjde najevo, že jste srabi, poserové a všiví kozojebci. Černí počítají s tím, že s těmi klacky praštíte o zem, rozeběhnete se jak zajáci a oni vás budou nahánět po poli a sekat po hřbetech a po zátylcích, pohodlné a bez obtíží. Zapamatujte si, špinaví hnojáři, že i když strach dá vašim nohám nebývalou rychlost, jezdcí na koni nezdrhnou. Teď se vykašlete na čest a slávu. Kdo chce přežít, musí stát! Stát pevně! Stát jako zeď! A držet šik!"

Jarre se rozhlédl. Kušovníci za linií pikenýrů už točili klikami, druhý sled zvedal gizarmy, halabardy, glevy, kusy, runky a forky. Země se otřásala stále silněji. V černé stěně kavalérie, valící se proti nim, už rozeznávali jednotlivé jezdce.

"Mami, maminko," opakoval chvějícími se rty Melfi. "Maminečko moje..."

"... tvoje mat'," mručel Deuslax.

Dunění zesilovalo. Jarre si chtěl olíznout rty, ale nemohl. Jazyk jej přestal poslouchat, byl jako ochrnutý a vyschlý jako troud. Dunění zesilovalo.

"Srazit se!" zahřměl Bronibor a mávl palcátem. "Ramenem na souseda! Žádný z vás neválčí sám! Jediný lék proti strachu je pika v hrsti! Připravit se! Píky proti koňským plecím! Co uděláte, wyzimští šmejdi? Ptám se, co máte dělat!"

"Stát pevně!" zařvali jednohlasně pikenýři. "Stát jako zeď! Držet šik!"

Jarre také řval. Když všichni, tak všichni. Klín jízdy se blížil. Atakující jezdci ječeli jako démoni a mávali zbraněmi. Jarre nalehl na píku, stáhl hlavu mezi ramena a zavřel oči.

*

Jarre zahnal prudkým mávnutím pahýlem ruky vosu kroužící nad kalamářem.

Plán maršála Coehoorna nevyšel: jeho protiútok na křídle zastavila hrdinná wyzimská infanterie, byť přitom zaplatila krvavou daň. Zatím co wyzimští museli vzdorovat silnému tlaku Nilfgaardu, na levém křídle nápor nepřítele povolil. Záhy získaly naše jednotky navrch též na křídle pravém, kde houževnatost trpaslíků a kondotiérů odolala nilfgaardskému sevření. Z našich řad se zvedl vítězný pokřik a do srdcí našich bojovníků vstoupil nový duch. Naopak sebevědomí dosud nepřemožených nilfgaardských vojáků silně upadlo, paže jim zemdlely a síly ochably. Někteří z nich se dali na ústup, jiní stále kladli odpor, avšak nyní již nekoordinovaně, v rozptýlených skupinách, záhy obklíčených ze všech stran.

Tehdy si nepřátelský velitel uvědomil, že bitva je prohrána. Obklopili jej jeho věrní důstojníci a rytíři, přivedli mu odpočatého koně a úpěnlivě ho prosili, aby unikl a zachránil tak svůj život. Leč v hrudi polního maršála bilo statečné srdce. "Toho bohdá nebude," zvolal a odstrčil uzdu. "Toho bohdá nebude, aby nilfgaardský maršál z boje utíkal. Aby opustil pole, kde pod jeho velením padlo tolik dobrých mužů za Císaře a za vlast!" Pak udatný Menno Coehoorn dodal...

*

"Není už kudy zdrhnout," dodal Menno Coehoorn střízlivě, rozhlížeje se po bojišti. "Obklíčili nás."

"Dej mi svůj plášť a přilbici, pane," oťel si z tváře pot a krev rytmistř Siewers. "Vezmi si moje věci a koně... Neprotestuj! Musíš přežít, pane maršále. Tvůj život, tvoje schopnosti jsou pro Císařství příliš cenné, nenahraditelné... My, daerlanští, udeříme na Nordlingy, upoutáme je na sebe, ty se zatím zkusíš probít kolem rybníka..."

"Z toho se ale nevysekáte," namítl Coehoorn.

"Je to pocta," zvedl hlavu Siewers. "Jsme vojáci! Ze Sedmé daerlanské!"

"Hodně štěstí," řekl Coehoorn a přehodil si přes rameno plášť se stříbrným škorpiónem. "Siewersi?"

"Ano, pane maršále?"

"Nic, hodně štěstí, chlapče."

"Tobě také, pane. Za mnou, muži!"

Coehoorn je doprovázel pohledem. Dlouho. Až do chvíle, kdy se Siewersův oddíl srazil s kondotiéry. S banderí, která měla už tak početní převahu a které ve chvíli přispěchaly na pomoc další jednotky. Černé pláště zanikly v kondotiérské šedi, vše zahalil zvržený prach.

Významné odkašlání Oudera de Wyngalt vrátilo maršála do skutečnosti. Upravit postroj a timenty a nasedl na hřebce.

"Na koně!" zavelel.

Zpočátku se jim dařilo. Nordlingové učinili mezeru ve svých řadách, neboť soustředili své síly na urputně se bránící oddíl posledních vojáků, kteří přežili zničení brigády "Nausicaa". Maršálova skupina tak našla unikovou cestu z obklíčení, i když ani ta nebyla bez překážek. Nilfgaardané se museli utkat s lehkou kavalerií, podle znaků bruggenskou. Coehoorn přestal předstírat hrdinství, teď chtěl už jen přežít. Neohlížeje se na svou eskortu, bojující s Bruggenci, uháněl s hloučkem adjutantů k řece. Cesta byla otevřená, za křivými vrbami na protějším břehu se táhla prázdná rovina, na které neviděli žádné nepřátelské vojáky. Po Coehoornově boku cválající de Wyngalt triumfálně zahalekal.

Předčasně.

Od pomalého, kalného toku říčky je dělila poslední louka. Vjeli na ni plnou rychlostí. A po pár skocích zapadli jejich koně až po břicha do bažiny.

Maršál přeletěl přes hlavu hřebce a dopadl do bahna. Kolem něj ržáli koně a křičeli zablácení lidé. Uprostřed toho rámusu Coehoorn náhle zaslechl další zvuk. Zvuk přinášející smrt.

Svištění letek šípů.

Vrhl se směrem k řece. Razil si cestu hlubokým bahnem. Vedle něj se brodící adjutant padl tváří do bláta, maršál spatřil

šíp v jeho zádech. Ve stejné chvíli ucítil tvrdý náraz do hlavy. Zapotácel se, ale neupadl, protože byl až do půli stehů uvězněn v močále. Chtěl vykřiknout, ale dokázal pouze zachřet. Žiju, pomyslel si s úlevou, dosud žiju. Kůň, který se chtěl vysvobodit z bahna, kopl maršála do helmy, promáčknutý plech mu rozbil tvář, vyrazil zuby a poranil jazyk.

Krvácím... Polykám krev... Ale žiju...

Další zadrnění tětív, zasvištění šípů, třesk přebíjených pancířů, smrtelné výkřiky následované šplouchnutím těl do bahna a mělké vody. Maršál se ohlédl. Na okraji močálu spatřil řadu střelců. Nevysoké, rozložené postavy v drátěných košilích a špičatých helmách. Trpaslíci, uvědomil si.

Drnění tětív, svištění šípů, křik lidí dušený vodou a bahnem.

Ouder de Wyngalt se otočil ke kušovníkům a volal, že se vzdává, vysokým, pisklavým hlasem prosil o smilování a nabízel výkupné. Uchopil svůj meč za čepel a mezinárodně známým gestem jej napřáhl směrem k trpaslíkům. Jeho gesto nebylo pochopeno nebo bylo pochopeno nesprávně - dva šípy ho udeřily do prsou tak silně, že ho jejich náraz skoro nadzvedl z bahna.

Coehoorn strhl z hlavy poškozenou přilbu. Znal dost dobře jazyk Nordlingů.

"Jeem maaál Coeooon..." zablekotal, plivaje krev. "Maaál Coeooon... Vdáám ee... Miooost, miooost..."

"Co to brebtá, Zoltane?" podívil se nahlas jeden z kusovníků.

"Sral ho pes, ať ty jeho žvásty! Vidiš znak na jeho mundúre, Munro?"

"Stříbrný škorpión! Ha! Ogaři, složte toho gyzda! Za Caleba Strattona!"

"Za Caleba!"

Tětivy zadrnčely. Jeden šíp zasáhl Coehoorna do prsou, jeden do slabin, jeden pod klíční kost. Nilfgaardský polní maršál upadl na znak. Rdestový porost se rozestoupil pod jeho vahou. Kdo, u všech ďasů, mohl být ten Caleb Stratton, stačil ještě pomyslet. V životě jsem neslyšel o žádném Calebovi...

Hustá, blátem a krví zkalená voda říčky Chotly se zavřela nad jeho hlavou a vnikla mu do plic.

*

Vyšla před stan, aby se nadýchala čerstvého vzduchu. Tehdy ho spatřila sedět vedle kovářovy lavice.

"Jarre!"

Zvedl oči. Byla v nich prázdnota.

"Iolo?" zeptal se a jen s obtížemi pohyboval opuchlými rty. "Co tady..."

"To je otázka!" nenechala ho domluvit. "Radši mi řekni, kde ses tady vzal ty?"

"Přinesli jsme našeho velitele... Voj vodu Bronibora... Je raněn..."

"Ale ty také! Ukaž mi tu ruku! Bohyně! Vždyť vykrváčíš!"

Jarre na ni třeštil oči, avšak Iola náhle začala pochybovat, zda ji vůbec vidí.

"Je bitva," řekl chlapec, jektaje zuby. "Musíme stát pevně v šiku... Stát jako zeď... Lehce zranění musí odnášet z pole těžce zraněné. Rozkaz..."

"Ukaž mi ruku, hrome!"

Jarre zasténal, zuby mu zacvakaly jako v zimmici. Iola se zachmuřila:

"Vypadá to špatně... Jarre, Jarre... Matka Nenneke se bude hněvat... Pojď se mnou." Viděla, jak zbledl, když vstoupil do stanu. Když ucítil zápach. Když uviděl... Zavravoral. Podepřela ho. Viděla, jak hledí na zkrvavený stůl. Na člověka, který na něm ležel. Na chirurga, malého půlčíka, který znenadání poskočil, zadupal nohama, sprostě zaklel a mrštil skalpelem o zem.

"K čertu! Kurva! Proč? Proč?"

Nikdo mu na tu otázku neodpověděl.

"Kdo to byl?"

"Vojvoda Bronibor," odpověděl slabým hlasem Jarre, dívaje se rovnou před sebe nepřítomným pohledem. "Náš velitel... Stáli jsme pevně. Jak rozkázal. Jako zeď. A Melfiho zabili..."

"Pane Rusty," řekla prosebně Iola. "Ten chlapec je můj dobrý známý... Je raněn..."

"Drží se na nohou," odušil chladně chirurg. "A tady už jeden dohořívá, čeká na trepanaci. Tady neplatí žádné známosti..."

V té chvíli Jarre se smyslem pro vystihnutí dramatického momentu omdlel. Zhroutil se na udusanou zem. Půlčik podrážděně zasupěl.

"No dobrá, na stůl s ním," poručil. "Ohó, pěkné zřízená ruka. Zajímalo by mě, na čem ještě drží? Nejspíš na rukávu. Iolo, škrtidlo. Silněji! Neopovaž se mi tu rozbrečet! Shani, podej mi pilu!"

Pilka se s ohavným skřípáním zakousla do kosti nad rozdrčeným loketním kloubem. Jarre se probral a zakřičel. Strašně, pronikavě - ale krátce. Jakmile kost povolila, znovu omdlel.

*

A tak pýcha a moc Nilfgaardu padla do prachu na brennském poli a pochodu císařských vojsk na sever byl učiněn konec. Ztráty Císařství činily čtyřicet čtyři tisíce padlých a zajatých mužů. Zcela zničen byl výkvět rytířstva elitní těžká kavalerie. Zahynuli, upadli do zajetí anebo beze stopy zmizeli takoví vojevůdci jako: Coehoorn, Braibant, de Mellis-Stoke, van Lo, Tyrconnel, Eggebracht a další, jejichž jména se v našich archívech nezachovala.

Brenna byla sice počátkem konce, dlužno však přiznat, že význam vítězství by byl omezený, kdyby nebylo moudře využito. Slouží ku cti konetabla Jana Natalise, že se nenechal zaslepit pýchou a neusnul na vavřínech, nýbrž

neprodleně vyrazil k jihu. Nečekaný protiútok vedený Adamem Pangrattem a Julií Abatemarco překvapil dvě divize třetí armády, které opožděně táhly Coehoornovi na pomoc, a rozdrtil je nec nuntius cladis. Tato další porážka otřásla nilfgaardskými vojsky, takže zbytky armádního sboru „Střed“ ustoupily z posic a ve spěchu se stáhly za Jarugu. Protože Foltest a Natalis neztráceli čas a doslova jim šlapali na paty, ztratili císařští nevyklizená ležení s množstvím zásob a všechny obléhací stroje, které chtěli ve svých pyšných plánech použít k dobývání Wyzimy, Gors Velenu a Novigradu.

Jako lavina valící se z hor do údolí sbírá další a další sníh a nabírá na síle, tak následky bitvy u Brenny působily Nilfgaardu stále větší škody. Armádní skupina "Verden" byla těžce tísněna nájezdy pirátů ze Skellige a útoky krále Ethaina z Cidaris. Když se její velitel kníže de Wett dověděl o katastrofě u Brenny a když dostal zprávu, že Natalisův a Foltestův postup mu může odříznout cestu k jihu, sám nechal zatroubit na ústup. Při útěku do Cintry se jeho vojska nevyhnula značným ztrátám, neboť když se roznesla zpráva o nilfgaardských porážkách, novou silou se rozhořelo povstání ve Verden. Pouze v nedobytných pevnostech Nastrogu, Rozrogu a Bodrogu se udržely silné posádky, které teprve po uzavření cintránského míru se ctí a pod zvednutými prapory odešly.

V Aedirnu zpráva o Brenně způsobila, že si znesváření králové Demawend a Henselt podali pravice a společně proti Nilfgaardu zbrojně vystoupili. Armádní skupina "Východ", se kterou táhl vévoda Ardal aep Dahy do doliny Pontaru, nedokázala vzdorovat spojeným vojskům obou králů. Když je navíc posílil expediční korpus z Redanie a partyzánské oddíly královny Mewe, které podnikaly bojové akce v týle nepříteli, byli Nilfgaardané vytlačeni až k Aldersbergu. Ardal aep Dahy se chystal k bitvě, avšak řízením osudu znenadání těžce ochořel, snad ze zkaženého jídla dostal koliku a průjmy miserere a za dva dny v bolestech skončil. Králové nemeškali a na nilfgaardská vojska zbavená vrchního velení tvrdě udeřili. A na tom místě u Aldersbergu, dozajista kvůli historické spravedlnosti, uštědřili Nilfgaardu těžkou porážku, třebaže měl dosud početní převahu. Leč smělý duch a válečný kumšt zvítězil nad tupou, brutální silou. Je třeba zmínit se ještě o jedné věci - totiž o tom, že dodnes není známo, co se stalo u Brenny se samotným Menno Coehoornem. Jedni se domnívají, že padl se svými vojáky a jeho nerozpoznané ostatky spočinuly spolu s jejich ve společném hrobě. Druzí spekulují, že vyvázl, ale ze strachu z císařského hněvu se do Nilfgaardu již nevrátil, uchýlil se do Brokilonu a ponechán dryádami na pokoji, stal se lesním poustevníkem. Ve výčitkách svědomí žil dlouhá léta v odloučení a nakonec v odloučení i zemřel.

Mezi prostým lidem koluje pověst, že slavný maršál se v noci po bitvě vrátil na brennské pole a nemoha snést pohled na tu tragédii, oběsil se na osice na kopci, jemuž se od toho času říká Šibeniční. Po nocích je prý možno v okolí potkat jeho ducha, an bloudí po bojišti, běduje a volá: "Vraťte mi mé legie!".

"Dědečku! Dědečku Jarre!"

Stařec zvedl hlavu od lejster a pošoupl na zpoceném nose klouzající okuláry.

"Dědečku Jarre!" křičela vysokým hláskem jeho nejmladší vnučka, bystrá a živá šestiletá dívka, která se, díky bohům, podobala své matce, Jarreho dceři, a ne vypasenému zeťákovu.

"Dědečku! Babička Lucienne ti vzkazuje, že pro dnešek už bylo dost toho hloupého čmárání a že večeři máš na stole!" Jarre pečlivě uložil popsané archy a zavičkoval kalamář. Rozbolel jej pahýl ruky. Změna počasí, pomyslel si, přijde déšť.

"Dědečku Jarééééé!!!"

"Už jdu, Ciri. Už jdu."

*

Než ošetřili posledního raněného, bylo dávno po půlnoci. Operace prováděli při umělém osvětlení - obyčejnou lampou i magickou sférou. Marti Sodergren překonala krizi, vzpamatovala se a třebaže bledá jako smrt, čarovala opět účinně. Kolem byla černá noc, když všichni čtyři vyšli ze stanu, usedli na zem a opřeli se zády o napjatou plachtu.

Planina byla plná světla: nehybných z táborových ohňů i pohyblivých z pochodní a loučí. Do noci se neslo vítězné jásání, halekání a zpěv. Byly však slyšet rovněž výkřiky a steny raněných, prosby a vzdechy umírajících. Jenže oni si už na zvuky utrpení a umírání zvykli, jejich sluch je vnímal stejně jako skřehotání žab v močálech kolem Chotly anebo cvrkání cikád v křovinách okolo Zlatého jezírka.

Marti Sodergren se opírala o půlčikovo rameno a lyricky mlčela, Shani s Iolou se objímaly a čas od času se smály tichým, naprosto bláznivým smíchem. Než se posadili, napili se pálenky a Marti je počastovala svým posledním zaklínadlem - rozveselujícím kouzlem, které se obvykle používalo při trhání zubů. Tohle spojení Rustyho zmohlo: alkohol s magií jej neuvolnil ani neotupil. Místo aby zmírnil únavu, ještě ji vystupňoval, místo aby přinesl zapomnění, připomínal. Zdá se, pomyslel si, že na Shani a Iolu to zabralo, jak náleží. Obrátil se k nim a v měsíčním světle uviděl na tvářích obou dívek stříbrolesklé stružky slzí.

"Zajímalo by mne," olízl si rozpukané rty, "kdo vlastně vyhrál? Víte to některá?"

Marti k němu obrátila tvář, ale nadále lyricky mlčela. Cikády cvrčely, žáby skřehotaly, ranění křičeli, sténali a vzdychali. A umírali. Shani a Iola se hihňaly přes slzy.

*

Marti Sodergren zahynula dva týdny po bitvě. Navázala známost s důstojníkem Svobodné kompanie. Nebrala tu avantýru vážně, na rozdíl od kondotiéra. Když se Marti, která měla odjakživa ráda změny, o pár dní později zapletla s temerským rytmistrem, bývalý milenec zešílel žárlivostí a bodl ji nožem. Oběsili ho za to, avšak přelétavé léčitelce už život nezachránili.

Rusty a Iola umřeli rok po bitvě, v Mariboru během epidemie krvácivé horečky zvané Šarlatová smrt anebo podle názvu lodi, na níž byla choroba přivečena, Rána Catriony. Z Mariboru tenkrát utekli všichni medicí a většina kněží. Rusty a Iola zůstali, jak jinak. Léčili, protože byli lékaři, a to, že na Šarlatovou smrt nebylo léku, pro ně nebylo důležité. Nakazili se oba. On jí umřel v náručí, v pevném objetí jejích velkých, nehezských, venkovských rukou. Ona umřela o čtyři dny později. Sama.

Shani zemřela sedmdesát dva roky po bitvě jako proslulá a všeobecnou úctou obklopená emeritní děkanka katedry medicíny university v Oxenfurtu. Celé generace chirurgů opakovaly její oblíbený žert: "Sešij červené s červeným, žluté se žlutým, bílé s bílým. Určitě to bude v pořádku."

Málokdo si všiml, že vždy po vyhlášení této poučky si paní profesorka nenápadně utírá oči. Málokdo.

*

Žáby skřehotaly, cikády cvrčely, Shani a Iola se hihňaly a plakaly.

"Zajímalo by mne," zopakoval Milo Vanderbeck, půlčík, polní chirurg, známý jako Rusty. "Zajímalo by mne, kdo tu bitvu vyhrál?"

"Rusty," promluvila lyricky Marti Sodergren. "To je opravdu poslední věc, o kterou bych se na tvém místě zajímala."

Některé z plamének byly vysoké, silné a jasné, jiné nízké a chvějivé a jejich světlo skomíralo a pohasínalo. Na samém konci řady jeden malý plámenek již dohořoval. Ledva se mu na prchavý okamžik podařilo slabě zablikat, hned zase téměř uhasí.

"Čí je to hasnoucí světélko?" táže se zaklínač.

"Tvoje," vece Smrt.

Flourens Delannoy: Bajky a pohádky

KAPITOLA DEVÁTÁ

Náhorní planina, jejíž vzdálenější konec tonul v mlze na úpatí horských velikánů, připomínala kamenné moře. Na několika místech je vzdouvala skalní vlna anebo hrana, zdání navíc posilovaly vraky námořních korábů: galér, drakkarů, nefů, kogg a karavel. Na některých bylo vidět, že ztroskotaly teprve nedávno, na jiných dávno zpráchnivěla prkna obšívky a rozpadalo se už i žebrovní trupu, očividně zde ležely desítky, ba stovky let.

Některé lodě byly převráceny kýly vzhůru a další převrženy na bok, ty vypadaly jako vyvrženy nesmírnými bouřemi a hurikány. Jiné koráby vyvolávaly dojem, že dosud plují kamenným oceánem. Stály rovně, vklíněny mezi skalami, jejich stěžně čněly pyšně k obloze a z ráhen dosud vlály cáry plachet. Měly dokonce svoje posádky duchů: v černém podpalubí i ve zpráchnivěle lanoví uvězněné kostry mrtvých námořníků odsouzených k věčné plavbě.

Zazvonění podkov zde bylo nečekaným a neznámým zvukem. Vyplašení černí ptáci se rozkrákorali a zvedli z vraků, ze dřeva ráhen, konopí lan a kostí plavců. Hejno na okamžik zakroužilo nad hranou propasti, na jejímž dně leželo jezero, šedé a hladké jako rtuť. Na útesu, zpola na planině vraků, zpola visíc nad jezerem, vrůstala hradbami a baštami do holé skály ponurá stará tvrz.

Kelpie střihala ušima, frkala a uhýbala na stranu, když procházela mezi balvany, vraky, kostmi: nelíbila se jí krajina smrti. Černí ptáci se vrátili, znovu se usadili na polámaných stěžních, ráhnech a kostech, rozbitých palubách a lebkách. Ptáci poznali, že osamělého jezdce se nemusí obávat. Naopak, pokud se tady někdo má bát, je to právě ten jezdec.

"Klid, Kelpie," řekla tlumeným hlasem Ciri. "Jsme na konci cesty. Tohle je správné místo a správný čas."

*

Objevila se před hradbami neznámo odkud, jako kdyby vítr přivál přízrak z planiny vraků. Krákáním krkavců upozornění strážci ji však ihned spatřili. Dali se do křiku, ukazovali na ni a svolávali ostatní.

Když dorazila k bráně, byla tam už hotová tlačnice. Všichni na ni zírali: těch pár mužů znajících ji z dřívějšíka, jako Boreas Mun či Dacre Silifant, i ti početnější, kteří o ní zatím jen pouze slyšeli, nově zverbovaní Skellenovi lidé, žoldáci z Ebbingu a okolí, kteří užasle poulili oči na dívku s popelavými vlasy, jizvou na tváři a mečem na zádech. Na nádhernou vranou kobylu, zvedající vysoko hlavu, neklidně frkající a zvonící podkovami na dlažbě nádvoří. Rozruch utichal jen pozvolna. Vranka zvedala nohy jako tanečnice, její podkovy zvonily jako kladiva o kovádlinu. Trvalo dlouho, než před ní muži zkřížili runky a gizarmy a váhavě ji zastoupili cestu. Jeden z nich sáhl třesoucí se rukou po uzdě. Klisna zafrkala. "Zavedte mne," promluvila zvučně dívka, "k pánovi tohoto hradu."

Boreas Mun sám nevěděl, proč to udělal, ale přidržel jí třmen a nabídl rámě. Jiní muži drželi frkající a vzpouzející se klisnu.

"Poznáváš mne, panno?" zeptal se tiše Boreas. "Už jsme se setkali."

"Kde?"

"Na ledě."

Pohlédla mu zpřímá do očí.

"Nepřehlížela jsem si tehdy vaše tváře," řekla nevzrušeně.

"Tehdy jsi byla Paní jezera," pokýval vážně hlavou. "Proč jsi sem přijela, dívko? Proč, u všech bohů?"

"Pro Yennefer. A pro mou Sudbu."

"Spíše pro svou smrt," zašeptal. "Toto je hrad Stygga. Na tvém místě bych odtud rychle uprchl. Snad je ještě čas."

Znovu se na něho podívala a stopař okamžitě pochopil, co mu tím pohledem chtěla sdělit.

Přivolali Stefana Skellena. Zkřížil ruce na prsou a dlouho si dívku prohlížel. Nakonec jí pokynul, aby jej následovala. Šla beze slova, ze všech stran obstoupena ozbrojenými muži.

"Zvláštní děvče," zašeptal Boreas a zachvěl se.

"Naštěstí to už teď není náš problém," zavrčel Dacre Silifant. "A tobě se divím, že jsi s ní tak mluvil. Ta čarodějnice zabila Vargase a Frippa a později Olu Harsheima..."

"Harsheima zabil Kalous, ne ona," odsekl Boreas. "Ona nás nechala naživu, tam na kře, i když nás mohla jednoduše pobít a utopit jako štěňata. Všechny. I Kalouse."

"Ten parchant," odplivl si Dacre na dlažbu, "se jí za to odvděčí. Spolu s černokněžníkem a tím dobyt看em Bonhartem. Uvidíš, Boreasi, co s ní provedou. Stáhnou z ní kůži zaživa, po tenkých řemíncích."

"Tohle bych ti věřil," zasmušil se Boreas. "I to, že jsou to dobytci, vrazi. Ale o co jsme my lepší, když jim sloužíme?"

"A máme jinou možnost? Nemáme."

Některý ze Skellenových námezdníků najednou dušeně vykřikl, někdo zaklel, někdo vydechl. Někdo mlčky ukázal rukou.

Na hradbách, cimbuřích a podsebitích, na střechách věží, na římsách, parapetech a chrlicích seděli černí ptáci. Kam až oko dohlédlo. Tiše, bez krákání přiletěli od vrakoviště a nyní tiše, bez krákání seděli a vyčkávali.

"Cítí smrt," zamumlal jeden žoldák.

"A mrtvolu," dodal druhý.

"Nemáme jinou možnost," zopakoval bezmyšlenkovitě Silifant a pohlédl na stopaře. Boreas Mun se díval na krkavce.

"Možná nadešel čas," zašeptal, "abychom nějakou našli."

*

Vystoupili nahoru po širokém schodišti se třemi podestami, prošli špalírem soch postavených ve výklencích po celé délce dlouhé chodby, obešli ochoz kolem sálu. Ciri kráčela směle, necítila strach, nelekala se zbraní ani zločineckého vzhledu své eskorty. Lhala, když tvrdila, že si nevzpomíná na tváře lidí ze zamrzlého jezera. Vzpomínala si. Vzpomínala, jak Stefan Skellen, právě ten, jenž ji nyní vedl chodbami ponurého hradu, drkotal zuby a třásl se zimou na ledě. Nyní, když se čas od času ohlížel a propaloval ji očima, pocítila, že se jí bojí stále. S úlevou si oddechla.

Vstoupili do haly, pod vysoké sloupky podpírající žebrovou klenbu, z jejíhož středu visel velký lustr připomínající obřího pavouka. Ciri uviděla, kdo tam na ni čeká. Strach jí zaryl do útroby ledový spár, zaťal jej v pěst, zakroutil a trhl. Bonhart se třemi skoky přenesl k ní. Oběma rukama ji popadl za blůzu na prsou, zvedl ji nad zem a zároveň přitáhl těsně k sobě, těsně před svoje bledé, rybí oči.

"Peklo," zasípal, "musí být opravdu strašné, když jsi dala přednost mně."

Neodpověděla. Z jeho dechu cítila alkohol.

"Možná tě ani peklo nechtělo, bestie. Možná tě ta ďábelská věž vyvrhla, když ochutnala tvůj jed, zmije!"

Přitáhl si ji ještě blíže. S odporem odvrátila tvář.

"Máš strach," chrčel. "Oprávněně. Tady je konec tvé cesty, odtud neutečeš. Na tomto hradě ti vypustím krev z žil."

"Skončil jsi, pane Bonharte?"

Okamžitě poznala hlas, který to řekl. Patřil čaroději Vilgefortzovi, se kterým se dvakrát setkala na ostrově Thaneddu. Poprvé jako s vězněm v řetězech, podruhé ji pronásledoval do Věže racka. Tehdy to byl neobyčejně hezký muž. Nyní jeho tvář něco změnilo, něco způsobilo, že vypadala ohyzdně a strašně.

"Dovoliš, pane Bonharte," černokněžník se ani nepohnul ze svého trůnu připomínajícího křesla, "abych já, pán hradu Stygga, přijal na svá bedra povinnost uvítat našeho milého hosta princeznu Cirillu z Cintry, dceru Pavetty, vnučku Calanthé, potomkyni legendární Lary Dorren aep Siadhal. Vítám tě. Přístup blíže."

Z posledních slov se již vytratil pod maskou zdvořilosti skrývaný výsměch. Zůstala v nich jen hrozba. A rozkaz. Ciri poznala, že se tomu rozkazu nedokáže opřít. Pocítila strach. Ochromující hrůzu.

"Blíže," sykl Vilgefortz. Teď uviděla, co se stalo s jeho tváří. Levé oko bylo výrazně menší než pravé, mžouralo, šilhalo a kroutilo se ve svrasklém, vráscitém očním důlku. Jeho pohled byl příšerný.

"Nebojácný postoj, v obličejí jen náznak úleku," konstatoval čaroděj a zakroutil hlavou. "Mé uznání. Pokud ovšem ta odvaha nevyplyvá jen z hlouposti. Rovnou zaplaším tvoje případné naděje. Odtud, jak správně řekl pan Bonhart, neunikneš. Ani teleportem, ani pomocí svých mimořádných schopností."

Věděla, že má pravdu. Předtím si namlouvala, že by kdykoliv, třeba v poslední chvíli, dokázala uniknout a skrýt se v labyrintu míst a časů. Nyní pochopila, že to byla planá naděje. Hrad až vibroval zlou, nepřátelskou, cizí magií, zlá a nepřátelská moc jí pronikala, jako cizopasník se plazila jejími útroby a úporně se snažila vniknout do její mysli. Nemohla jí vzdorovat, byla v moci nepřítele. Bezmocná.

Nedá se nic dělat, pomyslela si, věděla jsem, co dělám. Věděla jsem, proč sem jdu. Ostatní byly opravdu jen plané naděje. Ať se tedy stane, co se má stát.

"Výborně," řekl Vilgefortz. "Bezchybný odhad situace. Stane se to, co se má stát. Přesněji řečeno: stane se, jak já rozhodnu. Zdalipak se domýšlíš, má drahá, jakou budoucnost ti chystám?"

Chtěla odpovědět, ale nedokázala překonat odpor sevřeného a vyschlého hrdla. Přečetl její myšlenky a opět ji předběhl:

"Pochopitelně, že ano, Paní světů, Paní míst a časů. Tvá návštěva mne nezaskočila. Já jednoduše vím, kam jsi utekla z jezera a jak se ti to povedlo. Víš, s kým a s čím ses tam setkala. Víš, jakým způsobem ses dostala sem. Jediné, co nevím, je to, zda tvoje cesta byla dlouhá. Zda ti přichystala hodně zážitků a dojmů."

Zlomyslně se uchechtl a opět ji předběhl.

"Nemusíš odpovídat. Teď už vím, že to bylo zajímavé a vzrušující putování. Nemohu se dočkat, až to zkusím sám. Závidím ti tvůj talent. A proto se s ním budeš muset podělit se mnou, moje drahá. Muset, to je správné slovo. Dokud tvůj talent nedostanu, nepustím tě z rukou. Ani ve dne, ani v noci, ani na okamžik tě nepustím."

Ciri konečně pochopila, že jí hrdlo svíral nejenom strach. Černokněžník ji magicky škrtl a rdousil. Vysmíval se jí, ponižoval ji. Před očima svých nohsledů.

"Pust'... Yennefer..." vykašlala, hrbíc se úsilím promluvit. "Propust' ji... Se mnou si můžeš dělat, co chceš."

Bonhart zařval smíchy, suše se zasmál také Stefan Skellen. Vilgeforsz si protřel kloubem prstu koutek svého příšerného oka.

"Nejsi přece tak bláhová, abys sis neuvědomovala, že i tak s si sebou mohu dělat, co budu chtít. Tvoje nabídka je patetická a sentimentální - a tedy ubohá a směšná."

"Potřebuješ mne," zvedla hlavu, což ji stálo mnoho sil. "Abys... Abys měl se mnou dítě. Chtěli to všichni, budeš to chtít i ty. Ano, jsem ve tvé moci, ale přišla jsem z vlastní vůle. Ty jsi mne nechtyl, i když jsi mne pronásledoval přes půl světa. Přišla jsem sama a sama se ti nabízím. Za Yennefer, za její život. Tobě to připadá směšné? Tak to se mnou zkus násilím, po zlém... Uvidíš, jak rychle tě přejde smích!"

Bonhart k ní přiskočil a rozmáchl se bičem. Vilgeforsz učinil lehké, zdánlivě nedbalé gesto rukou, avšak stačilo k tomu, aby karabáč vyletěl velkým obloukem z lovcovy ruky a dokonce i samotný kolohnát byl odmrštěn zpět, jako při srážce s těžkým vozem.

"Pane Bonharte," promluvil Vilgeforsz a mnul si prsty. "Jak pozoruji, stále máš potíže přizpůsobit se povinnostem mého hosta. Rač si zapamatovat, že můj host nesmí ničit nábytek a umělecká díla, krást drobné cennosti a znečišťovat koberce a vybavení komnat. Nesmí bít a znásilňovat jiné hosty. To poslední přinejmenším do té doby, dokud s bitím či znásilňováním neskončí hostitel, případně dokud to hostitel nedovolí. Dokážeš z tohoto upozornění vyvést patřičné závěry i ty, Ciri? Ne? Pomohu ti. Tak ty se mi z vlastní vůle poddáváš, pokorně souhlasíš se vším, co rozhodnu a přistupuješ na všechno, co s sebou budu chtít udělat. Myslíš si, jak jsi obětavá a jak je tvoje nabídka velkorysá, není-liž pravda? Mýlíš se. Věc se má tak, že s sebou budu dělat to, co budu muset, nikoliv to, co budu chtít. Uvedu příklad: chtěl bych ti, dejme tomu v rámci odplaty za Thanedd, vyloupnout alespoň jedno oko. Jenže nemohu, protože mám obavu, že bys to nemusela přežít..."

Ciri si uvědomila, že buď teď, anebo nikdy. Otočila se v půlobratu a tasila Vlastovku. Celý hrad se pohnul, stěny se roztočily, podlaha jí uklouzla pod nohama. Cítila jak padá. Bolestivě narazila koleno na dlažbu, ohnula záda, až se dotkla čelem země a přemáhala dávení. Meč jí vypadl z ochromených prstů. Někdo ho zvedl.

"Táák," řekl protáhle Vilgeforsz, opíraje si bradu o ruce složené jako k modlitbě. "U čeho jsem skončil? Aha, u tvé nabídky. Darovat život a svobodu Yennefer na oplátku... Za co? Za to, že se dobrovolně poddáš, bez donucení, bez násilí? Je mi líto, Ciri. To, co s sebou musím udělat, se bez donucení a násilí prostě neobejde."

Se zájmem sledoval, jak dívka kašle, chrčí, vyplivuje hustou slinu a brání se zvracení.

"Ano, ano," pokračoval. "Na to, co s sebou udělám, bys nikdy nepřistoupila dobrovolně, ujišťuji tě. A proto tvoje nabídka není pouze ubohá a směšná, je též bezcenná. Z toho důvodu ji odmítám. Chopte se jí a do laboratoře s ní!"

*

Laboratorium se příliš nelišilo od toho, které Ciri znala ze svatyně Melitelé. Také bylo jasně osvětlené, čisté, vybavené dlouhými stoly s kovovými deskami a policemi plnými skla: baněk, zkumavek, křivulí, retort, trubiček, misek a všemožných dalších pomůcek. Stejně jako v Ellanderu zde oště páchl líh, ether, formol a ještě něco, co nahánělo strach. Dokonce i v přívětivé svatyni, ve společnosti přátelských kněžek a laskavé Matky Nenneke, pociťovala dívka v laboratoři neurčitou tíseň. A v Ellanderu ji přece nikdo nevlekl do laboratoře násilím, nikdo ji nesvíral paže a ruce v železném sevření a neurvale s ní necloumal. V Ellanderu nestálo uprostřed laboratoře ocelové křeslo, jehož účel krutě prozrazovala již jeho konstrukce. V ellanderské laboratoři nebyli bílé odění fámulové s oholenými hlavami, nebyl tam nikdo jako Bonhart anebo Skellen. Nebyl tam strašný černokněžník s jedním okem zdravým a druhým nepřírozeně malým, mrkajícím a šilhajícím.

Vilgeforsz se otočil od stolu, na kterém dlouho ukládal nějaké hrůzu nahánějící instrumenty.

"Viš, má drahá," promluvil a přistoupil k ní. "Jsi pro mne klíčem k moci a vládě. Nejen nad tímto světem, který je beztak odsouzen k záhubě, nýbrž nad všemi světy. Nad myriádami míst a časů vzniklých po Konjunkci. Jistě mi rozumíš, některé z těch míst a časů jsi přece navštívila."

Pomalou si vyhrnul rukávy a pokračoval:

"Musím se přiznat, že mne úžasně láká moc. Je to triviální, ale chci se stát vládcem. Svrchovaným vládcem, před kterým budou všichni padat na tvář, velebit jej pouze proto, že existuje, a uctívat jako boha, když se třeba uráčí zachránit jejich svět před zkázou - byť by to učinil jen z rozmaru. Och, Ciri, už se nemohu dočkat, jak budu velkodušně odměňovat svoje věrné a jak budu krutě trestat neposlušné a nepokorné. Celé generace se ke mně budou modlit. O mou milost, o mé smilování a odpuštění. Celé generace, celé světy. Zaposlouchej se, Ciri. Slyšíš ty modlitby? Chraň nás od hladu, moru, ohně, války a svého hněvu, ó všemohoucí Vilgeforsz..."

Zahýbal prsty před jejíma očima a náhle ji prudce chytil za tváře. Ciri vykřikla a chtěla se vyprostit, avšak držel ji silně. Rty se jí roztřáslly. Vilgefortz to spatřil.

"Sudba," zasmál se přerývaně a v koutku úst se mu objevila kapka pění. "Aen Hen Ichaer, posvátná elfská Starší krev... Ha haaa, teď už jenom moje!"

Prudce se vzpřimil. Otřel si ústa.

"Hlupáci a mystici," pokračoval svým obvyklým chladným tónem, "se snažili nalézt tajemství tvé existence v dávných legendách a prorocích. Pátrali ve tvém rodokmenu po původu tvého genu - dědictví po předcích. Pletli si nebe s odrazem hvězd na vodní hladině. Mysticky soudili, že gen se bude nadále rozvíjet, že díky evoluci dosáhne nových možností a větší síly ve tvém dítěti anebo v dítěti tvého dítěte. A tak okolo tebe narůstala magická aura a halila tě oblaka dýmu z kadidel. Pravda je však banální, dalo by se říci organická: důležitá je pouze tvoje krev. Ale v prostém a střízlivém, zhola nepoetickém významu toho slova."

Zvedl se stolu skleněnou pipetu dlouhou asi půl stopy. Byla ukončena tenkou, lehce prohnutou kapilárou. Ciri cítila, jak jí vyprahlo v ústech. Čaroděj si svůj nástroj prohlédl proti světlu.

"Moji asistenti ti pomohou svléknout šaty a usadit se v křesle... Ano, právě v tom, které si pořád tak zvědavě prohlížíš. Budeš v něm muset nějakou dobu setrvat v poněkud nepohodlné poloze, dokud nebudeš pomocí tohoto nástroje inseminována. Nebude to tak hrozné, po celý čas budeš pod vlivem silným elixíru, které ti budu aplikovat nitrožilně za účelem náležitého uhnízdění vajíčka a vyloučení mimoděložního těhotenství. Neměj obavy, mám zkušenosti, dělal jsem to stokrát. Jsi sice dítě Starší krve, ale nepředpokládám, že by se tvoje vejcovody anatomicky nějak lišily od vejcovodů obyčejných holek."

Vilgefortz mluvil a mluvil a zjevně se opájel vlastními slovy.

"A nyní hlavní věc. Možná tě zklame, možná potěší. Dítě rodit nebudeš. Kdož ví, možná by mělo nadpřirozené schopnosti, možná by z něj vyrostl budoucí vládce světa a spasitel národů. To však nikdo nemůže zaručit a kromě toho nemám v úmyslu čekat tak dlouho. Potřebuji krev, přesněji placentální krev. Jakmile se vyvine plodový koláč, vyjmu jej. Mé další úmysly a záměry se tě již netýkají, má drahá, a jistě oceníš, že se tě nechystám frustrovat zbytečnými informacemi."

Učinil teatrální odmlku. Ciri nedokázala potlačit chvění rtů.

"A nyní," pokynul čaroděj rozmáchlým gestem, "tě zvu do křesla, princezno."

"Stálo by za to," usklíbl se Bonhart pod šedivým knírem, "aby se na to podívala i ta čubka Yennefer. Zaslouží si to!"

"Samozřejmě," vystoupily na Vilgefortzovy rty opět bublinky pění. "Oplodňování je svatá, vznešená a slavnostní záležitost, při které by měla asistovat celá rodina. A Yennefer je přece něco jako její matka. Ve všech primitivních kulturách jsou matky nevěst přítomny tomuto rituálu. Rychle sem Yennefer přiveďte!"

"Ohledně toho oplodňování," sklonil se Bonhart nad Ciri, kterou už začali holohlaví fámulové svlékat. "Nešlo by to udělat starým, osvědčeným způsobem, pane Vilgefortzi? Podle přírody?"

Skellen frkl a zavrtěl hlavou. Vilgefortz sraštil bry.

"Ne," odmítl mrazivě. "Nešlo, Bonharte."

Ciri, jako by si teprve nyní uvědomila vážnost situace, pronikavě vykřikla. Jednou, podruhé.

"Ale, ale," zamlaskal čaroděj. "Se vztyčenou hlavou a přímým pohledem si vstoupila do lví jámy, má drahá, a teď se bojíš tenké skleněné trubičky. To je hanba."

Ciri si nevšimla jeho výtky a rozkřičela se, až laboratorní sklo drnčelo.

A hrad Stygga náhle odpověděl křikem, hlukem a pozdvižením.

*

"Běda nám," zaskuhral Zadarlik a rýpal okovanou patkou runky ve spárách dláždění. "Běda, běda."

Rozhlédl se po svých společnících, ale ti mlčeli. Neozval se ani Boreas Mun, který zůstal u brány se strážemi. Z vlastní vůle, ne na rozkaz. Mohl jít za Kalousem jako Silifant, mohl na vlastní oči sledovat, co se stane s Paní jezera, jaký osud ji čeká. Ale stopař to nechtěl vidět. Radši zůstal na nádvoří pod holým nebem, daleko od sálů a komnat, kam odvedli tu dívku. Tady si byl jist, že nezaslechne ani její křik.

"To černý ptactvo je zlý znamení," ukázal Zadarlik na krkavce sedící na hradbách a střechách. "Nedobré znamení je příjezd té holky na vraný kobyle. V nedobré věci Kalousovi pomáháme. Povídá se, že Kalous už není ani koroner, ani důležitý pán, ale psanec jako my. Že císař ho odsoudil k smrti. A až ho čapne, běda všem, kteří budou s ním. Běda nám."

"Ouvej, ouvej," přidal se druhý strážce, vousáč v klobouku ozdobeném peřím. "Chraniž nás bohové před císařským hněvem."

"Žádný strachy," mávl ledabyly rukou třetí, který přišel na hrad Stygga teprve nedávno, s poslední skupinou žoldáků.

"Císař se o nás nebude zajímat, má teď jiný starosti. Na Severu prej byla valná bitva. Nordlingové pobili císařský, řádně jim pustili žilou."

"V takovém případě," řekl druhý, "je přece jenom dobře, že držíme s Kalousem a tím čarodějníkem. Našinci je vždycky líp u toho, kdo má navrch."

"Jasně," ujistil ho ten nový. "Kalous má budoucnost. A my půjdeme nahoru s ním."

"Tupci jste," opřel se Zadarlik o runku. "Máte v hlavách piliny."

Černí ptáci vzletli s krákáním a tleskáním křídly a jako černý mrak zakroužili kolem věže. "Kýho šlaka?" vyhrkl jeden ze strážných.

"Otevřete bránu, prosím."

Boreas Mim ucítil pronikavou vůni bylin: šalvěje, máty a tymiánu. Spolkl slinu, potřásl hlavou. Několikrát zavřel a otevřel oči. Nepomohlo to. Štíhlý, prošeďivělý muž, připomínající výběrčího daní, stál nadále vedle nich a ani ho nenapadlo zmizet. Stál a usmíval se se zavřenými ústy. Boreas ucítil, jak mu zježené vlasy málem zvedají čapku. "Otevřete bránu, prosím," zopakoval usměvavý muž. "Neprodleně. Věřte mi, že to pro vás bude lepší." Zadarlik se zařinčením upustil runku, zůstal nehnutě stát, jen bez hlesu pohyboval ústy. Oči měl prázdné. Ostatní zamířili k bráně. Kráčeli nepřírozeně a ztuhla jako loutky. Zvedli závoru, otevřeli obě křídla vrat. Na nádvoří vpadla čtveřice jezdců.

Jeden měl vlasy bílé jako padlý sníh a meč v jeho ruce kmital jako blesk. Za ním jela plavovlasá žena, za jízdy napínajíc tětívu luku. Třetí byla docela mladá dívka, která sekutím křivé šavle srazila Zadarlika.

Boreas Mun zvedl upuštěnou runku a jejím dřevcem si chránil hlavu. Čtvrtý jezdec se nad ním tyčil jako hora. Na jeho helmě se rozpínala křídla dravého ptáka. Zaleskl se zvednutý meč.

"Zadrž, Cahire," promluvil bělovlasý. "Neplýtvejme časem a silami. Milwo, Regisi, tudy..."

"Ne, tam ne," vysoukal ze sebe Boreas, nevěda sám, proč to dělá. "Tam je jenom slepý barbakán. Musíte jít nahoru po schodech, na horní hrad. Jestli chcete zachránit Paní jezera... Musíte si pospíšet..."

"Díky," řekl bělovlasý. "Díky ti, neznámý. Slyšels, Regisi? Veď nás."

Za okamžik zůstali na nádvoří pouze mrtví. A jediný živý, opírající se o ratiště runky. Boreas Mun se neobešel bez opory, tak se mu třásla kolena.

Krkavci krákali nad hradem Styggou, jako černý mrak kroužili kolem jeho věží.

*

Vilgefoltz vyslechl hlášení jednoho z ozbrojenců s nevzrušeným klidem a kamennou tvář. Ale mžourající a cukající se oko jej prozradilo.

"Záchrana v poslední chvíli," zaskřípal zuby. "Neuvěřitelné, takové náhody se prostě nestávají. Anebo jen ve špatných divadelních hrách. Potěš mne, dobrý muži, a řekni, že sis to jen vymyslel. Dejme tomu pro pobavení."

"Nevymyslel, pane!" ohradil se žoldák. "Je to pravda. Vpadli sem nějakí... Celá hassa..."

"Dobře, dobře," přerušil ho čaroděj. "Žertoval jsem. Skellene, ujmi se osobně tě záležitosti. Máš příležitost ukázat, jakou cenu má ta tvoje smečka, kterou jsi najal za moje zlato."

Kalous poskočil a rozčileně zamával rukama.

"Neber to na lehkou váhu, Vilgefoltzi!" vykřikl. "Zdá se, že si neuvědomuješ, co nám hrozí! Pokud někdo zaútočil na hrad, mohou to být jedině Emhyrovi lidé! A to znamená..."

"Neznamená to nic," nenechal jej dokončit černokněžník. "Ale vím, oč ti jde. Jestli ti moje přítomnost dodá odvahy, budeš mne mít za zády. Jdeme! To platí i pro tebe, Bonhartel!"

Potom upřel svoje strašné oko na Ciri.

"Co se týče tebe, zanechej zbytečných nadějí. Víím dobře, kdo se tu tak nečekaně objevil a teatrálně se pokouší o tvou záchranu. Ujišťuji tě, že ten dojemný výstup utopím v krvi!"

"Hej vy!" pokynul svým fámulům. "Zakujte ji do dwimeritu, uzamkněte na tři západy a nehněte se ode dveří cely ani na krok. Ručíte mi za ní vlastními hlavami. Rozumíte?"

"Rozumíme, pane." Vpadli do chodby, z chodby do rozlehlého sálu plného soch. Nikdo jim nezastoupil cestu. Spatřili jen pár pacholků, kteří při pohledu na ně hned utekli.

*

Vyběhli po schodech. Cahir kopancem vyrazil dveře, Angouleme s bojovým pokřikem skočila do místnosti za nimi a švihnutím šavle srazila helmu z brnění, které stalo u dveří jako dekorace a které považovala za hlídače. Jakmile poznala svůj omyl, vybuchla smíchem.

"Chachacha, podívejte se!"

"Angouleme!" napomenul ji Geralt. "Nestůj! Pokračuj!"

Před nimi se otevřely dveře a v nich se zahemžily tmavé siluety. Milwa bez zaváhání napjala luk a vystřelila. Někdo vykřikl. Dveře se s prasknutím zavřely. Slyšeli, jak zarachotila závora.

"Dále, dále!" pobízel Geralt. "Nestát!"

"Zaklínači," řekl Regis. "Nemá cenu běžet někam naslepo. Půjdu... Poletím na průzkum."

"Leť."

Upír se rozplynul jako pára nad hrncem. Geralt se nepodivil.

Opět narazili na lidi, tentokrát ozbrojené. Cahir a Angouleme se na ně s křikem vrhli. Ozbrojenci se dali na útěk. Jak se zdálo, vyděsil je zvláště pohled na Cahira v jeho působivé okřídlené přilbici.

Vběhli na ochoz, galerii podél jedné z delších stran rozlehlé síně. Ke dveřím na protější straně galerie jim scházelo sotva dvacet kroků, když se na ochozu na protější straně vyrojily postavy. Síní se rozlehla ozvěna výkřiků, zadměly tětivy.

"Kryjte se!" houkl zaklínač.

Zasvištěly letky šípů, hroty křesaly jiskry z kamenných sloupů, otloukaly štukaturu ze stěn a zasypávaly je vápenným prachem.

"K zemi! Za zábradlí!"

Padli na zem, každý se kryl, jak to šlo, za ozdobnými sloupky s vyřezávanými květinovými motivy. Avšak bez zranění se to neobešlo. Zaklínač uslyšel, jak Angouleme vykřikla. Otočil se k ní a spatřil, že se drží za paži. Rukávem jí

prosakovala krev.

"Angouleme!"

"To nic! Šíp prošel měkkým!" zavolala dívka jen trochu se třesoucím hlasem. Potvrdila, co Geralt už věděl. Kdyby hrot roztrávil kost, Angouleme by šokem omdlela.

Lukostřelci z protější galerie stříleli bez ustání a přivolávali posily. Několik se jich přesunulo stranou, aby mohli mířit z příznivějšího úhlu. Geralt zaklel. Odhadoval vzdálenost dělicí je od únikových dveří. Nevypadalo to dobře, ale zůstat na místě, znamenalo jistou smrt.

"Skáče!" vykřikl. "Cahire, pomoz Angouleme!"

"Postřílejí nás!"

"Skáče! Musíme!"

"Ne!" zvolala Milwa a vstala. Vzpřímila se, stanula ve střeleckém postoji jako socha. Střelci na protější galerii vykřikli. Milwa pustila tětivu.

Jeden z lučištníků odletěl dozadu, dopadl zády na stěnu a když se po ní sesunul k zemi, zůstala na omítce rozstříknutá rudá skvrna připomínající chobotnici. Pod vysokým stopem síně se rozlehl křik překvapení, vzteku a hrůzy.

"U Velikého Slunce..." vydechl Cahir. Geralt mu stiskl rameno.

"Skáče ke dveřím! Pomoz Angouleme!"

Nepřátelé teď soustředili střelbu na Milwu. Lučištnice se ani nepohnula, třebaže se kolem ní sypala omítka a létaly úlomky mramoru a třísky z rozštípaných šípů. Opět klidně pustila tětivu. Další výkřik a další střelec odletěl jako hadrová loutka a zbrotit stěnu krví.

"Teď!" zařval Geralt, když viděl, jak se muži chvatně klidí z galerie, jak se vrhají k zemi a kryjí před nechybujícími střelami. Střelbu opětovali už jen tři nejodvážnější. Hrot udeřil do stěny a poprášil Milwě vlasy vápenným pudrem. Lučištnice si odfoukla padající pramen vlasů z očí a natáhla luk.

"Milwo!" Geralt, Cahir a Angouleme doběhli do bezpečí. "Přestaň! Uteč!"

"Ještě jednou," zamumlala lučištnice s letkou šípu v koutku úst.

Zadrnčela tětíva. Jeden z trojice odvážných zasténal, převrátil se přes balustrádu a spadl dolů, na podlahu síně. Další dva při tom pohledu opustila odvaha. Padli na zem a vysloveně se do ní pokoušeli vrůst. Těm, kteří přiběhli, se na galerii zjevně nechtělo, zdržovali se v bezpečném úkrytu před Milwinými šípy.

Až na jedinou výjimku.

Milwa ho odhadla okamžitě. Nevysoký, šlachovitý, snědý. S odřeným chráničem na levém předloktí a lukostřeleckou rukavicí na pravé ruce. Viděla, jak zvedá reflexní zefar s dokonale tvarovaným lučištěm, plynulým pohybem ho napíná a již během napínání očima zaměřuje. Viděla, jak se při plném tahu tětíva zarává do jeho snědé tváře, jak se červeně okřídlená letka dotýká koutku jeho úst. Viděla, že míří přesně.

Neuhnula. Zvedla luk, plynulým pohybem ho napjala a už během napínání mířila. Tětíva se jí zaryla do tváře, pero letky se dotklo koutku úst. Mířila přesně.

*

"Silněji, silněji, Marijko, až k puse. Kruť prsty tětívu, aby šíp nevyklouzl ze zářezu. Ruku si opři o čelist. Míř! Obě oči otevřené! Zadrž dech! Střel!"

Tětíva ji i přes plstěný chránič bolestivě kousla do levého předloktí.

Otec chtěl něco říci, ale dostal záchvat kašle - suchého, ostrého, mučivého. Kašle čím dál hůř, pomyslela si Marijka Barring a sklonila luk. Pořád hůř a častěji. Právě tak se rozkašlal včera, zrovna když mířil na srnce. A na oběd jsme měli jenom vařenou lebedu. Nenávídím vařenou lebedu. Nenávídím hlad. A nouzi.

Starý Barring sípavě nabral dech do plic.

"Trefila ses píd' od středu, nemehlo! Celou píd'! Co jsem se do tebe nahučel, abys sebou tak necukala, když pouštíš tětívu. Vždycky poskočíš, jako kdyby ti slimák vlezl mezi půlky. A míříš moc dlouho, střílíš unavenou rukou! Akorát plýtváš šípy!"

"Vždyť jsem trefila! A ne celou píd', ale sotva půl pídě od středu!"

"Neodmlouvej! Bohové mě potrestali, když mi místo syna junáka nadělili holku, navíc takové nešikovné trdlo!"

"Nejsem trdlo!"

"Tak to dokaž. Střel ještě jednou. A pouč se z toho, co jsem řekl. Máš stát jako vrostlá do země, mířit a střílet bez otálení! Proč se šklebíš?"

"Protože mě hubuješ!"

"Je to moje otcovské právo a povinnost. Střílej!"

Napjala luk. Bylo jí do pláče. Neuniklo mu to.

"Mám tě rád, Marijko," řekl hluše. "Nikdy na to nezapomeň."

Pustila tětívu, sotva se letka dotkla koutku jejích úst.

"Dobře," řekl otec. "Dobře, dceruško."

A strašně, drásavě se rozkašlal.

*

Snědý střelec zahynul na místě. Milwin šíp ho zasáhl pod levou paži a pronikl hluboko, více než do poloviny střeliště. Jeho hrot rozštípl žebro, probil plíce a srdce.

O zlomek okamžiku dříve vystřelený červeně opeřený šíp zasáhl Milwu nízko do břicha. Roztrhal střeva a přerušil arterii, roztránil křídlo bederní kosti pánve a jeho hrot vzadu vyšel ven. Lučištnice jím byla sražena jako taranem. Geralt a Cahir jednohlasně vykřikli. Nevšímajíce si toho, že Milwiným pádem osmělení nepřátelé obnovili střelbu, vyběhli z úkrytu v portálu dveří, chytili ležící lučištníci a v dešti šípů ji odtáhli. Jeden hrot bříkln o Cahirovu helmu. Další, Geralt by odpřisáhl, že mu rozčís vlasý.

Milwa za sebou zanechala širokou a lesklou krvavou šmouhu. Na místě, kde ji položili, se ihned rozlila rudá louže. Cahir mumlal kletby, a bezmocně svíral pěsti. Geralt cítil, jak ho přemáhá zoufalství. A zuřivost.

"Tetko!" zakvílela Angouleme. "Tetko, neumíreeej!"

Maria Barring otevřela ústa a zakašlala.

"Taky tě mám ráda, tati," řekla docela zřetelně.

A umřela.

*

Vilgefortzovi fámulové si nedokázali poradit s ječící a zmltující se Ciri, na pomoc jim museli přispěchat strážní. Prvního z nich stačila nakopnout. Tvrdě a hlavně přesně. Chlap se předklonil, zacouval pár kroků, zalapal po dechu a s rukama v rozkroku padl na kolena. Avšak to jen rozzuřilo ostatní pacholky. Ciri dostala pěstí do týla, otevřenou dlaní do obličeje. Povalili ji na záda, někdo ji kopl do kyčle, někdo těžký si jí sedl na kolena a znehybnil nohy. Jeden z holohlavých, mladý muž se zlým žlutozeleným očima jí klekl na prsa, hrábl jí prsty do vlasů a surově zalomcoval hlavou. Dívka vykřikla. Ale fámulus zařval. A vytřeštil oči. Ciri spatřila, jak mu z lysé hlavy vytryskla krev a potřísnila bílou kytli. Vzápětí se v laboratoři rozběsnilo peklo. Rachot převráceného nábytku a tříštivý zvuk rozbíjeného skla splýnul s vyděšeným klikem. Po stolech a po podlaze se rozlévaly různé tinktury a substance, magické elixíry, extrakty a melanže, všemožné roztoky a směsi, a s pronikavým sykotem se vzájemně mísily. Během chvíle zahalil místnost sirmě žlutý dým a naplnil odporný puch.

Ciri slzícíma očima rozeznala, jak se v barevném kouři neuvěřitelnou rychlostí mihá černá silueta připomínající obřího netopýra. S hrůzou sledovala, jak netopýr nalétává na lidi a jak každý zasažený člověk klesá jako sražen bleskem. Jeden z prchajících pacholků byl před jejíma očima nadzvednut se země a mrštěn na stůl, přes jehož okraj zůstal viset, plivaje krev do střepů rozbitých zkumavek a baněk.

Tekutina z některé rozbité nádoby stříkla na lampu. Zasyčelo to, zasmrdělo a lampa explodovala. Ciri musela uskočit, aby jí ohnivá koule neožehla obličej. Zařala zuby, aby nevykřikla.

V ocelovém křesle, které bylo připraveno pro ni, seděl štíhlý, prošeďivělý muž v černém oděvu. Zatínal špičáky do hrdla mladého fámula, jehož si položil na kolena, a sál jeho krev. Holohlavec tence sténal a křečovitě škubal napjatými údy.

Sinavě modré plaménky tančily po kovové desce laboratorního stolu. Baňky, křivule a retorty v žáru jedna po druhé vybuchovaly.

Vampýr vzdálil ostré špičáky od hrdla oběti a upřel na Ciri onyxově černé oči.

"Naskytnou se příležitosti," poznamenal, jakoby na vysvětlenou, "kdy prostě nelze odolat a nenapít se."

"Bez obav," usmál se, když spatřil její výraz. "Bez obav, Ciri. Jsem rád, že jsem tě našel. Jmenuji se Emiel Regis a jsem, i když ti to může připadat neuvěřitelné, přítel zaklínače Geralta. Přišel jsem na tento hrad společně s ním."

Do hořící laboratoře vpadl ozbrojený žoldák. Geraltův přítel k němu pomalu otočil hlavu, zasyčel a vycenil zuby. Ozbrojenec zoufale zaječel. Jeho ječení se rychle vzdalovalo.

Emiel Regis shodil z kolen ochablé, bezvládné tělo, vstal a protáhl se docela jako kočka.

"Kdo by to čekal?" podotkl. "Takový hmyz, a jaká skvělá krev. Tomu se říká: utajené kvality. Dovol, Cirillo, abych tě doprovodil ke Geraltovi."

"Ne," vydechla Ciri.

"Nemusiš se mne bát."

"Nebojím se," zaprotestovala, statečně svírajíc čelisti, aby neuslyšel cvakat její zuby hrůzou. "Ne kvůli tomu... Ale někde tady je vězněna Yennefer. Musím ji co nejrychleji osvobodit. Bojím se, že Vilgefortz... Prosim, pane..."

"Emiel Regis."

"Varuj, pane, Geralta, že je tady Vilgefortz. Je to čaroděj, mocný černokněžník. Ať se má Geralt na pozoru."

*

"Máš se mít na pozoru," zopakoval Regis varování, dívaje se na nehybně ležící Milwu. "Protože Vilgefortz je mocný černokněžník. Ona šla osvobodit Yennefer."

Geralt zaklel.

"Vpřed!" vykřikl, aby ve svých družích povzbudil upadlého ducha. "Jdeme!"

"Jdeme!" vstala Angouleme a utřela si slzy. "Jdeme, kurva! Musíme zkopat pár prdelí!"

"Cítím v sobě," zasyčel upír se zlověstným úsměvem, "takovou sílu, že bych snad mohl celý tenhle podělaný hrad rozmlátit."

Zaklínač na něj podezíravě pohlédl.

"To snad nebude třeba," namítl. "Ale zkuste se probít do horních pater a nadělat tam pořádný rozruch, abyste ode mne odlákali pozornost. Půjdu hledat Ciri. Neudělals dobře, Regisi, žeš ji nechal samotnou."

"Žádala o to," vysvětlil upír, "tónem a postojem vylučujícím jakékoliv námitky. Přiznávám, že mne zaskočila."

"Vím. Běžte do horních pater. Držte se! Já ji zkusím najít. Ji anebo Yennefer."

*

Našel. Docela brzy. Narazil na ně znenadání, zcela nečekaně, na křižovatce chodeb. Za rohem se mu naskytl pohled, jenž způsobil, že mu krev palčivě zatepala v žilách na hřbetech rukou.

Několik drábů vleklo chodbou Yennefer. Byla otrhaná a spoutaná řetězy, to jí však nebránilo vzpouzet se, rvát se se svými vězniteli a nadávat jako přistavní nosič.

Geralt drábům nedovolil, aby se vzpamatovali. Sekl jen jednou a jen jednoho, krátkým, úsporným pohybem předloktí. Chlap zavyl jako pes, zatočil se na místě, s břinknutím uhodil hlavou do plátového brnění, stojícího ve výklenku chodby, sklouzl po něm na zem a rozmazal po plechu svou krev. Jeho tři kumpáni pustili Yennefer a kvapně vycouvali. Jinak se zachoval čtvrtý, očividně nejotrlejší z drábů: popadl čarodějkou za vlasy a přiložil jí ostří nože těsně nad dwimeritový obojek.

"Nepřibližuj se!" zařval. "Podřežu ji! Já nežertuju!"

"Ani já," zatočil Geralt mečem a pohlédl chlapovi do očí. Dráb nevydržel, pustil Yennefer a klidil se ke svým zbabělejším druhům. Všichni drželi v rukou zbraně. Jeden sňal z nástěnného panoplie starožitnou, avšak hrozivě vyhlížející sudlici. Rozestavili se po celé šířce chodby, příkrčení a ostražití, váhali mezi útokem a obranou.

"Věděla jsem, že mne najdeš," řekla Yennefer a hrdě se vzpřímila. "Ukaž, Geralte, těm neřádům, co dovede zaklínačský meč."

Vysoko zvedla okovy a napjala spoutané ruce. Geralt uchopil sihil obouruč, dal hlavu na stranu, zamířil. A ůal. Tak rychle, že nikdo ani nepostřehl pohyb čepele. Pouta se zařinčením spadla na dlažbu. Jeden z drábů hlasitě zalapal po dechu. Geralt pevně stiskl jílec a položil vzpřímený ukazovák přes záštitu.

"Postav se rovně, Yen. Uhni trochu hlavou, prosím."

Čarodějka se ani nezachvěla. Při úderu mečem kov jen zadrnčel a dwimeritová obruč spadla vedle okovů. Na čarodějině šiji se objevila jedna, pouze jedna jediná rudá krůpě. Promnula si zápěstí. Zasmála se. A pomalu se otočila k drábům. Ani jeden nevydržel její pohled. Ten se sudlicí nesmírně opatrně, jako kdyby se bál, aby nezařinčela, položil starobyrou zbraň na zem.

"S někým takovým," zahučel, "se může Kalous poprat sám. Mně je život milej."

"Plnili jsme rozkazy..." vykoktal druhý a pozpátku ustupoval. "Sami jsme nic..."

"My jsme tě přece nemučili, paní," olízl si rty třetí pacholek. "Jenom jsme tě hlídali... Zastaň se nás..."

"Pryč," řekla čarodějka. Osvobozená z dwimeritu, vzpřímená a s pyšně vztyčenou hlavou vyrostla v jejich očích jako obryně. Zdálo se jim, že se její rozčuchaná černá hříva dotýká klenby chodby.

Drábi se dali na útěk. Hrbili se, jako by čekali útok ze zadu, ale ani jeden z nich se neohlédl. Yennefer se vrátila její obvyklá velikost. Vrhla se Geraltovi kolem krku.

"Věděla jsem, že pro mne přijdeš," zašeptala, hledajíc ústy jeho rty. "Že přijdeš, i kdyby..."

"Pojďme," řekl, jakmile po chvíli popadl dech. "Teď Ciri."

"Ciri," potvrdila. V jejich očích na kratičký okamžik vzplál strach nahánějící fialový oheň. "A Vilgefortz."

*

Zpoza rohu vyskočil žoldák s kuší, vykřikl a vystřelil. Mířil na čarodějkou. Geralt skočil jako tygr, mávl mečem a odražený šíp zasvítl těsně nad střelcovou hlavou. Muž se leknutím příkrčil. Narovnat se již nestačil, dalším skokem se zaklínač ocitl bezprostředně před ním a rozpáral ho jako rybu. Dále v chodbě stáli dva další, také měli samostřily a také vystřelili, jenže se jim příliš třásla ruce - nemohli zasáhnout. V následujícím okamžiku stál zaklínač u nich a oba zemřeli.

"Kudy, Yen?"

Čarodějka přivřela oči, soustředila se.

"Tudy. Po schodech."

"Jsi si jista?"

"Ano."

Přepadli je za nejbližším rohem, vyběhli ze dveří pod zdobenou archivoltou. Deset pacholků ozbrojených dardami, partyzány a korsekami. Tihle nebyli bojácní ani nerozhodní, přesto byli bleskurychle vyřízeni. Prvního srazila čarodějka ohnivým paprskem, zaklínač zavířil v piruetě a skočil mezi ostatní. Trpaslický sihil syčel a kousal jako had. Když čtyři padli, zbytek se dal na útěk. Dupání jejich škorní a řinčení zbraní se odráželo ozvěnou v kamenných chodbách.

"Je všechno v pořádku, Yen?"

"Nemůže to být lepší."

Pod archivoltou stanul Vilgefortz.

"Udělal jsi na mne dojem, zaklínači," pronesl klidně a zvučně. "Jsi beznadějně naivní a pošetilý, ovšem technikou můžeš skutečně zapůsobit, to ti musím přiznat."

"Tvoji pohůnci," odušila neméně klidně Yennefer, "právě vzali roha a opustili tě. Dej nám Ciri a necháme tě na pokoji."

"Víš, Yennefer," ušklíbl se černokněžník, "že dnes je to už druhá tak velkomyslná nabídka? Děkuji, děkuji mnohokrát. A zde je má odpověď..."

"Pozor!" vykřikla Yennefer a uskočila. Též Geralt se vrhl stranou. V poslední chvíli. Sloup ohně ze vztažených čarodějových rukou změnil místo, kde před okamžikem stáli, v syčící, spálenou plochu. Zaklínač si otřel z obličeje saze a

zbytky ohořelého obočí. Viděl, jak Vilgeförtz opět zvedá ruku. Uskočil a přikrčil se za patku sloupu. Zaduněla rána, až mu zalehlo v uších. Celý hrad se otřásl v základech.

*

Ozvěny toho zadunění se rozléhaly rozlehlými chodbami, síněmi a sály hradu. Stěny se zachvěly, krovy zaskřípaly. S hlučným prasknutím spadl se zdi velký portrét v těžkém zlateném rámu.

Utíkající žoldáci měli v očích nevýslovný strach. Stefan Skellen je zarazil hrozivým pohledem a povolal k pořádku řízným povelům:

"Co se děje? Podat hlášení!"

"Pane koroner..." vychroptěl jeden z mužů. "To je hrůza! Jsou to nějakí démoni... Každým šípem složí jednoho z nás... Kam seknou, stříká červená... Smrt si jde pro nás..."

"Zůstalo tam deset chlapů... Možná víc... A teď... Slyšíte?"

Opět někde zadunělo, až se hrad otřásl.

"Magie," zabručel Skellen. "Vilgeförtz. Nu, uvidíme, kdo z koho."

Přiběhl další ozbrojenec. Byl sinálý a zaprášený omítkou. Nějakou dobu ze sebe nemohl vypravit ani slovo, když konečně promluvil, přeskakoval mu hlas:

"Tam... Tam... Netvor... Pane koroner... Velkej černej netopejr... Lidem trhal hlavy. Krev stříkala! A on svištěl kolem a smál se! A měl tááákové zuby..."

"Přijdem tady všichni o hlavy..." špitl někdo za Kalousovými zády.

"Pane koroner," odhodlal se Boreas Mun. "Jsou to duchové. Viděl jsem... mladého grafa Cahira aep Ceallach. A ten přece nežije."

Skellen se na něho podíval, ale nic neřekl.

"Pane Stefane," zeptal se váhavě Dacre Silifant. "S kým to tady bojujeme?"

"To nejsou lidi," zaskuhral jeden z žoldáků, "ale proměněnci a pekelný démoni! Lidská síla proti nim nic nezmuže..."

Kalous zkřížil ruce na prsou a přešel po svých pacholcích smělym, velitelským zrakem. "A proto," prohlásil rázně, "nebudeme zasahovat do souboje nečistých sil! Ať si démoni válčí s demony, čarodějníci s vědmami a duchové s oživlými umrlci! Nebudeme jim překážet, v klidu si tady počkáme na výsledek jejich střetnutí."

Žoldáci si oddechli, jejich morálka viditelně vzrostla.

"To schodiště," zvolal Skellen úmyslně silným hlasem, aby dodal odvahy svým lidem, „je jediná cesta ven. Počkáme tady. Uvidíme, kdo po něm bude chtít sejít."

Shora se ozvala strašná rána. Za chvíli ucítili dokonce až zde zápach síry a spáleniny.

"Je tady tma!" rozkřikl se Skellen. "Hněte sebou, zapalte pochodně a louče! Musíme si posvítit na toho, kdo půjde po schodišti! Rozdělte oheň v tom železném koši!"

"Nemáme žádné palivo, pane."

Skellen beze slova ukázal na stěny haly.

"Obrazy?" otázal se nevěřící žoldák. "Máme pálit obrazy?"

"Proč ne?" odsekl Kalous. "Co čumíte? Umění je mrtvé!"

Rány se rychle měnily na třísky, plátna na cáry. Dobře vysušené dřevo a olejem pokryté plátno vzplanulo jasným plamenem.

Boreas Mun stál stranou a přihlížel. Byl už rozhodnut.

*

Zahřmělo, zablýsklo se, sloup, za který se v poslední chvíli schoval, se rozpadl. Dřík se rozlomil, akanty zdobená hlavice se zřítíla z výšky na zem a rozdrtila terakotovou mozaiku. Letěl na ně kulový blesk. Yennefer vykřikla zaklínadlo a gestem jej odrazil.

Vilgeförtz kráčel k nim, plášť se mu vzdouval jako dračí křídla.

"Yennefer se nedivím," promlouval za chůze. "Je žena, je tedy ovlivňována a vedena hormonálním chaosem. Zato ty, Geralte, jsi jednak muž, od přírody racionální tvor, jednak emocím nepodléhající mutant..."

Pokynul rukou. Zahřmělo, zablýsklo se. Blesk se odrazil od štítu, který Yennefer hbitě vyčarovala.

"Neřídiš se logikou," pokračoval Vilgeförtz a přeléval si z dlaně do dlaně tekutý oheň. "Zvláště v jedné věci projevuješ nerozumnou, udivující snahu pádlovat proti proudu a močit proti větru. To musí špatně dopadnout. Pro tebe, pochopitelně. Tady, na hradě Stygga, ses dneska pokusil vychcat proti uragánu!"

*

Někde o poschodí níže zuřil boj, někdo křičel, řval, potom sténal bolestí. Něco tam hořelo, Ciri cítila dým a zápach spáleniny, tvář jí ovanul závan teplejšího vzduchu.

Něco zadunělo tak silně, až se sloupy podírající klenbu otřásl. Ciri opatrně vyhlédla za roh. Chodba byla prázdná.

Kráčela jí rychle a tiše, mýjela podél zdi rozestavěné sochy. Ty sochy už někdy viděla.

Ve svých snech.

Vyšla z chodby. A narazila rovnou na člověka s kopím. Odskočila, připravena k piruetám a úhybům. A vzápětí zjistila,

že to není žádný z ozbrojených drábů, nýbrž šedivá, hubená a shrbená stará žena. A že v rukou netřímá kopí, nýbrž koště.

"Někde tady," odkašlala si Ciri, "je vězněna čarodějka. Žena s černými vlasy. Kde?"

Babka s koštětem dlouho mlčela, pohybujíc ústy, jako kdyby něco žvýkala.

"Jak to mám vědět, holubičko?" prohlásila konečně. "Vždyť tu akorát uklízím."

Obrátila se k dívce zády a dala se do zametání.

"Uklízím a uklízím a uklízím," opakovala si sama pro sebe. "A oni furt špiní a špiní. Jenom se podívej, holubičko, na ten nepořádek."

Ciri se podívala. Na podlaze spatřila širokou, klikatou krvavou šmouhu. Táhl se několik kroků a končila u stěny pod mrtvým mužem. Opodál leželi další dva mrtví, jeden zkroucený ve smrtelné křeči, druhý s takřka neslušně rozhozenými končetinami. Vedle nich ležely kuše.

"Tady je zase binec," sebrala žena vědro a hadr, ztěžka si klekla na kolena a začala vytírat podlahu. "Takový špíny. A já abych po nich uklízela a uklízela. Bude tomu někdy konec?"

"Ne," řekla hluše Ciri. "Nikdy. Takový už je svět."

Babka přestala vytírat, ale hlavu k ní neotočila.

"Já tu akorát uklízím," řekla. "Nic víc. Ale tobě, holubičko, povím, že bys měla jít rovně a potom doleva."

"Děkuji."

Žena sklonila hlavu níže a opět se unaveně pustila do vytírání.

*

Byla sama. Sama a ztracená v bludišti chodeb.

"Paní Yennefer!"

Do této chvíle byla tiše, obávajíc se, aby na sebe neupozornila Vilgefortzovy lidi. Ale teď...

"Yennefeer!"

Zdálo se jí, že něco zaslechla. Ano, určitě!

Vběhla na galerii a potom do veliké síně mezi vysoké sloupořadí. Opět ucítila zápach spáleniny.

Z výklenku se jako duch vynořil Bonhart a udeřil ji pěsti do tváře. Zavravorala. Vrhł se na ni jako jestřáb, sevřel jí hrdlo a předloktím ji přitiskl ke zdi. Ciri pohlédla do jeho rybích očí a ucítila, jak se v ní srdce zastavilo.

"Nenašel bych tě, kdybys nevolala," zachrčel. "A jak teskně volala. To jsi tak toužila po mně, miláčku?"

Stále ji tiskl ke zdi, ale ruku jí vsunul do vlasů za krkem. Ciri pohodila hlavou. Lovec odměn vycenil zuby. Sjel dlaní po její hrudi, stiskl jí ňadro, brutálně ji chytil v rozkroku. Potom ji pustil a odstrčil, až padla na podlahu.

A hodil jí k nohám meč. Její Vlaštovku. A ona okamžitě pochopila, oč mu jde.

"Víc by se mi to líbilo v aréně," ucedil. "Jako finále mnoha krásných vystoupení. Finis coronat opus. Zaklínačka kontra Leo Bonhart. Víš, kolik by lidé zaplatili, aby mohli něco takového spatřit? Pohyb, seber železo a tas!"

Poslechla, ale nevytáhla čepel z pochvy, jen si přehodila pás přes rameno, aby měla jilec v dosahu ruky.

Bonhart o krok ustoupil.

"Myslel jsem si," řekl, "že mi bude stačit, když svoje staré oči potěším pohledem na to, co s tebou bude provádět Vilgefortz. Mýlil jsem se. Musím cítit, jak tvoje krev stéká po mém meči. Kašlu na čáry a čaroděje, na předpovědi, proroctví i na osud světa, pliju na starší i mladší krev. Co pro mě znamenají kouzla a věštby, co z nich mám? Hovno! Nic se nedá srovnat s rozkoší..."

Nedokončil větu. Viděla, jak stiskl rty a oči mu zlověstně zasmály.

"Vypustím ti krev z žil, zaklínačko," zasyčel. "Ale ještě než vystydneš, oslavíme svoje zasnuby. Jsi moje. A pojdeš moje. Zvedni zbraň!"

Prostorami hradu se rozlehlo vzdálené zadunění.

"Vilgefortz," oznámil škodolibě Bonhart, "tam dělá sekanou z tvých vědmáckých zachránců. Nu, zlato, tas meč."

Uprchnout, pomyslela si ochromená hrůzou, uprchnout na jiné místo, do jiného času, co nejdále od něho. Cítila stud.

Utíkat? Nechat jím Geralta a Yennefer na pospas? Avšak rozvaha našeptávala: mrtvá pro ně nebudu moci nic učinit...

Soustředila se, přitiskla si pěsti ke spánkům. Bonhart ihned pochopil, co se chystá provést, a vrhl se k ní. Ale zareagoval pozdě. Zablýsklo se a zašumělo jí v uších. Povedlo se, pomyslela si triumfálně. Vzápětí poznala, že triumf byl předčasný, poznala to, když uslyšela vztekly řev a kletby. Neúspěch zřejmě zavinila zlá, nepřátelská, ochromující aura toho místa. Přenesla se, ale jen kousek. Dokonce mu neunikla ani z dohledu. Byla na opačném konci galerie, nedaleko od něj. Nicméně mimo dosah jeho rukou a jeho zbraně. Alespoň v této chvíli.

Pronásledována jeho řevem, se otočila a dala se na útěk.

*

Běžela dlouhým a širokým podloubím, sledována nehybnými očima mramorových karyatid nesoucích arkády.

Odbočila jednou, podruhé. Chtěla Bonharta zmást a setřást, krom toho směřovala k místu, odkud slyšela ohlasy boje.

Tam, kde se bojovalo, museli být její přátelé.

Vběhla do velké kruhové místnosti, uprostřed níž stála na vysokém piedestalu mramorová socha ženy se zahalenou tváří, asi nějaké bohyně. Vedly odtamtud dva východy. Vybrala si jeden z nich. Samozřejmě zvolila špatně.

"To je ona!" zařval jeden ze skupiny žoldáků. „Máme ji!"

Bylo jich hodně, než aby riskovala střetnutí, dokonce i v úzké chodbě. Bonhart byl už jistě blízko. Ciri se otočila a

utíkala. Vrátila se do sálu s mramorovou bohyní. A ztuhla.

Před ní stál rytíř s taseným mečem, v černém plášti a helmici s křídly dravého ptáka.

Město hořelo. Slyšela hukot požáru, oslňovaly ji plameny, na kůži cítila žár ohně. V uších jí zaléhalo od ržání splašených koní a křiku vražděných lidí... Pak se nad ní rozepjala křídla černého dravce a zakryla všechno, všechno... Pomoc!

Cintra, uvědomila si, vracejíc se do skutečnosti. A ostrov Thanedd. Dostihl mne až tady. Je to démon. Jsem obklíčena duchy, přízraky z mých tíživých snů. Za mnou Bonhart, přede mnou on.

Rozlehl se křik a dupot přibíhajících ozbrojenců.

Rytíř v okřídlené helmě učinil krok vpřed. Ciri překonala strach, vytasila Vlaštovku z pochvy.

"Nedotkneš se mne!"

Rytíř učinil druhý krok a Ciri si s úžasem všimla, že za jeho širokým pláštěm se skrývá plavovlasé děvče s křivou šavlí v ruce. Děvče proklouzlo kolem Ciri a sekutím šavle srazilo k zemi jednoho z pacholků. A černý rytíř, namísto aby zaútočil na Ciri, mocným sekutím skolil dalšího žoldáka. Ostatní ustoupili do chodby.

Světlovlasá dívka se vrhla ke dveřím, ale nestačila je zavřít. Ačkoliv výhružně křičela a mávala šavlí, zbrojní pacholci ji vytlačili z portálu. Ciri spatřila, jak jeden z nich dívku bodl partyzánou, jak zraněná klesla na kolena. Skočila a od ucha ťala Vlaštovkou, z druhé strany se rozháněl dlouhým mečem černý rytíř. Klečící děvče vytrhlo od pasu čakan a vrhlo jím po nejbližším drábovi. Sekera roztřásla muže obličej. Potom padlo na dveře a vlastní vahou je zabouchlo. Černý rytíř spustil závoru.

"Ufff," oddechlo si děvče. "Dub a železo. Bude jim chvíli trvat, než se přes ty dveře prosekají."

"Nebudou ztrácet čas, vyhledají jinou cestu," opáčil věčně černý rytíř a sňal helmu. Zachmužil se, když spatřil krev prosakující divčinou nohavicí. Plavovláska mávla rukou, že to nic.

"Utíkejme odtud," pohlédl rytíř na Ciri. "Jsem Cahir Mawr Dyffryn syn Ceallachův. Přišel jsem spolu s Geraltem. Tobě na pomoc, Ciri. Vím, že je to neuvěřitelné..."

"Viděla jsem neuvěřitelnější věci," přerušila ho Ciri. "Urazil jsi dalekou cestu... Cahire... Kde je Geralt?"

Upíral na ni oči. Pamatovala si je z Thaneddu. Modré, hluboké - hezké.

"Zachraňuje čarodějkou," odpověděl. "Tu..."

"Yennefer. Jdeme."

"Jo!" řekla plavá dívka stahujíc si stehno nouzovým obvazem. "Musíme nakopat ještě pár prdelí! Za tetku!"

"Jdeme," zopakoval rytíř.

Bylo však pozdě.

"Utíkejte," zašeptala Ciri, vidíc, kdo přichází druhou chodbou. "To je vtělený ďábel. Ale chce jen mě, vás pronásledovat nebude... Běžte. Pomozte Geraltovi..."

Cahir zavrtěl hlavou.

"Ciri," řekl mírně. "Já se ti divím. Jedu za tebou přes celý svět, abych tě našel, vysvobodil, zachránil a ubránil. A ty chceš, abych teď utekl?"

"Nevíš, s kým máš do činění."

Cahir si popotáhl rukavice, shodil plášť a ovinul si jej kolem levé paže. Mávl mečem a zatočil jím, až zasvištěl v povětří.

"Hned se to dovím"

Bonhart se při pohledu na trojici zastavil. Ale jen na chvíli.

"Aha," poznamenal. "Přišla záchrana? Tvoji přátelé, zaklínačko? Dobrá. O dva více či méně, na tom nesejde."

Náhle Ciri něco napadlo.

"Rozluč se se životem, Bonharte!" vykřikla. "To je tvůj konec! Padla kosa na kámen!"

Nepovedlo se jí, aby to zaznělo přesvědčivě, zachytil v jejím hlase klam. Podíval se podezíravě:

"Zaklínač? Opravdu?"

Cahir zatočil mečem a strnul v postoji. Bonhart se nezachvěl.

"Netušil jsem, že čarodějnice dává přednost takovým mladíčkům," zasyčel. "Pohled sem, chlapče."

Rozhalil košili. Na jeho prsou se zaleskly stříbrné medailony: orel, kočka, vlk.

"Jestli jsi skutečný zaklínač," zaskřípal zuby lovec lidí, "věz, že za chvíli ozdobí moji sbírku i tvůj amulet. Jestli ale vědmák nejsi, budeš nebožtík dříve než stačíš zamrkat. Rozumnější by bylo uklidit se mi z cesty. Chci jenom tu zmiji, proti tobě nic nemám."

"Silný na hubě," opáčil nevzrušeně Cahir. "Přesvědčím se, co ještě umíš. Angouleme, Ciri, utíkejte!"

"Cahire..."

"Běžte," opravil se, "na pomoc Geraltovi."

Odběhly. Ciri podepírala kulhající dívku.

"Sám jsi to chtěl," přimhouřil Bonhart bledé oči, postoupil a rozmáchl se mečem.

"Sám jsem to chtěl?" zopakoval hluše Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. "Ne, já ne, osud to chtěl."

Vrhli se proti sobě a prudce se srazili. Čepele se míhaly, chodbou se nesl ostrý třesk oceli.

"Nebylo to špatné," zachrčel Bonhart, když od sebe odskočili. "Nebylo to špatné, kloučku. Ale vědmák nejsi, ta malá mrcha mě chtěla obelhat. Je po tobě. Připrav se na smrt."

"Silný na hubě."

Cahir zhluboka vydechl. Sřetenutí ho přesvědčilo, že s rybookým má mizivé šance. Starý zabiják byl příliš rychlý a silný. Jediná naděje byla, že spěchal, aby mohl pronásledovat Ciri, a nečekané zdržení ho vyvádělo z míry.

Bonhart zaútočil. Cahir paríroval, přihrbil se, skočil, chytil protivníka v pase, přirazil ho ke zdi a kopl kolenem do podbřišku. Bonhart hekl, ale chytil mladíka za tvář a vši silou jej udeřil hlavicí meče ze strany do hlavy - jednou,

podruhé, potřetí. Třetí rána mrštila Cahira stranou. Zahlédl záblesk ostří. Podvědomě se kryl. Příliš pomalu.

*

Bylo svědomitě dodržovanou tradicí rodu Dyffrynů, že nad tělem padlého člena rodiny setrvali celý den a celou noc v hradní zbrojnici všichni mužští příbuzní v mlčenlivém smutku. Ženy se sešly v odlehlém křídle hradu, kde muže nemohly rušit při obřadu. Tam vzlykaly, lamentovaly, plakaly a omdlévaly. Když se probraly z mdlob, začaly vzlykat, lamentovat, plakat a tak dále.

Pláč a hořekování bylo u vicovarské šlechty, dokonce i u jejich ženských příslušnic, považováno za netaktní a slabošské. Ovšem Dyffrynové měli takovou tradici a to nikdo nezměnil - ani měnit nehodlal.

Desetiletý Cahir, nejmladší bratr v Nazairu padlého a nyní ve zbrojnici ležícího Ailila, nebyl ještě dle obyčeje a tradice dospělým mužem. Nebyl přizván do shromáždění mužů nad otevřenou rakví, nebylo mu dovoleno, aby seděl a mlčel po boku svého děda Gruffyda, otce Ceallacha, bratra Dherana, strýců, ujců a bratranců. Lkát a omdlévat s babičkou, matkou, třemi sestrami a houfem tet, sestřenic a švagrových mu samozřejmě hrdost nedovolila. Malý Cahir raději běhal po hradbách a pral s vrstevníky z rodiny, kteří přicestovali se svými rodiči na Darn Dyffra na exequie, pohřeb a tryznu. Obzvláště zarputile se rval s kluky, kteří tvrdili, že nejstatečněji válčili v Nazairu jejich vlastní otcové a starší bratři, a ne Ailil aep Ceallach.

"Cahirku! Pojď ke mně, synáčku!"

Na pavlači stála chlapcova matka Mawr a její sestra, teta Cinead var Anahid. Maminčina tvář byla rudá a tak opuchlá pláčem, až se Cahir polekal. Otřáso jím, jak pláč zošklivil i tak krásnou paní, jako byla jeho matka. V duchu si přísahal, že nikdy nebude plakat, nikdy v životě.

"Pamatuj, synku," zalkala Mawr, tisknouc chlapce do klína, až ztrácel dech. "Zapamatuj si dnešní den. Pamatuj si, kdo připravil o život tvého bratra Ailila. Prokletí Nordlingové, naši nepřátelé, synáčku. Budeš je nenávidět! Navždy budeš nenávidět ten prokletý, zločinný národ!"

"Budu je nenávidět, paní matko," přislíbil Cahir poněkud udiveně. Za prvé: jeho bratr padl v boji, čestnou, záviděníhodnou smrtí rytíře, proč tedy ronit slzy? Za druhé: nebylo tajemstvím, že babička Ewiva pocházela z Nordlingů. Táta v hněvu nejednou tchýni tituloval "vlčice ze Severu". To se ví, že pouze za jejími zády.

Ale když si teď máma přeje...

"Budu je nenávidět!" vykřikl zaníceně. "Už teď je nenávidím! A až budu velký a budu mít opravdický meč, půjdu na vojnu a budu jim sekat hlavy! Uvidíš, mami!"

Matka nabrala dech a rozvzlykala se. Teta Cinead ji podepřela.

Cahir zatínal pěstičky a třásl se zlostí. Hněvem a nenávistí k těm, kdož ublížili jeho matce a zavinili, že tak zošklivěla.

*

Bonhartovo seknutí mu rozbilo skrání, líc a ústa. Cahir upustil meč a zatočil se. Lovec lidí ho s rozmachem sekl mezi šíji a rameno. Mladík klesl pod nohy mramorové bohyně a jeho krev zbrotila podstavec sochy jako pohanská oběť.

*

Zahřmělo, podlaha se jim zachvěla pod nohama a se stěny spadl ozdobný štít. Chodbou se táhl štiplavý dým. Ciri si otřela zpoceně čelo. Raněná plavovláška ji tížila jako mlýnský kámen.

"Rychleji... Poběžme rychleji..."

"Nemohu," vydechla dívka a ztěžka se posadila na podlahu. Ciri ohromeně sledovala, jak z její nohavice crčí krev.

Dívka byla bledá jako smrt.

Ciri si klekla, rychle vzala dívce šátek a opasek a pokusila se udělat škrtidlo. Jenže rána byla velká a hluboká a velmi vysoko na noze, téměř u slabiny. Krev nepřestávala unikat.

Dívka ji chytila za ruku. Prsty měla studené jako led. "Ciri..."

"Ano."

"Já jsem Angouleme. Nevěřila jsem... Nevěřila jsem, že tě najdeme. Ale šla jsem s Geraltem... S ním se nedá nejít, víš?"

"Vím. On už je takový."

"Našli jsme tě... A Fringilla se nám posmívala... Pověz mi..."

"Raději nemluv, prosím."

"Pověz..." pohybovala Angouleme rty stále pomaleji a obtížněji. "Pověz, jseš přece princezna... V Cintře... Budeme odměněni, že? Uděláš ze mě... hraběnku? Pověz. Ale nelži. Uděláš? Pověz!"

"Nemluv tolik. Šetři si síly."

Angouleme si povzdechla, pomalu se naklonila dopředu a opřela se čelem o její rameno.

"Věděla jsem..." řekla zřetelně. "Věděla jsem, kurva, že bordel v Toussaintu byl lepší nápad."

Uplynula dlouhá, velmi dlouhá chvíle, než si Ciri uvědomila, že drží v objetí mrtvou dívku.

*

Viděla ho, jak přichází, sledován nehybnými očima mramorových karyatid nesoucích arkády. Konečně pochopila, že

útěk je nemožný, že jemu nelze uniknout. Že se mu bude muset postavit na odpor. Nyní to už věděla.

Ale pořád se ho příliš bála.

Tasila zbraň. Ostří Vlaštovky tiše zazpívalo. Zнала dobře ten zpěv.

Ustupovala širokou síní a on šel za ní, třímaje meč oběma rukama před sebou. Po ostří ještě stékala krev a kapala v hustých kapkách z rukojeti.

"Mrtvá," shledal, když překračovala ležící Angouleme. "Dobře. Ten mládenec už taky hryže zem."

Ciri pocítila, jak ji ovládá zoufalství. Prsty svíraly jilec až k bolesti. Ustupovala.

"Oklamalas mě," syčel Bonhart, kráčeje za ní. "Neměl medailon. Ale něco mi napovídá, že někde tady najdu někoho, kdo medailon nosí. Vsadím se, že ho najdu někde poblíž té vědmy Yennefer. Ale po pořadí, zmije. Nejdříve my dva, ty a já. A naše zasnuby."

Ciri se rozhodla. Zatočila Vlaštovkou a zaujala postoj. Vykročila v půlkruhu, v celém kruhu, stále zrychlujíc, nutila lovce, aby se otáčel na místě.

"Naposledy," ucedil, "ti tenhle trik nebyl k ničemu. Copak se neumiš učit na vlastních chybách?"

Ciri ještě zrychlila. Plynulými pohyby meče klamala a mýlila a mámila a hypnotizovala.

Bonhart zatočil svým mečem.

"Na mě to nepůsobí," štěkl. "A nudí mě to."

Dvěma rychlými kroky zkrátil odstup mezi nimi.

"Muziko, hraj!"

Skočil a bleskově sekl. Ciri se otočila v piruetě, pevně došlápla na levou nohu a ihned udeřila. Ještě než její čepel zazvonila o Bonhartovu parádu, vířila zaklínačka kolem, hladce unikajíc jeho svištěcímu meči. Udeřila ještě jednou, bez rozmachu, z nečekaného, neobvyklého ohybu lokte. Bonhart paríroval a setrvačnost parády využil k okamžitému seknutí zleva. Předvídala to, vystačilo lehké pokrčení kolen a kmitnutí trupem, aby o zlomek coulu uhнула ostří. Okamžitě kontrovala krátkým seknutím. Když nenarazila na jeho obranu, málem ztratila rovnováhu, zachránila se bleskurychlým odskokem, ale i tak jeho meč zavadil o její rameno. Pomyslela si, že břit pouze prosekl rukáv, ale za chvíli ucítila v podpaždí horké vlhko.

Mramorové karyatidy je sledovaly lhostejným zrakem.

Ustupovala a on šel za ní. Kráčel přihrben a švihal mečem ze strany, ze široka jako kosou. Jako smrtka, kterou Ciri vídala na freskách ve svatyni. Tanec smrti, pomyslela si, kostlivec jde.

Ustupovala. Horké vlhko jí stékalo po paži, po předloktí až do dlaně.

"První krev pro mne," řekl při pohledu na šňůru kapek, kterou za sebou zanechávala na podlaze. "Pro koho bude druhá, moje princezno?"

Ustupovala.

"Ohlédni se. To je konec."

Ohlédla se. Měl pravdu. Síní končila propastí. Toto křídlo hradní budovy bylo poničené, v patře se zřítíla podlaha.

Zůstala pouze nosná konstrukce: nosné sloupy, překlady a mřížoví břevna a trámů. Dole v přízemí se na zemi válely trosky.

Ciri neváhala. Vstoupila na vodorovné břevno, ustupovala po něm, nespouštějíc Bonharta z očí, sledujíc každý jeho pohyb. To ji zachránilo. Prudce se na ni vrhl, rozběhl se po trámě, sekaje mečem v bleskurychlých, křížujících se fintách. Věděla, s čím počítal. Při špatné parádě anebo jakékoli jiné chybě by ztratila rovnováhu a spadla dolů, na rozbitou podlahu spodního patra.

Tentokrát se nenechala oklamat fintami, právě naopak. Pohotově se odpoutala, naznačila úder zprava, ale když na zlomek okamžiku zaváhal, ťala sekundou dexter tak rychlou a silnou, až se Bonhart při parádě zapotácel. Na další zlomek okamžiku ztratil koncentraci. Ciri ten zlomek stačil: sekla při výpadu, silně, celou délkou paže a meče.

Ani nemrkl, když mu ostří Vlaštovky přejelo od levého ramena šikmo přes prsa. Okamžitě kontroval tak strašně, že kdyby Ciri neskočila přemetem dozadu, jeho seknutí by ji snad rozpůlilo. Přeskočila na vedlejší břevno, dopadla do pokleku s mečem vodorovně nad hlavou.

Bonhart se podíval na svoje rameno a zvedl levou ruku, po které již stékaly šarlatové stružky. Díval se za kapkami padajícími dolů, do propasti. "No, no," poznamenal. "Přece jen se umíš učit na svých chybách."

Jeho hlas se třásl vztekem. Avšak Ciri ho už dobře znala. Ovládal se, byl klidný a připraven zabít.

Skočil na její břevno, kosil mečem, hnal se na ni jako bouře, došlapoval pevně, bez zakolísání, pod nohy se ani nepodíval. Trám praštěl, dolů se sypal prach ze zpuchřelého dřeva. Postupoval rychle, sekal do kříže. Nutil ji jít pozpátku. Útočil tak rychle, že nemohla riskovat skok ani přemet, musela se neustále krýt a uhýbat.

V šeru rozeznamená vražedný svět v jeho rybích očích. Věděla, co se děje. Blížili se k opěrnému sloupu. Tlačil ji na místo, odkud nemohla uniknout. Musela něco podniknout. A najednou věděla co.

Kaer Morhen. Kyvadlo.

"Nesmíš odrážet kyvadlo od sebe, nýbrž sebe od kyvadla. Přebereš jeho energii a obratem ji využiješ. Potřebnou prudkost získáš odrazem, jasné?"

"Jasně, Geralte."

Znenadání přešla z parády do protiútoků, rychle jako útočící kobra. Čepel Vlaštovky bříkla při nárazu na Bonhartovu zbraň. Ve stejném okamžiku se Ciri odrazila a přeskočila na sousední břevno. Dopadla, zázrakem udržela rovnováhu, přeběhla několik lehkých krůčků a opět skočila zpět na břevno, na němž stál Bonhart, a dopadla za jeho zády. Obrátil se včas, ťal ze široka a takřka naslepo tam, kde ji měl přenést její skok. Protože dopadla do pokleku, chybil ji o vlas, úder do prázdná jej připravil o rovnováhu. Ciri udeřila jako blesk. Sekla z výpadu a opět dopadla do pokleku. Sekla silně a jistě. A znehybněla s mečem namířeným stranou. Sledovala, jak dlouhý, rovný, hladký řez na jeho blůze začíná rudnout.

"Ty..." zachvěl se Bonhart. "Ty..."

Vrhl se na ni. Byl však už pomalý a neohrabaný. Unikla mu skokem vzad a on neudržel rovnováhu. Padl na koleno, ale smeklo se mu z břevna, neboť dřevo už klouzalo jeho vlastní krví. Okamžik se díval na Ciri. Potom spadl.

Viděla, jak dopadl na podlahu v přízemí, jak se zvířil prach a rozstříkla krev, jak jeho meč odletěl několik sáhů stranou. Ležel nehybně s roztaženými nohama a rukama, velký, hubený, zraněný a bezbranný. Ale pořád strašný.

Chvíli to trvalo, ale konečně se pohnul, zasténal. Zkusil zvednout hlavu. Pohnul nohama. Pohnul rukama. Doplazil se ke sloupu a opřel se zády o jeho patku. Opět zasténal, když si oběma rukama ohmatal zkrvavená prsa a břicho.

Ciri skočila. Dopadla kousek od něho do podřepu, pružně jako kočka. Neuniklo jí, že se jeho rybí oči rozšířily strachem.

"Vyhrálas..." zachřel, nespouštěje zrak z ostří Vlastovky. "Vyhrálas, zaklínačko. Škoda, že jsme nebyli v aréně. To by byla podívaná..."

Neodpověděla.

"To já jsem ti dal ten meč, vzpomínáš?"

"Vzpomínám si na všechno."

"Přece mě..." zaskuhral. "Přece mě nedorazíš, co? Neuděláš to, nezavraždíš raněného a bezbranného... Vždyť tě znám, Ciri. Jsi na to moc... Moc šlechetná."

Dívala se na něho dlouho. Velmi dlouho. Potom se sklonila. Rybí oči málem vypadly z důlků. Ale ona mu jen strhla ze šíje medailony: orla, kočku a vlka. Potom se otočila a vykročila k východu.

Skočil po ní s nožem v ruce, úskočně a záludně. A tiše jako rys. Teprve v poslední chvíli, když se jeho dýka měla už už pohroužit do jejích zad, zařval. Dal do toho zařvání všechnu svou nenávist.

Unikla zákeřnému útoku hbitým půlobratem a úhybem, odskočila a udeřila. Sekla zešířena, rychle a silně, celou délkou obou paží a pootočením trupu. Vlastovka zasvištěla. Zasáhla koncem čepele. Něco slabě mlasklo. Bonhart se chytil za hrdlo, obrátil oči v sloup.

"Říkala jsem ti přece," promluvil Ciri mrazivě, "že si vzpomínám na všechno."

Bonhart na ni civěl vyřeštěnými očima. Potom upadl. Převrátil se dozadu, až se rozletěl prach. Ležel na zádech, obrovský, vychrtlý jako kostlivec a křečovitě, ze všech sil se držel za hrdlo. Ale i když je držel pevně, stejně jeho život rychle unikl mezi jeho prsty a vrstva šedého prachu pod jeho tělem zvlhla a zčernala.

Ciri stanula nad ním. Beze slova. Ale tak, aby ji dobře viděl. Aby si tam, kam se odebere, odnesl její, pouze její obraz.

Díval se na ni kalícím se zrakem. Křečovitě se vzepjal, zaryl podpatky do země. Pak ze sebe vypravil dušené zabublání, jako trychtýř, když jím už všechno proteče.

A to byl poslední zvuk, který vydal.

*

Kamenné stěny se zachvěly, krovy zapraskaly, barevná vitráž se s třeskotem sypala z olověných rámků.

"Pozor, Geralte!"

Uskočili. Opět v poslední chvíli. Oslnivý blesk vyoral brázdu v podlaze, ve vzduchu zasvištěly pestrobarevné, vražedně ostré úlomky mozaiky a střepy z rozbitých oken. Další blesk rozrazil pilíř, za nímž se schoval zaklínač, na tři kusy. Arkáda, kterou podepíral, se s rachotem rozlomila a řítila se dolů. Geralt se odkutálel stranou a chránil si hlavu rukama, vědom si toho, jak nedostatečná je to ochrana před kusy padajícího zdiva. Připravil se na nejhorší, avšak nebylo to tak zlé. Když se zvedl a zahlédl nad sebou svit magického štítu, pochopil, že jej ochránila Yennefer.

Vilgefortz se otočil na druhou stranu a kulovým bleskem rozdrtil na prach sloup, za kterým se kryla čarodějka. Vykřikl a prošel oblak prachu a kouře ohnivými vlákny. Yennefer mezi nimi obratně proklouzla a oplatila mu vlastní blýskavicí, kterou však černokněžník bez viditelného úsilí odrazil. Vzápětí odpověděl drtivým úderem, jenž srazil Yennefer k zemi.

Geralt si vytřel prach z očí a zaútočil. Vilgefortz proti němu zvedl ruku a z dlaně mu vyšlehly plameny. Zaklínač se instinktivně kryl mečem. A kupodivu jej mahakamská runová čepel dokázala ochránit: roztála proud ohně vedví.

"Ha!" zaryčel Vilgefortz. "Pěkně, vědmáku! A co řekneš na tohle!"

Zaklínač neřekl nic. Sražen neviditelným beranidlem, odletěl dozadu, svalil se na podlahu a klouzal po ní, dokud nenarazil na základnu dalšího opěrného pilíře. Pilíř se rozletěl na kusy a nahore se opět utrhlá část oblouku. Tentokrát ho Yennefer nestihla ochránit. Těžký otesaný kvádr jej zasáhl do boku, naštěstí ne naplno, leč i tak jej bolest na chvíli úplně ochromila.

Yennefer skandovala zaklínadla a vrhala na Vilgefortze jeden blesk za druhým. Žádný jej však nezasáhl, všechny se bezmocně odrážely od čarodějovy magické sféry. Vilgefortz náhle prudce rozpažil. Yennefer zakvílela bolestí a vznesla se nad zem. Černokněžník tleskl dlaněmi, stiskl prsty a naprázdno zakroutil rukama, jako kdyby ždímal mokrý hadr.

Čarodějka pronikavě vykřikla. A začala se kroutit.

Geralt bolestí zaťal zuby a vstal, aby se opět vrátil do boje. Avšak předběhl ho Regis.

Neznámo odkud se zjevil olbřímí netopýr a neslyšným letem zaútočil na černokněžníka. Než se Vilgefortz stačil ochránit kouzlem, vampýr mu spáry rozdrásal tvář. Oko minul jen o vlas, protože bylo nepřírozně malé. Vilgefortz zařval a překvapeně zamával rukama. Osvobozená Yennefer spadla s výkřikem na hromadu sutin a z nosu jí vytryskla krev na ústa, bradu a prsa.

Geralt byl už blízko, už zvedal sihill. Leč Vilgefortz ještě nebyl přemožen a nehodlal se vzdát. Zaklínače odmrští nárazem neviditelné síly a po útočícím upírovi střelil oslnivě bílým paprskem, jenž projel kamenným sloupem jako horký nůž máslem. Regis se paprsku obratně vyhnul a vrátil se do své obvyklé podoby. Zhmotnil se po Geraltově boku.

"Dávej pozor," vydechl zaklínač, pokoušeje se rozeznat, co je s Yennefer. "Dávej pozor, Regisi..."

"Dávat pozor?" zvolal upír. "Já? Nejsem tady proto, abych na sebe dával pozor, pchá!"

Neuvěřitelně dlouhým, bleskurychlým skokem střemhlav se vrhl na čaroděje a chytil ho za krk. Zaleskly se upíří tesáky. Vilgefortz zařval hrůzou a vztekem. Na kratičký okamžik se zdálo, že je s ním konec. Bylo to předčasné. V mágově arsenálu byly zbraně na každou příležitost. A proti každému protivníkovi - dokonce i proti vampýrovi.

Sevřel Regise rukama, které se okamžitě rozžhavily do červena jako železo v kovárně. Upír vykřikl. Také Geralt vykřikl, když poznal, že čaroděj Regise doslova roztrhne. Skočil příteli na pomoc. Pozdě. Vilgefortz odstrčil zraněného upíra na nejbližší sloup a z bezprostřední blízkosti vypálil z obou dlaní bílým ohněm. Regis zakřičel, zakřičel tak, že zaklínači málem praskly bubínky. Zvuková vlna upířího křiku roztrátila zbytek vitráže. Kamenný sloup se v jediném okamžiku roztavil na lávu. A Regis se roztavil s ním, změnil se v beztvary kámen.

Geralt zaklel, zuřivě a zoufale. Skočil a rozmáchl se sihillem. Nestáčil seknout. Vilgefortz se bleskově otočil a srazil ho magickým taranem. Zaklínač přeletěl napříč síní, narazil zády o stěnu a sklouzl po ní na zem. Ležel a lapal povětrí jako ryba na suchu a přemítal nad tím, co má zlomené a co ještě ne. Vilgefortz kráčel k němu, v jeho ruce se zmaterializovala šest stop dlouhá železná hůl, kterou už Geralt měl možnost poznat na Thaneddu.

"Mohl bych tě zpopelnit jediným zakletím," promluvil černokněžník. "Mohl bych tě zalít lávou, jako toho netvora před chvílí. Ale ty, vědmáku, musíš zdechnout jinak. V boji. Třebas ne příliš čestným, nicméně..."

Geralt nevěřil, že se mu podaří vstát. Ale vstal. Vyplívl krev z prokousnutého rtu. Stiskl rukojeť meče.

"Na Thaneddu," zavířil Vilgefortz holí, "jsem tě jenom nalomil. Šetřil jsem tě, protože to měla být lekce. Jenže ty ses nepoučil, proto tě tentokrát polámu důkladněji, na drobné kousky - aby tě už nikdo nedokázal dát dohromady."

Zaútočil. Geralt neustoupil, přijal boj.

Oba soupeři kolem sebe tančili vražedný tanec. Hůl knitala jako blesk. Geralt unikal úderům a sám je dával. Vilgefortz je obratně odrážel. Pokaždé když se ocel srazila s ocelí, kov žalostně zasténal.

Čaroděj byl rychlý, pružný a obratný jako goblin. Znátl Geralta zhoupnutím trupu a předstíraným úderem zleva - a uhodil ho opačným koncem hole pod žebra. Než zaklínač popadl vyražený dech, dostal tak silnou ránu do kyčle, že jej málem povalila. Uhnul před ránou shora na hlavu, ale neunikl spodnímu bodnutí do břicha. Hodilo jej zády na stěnu.

Našel v sobě ještě tolik pohotovosti, aby ihned padl k zemi. V poslední chvíli, neboť železná hůl se otfela o jeho vlasy a udeřila do zdi, až z kamene vykřesala jiskry.

Geralt se překulil, hůl křísila pro změnu o dlažbu vedle jeho hlavy. Další úder ho zasáhl do lopatky. Otrásla jím bolest, do nohou sklouzla slabost. Černokněžník zvedl svou hůl, oči mu planuly triumfem.

Geralt stiskl v hrsti Fringillin amulet.

Hůl dopadla. Zazvonila o kámen půl stopy od zaklínačovy hlavy. Geralt se střelovitě odkutálel a zvedl se na jedno koleno. Vilgefortz přiskočil, udeřil - ale znovu o pár coulů minul. Nevěřicně zvedl obočí, na kratičký okamžik zaváhal.

Náhle pochopil. V očích mu zajiskřilo, vymrštil se a rozmáchl svou magickou zbraní. Pozdě. Geralt ho ostře sekl přes břicho. Vilgefortz zařval, upustil hůl, ohnul se v pase a v předklonu učinil několik krůčků dozadu. Zaklínač se vrhl za ním. Kopancem ho srazil na pahýl rozbitého pilíře a ťal širokým obloukem, šikmo přes trup, od klíční kosti k boku.

Vytryskla krev. Čaroděj zaječel a padl na kolena. Sklonil hlavu a pohlédl na svou hrud' a břicho. Dlouho nemohl odtrhnout pohled od toho, co viděl.

Geralt klidně vyčkával se sihillem připraveným k úderu.

Vilgefortz pronikavě zakvílel a zvedl hlavu.

"Geraaalteeeee..."

Zaklínač ho nenechal dokončit.

Dlouhou dobu bylo ticho.

"Netušila jsem..." začala nakonec Yennefer, zvedajíc se z hromady sutí. Vypadala hrozně. Krev z nosu jí stékala na bradu, na šíji, do výstřihu. Dokončila větu, teprve když spatřila Geraltův nechápavý pohled:

"Netušila jsem, že ovládáš pokročilou magii iluzí. A dokonce schopnou zmást i Vilgefortze."

"To můj amulet."

"Aha," podívala se podezíravě. "Zajímavá věcíčka. Ale i tak žijeme díky Ciri."

"Jak to myslíš?"

"Jeho oko. Neobnovilo se mu prostorové vidění, proto tolikrát minul. Já navíc vděčím za život hlavně..."

Odmlčela se a pohlédla na roztavený sloup, v němž bylo možno jen stěží rozeznat obrysy zhroutené postavy.

"Kdo to byl, Geralte?"

"Přítel. Bude mi moc chybět."

"Byl to člověk?"

"Zosobnění člověčenství. Co je s tebou, Yen?"

"Pár zlomených žeber, ořes mozku, naražený kyčelní kloub, zhmožděná páteř. Jinak je mi báječně. A co ty?"

"Já jsem na tom víceméně stejně."

Bez emocí si prohlížela Vilgefortzovu hlavu, ležící přesně uprostřed podlahové mozaiky a vyčítavě na ní poulicí malé, nyní již mrtvolně zkalené oko.

"Hezký pohled," prohlásila spokojeně.

"Hezký," uznal. "Ale už jsem se vynadával. Budeš moci jít?"

"S tvou pomocí určitě."

*

Setkali se pod křížovou klenbou, na místě, kde se spojovaly chodby. Setkali se všichni tři, sledováni nehybnými očima mramorových karyatid nesoucích arkády.

"Ciri," řekl zaklínač a otřel si oči.

"Ciri," řekla zaklínačem podepíraná čarodějka.

"Geralte," řekla dívka.

"Ciri," odpověděl, když potlačil náhlou svíravou křeč hrdla. "Rád tě zase vidím."

"Paní Yennefer."

Čarodějka se uvolnila zpod zaklínačovy paže a s nesmírnou námahou se vzpřímila.

"Jak to vypadáš, děvče?" promluvila přísně. "Jen se na sebe podívej, jak vypadáš. Uprav si vlasy. Nehrb se. A pojď ke mně."

Ciri k ní přistoupila jako náměsíčná. Yennefer jí upravila a uhladila límec, pokusila se setřít zaschlou krev z šíje. Dotkla se jejích vlasů. Odhalila jizvu na tváři. Objala ji a silně stiskla, velmi silně. Geralt viděl její ruce na dívčích zádech, spatřil zmrzačené prsty. Necítil nenávist, ani hněv, ani žal. Pouze únavu. A touhu, aby to všechno už bylo za nimi.

"Maminko."

"Dceruško."

"Pojďme," rozhodl se zasáhnout. Ovšem teprve po delší chvíli.

Ciri nahlas popotáhla a otřela si nos hřbetem ruky. Yennefer ji pokárala pohledem a protřela si oči, které jí slzely bezpochyby od prachu. Zaklínač hleděl do chodby, kterou přišla Ciri, jako kdyby čekal, že odtamtud ještě někdo přijde. Ciri mlčky zavrtěla hlavou. Pochopil.

"Pojďme odtud," řekl.

"Ano," souhlasila Yennefer. "Chci uvidět nebe."

"Nikdy vás už neopustím," slíbila Ciri. "Nikdy."

"Pojďme odtud," zopakoval. "Ciri, pomoz Yen."

"Mně nemusí nikdo pomáhat!"

"Dovol mi to, mami."

Před nimi bylo schodiště. Tonulo v dýmu, u jeho paty plápolaly pochodně a ohně v železných koších. Ciri se zachvěla. Zнала ty schody. Objevovaly se v jejích snech a vidinách.

Dole čekali ozbrojení muži.

"Jsem unavená," špitla.

"Já také," přiznal Geralt a tasil sihill.

"Už mám dost zabíjení."

"Já také."

"Není odtud jiný východ?"

"Není. Jenom ty schody. Musíme jít, děvče. Yen chce vidět nebe. A já chci vidět nebe, Yen a tebe."

Dívka se ohlédla na Yennefer, opírající se o zábradlí, aby slabostí neupadla. Potom se obrátila ke Geraltovi a vytáhla medailony, které sebrala Bonhartovi. Kočku si pověsila na krk, vlka podala zaklínači.

"Doufám, že víš," řekl, "že je to pouze symbol?"

"Všechno jsou jen symboly."

Tasila Vlaštovku.

"Pojďme, Geralte."

"Pojďme. Drž se blízko mne."

U paty schodiště čekali Skellenovi žoldáci, svírajíce zbraně ve zpocených dlaních. Kalous prudkým gestem poslal na schody první útok. Těžké škorně dusaly po kamenných stupních.

"Pomalů, Ciri, nespíchej. Drž se blízko mne."

"Vím, Geralte."

"A klidně, děvče, jen klidně. Bez hněvu, bez nenávisti. Pamatuj na to, že musíme vyjít a spatřit nebe. A ti, kteří nás chtějí zastavit, musí zahynout. Neváhej."

"Nebudu. Chci vidět nebe."

Na nejvyšší podestu došli bez překážek. Ozbrojenci před nimi zprvu couvali, zaskočení a překvapeni jejich mrazivým klidem. Až v následující chvíli si tři z nich dodali odvahy a s křikem a máváním zbraněmi se vrhli proti nim. Okamžitě zemřeli.

"Všichni najednou!" zařval zdola Kalous. "Zabijte je!"

Zaútočili další tři. Geralt vykročil vpřed, zmýlil muže fintou a jednomu z nich rozťal spodním seknutím hrdlo. Pootočil se a pustil Ciri pod pravou paži. Dívka sekla druhého žoldáka pod paži. Třetí se chtěl zachránit skokem přes zábradlí.

Nestihl to.

Geralt si setřel z obličeje pár kapek krve.

"Klidně, Ciri."

"Jsem klidná."

Další tři. Záblesk zbraní, křik, smrt.

Hustá krev stékala dolů po hladkých stupních schodiště.

Hnal se na ně dráb v mosazí pobíjené brigantině s napřaženou dardou. Oči měl horečnaté od drog. Ciri kosou parádou odrazila dřevec, Geralt sekl. Otřel si tvář. Šli dolů, neohlíželi se.

Druhá podesta už byla blízko.

"Zabít je!" hulákal Skellen. "Na ně! Zabít je!"

Dupot, křik, třesk oceli, sténání. Smrt.

"Dobře, Ciri. Jen klidněji, nevzrušeně. A blízko mne."

"Vždycky budu blízko tebe."

"Neunavuj si rameno, sekej loktem. Dávej pozor."

"Dávám."

Třesk, křik, krev.

"Dobře, Ciri."

"Chci vidět nebe."

"Mám tě rád."

"Já tebe také."

"Opatrně, schody jsou už kluzké."

Záblesky mečů, sténání. Šli a doháněli po schodech stékající stružky krve. Scházeli dolů, stále dolů, po schodech hradu Stygga.

Jeden z žoldáků uklouzl na zkrvavených schodech a upadl jim rovnou pod nohy. Zakvílel o milost a oběma rukama si zakryl hlavu. Přešli kolem a ani na něj nepohlédli.

Až ke třetí, nejnižší podestě se jim nikdo neodvážil zastoupit cestu.

"Luky!" křičel zespoda Stefan Skellen. "Luky a kuše! Boreas Mun je měl přinést! Kde, k d'asu, je?"

Boreas Mun - o tom Kalous nemohl vědět - byl už daleko. Skláněje čelo k hřívě a pobíže je koně do cvalu, vzdaloval se od hradu. Mířil na východ.

Z dalších mužů, kteří byli posláni pro luky a kuše, se vrátil pouze jeden. Když měl střílet, ruce se mu třáslly a oči slzely po fisstech. První šíp sotva zavadil o zábradlí, druhý přeletěl přes schody.

"Výš!" řval Kalous. "Výjdi výš, pitomče! Střílej zblízka!"

Kušovník předstíral, že neslyší. Skellen divoce zaklel, uchopil jednu kuši, skočil na schody, přiklekl a zamířil. Geralt zakryl Ciri vlastním tělem. Avšak dívka bleskově skočila před něj a když zadrmčela tětiva, byla již v postoji. Odrážela šíp z horní kvarty tak silně, že dlouho vířil ve vzduchu než dopadl.

"Velmi dobře," zamručel Geralt. "Velmi dobře, Ciri. Ale jestli ještě jednou provedeš něco podobného, dostaneš výprask."

Skellen odhodil samostříl. A najednou si uvědomil, že je sám. Všichni jeho lidé se srazili do houfu a zůstali dole. Žádný z nich už nehodlal vkročit na schody. Zdálo se, že jich opět ubylo. Asi odběhli další z nich. Pro kuše - bezpochyby. A zaklínač a zaklínačka nezrychlující ani nezpomalující krok, šli dolů, dolů po krvi zalitém schodišti hradu Stygga. Blízko sebe, rameno vedle ramene, protínající povětří rychlými, klamavými pohyby čepeli.

Skellen couval. A již nepřestal couvat. Sestoupil dolů. Když se dostal ke skupině svých lidí, uvědomil si, že couvání pokračuje. Bezmocně zaklel.

"Chlapi!" vykřikl, ale hlas mu selhal. "Směle na ně! Všichni najednou! Za mnou!"

"Běž si sám," zahučel některý z nich a zvedl k nosu ruku s fisstem. Kalous se po něm ohnal a posypal mu bílým práškem tvář, rukáv i klopý kabátce.

Zaklínač a zaklínačka měli před sebou už jen pár schodů.

"Až sejdou dolů," křičel Skellen, "můžeme je obklíčit! Nebojte se, chlapi!"

Geralt pohlédl na Ciri a málem zařval vztekem, když v jejích vlasech rozeznal bílé, jako stříbro se lesknoucí nitky. Ovládl se. Nebyl čas na hněv.

"Dávej pozor," řekl hluše. "Buď blízko mne."

"Vždycky budu blízko tebe."

"Dole bude horko."

"Vím. Ale jsme spolu."

"Jsme spolu."

"Jsem s vámi," řekla Yennefer, kráčeje za nimi po schodech rudých a kluzkých prolitou krví.

"Společně! Všichni společně!" hulákal Kalous.

Muži, kteří běželi jako poslední pro kuše, se rychle vraceli. Bez kuší, zato s hrůzou v očích.

Ze všech tří chodeb vedoucích pod schodiště se ozval rachot a praskot vyrážených dveří, řinčení železa a dunění těžkých kroků. Vzápětí z nich vypochovali vojáci v černých helmích, zbrojích a pláštích se znakem stříbrného salamandra. Skellenovi žoldáci skláněli jeden po druhém zbraně. Na ty váhavější byly ihned namířeny kuše a hroty korsek a partyzán. Po hromové výzvě, aby odhodili zbraně, poslechli všichni, poněvadž viděli, že černí vojáci doslova hoří touhou někoho oddělat a čekají na sebemenší záminku. Kalous se postavil ke sloupu a zkřížil ruce na prsou.

"Zázračná záchrana?" zeptala se šeptem Ciri. Geralt mlčky zavrtěl hlavou.

Kuše a hroty zbraní se obrátily také proti nim.

"Glaeddyvan vort!"

Klást odpor nemělo smysl. Vojáci se vyrojili z ústí chodeb jako armáda černých mravenců a oni dva byli už velmi, velmi unaveni. Své meče však neodhodili na zem, ale opatrně a pečlivě je položili na schody. A pak se posadili. Geralt cítil teplé rameno Ciri a slyšel její dech.

Shora, vyhýbajíc se mrtvolám a rozlité krvi, scházela Yennefer. Ukázala vojákům holé ruce a ztěžka usedla na schod vedle Geralta a Ciri. Zaklínač ucítil teplo i z druhé strany. Škoda, že to tak nemůže zůstat navždy, pomyslel si. Ale věděl, že nemůže.

Kalousovi muži byli poutáni a odváděni pryč. Zatím se mezi vojáky objevili důstojníci. Poznali je podle helmů zdobených bílými péřovými chocholey a zbrojí lemovaných stříbrem. A podle respektu, s jakým jim vojáci ustupovali z

cesty. Zejména před jedním, jehož helmice byla bohatě vykládaná stříbrem se šik rozestupoval s nesmírnou úctou a úklonami.

Právě ten vysoký důstojník se zastavil před Skellenem, stojícím doposud nehybně u sloupu. I v plápolavém, světle pochodní a dohořívajících obrazů v železných koších bylo možno rozeznat, že Kalous zbledl jako smrt.

"Stefane Skellene," oslovil jej důstojník hlasem, který kovově zazvonil vysoko v klenbě sálu. "Staneš před soudem. Bude ti vyměřen trest za velezradu."

Poté Kalouse odvedli, avšak nespoutali mu ruce jako jeho pacholkům.

Nahoře se utrhł kus hořícího závěsu a zvolna se snášel dolů jako veliký ohnivý pták. Ve chvíli, kdy se důstojník otočil, plameny se rudě zaleskly na stříbrných ozdobách jeho helmice a spuštěném hledí, vykovaném stejně jako na přilbách všech černých vojáků do tvaru nestvůrné zubaté tlamy.

Ted' je řada na nás, pomyslel si Geralt. Nemýlil se.

Důstojník se upřeně zahleděl na Ciri. Jeho oči žhnuly v průzorech hledí a viděly všechno, nic jim neuniklo. Únava. Bledost. Jizva na tváři. Krev na rukou. Bílé nitky ve vlasech.

Potom Nilfgaard'an obrátil zrak na Geralta.

"Vilgefortz?" otázal se svým kovovým, velitelským hlasem. Geralt zavrtěl hlavou.

"Cahir aep Ceallach?"

Další zamítavý pohyb hlavou.

"Jatka," konstatoval důstojník, dívaje se na schodiště. "Krvavá jatka. Inu, kdo mečem zachází... Alespoň jsi ušetřil práci katům. Urazil jsi dalekou cestu, zaklínači."

Geralt neodpověděl. Ciri opět popotáhla a utřela si hřbetem ruky nos, Yennefer ji opět pokárala pohledem.

Nilfgaard'anovi to neušlo a snad se za výřezem hledí i pousmál.

"Přišel jsi z druhého konce světa," pokračoval. "Za ní a pro ni. Přinejmenším z toho důvodu ti něco náleží. Pane de Rideaux!"

"Císařské Veličenstvo?"

Geralt se nepodivil.

"Najdi zde diskrétní komnatu, kde bych si mohl v klidu a nerušeně pohovořit s panem Geralem z Rivie. V tom čase, prosím, poskytni veškeré služby a dostupné pohodlí oběma dámám. Pochopitelně pod neustálou, bdělou stráží."

"Provedu, Veličenstvo!"

"Pane Geralte, následuj mne, prosím."

Zaklínač vstal. Podíval se na Ciri a Yennefer, chtěl je uklidnit, varovat, aby netropily žádné hlouposti. Ale nebylo to zapotřebí: obě byly nesmírně unavené. A odevzdané.

*

"Urazil jsi dalekou cestu," zopakoval Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd - Bílý Plamen Tančící Na Mohylách Nepřátel.

"Nevím," odvětil klidně Geralt, "jestli jsi ty neurazil ještě delší, Duny."

"Vida, poznal jsi mne," usmál se císař. "Přitom když jsem si oholil bradku a změnil způsob vystupování, proměnilo mne to k nepoznání. Nemálo z těch, kdož mne znávali v Cintře, zavítalo později do Nilfgaardu a vidělo mne při audienci. Nikdo z nich mne nepoznal. A tys mne přece viděl jen jednou, a to před šestnácti lety. Tolik jsem se ti vryl do paměti?"

"Nepoznal bych tě, skutečně ses velmi změnil. Prostě jsem se už před nějakým časem domyslel, kdo jsi. Ne bez cizí pomoci jsem vypátral, jakou roli hrál v rodině Ciri incest. A pak se mi v jednu zlém snu zdálo o incestu ze všech nejohavnějším a nejzvrhlejším. No prosím, jsi tady, ve vlastní osobě."

"Sotva se držíš na nohou," poznamenal chladně Emhyr. "A nucené impertinence tě ještě více oslabují. Dovoluji ti usednout v přítomnosti imperátora. To privilegium ti uděluji... doživotně."

Geralt se s úlevou posadil, Emhyr zůstal stát opřen o vyřezávanou skříň.

"Zachránil jsi život mé dcery," řekl. "Několikrát. Děkuji ti za to. Jménem vlastním a jménem našich potomků." "

"Dojímáš mě."

"Cirilla," nevsímal si Emhyr zaklínačovy jízlivosti, "pojede do Nilfgaardu. V náležitém čase se stane císařovnou. Podobně jako se desítky děvčat stávaly a stávají královnami, aniž by dříve znaly svého manžela. Častokrát si již z prvního setkání neodnesou dobrý dojem. Častokrát jsou rozčarovány prvními dny... a nocemi manželství. Cirilla nebude první."

Geralt se zdržel komentáře.

"Cirilla," pokračoval Emhyr, "bude šťastná, stejně jako je šťastná většina královen, o nichž jsem mluvil. To přijde časem. Lásku, kterou od ní nežádám, přenese Cirilla na syna, jehož s ní zplodím - arcivévodu a potom císaře. Císaře, který zplodí syna, jenž se stane vládcem světa a zachrání svět před zkázou. Tak zní proroctví, jehož přesné znění znám jen já."

Bílý Plamen se zamyslel a pokračoval:

"Je jasné, že se Cirilla nikdy nedoví, kdo ve skutečnosti jsem. To tajemství musí umřít. Spolu s těmi, kdo je znají."

"Jasně," přikývl Geralt. "Nemůže to být jasnější."

"Nemůžeš v tom nevidět ruku osudu," řekl Emhyr. "Sudbu, která v tom sehrála svou roli. Ve všem, rovněž ve tvém jednání. Už od samého počátku."

"Spíše v tom vidím ruku Vilgefortzovu. On tě přece tehdy navedl do Cintry, mám pravdu? Když jsi byl zakletým Ježkem? On se přičinil, aby Pavetta..."

"Bloudíš v mlze," přerušil jej prudce Emhyr a přehodil si plášť se salamandrem přes rameno. "Nic nevíš. A nic ani vědět nemusíš. Nepozval jsem tě sem, abych ti vyprávěl historii svého života. Nemusím se ti zpovídat. Jediné, co si zasloužíš, je ujištění, že děvčeti nikdo neublíží. Nemám vůči tobě žádné dluhy, zaklínači! Žádné..."

"Máš!" přerušil jej Geralt stejně prudce. "Nedodržel jsi smlouvu! Porušil jsi dané slovo! Lhal jsi! To jsou tvoje dluhy, Duny! Zlomils přísahu jako princátko, máš dluh jako císař. Z císařskými úroky. Za deset let!"

"Jen tolik?"

"Jen tolik. Tolik mi náleží, o nic více. Ale také o nic méně! Měl jsem se přihlásit, až bude mít dítě šest let. Nečekals na smluvený termín, chtěls mi dítě ukrást před jeho uplynutím. Ruka osudu, na kterou se odvoláváš, ti v tom však zabránila. Následujících deset let ses pokoušel se Sudbou válčit. Teď ji máš, máš Ciri, vlastní dceru, kterou jsi kdysi podle a hanebně připravil o rodiče a s níž chceš nyní podle a hanebně plodit krvesmilné potomstvo. Že po ní nežádáš lásku? Pah, na to ani nemáš právo, nezasluhuješ si její lásku! Mezi námi, Duny, jak se jí dokážeš podívat do očí?"

"Účel světí prostředky," řekl hluše imperátor. "Dělám to pro budoucnost světa. Pro jeho záchranu."

"Jestli se má svět zachránit takhle," zvedl hlavu zaklínač, "to ať takový svět raději zajde. Bude to tak lepší."

"Jsi hrozně bleďý," upozornil ho Emhyr nečekaně mírným hlasem. "Nerozčiluj se tak, nebo omdlíš."

Císař odstoupil od skříně, přisunul si židli a posadil se. Geralt skutečně cítil, jak se mu točí hlava.

"Železný Ježek," začal klidně a tiše Emhyr var Emreis, "měl být způsob, jak mého otce donutit ke spolupráci s uchvatitelem trůnu. Po převratu byl můj otec, svržený císař, vězněn a mučen. Nenechal se však zlomit, proto usurpátor vymyslel něco jiného: před otcovými očima proměnil najatý mág jeho jediného syna v nestvůru. Čarodějník při tom projevil i svérázný smysl pro humor. V našem jazyce totiž eimyr znamená ježek".

Otec přesto nepovolil, a tak jej zavraždili. Mne vyhnali s posměchem a urážkami do lesa a poštvali na mne psy. Naštěstí mne nepronásledovali příliš urputně, poněvadž netušili, že čaroděj se jeho kouzlo tak úplně nepovedlo a od půlnoci do svítání se mi vracela lidská podoba. Zachránil jsem holý život. Abys věděl, bylo mi tehdy pouhých třináct let.

Dobře, že jsem znal několik osob, na jejichž věrnost jsem se mohl spolehnout. Jenže i tak jsem musel opustit zemi. To, že vysvobození z mého zakletí mám hledat na Severu, za Schody Marnadalu, mi vyčetl z hvězd jeden potrhlý astrolog, jmenoval se Xarthisius. Když jsem se později stal vládcem, daroval jsem mu observatoř se vším potřebným vybavením, protože když mi pomáhal, pracoval s vypůjčeným.

O tom, co se přihodilo v Cintře, víš stejně dobře jako já není třeba se k tomu vracet. Popírám ale, že by s tím měl cokoliv společného Vilgefortz. Za prvé jsem ho ještě neznal a za druhé jsem v té době měl náramnou zlost na všechny mágy. Dodnes je nesnáším. Ach, vzpomínám si, jak jsem po nástupu na trůn dopadl toho lotra, který přísluhoval usurpátorovi a udělal ze mne před otcovými očima zrůdu. Také já jsem projevil smysl pro humor. Magik se jmenoval Braathens, v našem jazyce se to vyslovuje skoro stejně jako slovo „smažený“.

Ale dost odbíhání, vraťme se k věci. Vilgefortz mne tajně navštívil v Cintře brzy po Cirillině narození. Vydával se za vyslance lidí z Nilfgaardu, kteří mi zůstali věrní a konspirovali proti uchvatiteli. Nabídl mi svou pomoc a záhy dokázal, že pomoci umí. Když jsem se nedůvěřivě vyptával na motivy jeho jednání, nepopíral, že spoléhá na mou vděčnost. Že ve svých plánech počítá s bohatstvím a mocí, kterou mu zajistí budoucí císař Nilfgaardu - čili já. Mocný panovník, který bude vládnout polovině světa a zplodí potomka, který ovládne celý svět. Čaroděj bez obalu přiznal, že po boku tak mocných vládců chce sám dosáhnout vysokého postavení. Pak vytáhl svitky svázané hadí kůží a seznámil mne s jejich obsahem.

Tak jsem poznal proroctví, dověděl jsem se o budoucím osudu světa a zjistil jsem, co musím učinit. A dospěl jsem k názoru, že účel světí prostředky."

"Jak jinak."

"Mezitím v Nilfgaardu," nestaral se Emhyr o Geraltův komentář, "byla moje věc na dobré cestě. Mí přívrženci získávali stále větší vliv a když získali na svou stranu skupinu armádních důstojníků a posádku kadetů, rozhodli se k převratu. K tomu jsem ovšem byl potřebný já, ve vlastní osobě, dědic císařské koruny a trůnu, pravý Emreis z krve Emreisovců. Měl jsem posloužit jako živý symbol revoluce. Mezi námi, mnoho revolucionářů doufalo, že nebudu ničím jiným. Ti z nich, kteří dosud žijí, nepřestali litovat své naivity. Musel jsem se vrátit domů. Nadešel čas, aby se Duny, falešný maechtský králevic a cintránský vévoda z milosti, upomenul o své dědictví. Pochopitelně jsem nezapomínal na proroctví, musel jsem odejít s Ciri. Jenže Calanthé mne sledovala jako ostříž."

"Nikdy ti nevěřila."

"Vím. Nejspíše o tom proroctví také něco věděla. Podnikla by všechna možná opatření, aby mi v tom zabránila. V Cintře jsem byl zcela v její moci. Bylo nutné, abych se vrátil do Nilfgaardu, jenže tak, aby nikdo ani ve snu nenapadlo, že jsem Duny a Ciri je moje dcera. Řešení našel opět Vilgefortz. Duny, Pavetta a jejich dítě měli umřít, zmizet beze stopy..."

"Při fingovaném ztroskotání korábu."

"Správně. Při plavbě ze Skellige do Cintry jsme měli být magicky zahnáni na Hlubinu Sedny, kde měl Vilgefortz vtáhnout loď do svého exhaustoru. Já, Pavetta a Ciri jsme se měli předem uchýlit do zvláště zajištěné kajuty a přežít. Posádka..."

"Přežít neměla," dokončil zaklínač. "Tehdy začala tvoje cesta přes mrtvolu?"

Emhyr var Emreis se odmlčel.

"Začala ještě o něco dříve," odpověděl po chvíli hluchým hlasem. "Když vyšlo najevo, že Ciri není na palubě."

Geralt zvedl obočí.

"Žel," pokračoval císař bezvýrazně, "jsem ve svých plánech podcenil Pavettu. To melancholické děvče s neustále sklopenýma očima prohlédlo mne i mé záměry. Těsně před odplutím propašovala dcerku zpátky na pevninu. Běsnil jsem. Pavetta také. Dostala hysterický záchvat. Pustili jsme se do sebe a ona... Spadla přes palubu. Než jsme ji stačili vylovit, Vilgefortz vtáhl koráb do svého exhaustoru. Udeřil jsem se do hlavy a ztratil vědomí. Přežil jsem jen zázrakem,

zachycen v lanoví. Probral jsem se celý v obvazech, měl jsem zlomenou ruku a..."

"Zajímalo by mne," zeptal se mrazivě zaklínač, "jak se cítí vrah vlastní ženy?"

"Mizerně," odvětil bez zaváhání Emhyr. "Cítil jsem se a cítím mizerně a ničemně. Nic na tom nemění ani skutečnost, že jsem ji nikdy nemiloval. Účel světíl prostředky. Avšak litoval jsem její smrti, nechtěl jsem ji a neplánoval ji. Pavetta zahynula nešťastnou náhodou."

"Lžeš," řekl suše Geralt. "To císaři nepřísluší. Pavetta nesměla přežít. Odhalila by tě. A nikdy v životě by nepřipustila to, co jsi chtěl provést s Ciri."

"Mohla by žít," namítl nepřesvědčivě Emhyr. "Někde... Někde daleko. Je přece dost odlehlých hradů... Třebas Darn Rowan... Nemusel bych ji zabíjet..."

"Ani kvůli účelu, jenž světí prostředky?"

"Vždycky," třel si císař čelo, "lze použít nějaké méně drastické řešení. Je jich dost."

"Vždycky ne," řekl zaklínač, dívaje se mu do očí. Emhyr sklopil zrak.

"Tohle jsem měl na mysli," kývl hlavou Geralt. "Dokončí svoje vyprávění. Čas utíká."

"Calanthé vnučku hlídala jako oko v hlavě, únos nepřipadal v úvahu. Ani pomoc magie, protože naše vzájemné vztahy s Vilgefortzem znatelně ochladly a nilfgaardští čarodějové u mne stále byli v nemilosti... Ale představitelé armády a aristokracie mne nutili do války. Tvrdili, že útok na Sever je v zájmu impéria. Národ potřebuje životní prostor a na vox populi musí brát ohled i císařský majestát. Rozhodl jsem se zabít dvě mouchy jednou ranou: získat jediným tahem Cintru i Ciri. Zbytek znáš."

"Znám," přikývl Geralt. "Děkuji ti za tento rozhovor, Duny. Jsem ti vděčen, žeš mi věnoval trochu času. Už tě nebudu více zdržovat. Jsem velmi unaven. Viděl jsem smrt svých přátel, kteří mne doprovázeli až na kraj světa. Šli se mnou, aby zachránili tvou dcerku, i když ji ani neznali. Kromě Cahira ji nikdo z nich předtím ani neviděl. Ale šli ji na pomoc, protože byli čestní a šlechetní. A co se stalo? Přišli si pro smrt. To je nespravedlivé a pokud chce někdo znát můj názor, nesouhlasím s tím. Do hajzlu s takovou historií, ve které všichni poctiví hynou, zato darebáci žijí a provádějí další lumpárny. Nemám už sílu, císaři. Zavolej své lidi."

"Zaklínači..."

"Tajemství musí umřít spolu s těmi, kdo je znají, sám jsi to říkal. Nemáš jiné východisko. Není pravda, že máš dost jiných řešení. Uniknu ti z každého vězení a přijdu si pro Ciri. Není ceny, kterou bych nezaplatil, jen abych ti ji vzal, víš to dobře."

"Vím to dobře."

"Yennefer můžeš darovat život. Ona tajemství nezná."

"Ona," řekl vážně Emhyr, "zaplatí každou cenu, jen aby mi vzala Ciri. A pomstila tvou smrt."

"Pravda," přisvědčil zaklínač. "Málem bych zapomněl, jak moc to děvče miluje. Máš pravdu, Duny. Osudu prostě nelze uniknout. Mám prosbu..."

"Poslouchám."

"Dovol mi, abych se s oběma mohl rozloučit. Pak jsem ti k službám."

Emhyr vstal, přešel k oknu a zahleděl se na temné štíty.

"Nemohu ti to odepřít. Ale..."

"Neměj obavy, nic Ciri neřeknu. Krutě bych jí ublížil, kdybych jí prozradil, kdo jsi. A já jí ublížit nedokážu."

Emhyr dlouho mlčel, otočen k oknu.

"Možná mám vůči tobě nějaký dluh," otočil se znanadání na patě. "Poslyš, co ti chci nabídnout. Kdysi, před dávnými časy, kdy si lidé ještě cenili pravdy a cti a hrdosti, kdy stáli za svým slovem a báli se pouze hanby, se stávalo, že člověk odsouzený k smrti, aby unikl ponižující ruce kata anebo nájemného vraha, vstoupil do vany s horkou vodou a sám si otevřel žíly. Myslíš, že..."

"Přikáž naplnit vanu."

"Myslíš," pokračoval mírně císař, "že by ti paní Yennefer chtěla při té koupeli dělat společnost?"

"Domnívám se, že nebude proti. Ale musím se zeptat. Je to dost odbojná povaha."

"Já vím."

*

Yennefer souhlasila bez váhání. "Kruh se uzavřel," dodala, zkoumavě hledíc na svá zápěstí. "Uroboros se zakousl do vlastního ocasu."

*

"Nerozumím!" prskala Ciri jako vztekla kočka. "Nechápu, proč bych s ním měla jít! Proč? Kam?"

"Dceruško," promluvila tiše Yennefer. "Taková je tvoje Sudba. Pochop, nemůže to být jinak."

"A vy?"

"Nás," pohlédla Yennefer na Geralta, "čeká jiný osud. Ani to nemůže být jinak. Pojd' ke mně, dceruško. Silně mne obejmí."

"Oni vás chtějí zavraždit! To nedovolím! Vždyť jsme se sotva znovu setkali! To je nespravedlnost!"

"Kdo mečem zachází," pronesl Emhyr var Emreis, "mečem schází. Postavili se mi a prohráli. Ale prohráli se ctí."

Třemi kroky se Ciri ocitla před ním. Geralt zhluboka nabral vzduch do plic. Slyšel, jak se Yennefer hlasitě nadechla. U d'asa, pomyslel si, vždyť to všichni vidí! Celé černé vojsko vidí to, co nelze ukrýt: stejné držení těla, stejný oheň v

očích, stejné svaštělé obočí, stejný rys kolem úst. Naštěstí zdědila po matce popelavou hřivu. Ale i tak, kdo není slepý, vidí, či je to krev.

"Ty," vyhrkla Ciri, probodávajíc Emhyra planoucím zrakem. "Ty jsi zase vyhrál, co? A myslíš si, že čestně?" Císař Nilfgaardu Emhyr var Emreis neodpověděl, jen se usmíval a prohlížel si dívku zadostiučiněným pohledem. Ciri stiskla zuby. "Tolik mrtvých, tolik mrtvých pro tenhle konec. Prohráli se ctí? Smrt je čestná? To si může myslet jen krvelačná šelma. Já jsem se se smrtí setkala mnohokrát, ale šelma se ze mne nestala. A nikdy nestane."

Neodpovídal. Díval se na ni, doslova ji hltal očima.

"Vím, co chystáš," zasyčela. "Vím, co se mnou zamýšlíš. Varuji tě, nedovolím, aby ses mne jen dotkl. A jestli mě... Jestli mě... Tak tě zabiju. Třebas v poutech. Když usneš, prokousnu ti tepnu..."

Imperátor rychlým gestem ztlasil podrážděné mručení svých důstojníků.

"Stane se," ucedil, nespouštěje z Ciri pohled, "co je souzeno. Rozluč se s přáteli, Cirillo Fiono Elen Riannon."

Ciri se podívala na zaklínače. Geralt učinil zamítavý pohyb hlavou. Dívka vzdychla. Objala se s Yennefer a dlouho si šeptaly. Potom Ciri přistoupila ke Geraltovi.

"Škoda," řekla tiše. "Zdálo se, že se to začíná obracet k lepšímu."

"Zdálo se, že ano," potvrdil zaklínač.

Objali se.

"Buď statečná."

"On mě nedostane," zašeptala. "Nebude mě mít, neboj se. Uteču mu, znám způsob..."

"Nesmiš ho zabít. Nezapomeň, Ciri. Nesmiš!"

"Neboj se, na to jsem ani nepomyslela. Víš, Geralte, mám už dost zabíjení. Bylo ho příliš."

"Ano, příliš. Sbohem, zaklínačko."

"Sbohem, zaklínači."

"Hlavně neplač."

"To se ti snadno řekne."

*

Imperátor Nilfgaardu Emhyr var Emreis doprovázel čarodějkou a zaklínačem až do koupelny, až k velké mramorové vaně plné horké, voňavé vody.

"Rozloučím se," řekl. "Nemusíte spěchat. Odjízdim, avšak zanechám zde lidi, kteří splní moje rozkazy. Až budete připraveni, zavolejte. Poručík vám přinese nůž. Ale jak jsem řekl: nemusíte spěchat."

"Ceníme si toho," řekla vážně Yennefer. "Císařské Veličenstvo?"

"Poslouchám?"

"Chtěla bych poprosit, abys neubližoval mé dceři. Nechci umírat s myšlenkou, že ona pláče."

Emhyr dlouho mlčel. Velmi dlouho. Se sklopenou hlavou, opíraje se o dveře.

"Paní Yennefer," odvětil konečně s neproniknutelným výrazem v obličeji. "Můžeš si být jista, že neublížím a nedám ublížit tvé a Geraltově dceři. Šlapal jsem po mrtvolách lidí a tančil po mohylách nepřátel. Myslel jsem, že jsem schopen všeho. Ale to, z čeho mne podezíráš, prostě nedokážu. Teď už to vím. Takže díky vám oběma. Sbohem."

Vyšel z koupelny, tiše za sebou zavřel dveře. Geralt si povzdechl.

"Svlékneme se?" pohlédl na páru stoupající nad vanou. "Nelíbí se mi, že mě odtud vytáhnou jako nahou mrtvolu..."

"Představ si, že mně je úplně fuk, jak mě odtud vytáhnou," zula si Yennefer střevíce a rychlými pohyby si začala rozepínat šaty. "I když je to moje poslední hodinka, nebudu se přece koupat oblečená."

Stáhla si přes hlavu košili a skočila do vany, až voda vystříkla.

"No, Geralte? Co stojíš jako přimrzlý?"

"Zapomněl jsem, jak jsi krásná."

"Rychle zapomínáš. Hybaj do vody!"

Sotva se posadil vedle ní, objala ho kolem šíje. Políbil ji a hladil její boky nad i pod hladinou.

"Máš dojem," zeptal se jen pro pořádek, "že je na to vhodná doba?"

"Na to," zamručela, ponořila jednu ruku a dotkla se ho pod vodou, "je vhodná každá doba. Emhyr nás dvakrát ujistil, že nemusíme spěchat. Jak bys chtěl strávit poslední chvíle, které jsou nám souzeny? Ve smutku a pláči? To je přece ubohé. Ve zpytování svědomí? To je banální a hloupé."

"Tak jsem to nemyslel."

"A jak?"

"Jestli voda vystydně," vysvětloval a hladil její ňadra, "budou rány bolet."

Yennefer ponořila i druhou ruku.

"Za rozkoš stojí za to zaplatit bolestí. Ty se bojíš bolesti?"

"Ne."

"Ani já ne. Posad se na okraj vany. Miluji tě, chci ti dopřát všechno potěšení, ale nejsem, k čertu, žádná potápěčka."

*

"Ach, ach..." řekla Yennefer a zaklonila hlavu, až se její mokré vlasy plazily po mramoru jako tenci černí hádci.

"Achich..."

*

"Miluji tě, Yen."

"Miluji tě, Geralte."

"Je čas. Zavolejme."

"Zavolejme."

Zavolali. Nejprve volal zaklínač, po něm čarodějka. Když se nedočkali odezvy, křičeli oba současně:

"Uuuž! Jsme připraveni! Dejte nám nůž! Hoďte sebou, u všech hromů! Voda je už skoro studená!"

"Tak z ní vylezte," poradila jim Ciri, nakukujíc do koupelny. "Všichni odešli."

"Cože?"

"Vždyť říkám, šli pryč. Kromě nás tři tady není živé duše. Oblékněte se, nahatí vypadáte hrozně legračně."

*

Když se oblékali, začaly se jim třást ruce. Oběma zároveň. S obtížemi zápasili s knoflíky, háčky a přezkami. Zatím Ciri neustále tlachala:

"Odjeli. Sami od sebe. Všichni, co tu byli. Sebrali zajatce, nasedli na koně a jen se za nimi zaprášilo."

"Nikdo z nich tu nezůstal?"

"Nikdo."

"Nepochopitelné," zakroutil hlavou Geralt. "Nechápu to."

"Přihodilo se něco," odkašlala si Yennefer, "co by to vysvětlovalo?"

"Ne," odvětila kvapně Ciri. "Nic."

Lhala.

*

Zpočátku předstírala. Vzprímená, s hrdě vztyčenou hlavou a kamennou tváří od sebe odstrčila ruce v černých rukavicích, směle a vyzývavě pohlédla na strašidelné nánosníky a hledí černých helmic. Už se jí nedotkli, zadržel je strohý povel vysokého důstojníka ve stříbrem lemovaném kyrsu a s bílým volavčím peřím na přilbě.

Šla mezi dvěma řadami vojáků, kteří ji eskortovali k bráně. Dupaly těžké škorně, chřestily drátěné košile, řinčely zbraně. Po několika krocích se poprvé ohlédla. Po pár dalších podruhé. Vždyť je už nikdy, nikdy nespátím, zamrazila ji jako nůž chladná a ostrá myšlenka, ani Geralta, ani Yennefer. Nikdy. Ta myšlenka ji rázem strhla masku přehlíživé, pyšné odvahy. Její tvář se svraštila, oči se zaplnily slzami. Bojovala ze všech sil, ale nadarmo: vlna slzí protřhla hráz přetvářky.

Vojáci se salamandry na pláštích na ni zírali. Mlčky a užasle. Někteří ji viděli na krvi zalitých schodech, všichni při rozmluvě s císařem - neporazitelnou zaklínačku, dívku s mečem, která se neohroženě protivila samotnému vládci světa. Nedokázali skrývat údiv, když nyní viděli vzlykající a lkající děcko.

Uvědomovala si to. Jejich pohledy ji pálily jako cejchovací železa, bodaly jako jehlice. Pokoušela se ovládnout. Marně, čím silněji zadržovala pláč, tím silněji propukal. Zpomalila, potom se zastavila. Eskortu rovněž stanula. Ale jen na okamžik. Na úsečný povel důstojníka ji železné ruce uchopily pod pažemi a za zápěstí. Ciri se naposledy ohlédla přes rameno. Dále ji vlekli. Nekladla odpor. Ale nařikala stále hlasitěji, stále zoufaleji.

Zadržel je císař Emhyr var Emreis, ten tmavovlasý člověk, jehož tvář v ní probouzela zvláštní, nejasné vzpomínky. Na jeho rozkaz ji ihned pustili. Ciri si utřela oči rukávem. Když k ní přistoupil, potáhla nosem, polkla slzy a zvedla hlavu. Jenže nyní - uvědomovala si dobře - to vypadalo už jenom směšně.

Emhyr si ji prohlížel z bezprostřední blízkosti, dlouho a beze slov. Potom k ní vztáhl ruce. Ciri, která na podobná gesta vždy odpovídala instinktivním couvnutím, nyní ke svému vlastnímu údivu nezareagovala. S ještě větším údivem si uvědomila, že jeho dotek jí vůbec není protivný.

Dotkl se jejích vlasů, jako by počítal sněhobílé nitky. Dotkl se její líce, břichy prstů přejel po celé délce staré jizvy. Potom ji objal, přitulil ji k hrudi, hladil ji po hlavě a zádech. A ona, otfásajíc se nepotlačitelným pláčem a s bezvládně svěřenými rukama, mu v tom nebránila.

"Zvláštní věc - Sudba," zaslechla jeho slabý šepot. "Sbohem, dcerko."

*

"Jak to pověděl?"

Dívčina tvář se zachmuřila:

"Řekl: 'Va faill, lured'. Ve Starší mluvě to znamená: Sbohem, děvče..."

"Vím, co to znamená," přikývla Yennefer. "Co bylo pak?"

"Pak... Pak mne pustil, otočil se a odešel. Zavelel svým lidem a všichni šli za ním. Měli mne docela lhostejně, dupali, řinčeli a rachotili, až se mezi hradbami rozléhala ozvěna. Potom nasedli na koně a odjeli, slyšela jsem řehtám a dusot kopyt. Jaktěživa to nepochopím. Ačkoliv... Jestli se nad tím zamyslím..."

"Ciri."

"Co?"

"Nezamýšlej se."

*

"Hrad Stygga," řekla Filippa Eilhart, hledíc zpod spuštěných řas na Fringillu Vigo. Fringilla se nezačervenala. V posledních třech měsících se jí povedlo namíchat magický pleťový krém omezující prokrvování pokožky. Díky němu jí nevehnal ruměnek do tváří ani nejpalčivější stud.

"Vilgeförtz se skrýval na hradě Stygga," potvrdila Assire var Anahid. "Stojí v Ebbingu na břehu horského jezera, jehož název si můj informátor, prostý voják, nezapamatoval."

"Použila jsi minulý čas," upozornila ji Francesca Findabair.

"Oprávněně," chopila se opět slova Filippa. "Jelikož Vilgeförtz nežije, vážené kolegyně. On i jeho společníci jsou po smrti. Tuto službu nám poskytl náš dobrý známý zaklínač Geralt z Rivie. Jak vidno, podcenily jsme ho. My všechny. Udělaly jsme chybu. My všechny. Některé větší, jiné menší."

Všechny čarodějky se jako na povel podívaly na Fringillu, naštěstí však krém působil spolehlivě. Assire si povzdechla, Filippa uhodila otevřenou dlaní do stolu.

"Částečně nás sice omlouvá," konstatovala suše, "přemíra úkolů v souvislosti s válkou i chystaným mírovým jednáním, nicméně fakt, že jsme se nepodílely na konečném řešení causy Vilgeförtz, musíme považovat za neúspěch lóže. Něco takového se nesmí opakovat, drahé dámy."

Dámy - s výjimkou mrtvolně bílé Fringilly Vigo - vážně pokývaly hlavami.

"V této chvíli," pokračovala Filippa, "se zaklínač Geralt pohybuje někde v Ebbingu ve společnosti Yennefer a Ciri, které osvobodil. Postarejme se je co nejrychleji najít..."

"A ten hrad?" skočila ji do řeči Sabrina Glewissig. "Nezapomnělas na něco, Filippo?"

"Ne, nezapomněla. Pokud vznikne legenda, musí mít jedinou náležitou verzi. Ten úkol jsem chtěla svěřit právě tobě, Sabrino. Vezmi si Keiru a Triss a postarejte se o to. Ať tam nezůstane kámen na kameni."

*

Výbuch byl slyšet až v Maehtu, záblesk, protože to bylo v noci, byl vidět dokonce i v Metinně a Geso. Série výbuchem vyvolaných otřesů půdy byly pociťovány na ještě vzdálenějších místech. V podstatě ve všech koutech světa.

Congreve, Estella vel Stella, dcera hraběte Ottona de Congreve. V mládí byla provdána za starého hraběte z Liddertalu, po jehož rychlém úmrtí řídila finanční záležitosti svého panství nadmíru uvážlivě, díky čemuž se domohla nemalého jmění. Bylo o ní známo, že se těší důvěře a náklonnosti císaře Emhyra var Emreis (odkaz), jenž byl vždy ochoten přihlídnouti k jejímu mínění, a tak, třebaže nezaujímal zvláště vysoké postavení, byla význačnou osobností u jeho dvora. Díky blízkému vztahu k mladé císařovně Cirille Fioně (odkaz), kterou milovala jako vlastní dceru, byla v žertu označována za "císařovnu matku". Přežila oba, jak císaře, tak císařovnu, †1331. Její značný majetek připadl v dědictví postranní větvi Liddertalu, zvaných Běláci, ti však byli lidé lehkomyšní a marnotratní a záhy veškeré bohatství promrhali.

Effenberg a Talbot:
Encyclopaedia Maxima Mundi, sv. III

KAPITOLA DESÁTÁ

K tábořišti se kradoucí člověk byl, všechna čest, ostřílený a mazaný jako lišák. Rychle se přesunoval z místa na místo a pohyboval se přitom tak tiše a nenápadně, že kohokoliv jiného by přelstil. Ne ovšem Borease Muna. Zkušeného stopaře neměl šanci oklamat žádným trikem či uskokem.

"Ukaž se, cizince!" houkl a postaral se, aby to znělo dostatečně sebejistě a neohroženě. "Tvoje finty na mě neplatí! Vidím tě, tam jsi!"

Jeden z balvanů na svahu se na pozadí hvězdné oblohy pohnul a změnil v siluetu lidské postavy.

Boreas pootočil rožněm, poněvadž ucítil připalující se maso. Předstíraje, že se pohodlně opírá, položil ruku na úchyt luku.

"Můj majetek za moc nestojí," vpletl do předstíraně klidného tónu drsnou nitku varování. "Mám jenom pár věcí, ale nehodlám se jich vzdát. Budu je bránit na život a na smrt."

"Nejsem lupič," řekl hlubokým hlasem muž, který se skrýval mezi balvany. "Jsem poutník."

Poutník se tyčil do výše sedmi stop a vážil - na to by Boreas vsadil poslední měďák - dobrých deset pudů. Oloupaný kmínek tlustý jako oj žebříňáků v jeho ruce vypadal jako docela obyčejná poutnická hůl. Boreas Mun se podívil, jak se ten velký, mohutný člověk dokázal tak nenápadně plížit. Navíc poněkud utrpěla též jeho sebejistota, protože jeho sedmdesátiliberní luk, kterým na půl sta kroků spolehlivě složil jelena, mu náhle připadal jako dětská hračka.

"Jsem poutník," zopakoval obr. "Nemám zlé..."

"Ten druhý," přerušil jej ostře Boreas, "ať také vyjde!"

"Jaký dru..." podívil se poutník a zarazil se, když spatřil, že se naproti ze tmy vynořila štíhlá, jako stín tichá postava.

Tentokrát se Boreas Mun nepodívil, pohyby druhého muže jeho vycvičenému oku ihned prozradily, že se jedná o elfa.

A neobjevit skrývajícího se elfa není žádná hanba.

"Omlouvám se," promluvil chraptivým, jakoby neelfským hlasem elf. "Neskrýval jsem se před vámi dvěma ze zlých úmyslů, nýbrž z opatrnosti. Ehm, doporučoval bych zase trochu otočit rožněm."

"Opravdu," začíchal slyšitelně velký poutník a opřel se o svou hůl. "Hádám, že na téhle straně už maso bude hotové." Boreas pootočil rožněm, povzdychl si a poškrábal se na zátylku. Ještě jednou si povzdychl.

"Račte si sednout, páni," rozhodl se nakonec. "Počkejte chvíli, pečinka bude co nevidět. Jářku, sketa je ten, kdo odepře pohoštění poutníkům na stezce."

Do ohně prskl omastek, plamen vyšlehl jasněji.

Poutník měl plstěný klobouk se širokou střeškou, která stínila obličej. Elf nosil kolem hlavy ovinutý barevný šátek na způsob turbanu, jenž neskrýval tvář. Když ji ve světle ohně zahlédli, trhli sebou oba - stopař i poutník. Avšak nevydali ani hlásku, jen zatajili dech při pohledu na tu tvář, kdysi jistě elfský ušlechtilou a krásnou, nyní znetvořenou dlouhou jizvou, táhnoucí se zešikma přes čelo, obočí, kořen nosu, líc až k čelisti.

Boreas Mun se skláněl nad rožněm.

"Tahle vůně," neptal se, nýbrž konstatoval, "vás přivábila k mému tábořišti, neni-liž pravda?"

"To se rozumí," kývl poutník střeškou klobouku a pokračoval dychtivě. "Nechci se chlubit, ale zavětil jsem tvou pečení na dálku. Zachoval jsem však náležitou ostražitost. Na ohništi, ke kterému jsem se přiblížil předevčírem, nějakí otrhaní divoši opékali ženu."

"To je pravda," potvrdil elf. "Následujícího jitra jsem tam v popelu našel lidské kosti."

"Následujícího jitra?" zopakoval protáhle poutník. "Dlouho jdeš v mých stopách, pane elfe."

"Dlouho."

"Copak ti bránilo projevit svou přítomnost?"

"Opatrnost."

"Průsmyk Elskerdeg," zvedl Boreas Mun hlavu od rožně a ukončil rozpačitou odmlku, "je místo s ponurou pověstí.

Také já jsem viděl lidské kosti v ohništích, mrtvoly na kůlech, oběšence na stromech. V okolních horách se skrývají různí psanci, vyvrženci, vyznavači zvrácených kultů. A tvorové, kteří nevidí v osamělém člověku nic než potravu. Prý..."

"Žádné prý," opravil ho elf. "Určitě. A čím dále na východ do hor, tím je to horší."

"Také máte namířeno na východ? Za Elskerdeg? Do Zerrikánie? Anebo ještě dále, do Haklandu?"

Neodpověděl ani poutník, ani elf. Boreas vlastně ani neočekával odpověď. Za prvé: otázka byla indiskrétní. Za druhé: byla hloupá, protože z místa, kde se nacházeli, bylo možno jít pouze na východ. Přes Elskerdeg. Tam, kam měl namířeno i on.

"Večeře je hotová," otevřel Boreas obratným a poněkud okázalým pohybem motýlkový nůž. "Prosím, páni, neostýchejte se."

Poutník vytáhl tesák a elf nůž, který v žádném případě nevypadal jako kuchyňský. Nicméně všechna tři respekt vzbuzující ostří dnes večer posloužila ke krájení jídla. Nějakou dobu bylo slyšet pouze mlaskání a syčení do žároviště odhazovaných okousaných kostí.

Poutník si distinguovaně říhl.

"Zajímavé zvířátko," podotkl, prohlížeje si lopatku, kterou ohlodal a olízal, že vypadala, jako by ležela týden v mraveništi. "Chutnalo trochu jako jehně a trochu jako králík... Nepřipomínám si, že bych kdy něco podobného jedl."

"To byl skrek," řekl elf, zatímco drtil v zubech jemné kosti. "Ovšem ani já si nepřipomínám, že bych ho někdy jedl."

Boreas si tiše odkašlal. Stěží postřehnutelný podtón pobavené ironie v elfově hlasu dokazoval, že dobře věděl, že snědli obrovskou horskou krysu s krvavými očima a ostrými hlodáky, jejíž pouhý ohon měřil půldruhá lokte. Stopař neměl v úmyslu obřího hlodavce ulovit, zastřelil jej v sebeobraně. Poté se jej však rozhodl upéci. Byl rozvázný a střizlivě uvažující člověk, nejedl by krysu živící se odpadky na smetištích, ale na nejbližší smetiště to z průsmyku bylo stovky mil. Krysa - anebo podle elfa skrek - byla čistá a zdravá. Nikdy se neseťkala s civilizací, a tak neměla možnost ničím se nakazit či otrávit.

Zanedlouho skončila poslední ohlodaná kůstka ve žhavém popelu. Měsíc vyplul nad zubaté štíty Ohnivých hor.

Zavanul vítr a zvedl z ohně vějíř jisker.

"Jste dlouho na stezce?" dovolil si další indiskrétní otázku Boreas Mun. "Jak je to dávno, co jste prošli Bránou Solveig?"

"Dávno, nedávno," odpověděl poutník. "Záleží na tom? Přešel jsem přes Solveig dva dny po zářijovém úplňku."

"Já šest dní," řekl elf.

"Ha," pokračoval jejich odpověďmi osmělený stopař. "Divím se, že jsme se tam nepotkali, protože i já jsem tudy šel ve stejný čas. Přesněji řečeno jel, protože tehdy jsem měl ještě koně."

Odmlčel se, zaháněje chmurné myšlenky a vzpomínky na svého koně a okolnosti, za jakých o něho přišel. Byl si jist, že jeho náhodní společníci prožili obdobná dobrodružství. Kdyby celou dobu putovali pěšky, nemohli by ho tady dohonit.

"Soudím tedy," uvážil, "že jste se vydali na cestu hned po válce, po uzavření cintránského míru. Pochopitelně, že mi po tom nic není, ale odvážím se domněnky, že se vám nelíbil pořádek a obraz světa, jak byl domluven a ustanoven v Cintře."

Ticho, které po jeho slovech na delší chvíli nastalo, nakonec přerušilo vzdálené zavytí. Bezpochyby vlka - i když v okolí průsmyku Elskerdeg si tím nikdo nemohl být jist.

"Mám-li být upřímný," začal zcela nečekaně elf, "nenašel jsem po cintránském míru sebemenší důvod, proč by se mi svět měl líbit. O jeho novém uspořádání ani nemluvě."

"V mém případě," připojil se poutník a založil si mocné paže na prsou, "to bylo podobné. Třebaže jsem se o tom přesvědčil, jak by řekl jeden můj známý, postfactum."

Dlouho bylo ticho. Mlčelo dokonce i to, co předtím vylo v průsmyku.

"Zpočátku," navázal poutník, ačkoliv Boreas i elf byli přesvědčeni, že nebude chtít pokračovat. "Zpočátku všechno ukazovalo na to, že cintránský mír přinese změny k lepšímu a ustanoví na tomto světě snesitelné životní podmínky. Jestli ne pro všechny, tedy alespoň pro mne..."

"Králové," ozval se Boreas, "se sjeli do Cintry v dubnu, pokud si připomínám."

"Přesně druhého dubna," upřesnil poutník. "Vzpomínám, že bylo novoluní."

*

Pod zčernalými trámy nesoucimi galerie visely po celé délce sten řady štítů s barevně vyvedenými obecnými i heroldskými figurami. Na první pohled bylo možno rozlišit vybledlé erby staré cintránské šlechty od erbů nově povýšených jednotlivců i rodů z dob panování Dagorada a Calanthé. Ty nové měly dosud jasné barvy a nebyly posety otvůrkou chodbiček červotočů.

Nejnověji vypadaly štíty s erby nilfgaardských šlechticů, kteří se vyznamenali při dobývání země a města a osvědčili během pětileté císařské administrace.

Až Cintru opět získáme, pomyslel si král Foltest, bude třeba dohlédnout, aby Cintránci ve svatém obnovitelském nadšení ty štíty nezničili. Politika je jedna věc, estetika druhá. Změny státního zřízení neospravedlňují vandalismus. Tak tady to všechno začalo, pomyslel si Dijkstra, rozhlížeje se po audienční síni. Slavné námluvy, při nichž se zjevil železný Ježek a požádal o princezninu ruku. A královna Calanthé najala zaklínače... Jak podivné nitky osud splétá, přemítal špeh, dokud se sám nepodivil trivialitě svých myšlenek.

Už je to pět let, pomyslela si královna Meve. Před pěti lety se mozek Calanthé, Lvíce z krve Cerbinů, rozstříkl na dlažbě nádvoří, které je vidět z oken. Calanthé, jejíž pyšný portrét jsme viděli v předsálí, byla předposlední z královské krve.

Poté, co utonula její dcera Pavetta, zůstala pouze vnučka Cirilla. A pokud je pravda, že Cirilla rovněž zahynula...

"Prosím," pokynul třesoucí se rukou hierarcha Novigradu Cyrus Engelkind Hemmelfart, jenž byl s ohledem na svůj věk, úřad a všeobecnou vážnost per acclamationem uznán předsedajícím při začínajících rozpravách. "Prosím na místa."

Vyhledali mahagonovými tabulkami označená křesla kolem kulatého stolu a usadili se: Meve, královna Lyrie a Rivie, Foltest, král Temerie, jakož i jeho leník král Venzlav z Brugge, král Aedimu Demawend, král Kaedwenu Henselt, král Ethain z Cidaris a mladý král Kistrin z Verdenu. Za Redanii pak kníže Nitert, hlava Rady regentů, a hrabě Dijkstra.

Toho špicla se musíme zbavit, nějakým způsobem ho odsunout od poradního stolu, pomyslel si hierarcha. Král Henselt a král Foltest, ba dokonce i ten mládeneček Kistrin, již utrousili několik kyselých poznámek, co nevidět můžeme čekat demarche zástupců Nilfgaardu. Ten Sigismund Dijkstra je osoba pochybného původu, nepřijatelné minulosti a špatné pověsti. Nelze dovolit, aby takováto persona turpis narušovala atmosféru rokování.

Vedoucí nilfgaardské delegace baron Shilard Fitz-Oesterlen, jemuž u kulatého stolu připadlo místo rovnou naproti Dijkstrovi, pozdravil vyzvědače odměřenou diplomatickou úklonou.

Když hierarcha viděl, že všichni již sedí, za pomoci pážat, přidržujících ho za roztřesené ruce, usedl rovněž. Jeho stolec byl před lety vyroben pro královnu Calanthé, měl působivě vysoké a velkolepě vyřezávané opěradlo, díky čemuž vynikal mezi ostatními křesly.

Kulatý stůl je kulatý stůl, uvažoval hierarcha Hemmelfart, ale musí být na první pohled zřetelné, kdo je tady nejdůležitější.

*

Bylo to tady, pomyslela si Triss Ranuncul, rozhlížeje se po komnatě, po obrazech, tapisériích a loveckých trofejích.

Tady se po velebném zpusťování trůnního sálu uskutečnila pamětihodná soukromá rozmluva Calanthé se zaklínačem Pavettou a zakletým Ježkem. Tady královna souhlasila s podivným sňatkem. Konec konců princezna už byla těhotná, Ciri se narodila po necelých osmi měsících... Ciri, dědička trůnu, Lvíče z krve Lvíce... Ciri, moje malá sestřička. Nyní prý je daleko na Jihu. Naštěstí už ne sama, je s Gertem a Yennefer. Je v bezpečí.

Pokud mne znovu neoklamaly.

"Usaďte se, dámy," pobídla je Filippa Eilhart, která Triss už nějaký čas podezíravě pozorovala. "Vládcí světa začnou za chvíli přednášet své inaugurační projevy. Nechtěla bych, aby nám z nich uniklo jediné slůvko."

Čarodějky ukončily kuloárové kvetění a pospíšily si na svá místa. Sheala de Tancarville v neodmyslitelném boa ze stříbrných líšek, jediném doplňku dodávajícím náznak ženské subtilnosti jejímu strohému černému úboru. Assire var Anahid v šatech z fialového hedvábí, v nichž se dokonale snoubila skromná jednoduchost s vybranou elegancí.

Francesca Findabair, jako obyčejně královská, a Ida Emean aep Sivney, jako obvykle tajemná. Marguerita Laux-Antille, vážná a důstojná, Sabrina Glewissig v tyrkysových šatech a s tyrkysovými šperky, Keira Metz v kombinaci zelené a žluté. A Fringilla Vigo. Sklíčená, smutná a bledá - chorobnou, doslova mrtvolnou bledostí. Triss seděla vedle Keiry a naproti Fringilly. Na stěně za nilfgaardskou čarodějkou visel obraz s jezdcem cválajícím alejí olší. Stromy se po něm sáply zkřivenými končetinami svých větví a smály se černými tlamami dutin. Triss se mimoděk zachvěla.

Trojrozměrný telekomunikátor uprostřed stolu byl uveden do chodu. Filippa zakletím zaostřila obraz a zesílila zvuk.

"Jak můžete vidět a slyšet," promluvila ironicky, "v trůnním sále o patro pod námi se vládcové světa právě chystají rozhodovat o jeho budoucnosti. My musíme zde, o patro výše, dohlédnout, aby se moc neodvázali."

*

K vytí z průsmyku se připojily další hlasy. Nyní už Boreas neměl žádné pochyby: to rozhodně nebyli vlci.

"Ani já," řekl, aby opět povzbudil vážnoucí rozhovor, "jsem od těch cintránských jednání příliš nečekal. Ba, nikdo z mých známých nepředpokládal, že přinesou něco dobrého."

"Důležitá byla již pouhá skutečnost, že rokování začala," namítl poutník. "Prostý člověk, za jakého se pokládám třeba já, uvažuje prostě, dobře ví, že válčící králové a císařové by se navzájem zničili, kdyby mohli, kdyby měli tolik sil.

Jestliže přestali válčit a pokoušet se navzájem zničit a místo toho zasedli ke kulatému stolu, znamená to, že jim došly síly. A z toho vyplývá, že žádní ozbrojenci nenapadnou prostého člověka, nezmrzají ho ani nezabijí, nevypálí mu dům, neubijí děti, neznásilní ženu, neodvlečou celou rodinu do otroctví. Ne, ne, vladaři se sešli v Cintře a rokují. Radujme se, prostí lidé!"

Elf srovnal klackem hořící polena v ohništi a úkosem na poutníka pohlédl.

"I prostý člověk," utrousil s neskryvaným sarkasmem, "ba i ve chvílích radosti, by měl vědět, že politika je také válka, pouze vedená jinými prostředky. Měl by chápat rovněž to, že taková rokování jsou jako obchod. Zakládají se na podobných podmínkách. Vyhandrkované úspěchy je třeba vykoupit ústupky v jiném směru - něco se získá, něco ztratí. Jinými slovy: aby mohli být jedni koupeni, musí být druzí prodáni."

"Máš pravdu," uznal poutník. "Je to tak jasné a očividné, že to musí pochopit každý člověk. I ten nejprostší."

*

"Ne, ne a ještě jednou ne!" řval král Henselt a mlátil pěstmi do stolu, až se převrhl pohár a poskočily kalamáře zapisovatelů. "V té věci nepovolím! Nebudu dělat žádné ústupky! Konec, šlus, deireádh!"

"Henselte," promluvil klidně, věcně a nanejvýš vstřícně král Foltest. "Neztěžuj to. A nekompromituj nás svým řevem před jeho excelencí."

Shilard Fitz-Oesterlen, delegát Nilfgaardského Císařství, se uklonil s falešným úsměvem, kterým dával najevo, že neotesanost krále Kaedwenu jej nepobuřuje a konec konců ani příliš nezajímá.

"Máme se dohodnout s Císařstvím," pokračoval Foltest, "a zatím se rveme mezi sebou jako psi. Styd' se, Henselte!"

"Dohodli jsme se s Nilfgaardem v tak složitých otázkách, jako Dol Angra a Zaříčí," ozval se zdánlivě nezaujatě Dijkstra.

"Bylo by hloupé..."

"Vyprošuji si takové poznámky!" zaryčel Henselt tak, že málokterý buvol by mu mohl konkurovat. "Vyprošuji si takové drzé připomínky, zvláště od nějakého podělaného špicla! Já jsem, kurva, pomazaný král!"

"To je vidět na první pohled," vyprskla Meve. Demawend byl obrácen od rokovacího stolu, prohlížel si erby na stěnách a bezstarostně se usmíval, jako kdyby se ani nejednalo o budoucnost jeho království.

"Dost!" zasípal Henselt, mžikaje krví zalitými očima. "Dost, u bohů, sic mě raní mrtvice. Řekl jsem: ani píd' mojí země! Žádné, ale žádné územní požadavky. Bohové mi svěřili Kaedwen, a proto jen bohům bych byl ochoten odevzdat svoje království! Dolní Marka je naše území... Et... Ety... Etnycky... Patří Kaedwenu od věků..."

"Horní Aedirn," podotkl opět Dijkstra, "patří Kaedwenu od loňského léta, přesněji od dvacátého čtvrtého července loňského roku. Ode dne, kdy do něho vkročil kaedwenský okupační korpus."

"Žádám," ozval se Shilard Fitz-Oesterlen, "aby bylo zaprotokolováno ad futuram rei memoriam, že Císařství Nilfgaardské nemělo s tou anexí nic společného..."

"Až na to, že právě v tom čase drancovalo Vengerberg."

"Nihil ad rem!"

"Skutečně?"

"Ale pánové," napomenul je Foltest.

"Kaedwenská armáda," vztekal se Henselt, "vstoupila do Dolní Marky jako osvoboditelka! Mé vojáky tam vítali květinami! Moji vojáci..."

"Tvoji bandité," přerušil ho Demawend klidně, ale v jeho obličejí bylo znát, kolik úsilí ho stojí ten vynucený klid. "Tvoji hrdlořezi vtrhli na mé území, mordovali, znásilňovali a rabovali. Dámo a pánové, sešli jsme se tady a již týden se radíme, jak má vypadat nová tvář světa. U všech bohů, má snad mít podobu lotra a násilníka? Má být zachován zločinný status quo? Má zůstat kořist v rukou lupiče a nájezdníka?"

Henselt popadl na stole rozloženou mapu, oběma rukama ji zmačkal a prudkým pohybem ji hodil směrem k Demawendovi. Král Aedirnu se ani nepohnul.

"Moje vojsko," zachrčel Henselt a jeho tvář nabrala barvu dobrého červeného vína, "dobylo Marku na Nilfgaardu! Tvoje žalostné panování už tou dobou patřilo minulosti, Demawende. Asi ti nedošlo, že nebýt mého vojska, neměl bys kde panovat ani dneska. Chtěl bych vidět, jak bys bez mojí pomoci zahnal Černé za Jarugu. Bez přehánění můžu tvrdit, že jsi králem z mé milosti. Ale teď moje laskavost končí! Nedovolím z mého království urvat ani kousek!"

"Ani já ze svého!" vztyčil se Demawend. "Nedohodneme se tedy!"

"Pánové," pokusil se zasáhnout až dosud podřimující hierarcha Cyrus Hemmelfart. "Jistě se shodneme na nějakém kompromisu..."

"Císařství Nilfgaardské," ozval se opět Shilard Fitz-Oesterlen, "nehodlá akceptovat žádné řešení, které by poškodilo zemi elfů v Dol Blathanna. Pokud jste na to zapomněli, mohu vám znovu přečíst memorandum..."

Henselt, Foltest a Dijkstra se ušklíbli, avšak Demawend pohlédl na císařského zmocněnce srozuměně a s pochopením. "Pro blaho lidu," prohlásil, "a pro zachování míru uznám autonomii Dol Blathanna. Ne však jako království, nýbrž jako úředního knížectví. Kladu si podmínku, aby mi kněžna Enid an Gleanna složila hold a zaručila elfům a lidem na svém

území stejná práva a privilegia. Přistupuji na toto řešení, jak jsem řekl: pro publico bono."

"Toto," řekla Meve, "jsou slova pravého krále."

"Salus publica lex suprema est," doplnil hierarcha Hemmelfart, který již nějaký čas čekal na možnost, jak se pochlubit znalostí diplomatického slovníku.

"Upozorňuji," pokračoval Demawend, obražuje zrak na Henselta, "že můj ústupek v záležitosti Dol Blathanna nelze považovat za precedens. Je to jediné narušení integrity mé země na které přistupuji, žádný násilný zábor neuznávám. Kaedwenská vojsko, které překročilo hranice jako agresor, musí do týdne opustit bezprávně okupované hrady a opevnění Horního Aediru. To je podmínka mého dalšího setrvání na těchto rozhovorech. A protože verba volant, můj tajemník přiloží k protokolu moje oficiální stanovisko v této věci."

"Henselte?" pohlédl Foltest vyčkávavě na vousáče.

"Nikdy!" rozkřikl se kaedwenský král, převrátil křeslo a vyskočil jako srněm píchnutý opičák. "Marku nikdy nevydám! Nikdo mě k tomu nepřinutí! Žádnou mocí, kurva, žádnou silou! Jen přes mou mrtvolu!"

A aby dokázal, že i on je vzdělanec, na závěr zařval:

"Non possumus!"

*

"Já mu dám non possumus, starému pitomci!" vyštěkla v komnatě o patro výše Sabrina Glewissig. "Neobávejte se, dámy, já toho paličáka donutím, aby se Horního Aediru vzdal. Jeho armáda odtamtud odejde během deseti dnů, na to vemte jed. Jestli o tom některá z vás zapochybovala, mám plné právo cítit se uražena."

Filippa Eilhart a Sheala de Tancarville projevíly své uznání úklonami, Assire var Anahid poděkovala úsměvem.

"Vraťme se ale ještě k problému Dol Blathanna," navrhl Sabrina. "Známe obsah memoranda císaře Emhyra. Králové se s ním dosud neseznámili, ale dopředu dali najevo svou ochotu k ústupkům. Svůj názor vyjádřil zejména nejzajímavější z nich - král Demawend."

"Demawendův postoj," upravila si Sheala na šíji kožešinové boa, "lze označit za nanejvýš vstřícný. Považuji jej za promyšlený a vyvážený kompromis. Shilard Fitz-Oesterlen bude mít obtíže, pokud vznesе větší nároky. Nevím, zda to učiní."

"Učiní," potvrdila Assire var Anahid. "Takové má instrukce. Přednese oficiální notu a bude se hádat přinejmenším do zítřka. Posléze začne váhavě souhlasit s ústupky."

"Normální postup," konstatovala Sabrina. "Podle něj se budou chtít setkat na odděleném jednání a tam něco usmlouvat. Na to přece nebudeme čekat. Rozhodněme, co všechno jim dovolíme. Francesco! Promluv! Vždyť jde o tvou zemi."

"Právě proto," usmála se okouzlujícím způsobem Sedmikráška z Dolin. "Právě proto mlčím, Sabrino."

"Překonej svou pýchu, prosím," požádala vážně Marguerita Laux-Antille. "Opravdu bychom měly vědět, co máme králům dovolit."

"Pro úspěch mírových jednání a pro publico bono," vyhlásila Francesca Findabair stále s úsměvem, "přistupuji na návrh krále Demawenda. Od této chvíle, drahé přítelkyně, mne můžete přestat titulovat 'Veličenstvo', bude stačit 'Jasnosti'."

"Elfské žerty," ušklíbala se Sabrina, "mi nepřipadají směšné, nejspíš proto, že jim nerozumím. Co ostatní Demawendovy podmínky?"

Francesca zamžikala dlouhými řasami.

"Souhlasím s reemigrací lidských osadníků a vrácením jejich majetků," promluvila. "Garantuji rovnoprávnost všech ras..."

"Boj se bohů, Enid," zasmála se Filippa. "Nesouhlas bezvýhradně se vším. Polož si nějaké podmínky."

"Položím," zvažněla elfka. "Odmítám holdovat králi Aediru. Chci Dol Blathanna jako alodium. Žádné lenní povinnosti vůči suverénovi, kromě slibu loajality."

"S tím zase nebude souhlasit Demawend," zavrtěla hlavou Filippa. "Nebude se chtít vzdát příjmů z Doliny květů."

"Pokud se toho týče," zvedla Francesca obočí, "jsem připravena k dvoustrannému jednání. Jsem si jista, že dosáhneme konsensu. Alod sice nenutí k placení, zároveň však jistě finanční závazky nevylučuje ani nezakazuje."

"A co dědická práva?" nevzdávala se Filippa Eilhart. "Fideikomis, primogenitura? Přistoupí-li Demawend na alodium, bude vyžadovat záruku nedělitelnosti knížectví."

"Demawenda," usmála se opět Francesca, "mohla oklamat moje plet' a postava, ale tobě se dívím Filippo. Věk, kdy jsem mohla otěhotnět, mám už dávno za sebou. Dědických nároků mých potomků se Demawend skutečně nemusí obávat. Já budu ultimis familiae rodu vládařů Dol Blathanna. Ovšem i přes věkový rozdíl mezi mnou a Demawendem se mým kšaftem nebude zabývat on, nýbrž jeho vnuci anebo pravnuci. Ujišťuji vás, dámy, že v tomto ohledu nedojde k žádným sporům."

"V tomto ne," přísvedčila Assire var Anahid a pohlédla elfské čarodějce do očí. "Ale co s bojovými komandy Veverek? Co s elfy, kteří bojovali na straně Císařství? Pokud se nemýlím, paní Enid, jde vesměs o tvé poddané?"

Sedmikráška se přestala usmívat. Podívala se na Idu Emean, ale elfka ze Siných hor unikla jejímu pohledu.

"Pro publico bono..." začala, ale nedokončila. Assire smrtelně vážně kývla hlavou na znamení, že rozumí.

"Co se má dělat?" řekla pomalu. "Všechno má svou cenu. Válka si žádá oběti. Jak vychází najevo, mír si je žádá rovněž."

*

"To se nedá popřít," uznal poutník, dívaje se zamyšleně na elfa, jenž seděl nehybně se svěřenou hlavou. "Mírové jednání je prachobyčejný handl, trh. Aby jedni mohli být koupeni, musí být jiní prodáni. Tak to na světě chodí. Záleží jenom na tom, aby se nenakoupilo příliš draze..."

"A neprodalo příliš levně," dokončil elf, nezvedaje hlavu.

*

"Zrádci! Ničemové!"

"Zkurvysyni!"

"An'badraigh aen cuach!"

"Nilfgaardští psi!"

"Ticho!" zahřměl Hamilcar Danza a uhodil obrněnou pěstí do zábradlí. Na ochozu seřazení střelci namířili kuše na elfy namačkané v cul de sac.

"Klid!" burácel Danza. "Dost! Uklidněte se, páni důstojníci! Více důstojnosti!"

"Jak se opovažuješ mluvit o důstojnosti, lumpe?" vykřikl Coinneach Dá Reo. "Přelévají jsme za vás krev, prokletí Dh'oine! Za vašeho císaře, který přijal naši přísahu věrnosti! Tak se nám odvděčujete? Vydáváte nás těm katům ze Severu!"

"Řekl jsem: dost!" udeřil Danza opět do zábradlí, až zapraštělo. "Přijměte to jako nezměnitelné rozhodnutí, páni elfové! Smlouva z Cintry klade na Císařství jako jednu z podmínek zachování míru vydání válečných zločinců..."

"Zločinců?" zvolal Riordain. "Jakých zločinců, mizero?"

"Válečných zločinců," zopakoval pečlivě Danza, nevšímaje si křiku a lomozu obklíčených elfů. "Těch důstojníků, jenž jsou obviněni z terorismu, vraždění civilního obyvatelstva, mučení zajatců, masakrování raněných v lazaretech..."

"Vy zkurvysyni," rozkřikl se Angus Bri Cri. "Tak se přece vedla válka!"

"Plnili jsme vaše rozkazy!"

"Cuach'te aep arse, bloede Dh'oine!"

"Je rozhodnuto!" houkl Danza. "Vaše urážky a nadávky nic nezmění! Po jednom vstupujte do kordegardy a neklad'te odpor, když vás budou zakovávat do řetězů."

"Měli jsme zůstat, když oni prchali za Jarugu," zaskřípal zuby Riordain. "Měli jsme zůstat a bít se dále v komandech. My hlupáci, tupci, důvěřiví blázni, my jsme chtěli dodržet vojenskou přísahu. Dobře nám teď tak."

Isengrim Faolitiarna, Železný vlk, nejproslulejší a dnes již legendární vůdce Veverek, strhl s kamennou tváří z rukávů distinkce plukovníka císařské armády a stříbrné blesky brigády "Vrihedd" a hodil je na dlažbu. Ostatní důstojníci jej následovali. Hamilcar Danza tomu zmaččeně přihlížel.

"Tahle demonstrace je zbytečná," podotkl. "Na vašem místě bych se tak unáhleně nezbavoval císařských insignií. Je mou povinností vás informovat, že vyjednané mírové podmínky vám garantují spravedlivé procesy, mírné rozsudky a brzkou amnestii..."

V cul de sac stísnění elfové vybuchli ponurým smíchem, dunícím mezi kamennými zdmi.

"Dále vás chci upozornit," dodal odměřeně Hamilcar Danza, "že Nordlingům vydáváme pouze vás - třicet dva důstojníky. Ani jednoho z mužů, kterým jste veleli, ani jednoho."

Smích utichl, jako by jej utnul.

*

Vítr rozmýchal oheň a zvedl snop jisker, v očích je zaštipal dým. Z průsmyku se opět ozývalo vytí.

"Kupčilo se vším," přerušil ticho elf. "Všechno bylo na prodej: čest, věrnost, přísaha, slovo šlechtice, obyčejná slušnost... Bylo to jen zboží, které mělo hodnotu pouze do té doby, dokud na ně byla poptávka. Pokud nebyla, bylo odhozeno na smetiště."

"Na smetiště historie," přisvědčil poutník. "Máš pravdu, tak to v Cintrě vypadalo. Všechno mělo svou cenu, pokud jsi za to mohl dostat něco na oplátku. Ráno co ráno začínal trh. Jako na opravdovém tržišti docházelo k prudkým vzrůstům a pádům cen a jako na opravdovém tržišti se nebylo možno ubránit dojmu, že někdo neviditelný tahá za nitky."

*

"Slyším dobře?" zeptal se pomalu Shilard Fitz-Oesterlen, dávaje tónem hlasu i výrazem tváře najevo pocit nedůvěry.

"Neklamte mne sluch?"

Berengar Leuwaarden, mimořádný císařský vyslanec, se neobtěžoval s odpovědí. Pohodlně se rozvaloval v křesle, v ruce rytmičky pohyboval pohárem vína a pozoroval kolébání jeho hladiny. Fitz-Oesterlen se urazil, načež si nasadil masku povýšeného pohrdání, která říkala: "Buď lžeš, psí synu, nebo mne chceš napálit. Tak či tak jsem tě odhalil."

"Mám tedy rozumět," ohrnul nos, "že po dalekosáhlých ústupech ohledně hranic, válečných zajatců, navrácení kořisti a vydání důstojníků z brigády 'Vrihedd' a komand Scoia'tael, mi císař přikazuje, abych akceptoval nemožné nároky Nordlingů na repatriaci našich osadníků?"

"Rozuměl jsi dokonale, barone," odvětil Leuwaarden s charakteristickým protahováním slabik. "Obdivuji se tvé chápavosti."

"U Velikého Slunce, pane Leuwaardene, zamyslel se někdo v sídelním městě nad důsledky takového rozhodnutí?"

Nordlingové si už nyní povídají, že impérium je obr na hliněných nohou. A nahlas provolávají, že nás porazili, zahnali,

rozdrtili! Uvědomuje si císař, co znamenají další ústupky jejich přemrštěným, arogantním požadavkům? Chápe, že pro ně je to projev naší slabosti, což může mít v budoucnu politováníhodné následky? Tuší, jaký osud čeká několik tisíc našich osadníků v Brugge a Lyrii?"

Berengar Leuwaarden přestal kolébat pohárem a upřel na diplomata oči černé jako antracit.

"Předal jsem panu baronovi císařský rozkaz," ucedil. "Až ho pan baron splní a vrátí se do Nilfgaardu, může se císaře osobně zeptat, proč vydává tak nerozumné rozkazy. Může císaře pokárat, zahrnout výčitkami, udělit mu důtku. Proč ne? Ovšem sám, bez mého prostřednictví."

Aha, dovítípl se Fitz-Oesterlen, už vím. Sedí přede mnou nový Stefan Skellen. Nezbyvá než s ním jednat podobně jako se Skellenem. Je jisté, že sem přicestoval v mnohem závažnější záležitosti. Rozkaz mně přece mohl přivést obyčejný kurýr.

"Inu," začal navenek klidně a dokonce důvěrně. "Běda poraženým. Císařský rozkaz je jasný a konkrétní, budu tedy postupovat v jeho smyslu. Provedu jej a postarám se také, aby to vypadalo jako výsledek jednání, nikoliv jako bezbřehé kapitulantství. Vyznám se v tom, sloužím v diplomacii již třicet let. A můj rod již po čtyři generace. Jsme významná, bohatá... A vlivná rodina..."

"Vím, vím, samozřejmě," přerušil jej s úsměvem Leuwaarden. "Vždyť i proto jsem tady."

Diplomat se mímě uklonil a trpělivě čekal.

"Můj drahý barone," začal vyslanec a opět rozkolébal svůj pohár, "tvé obtíže s pochopením císařského rozkazu vznikly, poněvadž se domníváš, že vítězství ve válce je nerozlučně spjata s nesmyslným plýtváním materiálními prostředky a lidskými životy a dosahuje se tak, že někdo zapíchne do zkrvavené země prapor a křičí: 'To všechno jsem dobyl, je to moje!' Žel bohům je podobný zastaralý názor stále dost rozšířen. Jenže já a lidé, kteří mi projeví důvěru, si to nemyslíme. Vítězství má vypadat tak, že poražení jsou nuceni nakupovat zboží vítězů, ba, činí tak ochotně a s přesvědčením, že kupované produkty jsou lepší a levnější. V důsledku toho se valuta vítězů stává silnější a stabilnější než valuta poražených, kteří k ní proto začnou mít daleko větší důvěru než ke své vlastní. Stačíš mne sledovat, barone? Začínáš již rozlišovat mezi vítězi a poraženými?"

Baron Shilard Fitz-Oesterlen přikývl.

"Abychom své vítězství potvrdili a upevnili," vysvětloval Leuwaarden, "musí být uzavřen mír. Co nejrychleji a za každou cenu. Ne nějaký klid zbraní anebo příměří, ale skutečný trvalý mír. Pevná smlouva, která bude budovat a vyloučí zavádění hospodářských blokád, celních retorsí a protekcionismus v mezinárodním obchodu."

Diplomat kýval hlavou stále horlivěji. "Zničili jsme jejich průmysl a zemědělství podle předem připraveného plánu,"

pokračoval klidným, nevzrušeným, slabiky protahujícím hlasem Berengar Leuwaarden. "Učinili jsme to, aby z nedostatku vlastní produkce museli kupovat přebytky té naší. Jenže přes uzavřené nepřátelské hranice naši kupci nepřejedou a nepřevezou naše zboží. Co nastane v takovém případě? Odpovím ti, drahý barone. Vznikne u nás krize z nadprodukce, protože naše manufaktury pracují naplno, plánujíce export. Společnostem zámořského obchodu, které jsme založili ve spolupráci s Novigradem a Kovírem, vzniknou nesmírné ztráty. Tvá bohatá a vlivná rodina, barone, má ve většině těch společností významné podíly. A rodina je základním stavebním prvkem společnosti, jak jistě víš?"

"Vím," snížil Shilard Fitz-Oesterlen hlas, třebaže věděl, že komnata je spolehlivě zajištěna proti odposlechu. "Vím, rozumím, chápu. Chtěl bych ale mít jistotu, že plním rozkaz císaře. Ne nějaké... korporace..."

"Císařové odcházejí," utrousil Leuwaarden. "Korporace zůstávají. Přetrvávají. Chápu tvé obavy, barone. Můžeš si být jist, že plníš rozkaz císaře, jenž byl vydán v zájmu a pro dobro císařství. Nepopírám ovšem, že jej náš panovník vydal na radu jisté korporace."

Vyslanec si rozeplnul límec, rozhalil košili a vytáhl medailon, na němž byla zobrazena planoucí hvězda uvnitř trojúhelníku.

"Působivá ozdoba," dal baron Fitz-Oesterlen najevo, že pochopil. "Bezpochyby velmi drahá... A elitářská... Je možno ji někde koupit?"

"Nikoliv," odpověděl Berengar Leuwaarden. "Je nutno si ji zasloužit."

*

"Pokud panstvo dovolí," začal Shilard Fitz-Oesterlen účastníkům jednání dobře známým tónem, jímž dával najevo, že se chystá přednést řeč, kterou považuje za nezměrně důležitou. "Tedy pokud paní a pán dovolí, seznámil bych je s obsahem poselství Jeho Veličenstva Emhyra var Emreis, z milosti Velikého Slunce imperátora Nilfgaardu..."

"Ne, znovu už ne," zaskřípal zuby Demawend. Dijkstra tiše zakvílel. Diplomatově pozornosti to neušlo, protože jí to ujít nemělo.

"Císařská nota je dlouhá," přiznal. "Nebudu ji tedy číst celou, omezím se na nejdůležitější body. Císařské Veličenstvo vyslovuje spokojenost nad dosavadním průběhem rokování a jako panovník nadevše milující mír přijímá s uspokojením uzavřené dohody a smlouvy. Do dalšího jednání nám imperátor přeje mnoho úspěchů a brzké dosažení výsledků, jenž budou ku prospěchu všem..."

"Pusťme se tedy do díla," skočil mu do řeči Foltest. "Domluvmě se ku prospěchu všem a hajdy domů."

"Baže," řekl Henselt, který měl domů nejdále. "Skončeme to, ať tady nevysedáváme až do zimy!"

"Čeká nás ještě jeden kompromis," upozornila Meve. "Záležitost, které jsme se jen několikrát okrajově dotkli. Dost možná z obavy, že by nás mohla znesvářit. Je na čase tu obavu překonat. Problém nezmizí jen tím, že se o něm nemluví."

"Správně," potvrdil Foltest. "Ustanovme status Cintránského království, nástupnictví trůnu, dědictví po Calanthé.

Záležitost je komplikovaná, ale nepochybuji, že si s ní poradíme. Mám pravdu, excellence?"

"Ach," usmál se diplomaticky a tajnůstkářsky Shilard Fitz-Oesterlen. "Jsem si jist, že s touto záležitostí budeme hotovi velmi rychle. Její řešení je prostější než jste patrně očekávali."

*

"Projednejme následující návrh," řekla Filippa Eilharttonem, který od případného jednání spíše odrazoval. "Učiňme z Cintry svěrenecké teritorium. Mandát svěřme Foltestovi z Temerie."

"Trochu moc nám ten Foltest roste," zaškaredila se Sabrina Glewissig. "S jídlem roste chuť. Dostal už Brugge, Sodden, Angren..."

"Potřebujeme," přerušila ji bez cavyků Filippa, "silný stát v ústí Jarugy. A na Schodech Marnadolu."

"To nelze popřít," přikývla Sheala de Tancarville. "My jej potřebujeme, ne však Emhyr var Emreis. Připomínám, že našim cílem je kompromis, ne konflikt."

"Před pár dny Fitz-Oesterlen navrhl," připomenula Francesca Findabair, "aby byla Cintra rozdělena demarkační linií na dvě zájmová pásma, jižní zónu a severní zónu..."

"Pošetilý nápad," zavrtěla hlavou Marguerita Laux-Antille. "Takové rozdělení nemá sebemenší smysl, stane se pouze zárodkem budoucího konfliktu."

"Domnívám se," řekla Sheala, "že Cintra by měla mít status kondominia. Správu území by vykonávali komisaři dosazení jak severními královstvími, tak císařstvím. Město Cintra získá status svobodného přístavu... Chceš něco říci, paní Assire? Jsem zvyklá představovat své myšlenky uceleně a v nezkrácené formě, ale pro tentokrát... Poslouchám."

Všechny čarodějky upřely zraky na Assire var Anahid, leč Nilfgaardanku to ani v nejmenším neuvedlo do rozpaků. "Doporučuji," promluvila svým příjemným, klidným hlasem, "abychom se soustředily na jiné problémy. Cintru nechme na pokoji. Doslechla jsem se o jistých závažných skutečnostech, o kterých jsem vás dosud nestačila informovat. Záležitost Cintry, ctěné kolegyně, je již vyřešena."

"Jakže?" zúžily se oči Filippy Eilhart. "Co to má znamenat?"

Triss Ranuncel si slyšitelně povzddechla. Ona už věděla, už se domyslela, co to má znamenat.

*

Vattier de Rideaux byl smutný a sklíčený. Jeho krásná a vášnivá milenka, zlatovlasá Cantarella jej opustila - náhle a nečekaně, bez zjevného důvodu a beze slůvka vysvětlení. Pro Vattiera to byla rána, chodil jako ve snách, byl roztržitý a otupělý. Musel se hlídat, dávat si pozor, aby nepláči nějakou hloupost. Zejména v rozmluvě s císařem. Doba velkých změn nebyla nakloněna roztržitým a nezpůsobivým.

"Kupecké gildě," pokračoval v předchozích úvahách Emhyr var Emreis, "jsme se již odvděčili za neocenitelnou pomoc. Dostala více privilegií než od předchozích tří císařů dohromady. Dále jsme zavázáni Berengarui Leuwa-Ardenovi za pomoc při odhalení spiknutí. Dostal vysoký a výnosný úřad, ale jestli se proviní nekompetencí nebo korupcí, vyletí z něj jako z praku. Postarej se, aby o tom věděl."

"Postarám, Veličenstvo. A co s Dijkstrou a tím jeho tajemným informátorem?"

"Dijkstra spíše zemře, než by prozradil jeho totožnost. Nicméně i Dijkstroví náleží odměna za tu informaci, která nám doslova spadla z nebe... Ale jaká? Dijkstra ode mne nic nepřijme."

"Pokud Veličenstvo dovolí..."

"Mluv."

"Dijkstra rád přijme jinou informaci. Něco, co neví, ale chtěl by vědět. Můžeme ho odměnit právě takovou informací."

"Výborně, Vattiere."

Vattier de Rideaux si ulehčeně oddechl. Nenápadně proto odvrátil hlavu, a tak jako první postřehl blížící se dámy, hraběnkou Liddertal a mladou plavovlásku, jež byla svěřena její péči.

"Přicházejí," ukázal pohybem očí. "Veličenstvo, dovolím si připomenout... Prospěch Císařství... Státní zájem... Politická nutnost..."

"Přestaň," přerušil jej znechuceně Emhyr. "Slíbil jsem, že si to rozmyslím. Rozvážím tu věc a zaujmu stanovisko. Neboj se, nezapomenu tě o tom včas informovat."

"Rozumím, Veličenstvo."

"Co ještě," třepal Bílý Plamen netrpělivě rukavicí o bok mramorové nereidy na okraji fontány. "Na co ještě čekáš, Vattiere?"

"Záležitost Stefana Skellena..."

"Žádná milost. Smrt zrádci. Ale po spravedlivém soudu."

"Rozumím, Veličenstvo."

Vattier se uklonil a odešel. Emhyr za ním ani nepohlédl, díval se na Stellu Congreve a plavovlasou dívku. Zde přichází státní zájem, pomyslel si. Falešná princezna, nepravá dědička území kolem ústí řeky Yarry, na kterém Nilfgaardu tak záleží. Blíží se se sklopeným zrakem, v bílých šatech se zelenými rukávky a s peridotovým náhrdelníkem v mělkém výstřihu. Tehdy na Darn Rowan jsem pochválil ty šaty i výběr šperku. Stella zná můj vkus, opět panenku podle něho vystrojila. Ale co si mám, u všech bohů, s panenkou počít? Postavit si ji na komodu nebo na krbovou římsu?

"Dámy," uklonil se jako první. Mimo audienční sál zavazovala zdvořilost a uctivost k něžnému pohlaví dokonce i císaře. Odpověděly mu hlubokými úklonami. Stály před zdvořilým kavalírem, stále však císařem.

Emhyr měl po krk protokolu.

"Zůstaň, prosím, tady, Stello," řekl suše. "A ty, děvče, mi budeš dělat společnost. Zde je mé rámě. Hlavu vzhůru, dost toho klanění, bude to jen krátká procházka."

Vydali se bok po boku alejí. Císařští gardisté, příslušníci elitní brigády "Impera" se drželi stranou, avšak neustále v pohotovosti. Byli vycvičení, aby panovníka chránili, ne aby mu překáželi.

Císař se svou společnicí minuli rybníček, nyní opuštěný a smutný. Prastarý kapr císaře Torrese před pár dny posel. Dám sem vypustit nového - mladého, silného, pěkného šupináče, rozhodl se Emhyr. Nechám mu na skřeli připevnit medaili s mou podobiznou a datem. Vaesse deireadh aep eigan - něco končí, něco začíná. Nové časy, nový život. Nechť tedy, k čertu, je i nový kapr.

Pohroužen do myšlenek málem zapomněl na dívku, která ho doprovázela. Připomenulo mu ji teplo jejího těla, konvalinková vůně, státní zájem a politická nutnost. Právě v tom a žádném jiném pořadí.

Uprostřed vodní nádrže byl umělý ostrůvek se skalkou a mramorovou plastikou.

"Víš, co představuje ta soška?"

"Vím, Císařské Veličenstvo," odpověděla po krátkém zaváhání. "Představuje pelikána, jenž si zobákem drásá hrud', aby vlastní krví nakrmil svá hladová mláďata. Je to alegorie ušlechtilého sebeobětování. A rovněž..."

"Poslouchám velice pozorně."

"Rovněž velké lásky."

"Máš dojem," uchopil ji za ramena a obrátil čelem k sobě, "že rozdrásaná hrud' proto méně bolí?"

"Nevím..." upadla do rozpaků. "Císařské Veličenstvo... Já..."

Uchopil její ruku. Ucítil, jak se zachvěla. To zachvění proběhlo jeho dlaní, paží, ramenem.

"Můj otec," řekl, "byl velký panovník, ale nevyznal se v umění, v jeho symbolice a alegoriích. Vždycky všechno popletl. Vzpomínám si, že když jsem byl malý kluk, pokaždé mě na tomto místě poučoval, že je to socha pelikána, jenž povstává z popela. Aspoň se usměj, děvče, když císař vzpomíná na žertovné příhody z dětství. Tak je to lepší, děkuji. Dotklo by se mne, kdyby ti naše společná procházka vadila, kdybys byla nerada v mé společnosti. Podívej se mi do očí."

"Jsem ráda, že tady mohu být... Císařské Veličenstvo. Je to pro mne pocta, vím... Ale též velká radost. Těší mne to..."

"Skutečně? Nebo je to jen dvorské pochlebování? Etiketa, škola Stelly Congreve? Přiznej se, děvče."

Sklopila zrak, mlčela.

"Tvůj císař ti položil otázku," naléhal Emhyr var Emreis. "Když se císař na něco ptá, nikdo si nesmí dovolit neodpovědět. Lhát, to se rozumí, se nikdo nesmí ani opovážit."

"Opravdu," ujistila ho melodicky. "Opravdu jsem ráda, Císařské Veličenstvo."

"Věřím ti," řekl po chvíli Emhyr. "Věřím. I když se dívím."

"Já také..." špitla. "Já se také dívím."

"Vida. Mluv směle, prosím."

"Chtěla bych se takhle procházet častěji ... Povídat si... Ale rozumím... Rozumím, že to není možné."

"Rozumíš dobře," kousl se do rtu. "Císařové vládnou světu, ale nade dvěma věcmi nemají moc. Nad svým srdcem a svým časem. Obojí patří impériu."

"Vím to," zašeptala. "Vím to dobře."

"Nezdržím se dlouho," řekl bezvýrazně. "Musím jet do Cintry, pocítit svou přítomností oslavu uzavření míru. Ty se vrátíš na Darn Rowan... Hlavu vzhůru, děvče. No tohle, už podruhé v mé přítomnosti posmrkával a popotahuješ nosem. A co to máš v očích? Slzy? To je hrubé porušení etikety, musím dát hraběnce Liddertal najevo svou nespokojenost. Žádal jsem tě, abys zvedla hlavu."

"Prosím... Odpuť paní Stelle. Je to moje vina, jen moje... Císařské Veličenstvo. Paní Stella mne učila. Dobře mne vychovala a připravila..."

"Všiml jsem si. Oceňuji to. Neboj se, Stelle Congreve moje nemilost nehrozí a nikdy nehrozila. Jenom jsem si z tebe utahoval. Hanebně, já vím."

"Všimla jsem si," odtušila dívka jeho vlastními slovy a zbledla, vyděšena vlastní troufalostí. Avšak Emhyr se jen rozesmál. Poněkud nuceně.

"Tak se mi líbíš," prohlásil. "Věř mi. Odvážná. Taková jako..."

Zarazil se. Taková jako moje dcera, dokončil v duchu. Pocit viny jej zahryzal jako zdivočelý pes.

Dívka již neklopila oči. To není Stellina práce, uvědomil si Emhyr, to je skutečně její povaha. Dojem klame, uvnitř je tvrdá jako diamant. Ne, nedovolím Vattierovi zavraždit to dítě. Nezáleží na Cintře, nezáleží na prospěchu císařství, nezáleží na státním zájmu, nezáleží na politické nutnosti - tenhle problém má pouze jedno správné a čestné řešení.

"Podej mi ruku."

Byl to rozkaz vydaný nesmlouvavým tónem. Přesto se nemohl ubránit dojmu, že byl splněn ochotně, bez donucení. Její ruka byla drobná a chladná. Avšak už se nechvěla.

"Jak se jmenuješ? Jenom mi, prosím, nemluv, že Cirilla Fiona."

"Cirilla Fiona."

"Mám chuť tě potrestat, děvče."

"Vím, Veličenstvo. Zasloužím si to. Jenže já... Já musím být Cirilla Fiona."

"Člověk by si mýsl, přemítal, nepouštěje její ruku, že tě mrzí, že jí nejší."

"Mrzí," zašeptala. "Mrzí mě, že nejsem."

"Vážně?"

"Kdybych byla... pravá Cirilla... Veličenstvo by snad ke mně bylo vlídnější. Jenže jsem pouhá dvojnice, imitace. Falsifikát, který není ničeho hoden. Ničeho..."

Prudce se otočil a uchopil ji za rameno. Vzápětí ji pustil a ustoupil o krok.

"Chtěla bys korunu? Postavení?" hovořil tiše, ale rychle, předstíraje, že nevidí, jak prudce, nesouhlasně vrtí hlavou.

"Pocty? Poklony? Přepych?"

Zmlkl. Dělal, že nevidí, jak dívka dále vrtí sklopenou hlavou, popírajíc jeho další nespravedlivá obvinění, možná o to více ubližující, že nevyslovená.

Nabral dech.

"Uvědomuješ si, malá můrko, že před sebou vidíš Plamen."

"Ano, Veličenstvo."

Dlouho mlčeli. Z vůně jarní zahrady se jim náhle zatočily hlavy. Oběma.

"Být císařovnou," řekl hluše Emhyn, "je navzdory zdání těžký úděl. Nevím, jestli budu schopen mít tě rád."

Přikývla na znamení, že ví i to. Na její líci spatřil slzu. Stejně jako tehdy na hradě Stygga ucítil, jak se v jeho srdci pohnul střípek skla. Objal ji, přivinul ji k sobě a pohladil po vlasech vonících konvalinkami.

"Ty moje chudinko..." řekl nesvým hlasem. "Ty moje ubohá politická nutnosti."

*

Po celé Cintře zvonily zvony. Důstojně, slavnostně a nějak smutečně.

Nevšední půvab, usoudil hierarcha Hemmelfart, dívaje se jako všichni ostatní na nově vyvěšovaný portrét. Zvláštní krása, vsadím se, že je to nějaká mišenka, že má v žilách prokletou krev elfů.

Hezká, ocenil Foltest, hezčí než na miniatuře, kterou mi ukazovali lidé z rozvědky. Jenže portréty bývají obvykle lichotivé.

Vůbec není podobná Calanthé, uvažovala Meve. Není podobná Roegnerovi, není podobná Pavettě... Hmmm, povídalo se... Ne, to není možné. Musí to být královská krev, pravoplatná dědička Cintry. Musí. Je to politická nutnost. Vyžaduje to historie.

Tohle není ta, kterou jsem vídal ve snech, ujišťoval se v duchu kovirský král Esterad Thyssen, který právě přicestoval do Cintry. V žádném případě to není ona. Ale nikomu to nepovím, zachovám to tajemství pro sebe a Zuleyku. Společně se Zuleykou se rozhodneme, jak využijeme vědomost, kterou nám poskytly sny.

Chybělo málo, myslel si Kistrin z Verdeny, a tahle Ciri by se stala mou ženou. Stal bych se korunním princem Cintry, podle obyčeje následníkem trůnu... A určitě bych zahynul jako král Eist a královna Calanthé. Och, měl jsem štěstí, když ode mne tenkrát ta holka utekla.

Ani na chvíli jsem neuvěřil bajkám o velké lásce na první pohled, přemítal Shilard Fitz-Oesterleri, ani na okamžik. A přece se teď Emhyn žení s tou malou barbarkou. Zavřel možnost usmířit se s říšskými knížaty a místo některé z jejich dcer si bere Cirillu z Cintry. Proč? Aby ovládl tu nepatrnou zemičku, jejíž polovinu, ne-li více, bych pro císařství získal při vyjednávání? Aby upevnil svou moc v ústí Jarugy, které je už tak jako tak v rukou nilfgaardsko-novigradsko-kovirských obchodních společností?

Těhle politické nutnosti nerozumím, a proto mám podezření, že mi neřekli všechno.

Čarodějky, nepochyboval Sigismund Dijkstra. To je práce čarodějek. Ale proč by to tak nemělo zůstat? Nepochybně bylo psáno, že se Ciri stane Emhyrovou manželkou, královnou Cintry a císařovnou Nilfgardu. Nepochybně to byl její osud.

Ať to tak zůstane, myslela si spokojeně Triss Ranuncul. Je to dobré řešení. Ciri bude v bezpečí. Časem na ni zapomenou. Nechají ji žít.

Portrét se konečně ocitl na svém místě, sluhové, kteří jej věšeli slezli a odnesli žebříky. Na konci dlouhé řady zčernalých a zaprášených podobizen cintránských monarchů, za všemi Cerbiny a Coramy, za Corbettem, Dagoradem a Roegnerem, za hrdou Calanthé a melancholickou Pavettou visel poslední obraz. Byla na něm panující vládkyně, dědička královské krve a koruny. Štíhlá dívka s plavými vlasy a smutnými očima v bílých šatech se zelenými rukávky - Cirilla Fiona Elen Riannon, královna Cintry a císařovna Nilfgardu.

Sudba, cítila vnitřní jistotu Filippa Eilhart.

Chudinka, napadlo Dijkstru, když si prohlížel portrét. Nejspíš si namlouvá, že je už konec jejího trápení a neštěstí.

Ubohé děcko.

Vyzvánění zvonů plašilo racky.

*

"Brzy po zakončení jednání a podepsání míru," vyprávěl dále poutník, "se v Novigradu uskutečnila několikadenní oslava, která vyvrcholila velkou defiládou vítězných vojsk. Jak se slušelo na první den nové historické epochy, bylo krásné počasí."

"Máme tomu rozumět," otázal se sarkasticky elf, "že jsi byl při tom? Že ses tě slávy zúčastnil?"

"Jenom trochu jsem se opozdil," nevyvedl jeho sarkasmus poutníka z klidu. "Jak jsem řekl, počasí se vydařilo..."

*

Vascoigne, velitel pevnosti Drakenborgu, donedávna zástupce velitele pro věci politické, se netrpělivě švihl bičikem přes holínku.

"Pohyb, pohyb," pobízel své lidi. "Čekají další. V Novigradu můžou oslavovat, ale tady musíme makat."

Kati vložili odsouzcům na šíje oprátky a odstoupili. Vascoigne švihl bičíkem. "Jestli chce někdo z vás něco povědět," oznámil suše, "má k tomu poslední příležitost."

"Ať žije svoboda," řekl Cairbre aep Diared.

"Soud byl proti mně zaujatý," řekl Orestes Kopps, marodér, drancíř a vrah.

"Polibte mě prdel," řekl Robert Pilch, dezertér.

"Vzkažte panu Dijkstrovi, že je mi to líto," řekl Lennep, bývalý agent odsouzený za úplatkářství a podvody.

"Nechtěl jsem, vážně jsem nechtěl..." zakvílel, kymácej se na březovém špalvu, István Igalfy, dřívější velitel pevnosti, nyní degradován a odsouzen za činy, jichž se dopouštěl na vězenkyních.

Jako roztavené zlato oslepující slunce se vzneslo nad hradby pevnosti. Šibenice vrhly dlouhé stíny. Nad

Drakenborgem vstával nový, krásný, slunečný den. První den nové historické epochy.

Vascoigne se opět šlehl přes holínku. Potom zvedl a spustil ruku s bičíkem. Špalky byly vykopnuty zpod nohou odsouzců.

*

Po celém Novigradu zvonily zvony. Zvonění se neslo nad střechami a mansardami kupeckých domů, doléhalo až do nejužších a nejzapadlejších uliček. Svištěly rakety a bouchaly petardy. Dav jásal, provolával slávu, vyhazoval čapky do vzduchu, mával kapesníky, šátky a vlaječkami.

"Ať žije Svobodná kompanie!"

"Ať žije!"

"Sláva kondotiérům!"

Lorenzo Molla zasalutoval a poslal vzdušný polibek fešným městkám.

"Jestli budou při placení stejně štědrí jako při ovacích," překřičel hluk, "budou z nás boháči!"

"Škoda," vypravila ze sevřeného hrdla Julia Abatemarco, "škoda, že se toho nedočkal Frontino..."

Jeli hlavní ulicí, Julia s Adamem Pangrattem a Lorenzem Mollou v čele skvěle oděné a vystrojené kompanie, seřazené při prohlídce do bezvadně vyrovnaného šiku. Kondotiérští koně se chovali stejně jako jejich jezdci hrdě a klidně, neplašil je křik davu, jen lehkými pohyby hlav reagovali na letící kytice a věnce.

"Sláva kondotiérům!"

"Ať žije Sladká Kočička! Ať žije Adieu!"

Julia si úkradkem utřela slzu z oka a zachytila v letu hozený karafiát.

"O tom jsem ani nesnila..." řekla. "Takový triumf. Škoda, že Frontino..."

"Jsi dojatá, Julie," usmál se Molla. "Netušil jsem, že jsi tak romantická duše."

"Jsem, abys věděl. Jednotko pozorrr! Vprrravóóó hleď!"

Vzpřímili se v sedlech a otočili hlavy k tribuně a na ní ustaveným stolcům. Foltesta znám, prohlížela si Julia čestné hosty. Ten vousec je nejspíš Henselt z Kaedwenu a ten pohledný mužský Demawend z Aedirnu... Ta matrona je určitě královna vdova Hedwig a ten cucák vedle ní musí být králevic Radovid, syn zavražděného krále... Chudák kluk...

*

"Vivat kondotiéři! Ať žije Julia Abatemarco! Ať žije Adam Pangratt! Ať žije Lorenzo Molla!"

"Ať žije konetabl Natalis!"

"Ať žijí naši monarchové! Vivat Foltest, Demawend a Henselt!"

"Ať žije pan Dijkstra!" houkl nějaký kolomazník.

"Ať žije Jeho Svatost!" ozvalo se z davu několik podplacených křiklounů. Novigradský hierarcha Cyrus En-Gelkind Hemmelfart vstal, požehnal lidu a defilujícímu vojsku vztaženýma rukama, zároveň se neuctivě obrátil zadkem k redanské královně a jejímu synovi a úplně je zakryl svým širokým hávem.

Nikdo nezavolá: "Ať žije Radovid!" pomyslel si tlustou zadnicí zakrytý králevic. Nikdo na mne ani nepohlédne. Nikdo nevykřikne na počest mé matky. Nikdo nevzpomene na mého nebohého otce. Ani dneska, ve dni triumfu, o nějž se přece i on významnou měrou zasloužil. Vždyť proto byl zavražděn.

Ucítil v týle něčí upřený pohled, lehký a jemný jako něco, co neznal - anebo znal, ale pouze z chlapeckých snů a tužeb - něco jako dotek měkkých a horkých ženských rtů. Otočil se. Jeho oči se setkaly s temnými, bezednými očima Filippy Eilhart.

Počkejte, pomyslel si králevic, odvraceje pohled. Jen počkejte.

Nikdo nemohl předvídat, že z toho třináctiletého chlapce, tehdy bezvýznamné osoby v zemi řízené radou regentů a Dijkstrovi, vyroste král. Král, který oplátí všem ponížení, které se svou matkou zakusil, a vstoupí do dějin jako Radovid V. Neúprosný.

Dav jásal. Pod kopyta defilujících koní se sypaly květy.

*

"Julie."

"Ano, Adieu."

"Vezmi si mě. Staň se mou ženou."

Sladká kočička dlouho neodpovídala, překvapením ztratila řeč. Dav jásal. Novigradský hierarcha, zpocený a lapající

dech jako velký tlustý sumec, žehnal z tribuny měšťanům a vojákům, městu a světu.
"Vždyť jsi ženatý, Adame Pangratte."
"Už dlouho žijeme odděleně. Rozvedu se."
Julia Abatamarca neodpověděla. Sklonila hlavu. Zaskočená, rozpačitá - a šťastná. Kdo ví proč.
Dav jásal a házel květy. Nad střechami svištěly rakety a bouchaly petardy. Zvonily zvony.

*

Žena, pomyslela si Nenneke. Když jsem ji posílala na vojnu, byla ještě děvče. A vrátila se jako žena. Dospělá. Sebevědomá. Vyrovnaná. Ženská.
Vyhrála tu válku. Nedovolila, aby ji válka zničila.
"Debora," pokračovala ve výčtu tichým, leč pevným hlasem Eurneid, "zemřela na tyfus v ležení u Mayenny. Prune utonula v Jaruze, když se potopil prám s raněnými. Myrrhu zabily Veverky, když zaútočily na lazaret u Arme-Rie... Katje..."
"Mluv, dítě," pobídla ji laskavě Nenneke.
"Katje," odkašlala si Eurneid, "poznala ve špitále raněného Nilfgaard'ana. Po uzavření míru, při výměně zajatců, s ním odešla do Nilfgaardu."
"Vždycky jsem tvrdila," povzdechla si velekněžka, "že láska nezná hranic. A co je s Iolou Druhou?"
"Žije," pospíšila si s ujištěním Eurneid. "Je v Mariboru."
"Proč se nevrací?"
Adeptka sklonila hlavu.
"Ona se nechce vrátit do svatyně, Matko," odpověděla tiše. "Zůstala ve špitálu pana Vanderbecka, toho chirurga, půlčíka. Vzkazuje ti, že chce léčit. Že tomu chce zasvětit svůj život. Odpusť jí, Matko."
"Odpustit?" zvolala kněžka. "Já jsem na ni pyšná!"

*

"Opozdil ses," sykla Filippa Eilhart. "Přišel jsi pozdě na oslavu, které se účastní korunované hlavy. U všech demonů, Sigismunde, tvoje neúcta k etiketě a protokolu je pověstná, nemusíš ji ještě tak okatě dávat najevo. Zvláště dnes, při takové příležitosti..."
"Měl jsem důvod," sykl Dijkstra v odpověď, úklonou reagoval na pohled královny Hedvig. Koutkem oka zachytil zvednutí obočí hierarchy Hemmelfarta, zamračení velekněze Willemera i úšklebek na ušlechtilé tváři krále Foltesta.
"Musím si s tebou promluvit, Fil."
Čarodějka sraštila brvy.
"Zajisté mezi čtyřma očima?"
"To by bylo nejlepší," pousmál se Dijkstra. "Pokud si však budeš přát, mohu souhlasit s přítomností několika dalších párů očí. Dejme tomu krásných očí dam z Montecalvo."
"Tiše," sykla čarodějka skrze usmívající se rty.
"Kdy mohu očekávat audienci?"
"Uvážím to a dám ti včas vědět. Teď mi laskavě dej pokoj. Je slavný den, velký svátek. Připomínám ti to, protože sis toho zjevně nevšiml."
"Velký svátek?"
"Stojíme na prahu nové éry, Dijkstro."
Špión pokrčil rameny.
Dav jásal. Nebe planulo barevnými ohni. Novigradské zvony zvonily důstojně a slavnostně. Ale nějak smutečně.

*

"Podrž opratě, Jarre," požádala Lucienne. "Vytrávil mi, musím něco pojíst. Ukaž, namotám ti řemen na ruku. S jednou ti to..."
Jarre ucítil na tváři palčivý ruměnec studu a pokoření. Dosud si nezvykl, neustále jej pronásledoval pocit, že všichni okolo nemají nic lepšího na práci než okounět na jeho pahýl v založeném a zašitém rukávu. Že všichni okolo jednájí s mrzákem s falešným soucitem a hranou lítostí, zatímco jím ve skrytu duše pohrdají a mlčenlivě mu vyčítají, že jim kazí radost ze života, z vítězství a hezkého dne. A že se jim vůbec opovažuje lžít na oči.
Lucienne, to jí musel přiznat, se v tomto ohledu lišila ode všech ostatních. Ani nepředstírala, že ho nevidí, ani se ho nepokoušela ponižujícím způsobem litovat a ponižujícím způsobem mu pomáhat. Jarre se několikrát přistihl při myšlence, že se k němu vlastně plavovlasá vozatajka chová docela přirozeně a normálně. Avšak důsledně tu myšlenku zaháněl. Odmítal ji přijmout, poněvadž se nemohl odhodlat k tomu, aby se sám choval přirozeně a normálně.
Vůz s válečnými invalidy rachotil a drkotal po cestě. Po krátkém období dešťů nastala horka, výmoly a vyježděné koleje zaschly a jejich okraje ztvrdly do hran a hřebců, na kterých se povoz klátil a kolébal jako loď v bouři. Zmrzačení, hlavně chromí a beznozí vojáci ochraptěle kleli a nadávali, Lucienne a Jarre se vzájemně drželi a objímali na kozlíku, aby nespadli. Chlapec tak cítil dotek mladého, teplého a pružného těla a vzrušující směs vůní koní, řemení, sena, ovsa a čerstvého dívčího potu.
Vůz poskočil na dalším výmolu. Jarre přitáhl oprat' ovinutou kolem jeho zápěstí. Lucienne, ukusujíc střídavě chléb a

klobásu, se tiskla k jeho boku.

"Hele," všimla si jeho mosazného medailonu a hanebně využila toho, že v jediné ruce musel držet opratě. "Amulet nezapomněnka, co? Tak tebe taky napálili? Ten, co tuhle tretku vymyslel, musel být zatraceně šikovný kšeftař. Za války byla po ní náramná poptávka, větší shánka byla snad akorát po vodce. Jaképak dívčí jméno nosíš uvnitř? Kouknu se..."

"Lucienne," zarděl se Jarre jako vlčí mák. "Neotevírej to, prosím... Promiň, ale to je moje osobní věc. Nechci tě urazit, ale..."

Vůz poskočil, Lucienne se přitulila a Jarre zmlkl.

"Či... ril... la..." přeslabikovala vozatajka s námahou, ale i tak překvapila mladého písaře, který u venkovské holky tuto znalost neočekával.

"Nezapomene na tebe," zaklapla medailon, pustila řetízek a podívala se na chlapce. "Ta Cirilla, to se ví. Jestli tě měla doopravdy ráda. Amulety a čáry jsou k ničemu. Jestli tě měla ráda, nezapomněla a pořád čeká."

"Na tohle?" zvedl Jarre pahýl.

Děvče přimhouřilo oči modré jako pomněnky.

"Jestli tě měla doopravdy ráda, čeká," zopakovala pevně. "A na ničem jiném nezáleží. Vím to."

"Máš velké zkušenosti?"

"To není tvoje věc," začervenala se tentokrát Lucienne, "co mám, co jsem měla a s kým. Ale nemysli si, že patřím k těm, na které stačí kývnout a hned lehnou naznak a roztáhnou nohy. Jenomže vím, co vím. Jestli holka chlapa miluje, tak celého, a ne po kusech. Proto jí houby záleží na tom, když nějaký kus chybí."

Vůz poskočil.

"Zjednodušuješ to," vycedil přes zaťaté zuby Jarre. "Zjednodušuješ a idealizuješ, Lucienne. Nevěnuješ pozornost například takové drobnosti, že muž má živit ženu a rodinu. Když mu nějaký kus chybí, jak říkáš ty, je tedy mrzák, jak říkám já, není schopen..."

"Pche, nebreč mi tady do zástěry," přerušila ho bez cavyků. "Hlavu ti Černí neutrhli a ty přece pracuješ hlavou. Co civíš? Jsem hloupá holka ze vsi, ale mám oči a uši. Dost bystré, abych poznala, jak se kdo chová, jak mluví, co je zač. Kromě toho..."

Odkášala si. Jarre si rovněž odkášal, cítil její vůni. Vůz poskočil.

"Kromě toho," dokončila dívka, jsem slyšela, co si o tobě povídali jiní. Že jsi učený. Děláš písaře ve svatyni. Takže ta ruka... Pchá..."

Vůz vjel na rovnější úsek cesty, přestal nadskakovat a otřásat se, ale zdálo se, že Jarre a Lucienne si toho ani nevšimli - dále se drželi a tiskli k sobě.

"Járku," promluvila po delší chvilí dívka. "Mám štěstí na učené hejsky. Zнала jsem jednoho... Kdysi... Hrome, ten za mnou běhal... Taky byl učený a studovaný. To se dalo poznat už z jeho jména."

"Jak se jmenoval?"

"Semestr."

"Hej, holka!" houkl jim za zády frajtr Drchač, mrzout a svárlivec, který byl zraněn v bojích u Mayenny. "Práskni těm valachům bičem nad hlavou, protože ten tvůj furverk se táhne jako chrchel po stěně."

"Zrychli," připojil se druhý mrzák, škrábaje se pod vyhrnutou nohavicí na pahýlu pokrytém lesklou růžovou kůží. "Už máme dost tyhle pustiny. Rádi bychom dorazili ke krčmě, svlažili si hrdlo pivem. Můžeš jet rychleji?"

"Můžu," otočila se Lucienne na kozlíku. "Ale jestli na těch dírách zlomím kolo nebo osu, nebudete pít pivo, ale jenom dešťovku. Aspoň týden, dokud vás nesveze nějaký další povoz. Sami jít nemůžete a na záda vás nikdo nevezme."

"To je směla," zazubil se Drchač, "poněvadž se mi už v noci zdálo, žeš mě na sebe vzala. Klidně bys mohla i na záda, jestli to máš ráda zezadu..."

"Ty kozle smradlavý!" vykřikla Lucienne. "Šmatlavý chlíváku! Ty..."

Zarazila se, když spatřila, jak tváře na voze sedících invalidů náhle mrtvolně zbledly.

"Bohové!" zalkal některý z nich. "A tak blízko bylo domů..."

"Jsme ztraceni," řekl Drchač tiše a docela klidně. Prostě jen konstatoval skutečnost.

Tvrdili nám, proletělo Jarremu hlavou, že Veverky už nejsou. Že komanda byla rozprášena a jejich členové pobiti. Že elfská otázka byla vyřešena.

Bylo jich šest jezdců. Ne, šest bylo koní, ale dva nesli po dvou jezdcích. Zvířata kráčela pomalým, vratkým krokem a skláněla nízko hlavy. Vypadala vyčerpaně, Lucienne hluboce vzdychla.

Elfové se přiblížili. Vypadali ještě hůře než jejich koně. Nic nezůstalo z jejich hrdosti, přezíravé nadřazenosti, charismatické odlišnosti. Jejich oděv, obvykle i u partyzánů z komand pěkný a zdobný, byl špinavý a rozedraný. Vlasy, jejich pýcha a chloubka, byly rozčuchané, spleené potem a zaslchlou krví, zplstnatělé špinou. Jejich veliké oči, z nichž se obvykle nedaly vyčíst žádné emoce, se změnily v propasti zoufalství a paniky.

Nic nezůstalo z jejich odlišnosti. Smrt, zima, hlad, strach a nejistota způsobily, že lidem teď připadali docela obyčejní. Přestali v nich dokonce vzbuzovat i strach.

Na okamžik si Jarre myslel, že je minou, že jim prostě pouze zkříží cestu a zmizí v lese, aniž by se na vůz a cestující obtěžovali jen pohlédnout. Že po nich zůstane ten zcela neelfský zápach, který Jarre znal velmi dobře z vojenského lazaretu - zápach špíny, potu, moče a jítřících se ran.

Míjeli je, aniž by se na ně obtěžovali pohlédnout. Ale ne všichni.

Elfka s dlouhými, černými, krví splenými vlasy zastavila koně těsně vedle vozu. Seděla v sedle nehezky shrbená, na pásce ruku v zkrvaveném obvazu, po němž lezly mouchy.

"Toruviel," promluvil jeden z jejich druhů. "En'ca digne, lured."

Lucienne ihned pochopila, oč jde, nač se elfka dívá. Mladá vesničanka byla od dětství zvyklá na přítomnost bledého, vychrtlého přízraku hladu, číhajícího za rohem chalupy. Zareagovala podvědomě a neomylně. Podala elfce chléb.

„En'ca digne, Toruviel," zopakoval elf. On jediný z celé skupiny měl na špinavém rukávě potrhané blůzy stříbrné blýskavice brigády "Vrihedd".

Do této chvíle ztuhlí, zkamenělí invalidé na voze se pohnuli, jakoby oživení mávnutím kouzelného proutku. V rukou, které vztáhli k elfům se objevily, jakoby vyčarovány, krajíce chleba, homolky sýra, plátky slaniny.

A elfové, poprvé za tisíc let, vztáhli ruce k lidem.

Lucienne a Jarre byli první lidé, kteří spatřili elfský pláč. Byli svědky toho, jak se elfka zalyká vzlykotem a ani se nesnaží otírat tekoucí slzy, zanechávající světlé stružky na jejích špinavých tvářích a popírající tak tvrzení, že elfové vůbec nemají slzné žlázy.

"En'ca... digne..." zopakoval ještě jednou lámajícím se hlasem elf s blesky na rukávu. A potom natáhl ruku a vzal si od Drchače chléb.

"Děkuji," zachraptěl, když obtížně přizpůsoboval jazyk a rty cizí řeči. "Děkuji ti, člověče."

Po chvíli si všimli, že už je po všem. Lucienne mlskla na koně a pleskla je opatěmi. Vůz s válečnými invalidy rachotil a drkotat po cestě. Všichni mlčeli.

K večeru se setkali s ozbrojenými jezdci. Vedla je žena s bílými, nakrátko ostříhanými vlasy a zamračenou tvář, zohavenou jizvami. Jedna púlila tvář od spánku ke koutku úst, druhá obloukem ohraničovala oční jamku. Ženě chybělo pravé ucho a levá ruka pod loktem končila koženou manžetou s mosazným hákem, na němž měla zachycenou uzdu. Žena si je měřila zlým, mstivým zrakem a vyptávala se na elfy, Scoia'tael, bandity, uprchlíky z komanda zničeného před pár dny.

Jarre, Lucienne a mrzáci na voze se vyhýbali zraku bělovlasé a jednoruké jezdkyne a nezřetelně mumlali, že o žádných elfech nevědí, že nikoho nepotkali a nikoho neviděli.

Lžete, myslela si ta, která kdysi bývala Černou Raylou. Vím, že lžete. Lžete z lítosti.

Ale ani tak jim nepomůžete, protože já, Bílá Rayla, lítost neznám.

*

"Hurááá, trpaslíci! Vivat Baclay Els!"

"Ať žijééé!"

Novigradská dlažba duněla pod okovanými bagančaty příslušníků dobrovolnického regimentu. Trpaslíci maširovali jako vždy v pětistupech pod gonfalonem se zkříženými kladivy.

"Ať žije Mahakam! Sláva trpaslíkům!"

Najednou se někdo v davu rozesmál. Přidali se k němu další a za chvíli se všichni prohýbali smíchy.

"To je skandál..." zalpal po dechu Hemmelfart. "Neodpustitelné znevážení..."

"Odporní nelidé," zasyčel kněz Willemer.

"Předstírejte, že to nevidíte," poradil jim nevzrušeně Foltest.

"Neměli jste je vzít na hůl při dělení kořisti," vyčetla jim kysele Meve. "A odmítnout jim doplnit proviant."

Trpasličí důstojníci zachovali důstojnost, před tribunou prošli v pozoru a zasalutovali. Poddůstojníci a vojáci dobrovolnického regimentu však vyjádřili svou nespokojenost vůči úsporným opatřením, která prosadili králové a hierarcha. Jedni ukazovali přihlížejícím panovníkům ohnutý loket, jiní použili další ze svých oblíbených gest - zaťatou pěst se vzpřímeným prostředníkem. Toto gesto označovali vzdělanci jako *digitus infamis*, plebs je nazýval přiléhavěji. Ruměnce na tvářích králů i hierarchy dokazovaly, že znají oba názvy.

"Neměli jste je urážet svou hamižností," řekla Meve. "Je to ctižádostivý nárůdek."

*

Vytí z Elskerdegu se změnilo v hrůzostrašný nápěv, žádný ze společníků u ohně mu však nevěnoval pozornost.

První, kdo se ozval po dlouhém mlčení, byl Boreas Mun: "Svět se změnil. Spravedlnosti bylo učiněno zadost."

"S tou spravedlností jsi to trochu přehnal, příteli," pousmál se poutník. "Nicméně souhlasím s tím, že se svět změnil."

Přizpůsobil se jednomu ze základních fyzikálních pravidel.

"Zajímalo by mě," ozval se zvolna elf, "zda máme oba na mysli stejné pravidlo."

"Každá akce," pravil poutník, "vyvolává reakci."

Elf se uchechtl, ale znělo to celkem vldně: "Bod pro tebe, člověče."

*

"Stefane Skellene, synu Bertrama Skellena, který jsi býval císařským koronerem, povstaň. Nejvyšší Tribunál z vůle Velikého Slunce věčného Impéria tě uznal vinným ze zločinů a nepravostí, z nichž jsi byl obžalován. Jedná se o velezradu a aktivní účast ve spiknutí proti řádu Impéria jakož i osobě Císařského Veličenstva. Tvá vina, Stefane Skellene, byla dokázána a potvrzena, aniž by Tribunál nalezl jakékoli polehčující okolnosti. Taktéž Nejjasnější Císařský Majestát nevyužil svého práva udělit ti milost."

Stefane Skellene, synu Bertrama Skellena. Z této soudní síně budeš převezzen do Citadely, odkud budeš vyveden, až nadejde náležitý čas. Jakožto zrádce vlasti, nehoden šlapat po nilfgaardské zemi, budeš položen na dřevěný smyk a na

něm budeš koňským spřežením odvláčen na náměstí Tisíciletí. Jakožto zrádce vlasti, nehoden dýchat nilfgaardský vzduch, budeš rukou kata pověšen za krk na šibenici mezi nebe a zemi. Tak zůstaneš viset, dokud nezemřeš. Poté bude tvé tělo spaleno a popel rozmetán do větru na čtyři strany světa.
Stefane Skellene, synu Betrama Skellena, zrádce. Já, předseda Nejvyššího Tribunálu, naposledy pronáším tvé jméno. Od vynesení rozsudku nechť není již nikdy vysloveno a je navždy zapomenuto."

*

"Povedlo se to, povedlo!" vtrhl na děkanát s křikem profesor Oppenhauser. "Podařilo se, pánové! Funguje to!

Konečně! A přece se točí!"

"Opravdu?" otázal se skepticky profesor chemie Jean La Voisier, studentskou přezdívkou Uhlosmradič. "Není možná? Co to vlastně funguje, pane kolego?"

"Věčný samohyb!"

"Perpetuum mobile?" podivil se Edmund Bumbler, starý lektor zoologie. "Nepřeháníš, kolego?"

"Ani trochu!" rozkřikl se Oppenhauser a poskočil jako kozel. "Můj samohyb funguje! Uvedl jsem ho do pohybu a od té doby se nezastavil! Trvale se točí! Věčně! Na věky věků! To se nedá vypovědět, kolegové, to musíte spatřit na vlastní oči! Pospěšte do mé pracovny!"

"Zrovna snídám," namítl mrzutě Uhlosmradič, avšak jeho protest utonul ve všeobecném pozdvižení. Profesori, docenti, magistři a bakaláři si ve spěchu přes své tógy a taláry přehazovali pláště a vedeni pokřikujícím a gestikulujícím Oppenhauserem záměřili k východu. Uhlosmradič jim za jejich zády ukázal digitus infamis a dále se věnoval svojí zemi s paštikou.

Hlouček vědců doplněný cestou o další zájemce, hodlající shlédnout plod Oppenhauserovy třicetileté práce, záhy stanula před pracovním slavného fyzika. Už, už se chystali otevřít dveře, když se země pohnula. Citelně. Ba, silně. Ba, velmi silně.

Byl to jeden ze série otřesů vyvolaných zničením hradu Stygga čarodějkami z Lóže. Seismická vlna dospěla ze vzdáleného Ebbingu do Oxenfurtu. Z vitráže na průčelí Akademie výtvarných umění vypadlo několik sklíček, z piedestalu počmáraného neslušnými nápisy spadlo poprsí prvního rektora Nicodema de Boot, z jídelního stolu spadl šálek s bylinkovým čajem, kterým Uhlosmradič zapíjel svou snídani, z platanu v parku spadl student prvního ročníku polytechniky Albert Solpietra, který vylezl na strom, aby udělal dojem na studentky medicíny.

Aperpetuum mobile profesora Oppenhausera, jeho věčný samohyb, se pohnul naposledy. A zastavil se. Definitivně. Nikdy více se jej už nepodařilo uvést do pohybu.

*

"Sláva trpaslíkům! Sláva Mahakamu!"

Co je to za anarchii, co je to za profanaci, horšil se hierarcha Hemmelfart a rozčilením se mu roztrásl ruce, jimiž žehnal slavnostní přehlídce. Komu se to tu provolává sláva? Námezdním kondotiérům a drzým, nestoudným skřetům. Kdo vyhrál tu válku, oni nebo my? U všech bohů, musím na to upozornit monarchy. Až písaři a kronikáři něco sesmolí, je nutno předat jejich výplody cenzuře. Různí žoldáci, nájemní zabijáci, vědmaci, nelidé a všechny pochybné živly musí zmizet z dějin lidstva. Musí být vyškrtnuti a vymazáni, aby o nich nezůstala ani zmínka.

A ani zmínka o něm, stiskl rty a pohlédl na Dijkstra, který s neskrývaně znuděným výrazem sledoval defiládu. Je třeba monarchy upozornit i na toho špeha. Jeho přítomnost zde je urážkou všech slušných lidí.

Je to bezbožník a prokletec. Ať zmizí beze stopy a jeho jméno nechť je navždy zapomenuto.

*

Toho se nedočkáš, ty vypasený, svatouškovský vepří v purpuru, pomyslela si Filippa Eilhart, která bez obtíží přečetla hierarchovy myšlenky. Chtěl bys vládnout, poroučet, diktovat? Chtěl bys rozhodovat? Toho se nedočkáš.

Rozhodovat můžeš nanejvýš o svých hemoroidech. Přesně na to místo, do prdele, patří ty tvoje plány a ambice.

Dijkstra zůstane. Tak dlouho, dokud ho budu potřebovat.

*

Jednou šlápněš vedle, myslel si kněz Willemer, upíraje oči na lesklé rudé rty Filippy Eilhart. Uděláš osudovou chybu. Buď ty, anebo některá z vás. Zahubí vás vaše pýcha a marnivost, pletichy a pikle, bezbožnost a nemravnost, již jste se oddaly a v níž žijete. To všechno vyjde najevo, vaše hříchy budou odhaleny, jen co uděláte chybu. Ta chvíle musí přijít.

Protože i kdybyste chybu neudělaly, najde se způsob, jak vás očernit. Lidstvo postihne neštěstí, živelná pohroma anebo třeba epidemie... A tehdy vinu svalíme na vás. Vás obviníme, že jste ji nedokázaly zabránit, že jste ji dokonce mohly vyvolat. Vy budete všim vinny.

A pak vzplanou hranice.

*

Starý kocour, podle své barvy lidmi nazýván Zrzek, umíral. Ošklivě. Zmítal se v křečích, škrábal drápy zemi, zvracel krev a hnís a měl krvavý průjem. Mňoukal, třebaže to bylo vždy dosud pod jeho úroveň. Mňoukal úpěnlivě, ale tiše: rychle ztrácel síly.

Zrzek věděl, proč umírá. Domýšlel se, co ho zabilo.

Před pár dní dopluhl do cintránského přístavu starý, zanedbaný a špinavý hulk, jenž nesl na přídí stěží čitelný nápis Catriona. Jeho jméno Zrzek pochopitelně přečíst neuměl. Z toho vraku slezl po laně na molo potkan. Pouze jeden. Byl opelichaný, prašivý a sotva se vlekl. A chybělo mu jedno ucho.

Zrzek potkana zakousl. Měl hlad, ale instinkt mu zabránil sežrat tu ohavnost. Avšak několik velkých, černých, lesklých blech stačilo z potkana na kocoura přeskočit a usadit se v jeho kožíšku.

"Co je s tím zatraceným kocourem?"

"Asi se někde otrávil."

"Fuj, ten smrdí, mrcha! Odstraň to odtud, ženská!"

Zrzek se vzepjal a bezhlasně otevřel zkrvavenou tlamičku. Necítil už ani kopance, ani rány koštětem, kterými mu hospodyně děkovala za jedenáct let chytání myši. Vykopaný a vymetený ze dvorku dokonával ve stoce. Jeho poslední myšlenka patřila těm nevděčným lidem, kterým přál aby onemocněli jako on, aby trpěli jako on.

Jeho poslední přání se mělo zakrátko splnit. Ve velkém měřítku. V tak velkém, že by si jej ve své kočičí hlavě nedokázal ani představit.

Žena, která odklidila Zrzka do splašků v kanále, se zastavila, vykasala si sukni a poškrábala se na lýtku pod kolenem. Zasnědilo ji, štípla ji tam blecha.

*

Hvězdy nehnutě zářily nad průsmykem Elskerdeg. Jiskry z ohně hasly na jejich pozadí.

"Ani cintránský mír," řekl elf, "tím méně honosnou novigradskou defiládu nelze považovat za historický milník, přelom v dějinách. Vlády přece nemohou tvořit dějiny pomocí výnosů a dekretů, nemohou je ani hodnotit nebo dokonce škatulkovat - i když to ve své nadutosti žádná vláda nepřizná. Jedním z projevů naší lidské arogance je takzvaná historiografie, jejíž pomocí se snažíte z dnešního hlediska hodnotit dávno minulé události. Pro vás, lidi, je to typické a patrně je to způsobeno tím, že vás příroda obdařila směšně krátkým životem. Své efemérní existenci se snažíte přizpůsobit složitost světa. Odmitáte přijmout na vědomí, že historie je proces, který nepřetržitě trvá a nikdy nekončí, nelze ji rozdělit na úseky odtud potud, od data do data. Historií nehýbou královské zbraně. Dokonce ani když vyhráli válku."

"Nezapojím se do filosofické disputace," pokrčil rameny poutník. "Řekl jsem, že jsem prostý člověk. Osmělím se však upozornit na dvě věci. Za prvé: krátký život nás chrání před dekadencí, nutí lidi k tomu, aby žili intenzivně a naplno, aby využili každou chvíli života a těšili se z ní. A je-li to nezbytné, nezdráháme se život obětovat. Myslím a mluvím jako člověk, ale stejně přece mysleli a jednali elfové, kteří šli bojovat a umírat do komand Scoia'tael. Oprav mne, pokud se mýlím."

Poutník se na chvíli odmlčel, ale poněvadž elf nejevil zájem ho opravovat, opět pokračoval:

"Za druhé: třebaže vlády nejsou schopny tvořit dějiny, mohou svou činností tvořit docela přesvědčivý dojem, že to dokážou. Mají k tomu nástroje i metody."

"Ó, zajisté," souhlasil elf, odvraceje obličej. "Teď ses trefil do černého, příteli poutníku. Mají nástroje i metody. Takové, jimž nelze odporovat."

*

Galéra přirazila k mušlemi a řasami porostlým kůlům mola. Lana byla upoutána. Zazněly povely, výkřiky a kletby.

Rackové sbírali odpadky plující na hladině přístaviště. Na břehu čekal houf lidí - hlavně vojáků.

"Konec plavby, páni elfové," oznámil nilfgaardský velitel konvoje. "Jsme v Dillingenu. Vystupovat, už na vás čekají." Měl pravdu, čekali na ně.

Žádný z elfů ani za mák nevěřil ujištěním o spravedlivých soudech a amnestii, ani Scoia'tael, ani důstojníci brigády "Vrihedd" si nic nenalhávali o osudu, jaký je čeká za Jarugou. Většinou se s ním smířili, přijímali jej stoicky a odevzdaně. Byli přesvědčeni, že je už nic nemůže zaskočit. Mýlili se.

S chřestěním řetězů byli vyhnáni z galéry na nábreží a vedeni mezi dvěma řadami ozbrojenců. Byli tam přítomni rovněž civilisté, jejichž bystré oči rychle přejížděly z jednoho zajatce na druhého, z jednoho obličej na druhý.

Ti budou provádět selekci, usoudil Faoiltiarna. Měl pravdu. S tím, že by jeho zjizvená tvář byla přehlédnuta, samozřejmě počítat nemohl.

"Pan Isengrim Faoiltiarna. Železný Vlk. Jak milé překvapení!"

Vojáci ho vyvlekli ze zástupu zajatců.

"Vafail!" zavolal za ním Coinneach Dá Reo, jenž byl rovněž poznán a odvlékán jinými muži nosícími odznaky s redanským orlem. "Se 'véd, se caerme deal"

"Uvidíte se," zavrčel civilista, který vybral Faoiltiarnu, "ale až v pekle! Na něho už čekají v Drakenborgu. Počkejte! Není to náhodou Riordain? Berte ho!"

Další na řadě byl Angus Bri Cri.

"Va fail!" loučil se s druhy, když ho odváděli z jejich středu. "Va fail, fraeren!"

Ozbrojenci jej neurvale postrčili.

Vybrali pouze je, pouze je tři. Faoiltiarna pochopil a najednou, k vlastnímu překvapení, dostal strach. Nebyli vedeni daleko, jen k jedné z dřevěných kúlén v blízkosti přístavu. Když vstoupili dovnitř, civilista dal pokyn. Faoiltiarna byl přivlečen pod trám, přes který byl přehozen provaz s železným hákem. Riordain a Angus si museli sednout vedle sebe na lavici.

"Pane Riordaine, pane Bri Cri," oslovil je mrazivě civilista, "vztahuje se na vás amnestie. Soud vám udělil milost." Když se nedočekal reakce, dokončil:

"Spravedlnosti ale musí být učiněno zadost. Zaplatily za to rodiny těch, které jste zabili. Ortel byl vynesena."

Oba elfové nestačili ani vykřiknout. Zezadu jim byly nakrk hozeny smyčky, byli povaleni i s lavicí a vlečeni po udusané zemi. Když se spoutanými rukama pokoušeli uvolnit utažené oprátky, katani si jim klekli na prsa. Zablýskly se nože, vytryskla krev. Ani oprátky nebyly nyní schopny tlumit zvuky, při nichž se ježily vlasy na hlavě.

Trvalo to dlouho. Jako vždy.

"Tvůj ortel, pane Faoiltiarno," obrátil se civilista na třetího elfa, "obsahuje dodatek. Takovou specialitu..."

Faoiltiarna nehodlal čekat na žádnou specialitu. Zámek pout, s nímž zápolil dvě minulé noci, se nyní jako kouzlem otevřel. Strašlivá rána těžkým řetězem srazila oba dráby, kteří ho hlídali. Třetího kopl Faoiltiarna ve výskoku do obličeje, udeřil řetězem civilistu a skočil k okénku kúlén. Proletěl jim střemhlav, nechávaje na hřebících krev a cáry oděvu. Ze zaduněním dopadl na prkna mola. Udělal kotoul a spadl do vody mezi rybářské čluny a bárky. Těžký řetěz na jeho pravém zápěstí jej táhl ke dnu. Faoiltiarna bojoval, ze všech sil bojoval o život, na němž, jak ještě nedávno soudil, mu přestalo záležet.

"Za ním!" řvali ozbrojenci hrnoucí se z kúlén. "Chyťte ho! Zabte ho!"

"Tam!" hulákali další, kteří přibíhali po břehu. "Tam vyplaval!"

"Ke člunům!"

"Střílet!" zařval civilista a pokoušel se dlaní zastavit krev proudící z prázdného očního důlku. Prchající elf mu vyrazil oko. "Zabijte toho hajzla!"

Zadrmčely tětivy kuší. Rackové se s polekaným křikem vznesli nad hladinu. Špinavě zelená voda stříkala při dopadu šípů.

*

"Vivat!"

Defiláda se protahovala, obyvatelé Novigradu již projevovali známky únavy a ochraptělosti. "Hurá! Sláva králům!" Filippa Eilhart se rozhlédla, ujistila se, že nikdo nepovolaný neposlouchá, a naklonila se k Dijkstrovi.

"O čem sis chtěl promluvit?"

Také vyzvědač se rozhlédl.

"O atentátu na Vizimira."

"Poslouchám."

"Půlelf, který krále zavraždil," snížil Dijkstra ještě více hlas, "nebyl rozhodně šílenec. A nebyl sám."

"Co říkáš?"

"Tiše," sykl Dijkstra. "Tiše, Fil."

"Neříkej mi Fil. Máš důkazy? Jaké? Odkud?"

"Podivila by ses, Fil, kdybych ti to prozradil. Kdy mne hodláš přijmout, má paní?"

Čarodějčiny oči byly jako dvě bezedné černé tůně.

"Brzy, Dijkstra."

Zněly zvony. Dav ochraptěle jásal. Vojsko unaveně defilovalo. Plátky květů se sypaly na novigradskou dlažbu jako sníh.

*

"Pořád pracuješ?"

Ori Reuwen sebou trhl, až udělal kaňku. Sloužil Dijkstrovi devatenáct let, ale ani za tu dobu si nezvykl na jeho neslyšnou chůzi, na to, jak se jeho nadřizený zjevoval neznámo odkud a neznámo jak.

"Dobrý večer, ehm, ehm, pane hrab..."

"Lidé ve stínu," přečetl Dijkstra titulní stránku rukopisu, jenž zvedl se stolu. "Historie královských tajných služeb, jak ji zaznamenal Oribasius Gianfranco Paolo Reuwen, magister... Ach, Ori, Ori. Starý chlap a tropí takové hlouposti..."

"Ehm, ehm..."

"Přišel jsem se rozloučit, Ori."

Tajemník se na něho udiveně podíval.

"Vidíš, věrný příteli," pokračoval vyzvědač, nečekaje, až stařec něco vykašle. "Já jsem také starý a vyšlo najevo, že i hloupý. Řekl jsem jedno slovo jedné osobě. Pouze jedno a pouze jedné. A představ si, že to bylo o slovo více a o osobu více. Nastraž uši, Ori. Slyšíš je?"

Ori Reuwen vypouklil udiveně oči a zavrtěl hlavou. Dijkstra chvíli mlčky naslouchal.

"Neslyšíš," konstatoval po chvíli. "Ale já ano. Ve všech chodbách. Krysy běhají po tretogorském hradě. Jdou sem. Přicházejí na měkkých kryších tlapkách."

*

Vynořili se ze stínu. Černí, maskovaní, hbití jako krysy. Strážní byli bez hlesu skoleni úderem úzkých dýk. Po podlahách tretogorského hradu tekla krev, zanechávala skvrny na parketách, vsakovala do vzácných vengerberských koberců. Přicházeli všemi chodbami a zanechávali za sebou mrtvolu.

"Je tam," řekl jeden a ukázal na dveře. Jeho hlas tlumil šátek, který mu kryl obličej až po oči. "Tam vešel. Přes kancelář, kde úřaduje ten uchrhlaný stařec Reuwen."

"Odtamtud není jiný východ," zaplály oči druhého v otvorech sametové černé masky. "Komnata za kanceláří je slepá. Nemá dokonce ani okna."

"Všechny chodby jsou hlídány. Všechny dveře a všechna okna. Nemůže nám uniknout, je v pasti."

"Vpřed!"

Rozletěly se dveře, zaleskly se zbraně.

"Smrt krvelačnému katu!"

"Ehm, ehm?" zvedl Ori Reuwen krátkozraké oči od svých lejster. "Prosím? Mohu vám, ehm, ehm, nějak pomoci, páni?"

Vrazi z rozběhu vyrazili dveře do Dijksirovy soukromé komnaty, oběhli ji jako krysy, slídíce ve všech zákoutích. Na zem spadly stržené tapisérie a obrazy, dýky páraly závěsy a čalounění.

"Není tady!" vrátil se jeden z nich s hlášením do kanceláře.

"Kde je?" sklonil se jejich vůdce nad starým tajemníkem, blýskaje očima pod maskou. "Kam zmizel ten krvavý pes?"

"Není tady," odpověděl beze strachu Ori Reuwen. "Vždyť vidíte sami."

"Kde je? Mluv! Kam se poděl?"

"Zdaliž, ehm, ehm," zakašlal Ori, "jsem já strážným bratrem svého?"

"Zemřeš, dědku!"

"Jsem starý, churavý a tuze unavený, ehm, ehm. Nebojím se vás. Ani vašich nožů."

Vrazi opustili kancelář. Zmizeli stejně rychle jako se předtím objevili.

Oriho Reuwena nezabili. Byli to zabijáci na rozkaz. V rozkazech, které dostali, nebylo o Ori Reuwenovi ani zmínky.

Oribasius Gianfranco Paolo Reuwen, magistr práv, strávil šest let v různých žalářích. Za tu dobu byl nesčíslněkrát vyslýchán střídajícími se vyšetřovateli, kteří se vyptávali na všemožné, často zdánlivě nesmyslné a bezvýznamné věci. Po šesti letech byl propuštěn. Byl už velmi nemocen: kurděje mu vzaly zuby, anemie vlasy, zákal zrak a astma dech. Prsty obou rukou mu byly mnohokrát polámané při výsleších.

Na svobodě žil ještě necelý rok. Zemřel v chrámovém chudobinci. Opuštěn a zapomenut.

Rukopis knihy Lidé ve stínu aneb Historie královských tajných služeb zmizel beze stopy.

*

Na východě se nad horami objevil bledý přisvit ohlašující nové jitro. U ohniště již delší čas vládlo ticho. Poutník, elf a stopař hleděli mlčky do dohořívajícího ohně.

Ticho vládlo též nad Elskerdegem. Vyjící démon se odebral jinam, unaven zbytečným vytím. Pravděpodobně mu došlo, že tři muži u ohniště v poslední době viděli a zažili takové věci, že jim žádný démon strach nenažene.

"Máme-li putovat společně," začal Boreas Mun, "zbavme se vzájemné nedůvěry. Minulost nechejme za sebou. Před námi je nový život. Svět se změnil. Něco končí, něco začíná. Před námi..."

Upadl do rozpaků a rozkašlal se. Nebyl zvyklý na takové proslovy, dostal strach, aby svým novým druhům nebyl pro smích. Avšak jeho noví druhové se nesmáli. Naopak, Boreas cítil jejich náklonnost a probouzející se přátelství.

"Před námi je průsmyk Elskerdeg," dokončil už jistějším hlasem. "Za ním leží Zerrikanie a Hakland. Před námi je daleká a nebezpečná cesta. Máme-li po ní putovat společně, zbavme se nedůvěry. Jsem Boreas Mun."

Poutník vstal, vzpřimil svoji obří postavu, smekl klobouk se širokou střešou a stiskl nabízenou pravici. Také elf se postavil. Na jeho znetvořené tváři pohlávil prazvláštní úsměšek. Podal ruku nejprve stopaři, poté poutníkovi.

"Svět se změnil," řekl souhlasně poutník. "Něco končí. Jsem... Sigi Reuwen."

"Něco začíná," křivil elf zjizvenou tvář v grimasu, která měla být úsměvem. "Jsem... Wolf Isen."

Ještě jednou si potřásl rukama, tak rychle a silně a prudce, že to na chvíli vypadalo jako příprava k boji, ne jako akt spojenectví - ale jen na okamžik.

Dohořívající poleno zapraskalo jiskrami a oslavilo tak událost skromným ohňostrojem.

"Ať mě šlak trefí," zasmál se Boreas Mun, "jestli to nevypadá na začátek dobrého přátelství."

...jakož i mnozí jiní Věrní, rovněž sv. Filipa byla očerněna, že zrazuje království, rozeštvává lid, ponouká jej k všemožným insurekcím a protiví se zákonům lidským i božským. Vilmerius, heretik a sektář, jenž se samozvaně veleknězem ustanovil, poručil sv. Filipu jmout, do žaláře temného uvrhnout a v něm ji soužitím zimou a hladem, aby se k hříhům, z nichž ji podle osočoval, přiznala a pokání činila. Též rozličné instrumenty k mučení užívané dal jí ukázati, aby ducha jejího zlomil. Leč sv. Filipa mu s pohrdáním do obličeje naplila a ze sodomie ho nařkla.

Kázal ji tedy Vilmerius hanebník ze šatů vysvléci, její nahé tělo volskými žilami do krve bičovat a pod nehty jí ostré třísky vrážet. Přitom bez ustání dotíral a naléhal, aby víry své a Bohyně své se zřekla. Leč sv. Filipa se mu vysmála a doporučila mu, aby si chorou mysl léčil.

Načež ji dal arcizloduch na skřípec natáhnout, po celém těle ostrými háky drásat a její boky svícemi pálit. Třebaže takto trýzněna, projevila sv. Filipa v těle slabém a smrtelném vytrvalost a odolnost vskutku nadlidskou, až jejím katanům

paže ochably a oni mocným strachem jati odstoupili od ní. Tehdáž jim mrzký kacír Vilmerius počal lát, ba i klatbou hrozit, neb jinak by je nedonutil pokračovat v mučení nekrutějším, kdy sv. Filipu červeným železem pálili, údy jí z kloubů vyvraceli a prsy kovářskými kleštěmi trhali. A na těch mukách ona, ničehož nepřiznavše, skonala. Jak možno z věrohodných pramenů zvědět, Vilmeria zavržence pak takový trest záhy postihl, že červi počali jej zažíva požírat, útroby mu vyhnily a od toho dopuštění bídně pošel. Nesl se pak od něho smrad odporný, že jeho mršinu nikdo ani pohřbítí nechtěl, a tak do bažiny svržena byla. Za její utrpení a smrt sv. Filipa na věčnou paměť koruna mučednická po právu náleží. Budiž Bohyni Veliké Matce chvála a nám poučení a varování až na věky věků. Amen.

Život sv. Filipy Mučednice z Mons Calvus,
kterýžto byl v temných dobách životopisci zbožnými sepsán,
v Breviáři Tretogorském uchován,
k četbě a zamyšlení mnoha sv. Matkami a Otcí doporučen

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Hnali se tryskem jako zběsilí. Jeli bílým dnem, vonícím jarem. Když jejich koně proletěli kolem rolníků pracujících na polích, lidé se překvapeně zvedali, narovnávali shrbená záda a ohlíželi se, nejisti, co to bylo - jezdci či přízraky. Jeli černou nocí, mokrou deštěm. Když jejich koně proletěli kolem vesnických chalup, lidé se probouzeli a usedali na svých postelích, potlačující tísnivý pocit, který jim svíral hrdla a tlačil je na prsou. Naslouchali vrzání okenic, pláči probuzených dětí a vytí psů. Tiskli tváře k blánám v pootevřených oknech, nejisti, co to bylo - jezdci či přízraky. Po Ebbingu začaly kroužit pověsti o třech démonech.

*

Jezdci se objevili neznámo jak a neznámo odkud, Chromajzla zaskočili a nedali mu žádnou šanci na útěk. Na svých chromých nohou by se o něj ani nepokoušel. Stejně tak nemělo smysl volat o pomoc: nejbližší stavení byla pět set kroků daleko. Ani kdyby byla blíže, mrzák by si nenamlouval, že mu někdo z obyvatel Žárlivosti přijde pomoci. Byl čas siesty, která v tom ospalém hnízdě trvala obvykle od pozdního dopoledne do Časného večera. Aristoteles Bobek zvaný Chromajzl, místní žebrák a filosof, dobře věděl, že v čase siesty nepohne s vesničany vůbec nic.

Jezdci byli tři, dvě ženy a muž. Muž měl bílé vlasy a na zádech meč. Zralejší z žen měla kučeravé vlasy havraní barvy, vlasy mladší měly barvu popela. Ta mladší měla rovněž na zádech meč. A na levé tváři ošklivou jizvu. Seděla na nádherné vrané klisně. Chromajzl měl pocit, že tu kobyliku už někdy viděl.

Mladší jezdkyň se ozvala první:

"Jsi odtud?"

"Nic jsem neudělal," zajektl zuby Chromajzl. "Sbíráám tady smrže. Slitujte se, neubližujte mrzákovi."

"Jsi odtud?" zopakovala a varovně blýskla zelenýma očima. Chromajzl se polekaně přihrbil.

"Ano, vzácná panno," zablekotal. "Pocházím odtud, z Birky, to značí ze Žárlivosti. Narodil jsem se tu a jistě tady i zemřu..."

"Byl jsi tady loni v létě a na podzim?"

"Kde jinde bych měl být?"

"Neodpovídej mi otázkami!"

"Byl jsem tu, vznešená."

Vranka potřásla hlavou a zastříhala ušima. Chromý muž na sobě cítil bodavé pohledy černovlasé průvodkyně a bělovlasého průvodce dívky s jizvou. Ten bělovlasý mu naháněl největší strach.

"Loni v září," pokračovala dívka. "Přesněji devátého září zde bylo zavražděno šest mladých lidí. Čtyři chlapeci a dvě děvčata. Vzpomínáš si?"

Chromajzl namáhavě polkl slinu. Dosud měl nejasné podezření, nyní si byl jist.

Změnila se. A nebylo to jen tím šrámem na tváři. Byla docela jiná než tehdy, když naříkala přivázaná před krčmou. Když se musela dívat, jak Bonhart řeže hlavy mrtvým Potkanům. Když ji v krčmě přinutil, aby se svlékla. Když ji bil. Jen ty oči... Její oči se nezměnily.

"Mluv," vyštěkla žena s černými vlasy. "Odpověz, nač se ptáme!"

"Vzpomínám, vzácné panstvo," přiznal Chromajzl. "Jápak bych si na to nepamatoval? Byli tu pobiti v září loňského roku."

Dívka dlouho mlčela. Nedívala se na něho, nýbrž někam daleko přes jeho rameno.

"Musíš tedy vědět..." ozvala se konečně. "Musíš znát místo, kde jsou zakopáni. Pod kterým plotem, na kterém smetišti... Nebo jestli byla jejich těla spálena, nebo pohozena v lese vlkům a vránám... Ty mi ukážeš, kde to bylo, zavedeš mě tam. Rozumíš?"

"Rozumím, vzácná panno. Pojď za mnou, je to kousek."

Kulhal vpřed a cítil v týle horký dech jejich koní. Neohlížel se. Něco ho nabádalo, aby to nedělal.

"Tady je to," ukázal po chvíli. "V tomhle háji je náš vesnický hřbitov. A tady leží ti, na které ses ptala, panno Falko."

Dívka zhluboka vydechla. Chromajzl na ni úkradkem pohlédl, aby spatřil výraz jejího obličej. Černovlasá a bělovlasý mlčeli a jejich tváře byly jako z kamene. Dívka dlouho hleděla na nízký násep nad společným hrobem, úhledný, upravený, obložený pískovcovými deskami. Jen jehličí jedlových větví, jimiž byla kdysi mohyla pokladena, zrezavělo a

květiny, jimiž byla kdysi ozdobena, uschly.

Dívka seskočila s koně.

"Kdo?" zeptala se hluše, neotáčejí hlavu.

"Inu," odkašlal si Chromajzl. "Leckdo z místních pomáhal. Ale hlavně se starala vdova Goulue. A mladý Nycklar.

Vdova byla vždycky dobrá a srdečná ženská... A Nycklar... Toho prý trápily hrůzostrašné sny, nedopřávaly mu klidu.

Tož se zabítým aspoň o slušný pohřeb postaral..."

"Kde je najdu? Vdovu a toho Nycklara?"

Mrzák dlouho mlčel.

"Vdova leží za tou křivou břízkou," pohlédl už beze strachu do zelených očí zjizvené dívky. "V zimě umřela na zápal plic.

A Nycklar se nechal zverbovat. Slyšeli jsme, že prý padl v tě vojně."

"Osud," zašeptala. "Zapomněla jsem, že se oba dva setkali se mnou."

Přistoupila k rovu a poklekla - nebo spíše klesla na kolena. Sklonila se nízkou, velmi nízkou, málem se dotkla čelem pískovcových desek. Mrzák si všiml, že bělovlasý učinil pohyb, jako kdyby chtěl sesednout, avšak černovlasá jej chytila za paži a zadržela jej gestem a pohledem.

Koně frkali, pohazovali hlavami, zvonili kroužky na udidlech.

Dlouho, velmi dlouho klečela dívka skloněná nad hrobem. Rty se jí pohybovaly v bezhlesé litanii. Když vstávala, zakolísala. Chromajzl ji bezděčně zachytil za loket. Cukla sebou, vytrhla se mu a skrze slzy na něho zlostně pohlédla. Ale neřekla ani slovo. Dokonce poděkovala kývnutím hlavy, když jí podržel třmen.

"Tak, vzácná panno Falko," dodal si odvahy. "Divně se kolo osudu otáčí. Bylas tehdy v tuze truchlivém postavení.

Málokdo z nás tenkrát hádal, že s životem vyvázneš. A vidíš, dneska jsi živa a zdráva, kdežto Goulue a Nycklar jsou na onom světě. Nemáš ani komu poděkovat za ten hrob..."

"Nejmenuji se Falka," řekla ostře. "Jmenuji se Ciri. A co se týče poděkování..."

"Můžete se cítit poctěni jejími díky," promluvila černovlasá žena tak mrazivě, až se Chromajzl zachvěl. "Za vaši slušnost, za vaši lidskost se dostalo vám všem, celé vaši osadě, velkých díků. Ani netušíte, jak velkých."

*

Devátého dubna krátce po půlnoci vzbudilo první obyvatele Claremontu mihotavé červené světlo, které proniklo do oken jejich domovů. Ostatní sousedy vyhnalo z lůžek volání na poplach a vyzvánění zvonu.

Hořela jen velká dřevěná budova bývalé svatyně, ve které se nyní nacházelo proslulé teatro, v němž se pravidelně pořádaly produkce kejklířů, krvavé boje a jiné zábavné podniky, schopné vytrhnout obyvatele města a okolí z nudy, netečnosti a letargie.

Dřevěná budova s věží nyní tonula v záplavě hučícího ohně a otřásala se pod nápořem žáru. Ze všech oken šlehalo několik sáhů dlouhé plamenné jazyky.

"Hasiit!" křičel majitel teatru kupec Houvenagel, pobíhal kolem, lomil rukama a třásl tlustým těřichem. Přes noční košili měl přehozenou přepychovou, krymrem podšitou šubu, ale nestihl se obout, a tak se teď bosýma nohama brodil v blátě a hnoji ulice.

"Haste, lidééé! Vodúúú!"

"To je trest bohů," prohlásila autoritativně nejstarší z okounějících bab. "Za ty nepřístojnosti, co se v jejich bývalém příbytku odehrávaly."

"Baže, teta. Dozajista je to tak."

Od hořící budovy sálalo horko, z louží se odpařovala a zapáchala koňská moč, se sykotem v nich uhasínaly jiskry. Nečekaně se zvedl vítr.

"Lidééé, hasteee!" zaskučel Houvenagel, vida, že se oheň šíří na špýchar a pivovar - rovněž jeho majetek. "Vodu! Doneste další vědra!"

Na hašení se podílelo dost dobrovolníků. Navíc měl Claremont vlastní požární stráž, vystrojenou a placenou Houvenaglem. Požár byl hašen důkladně a obětavě - avšak marně.

"Nezvládneme to," oťfel si velitel hasičů sazení umazanou tvář. "To není obyčejný požár. To je pekelný oheň..."

"Černá magie..." rozkašlal se z kouře další hasič.

Z hořící budovy uslyšeli hrozivý praskot propadajících se krokví a trámů. Pak se ozvalo hromové zadunění a k nebi vyletěl vysoký sloup jisker a plamenů - to se prolomila střecha a zřítila se do arény. Celé teatro se nachýlilo, jako kdyby se uklonilo publiku, jemuž dnes naposledy nabídlu zábavu a napětí. Potom se zřítily stěny.

Úsilím hasičů i dobrovolníků se podařilo zachránit část sýpky a asi čtvrtinu pivovaru.

Nadešel páchnoucí a čpící úsvit.

Houvenagel seděl v blátě a popelu v očouzené a propálené šubě. Plakal a kvílel jako děčko. Vše, co lehlo popelem, bylo, to se rozumí, pojištěno. Problém byl v tom, že pojišťovací společnost patřila rovněž jemu. Za této situace mu ani ten nejvynalézavější daňový švindl nemohl nahradit ani malou část škody.

*

"Kam teď?" zeptal se Geralt, dívaje se na sloup kouře, který špinil oblohu s ranními červánky. "Komu se chceš ještě odvděčit, Ciri?"

Pohlédla na něho a on ihned zalitoval své otázky. Pojednou zatoužil, aby ji mohl obejmout, přivínout k sobě, hladit po vlasech. Chránit. Nikdy nedovolit, aby zůstala sama. Aby ji potkalo zlo. Aby ji potkalo něco, co v ní vyvolá touhu se

pomstít.

Yennefer mlčela. Yennefer poslední dobou často mlčela.

"Teď," řekla velmi klidně Ciri, "pojede do osady, která se jmenuje Govorožec, podle slaměného jednorožce, který má osadu chránit. Je to ubohá, nuzná, směšná loutka. Chci, aby na památku toho, co se tam událo, osadníci dostali... Když ne cennější, tedy alespoň o něco důstojnější idol. Chtěla bych tě poprosit o pomoc, Yennefer, protože bez magie..."

"Jistě, Ciri. Co dále?"

"Bažiny Pereplutu. Doufám, že trefím... Do staré chýše uprostřed močálů. Najdeme v ní ostatky mrtvého člověka. Chci, aby spočinuly v řádném hrobě."

Geralť stále mlčel a díval se na ni.

"Potom," pokračovala Ciri, bez potíží snášejíc jeho pohled, "navštívíme vesnici Dun Dare. Tamější krčmu pravděpodobně vypálili a je možné, že zabili i krčmáře. Je to má vina, zaslepila mne nenávist a pomstychtivost. Jestli měl rodinu, pokusím se to vynahradit jeho pozůstalým."

"To se vynahradit nedá," promluvil, nespouštěje z ní zrak.

"Vím," odsekla prudce, takřka rozhněvaně. "Ale stanu před nimi s lítostí a pokorou. Zapamatuji si výraz jejich očí. Mám naději, že vzpomínka na jejich oči mne uchrání před podobnou chybou. Rozumíš tomu, Geralte?"

"Rozumí, Ciri," odpověděla Yennefer místo tázaného. "Oba ti rozumíme velmi dobře, dceruško. Jeďme."

*

Koně je nesli jako vítr, jako magická vichřice. Poplašen tryskem trojice jezdců, zvedl hlavu poutník na stezce. Zvedl hlavu kupec na voze plném zboží, zločinec prchající před zákonem, osadník vyhnaný politiky ze země, na níž se usadil, když uvěřil jiným politikům. Zvedl hlavu dezertér i pobožný poutník. Každý z nich byl překvapen, polekán - nevěděl, co viděl.

Po Ebbingu a Geso začaly kroužit pověsti. O Divokém honu. O třech strašidelných jezdcích.

Pověsti byly vymyšleny a spřádány po večerech ve venkovských jizbách, zakouřených krčmách, herbercích, salaších, smolárnách, loveckých a dřevařských chatách i pohraničních strážnicích. Pověsti byly vymyšleny a vyprávěny a přeháněny. O veliké válce, o hrdinství a rytířskosti, o cti a přátelství i o podlosti a zradě. O lásce upřímné a věrné, která vždy nakonec vítězí, o zločinu a trestu, který zločince vždy nakonec postihne, o spravedlnosti, vždy spravedlivé.

O pravdě, která vždy vyplave nahoru, jako olej na vodu.

Lidé bájili a těšili se svými báchorkami. Utěšovali se vybájenými výmysly. Vždyť všude kolem, v opravdovém životě, to bylo docela jinak.

Legenda rostla. Okouzlení posluchači doslova hltali každé slovo pohádkářů vyprávějících o zaklínači a čarodějce. O jejich lásce. O Věži vlaštoky. O zaklínače s jizvou na tváři a její zakleté vrané klisně. O Paní jezera.

To přišlo později, po letech. Po mnoha a mnoha letech. Ale již nyní, jako semínko skrácené vlahým jarním deštěm, začala legenda klíčit a růst.

*

Ani si nevšimli, že nastal máj. Až v noci, kterou prozářily ohně Belleteynu. Když podivně vzrušená Ciri vyskočila na Kelpii a odcválala k jednomu takovému ohni, Geralt s Yennefer využili příležitosti - chvíle samoty. Svlékli se jen tak, jak to bylo nezbytně nutné, a milovali se v trávě na rozprostřeném plášti. Milovali se mlčky a ve spěchu.

A nakonec spolu došli k vyvrcholení a naplnění, chvěli se jako v horečce a slibávali si vzájemně slzy z očí, udivení, kolik štěstí jim poskytlo to spěšné milování.

"Geralte?"

"Slyším, Yen."

"Když já... Když jsme nebyli spolu, byl jsi s jinými ženami?"

"Ne."

"Ani jednou?"

"Ani jednou."

"Hlas se ti nezachvěl. Takže vlastně ani nevím, proč ti nevěřím."

"Myslel jsem vždycky jenom na tebe, Yen."

"Teď věřím."

*

Nastal máj. Též ve dne. Pampelišky pozlatily louky, koruny stromů zbělely a ztěžklý nadýchanými květy. Doubravy, příliš vznešené, než aby spěchaly, zůstávaly dosud temné, avšak alespoň na jejich okrajích se již zelenalo mladé listí břízek.

*

Jedné noci, kterou trávili pod širou oblohou, probudila zaklínače noční můra. Zdálo se mu, že je ochrnutý a bezmocný a velká šedá sova mu pařáty drásá obličej a zahnutým ostrým zobákem se mu pokouší vyklovat oči. Procitl. Jen si nebyl

jist, zda se z jednoho těžkého snu nepřenesl do druhého.

Nad jejich tábořištěm se linulo jasné světlo, které plašilo koně. Uprostřed toho jasu bylo vidět místnost - sloupovou síň nějakého hradu. Uprostřed ní stál stůl, kolem něhož sedělo deset postav. Deset žen.

Slyšel slova. Úryvky vět:

"...ji k nám přivést, Yennefer. Rozkazujeme ti to."

"Nemůžete mi rozkazovat. Nemůžete rozkazovat ani jí. Nemáte nad ní žádnou moc!"

"Nebojím se jich, mamí. Nemohou mi nic udělat. Jestli si to přejí, stanu před nimi."

"...setkáme se prvního června. Na novoluní. Přikazujeme vám oběma, abyste se dostavily. Varujeme vás, potrestáme jakoukoli neposlušnost."

"Já přijdu hned, Filippo. Ona ať s ním ještě chvíli zůstane. Ať nezůstane sám. Jen pár dní. Já přijdu okamžitě. Jako záruka dobré vůle. Splň mou prosbu, Filippo. Prosím."

Světlo zamihotalo. Konec zafíkali, zahrabali kopyty.

Zaklínač se probudil. Tentokrát doopravdy.

*

Nazítří Yennefer potvrdila jeho obavy. Po dlouhé poradě, kterou měla v ústraní s Ciri.

"Odcházím," řekla suše. "Musím. Ciri zůstane s tebou. Někakou dobu. Potom pro ni přijdu a ona odejde také. A pak se všichni znovu sejdem."

Kývl hlavou. Nerad. Měl dost mlčenlivého přitakávání, souhlasu se vším, co rozhodlo. Ale přikývl. Tak či tak, miloval ji.

"To je imperativ," řekla mírněji, "kterému se nelze vzepřít. Nelze jej ani odkládat. Je nutno jej prostě splnit. Dělán to také pro tebe, pro tvoje dobro. A hlavně pro dobro Ciri."

Kývl hlavou.

"Až se opět setkáme," řekla nyní již takřka něžně, "všechno ti vynahradím, Geralte. Také tvoje mlčení. Mnoho mlčení, mnoho ticha bylo mezi námi. A teď přestaň přikyvovat, obejmí mě a políbí."

Poslechl ji. Tak či tak, miloval ji.

*

"Kam teď?" zeptala se Ciri, sotva Yennefer zmizela v záblesku teleportu.

"Řeka..." odkašlal si Geralt, přemáhaje bolest pod prsní kostí. "Řeka před námi se jmenuje Sansretour. Pojedeme proti proudu. Do země, kterou ti chci ukázat. Je to země z pohádky."

Ciri se zachmuřila. Viděl, jak zaťala pěsti.

"Všechny pohádky," ucedila, "končí špatně. A žádná země z pohádky na světě není."

"Je. Uvidíš."

*

Ráno po úplňkové noci před sebou spatřili Toussaint koupající se v zeleni a slunečních paprscích. Spatřili hory, údolí, vinice, věže zámečků, jejichž střechy se leskly jitřní rosou. Ten pohled nemohl zklamat, musel na ni udělat dojem. Geralt to věděl předem.

"To je krása," vydechla uchváceně Ciri. "Nádhera. Ty záměčky jsou jako hračky, jako obydlí pro panenky..."

"Díla samotného Faramonda," poučil ji zasvěceně Geralt. "Jen počkej, až uvidíš Beauclair. Zámek, palác, zahrady a parky."

"Zámek? Jedeme na zámek? Ty znáš zdejšího krále?"

"Kněžnu."

"Nemá ta kněžna," otázala se kysele a pronikavě na něj pohlédla, "náhodou zelené oči a krátké černé vlasy?"

"Ne," odtušil, dívaje se stranou. "Vypadá docela jinak. Nemám ponětí, jak ti to přišlo do hlavy..."

"Nemluvme o tom, Geralte, dobře? Jak je to tedy se zdejší kněžnou?"

"Jak jsem řekl: znám ji. Trochu. Ne moc dobře, pokud tě to zajímá. Za to znám velice dobře zdejšího knížete manžela nebo kandidáta na manžela. Ty ho také znáš, Ciri."

Ciri kopla Kelpii do slabin, až kobyla zatančila na cestě.

"Už mě nenápinej!"

"Marigold."

"Marigold? S kněžnou? Jak je to možné?"

"To je dlouhá historie. Zanechali jsme ho tady, po boku jeho vyvolené. Slíbili jsme mu, že ho při návratu navštívíme, až..."

Zarazil se, zasmušil.

"Nic už nezměníš," řekla tiše Ciri. "Netrap se, Geralte, není to tvoje vina."

Moje, pomyslel si, jen moje. Marigold se bude ptát. A já budu muset odpovídat.

Milwa. Cahir. Regis. Angouleme.

Meč je dvousečná zbraň.

Dost, u všech bohů, dost! Skončit s tím!

"Pojeďme, Ciri."

"V těchhle hadrech?" pohoršila se. "Na zámek?"

"Nevidím na našich šatech nic nepatřičného," odsekl Geralt. "Nejedeme na bál. S Marigoldem se můžeme setkat třeba ve stájích."

Když uviděl, jak se zatvářila, chvatně dodal:

"Stejně zajedeme nejprve do města, do banky. Vyzvednu si nějakou hotovost. Na rynku a v ulicích kolem něj najdeš spoustu krejčích a modistek. Koupím ti, co budeš chtít, můžeš se vyparádít dle libosti."

"Tak hodně," dala šibalsky hlavu na stranu, "máš té hotovosti?"

"Koupím ti, co budeš chtít," zopakoval sebevědomě. "Třeba hermelín. A střevíčky z baziliščí kůže. Znáš ševce, který je může mít v krámě."

"Jak sis vydělal tolik peněz?"

"Zabíjením. Jedme, Ciri, neztrácejme čas."

*

V expozituře banky Cianfanelliů zařídil Geralt platební převod a vystavil akreditiv a vybral si nějakou finanční částku v hotovosti. Napsal několik dopisů, které bankéř slíbil odeslat se svou poštou po rychlém kurýrovi za Jarugu. Zdvořile se omluvil, když jej chtěl úslužný a pohostinný finančník pozvat na oběd.

Ciri čekala venku a hlídala koně. Ještě před chvílí prázdná ulice se nyní hemžila lidmi.

"Dneska tady asi mají nějaký svátek," ukázala Ciri pohybem hlavy k rynku. "Anebo jarmark..."

Geralt se pozorně rozhlédl.

"To nebude jarmark."

"Ach..." postavila se ve třmenech a také se rozhlédla. "Takže je to..."

"Poprava," potvrdil. "Nejoblíbenější poválečná zábava lidu. To už přece známe, Ciri. Jaké byly všechny ty důvody?"

"Dezerce, zrada, zbabělost před tváří nepřítele," začala vyjmenovávat. "Hospodářská kriminalita."

"Dodávky plesnivých sucharů pro potřeby vojska," přikývl zaklínač. "Za války se může podnikavý kupec snadno dostat do maléru."

"Tohle nevypadá na popravu nějakého kupčíka," vedla Ciri opatrně Kelpii tlačenicí. "Podívej, lešení je potaženo sukrem a kat má novou a čistou kápi. Bude popravovat někoho významného, možná šlechtice. Takže by to mohla být zbabělost tváří v tvář nepříteli..."

"Toussaint," zavrtěl hlavou Geralt, "nepostavil žádné vojsko tváří v tvář nepříteli. Ne, Ciri, hádám, že jde zase o ekonomiku. Odsouzenec se patrně provinil nějakými čachry při obchodě s vínem a poškodil tak základ místního hospodářství. Tuhle podívanou si můžeme odpustit, Ciri, pokračujme v cestě."

"Pokračovat v cestě? Ale jak?"

Pokračovat v cestě bylo skutečně nemožné. Uvázli v davu hrnoucím se na náměstí. Neměli šanci prodrat se tlačenicí na protější stranu rynku. Geralt se ohlédl a zaklel. Zjistil, že už se nemohou ani vrátit: lidé ucpali také ulici za jejich zády. Dav je chvíli nesl jako řeka, ale pohyb ustal, když přední rady narazily na pevnou hradbu halberdýrů stojících okolo popraviště.

"Jedou!" vykřikl někdo a všichni lidé se přidali. "Jedou!"

V tom křiku neslyšeli klapot kopyt a rachot kol ani předem, ani poté, když z ústí jedné z uliček vyjel žebříňák tažený párem koní. Na voze stál...

"Marigold..." vydechla Ciri.

Pro Geralta to byla zlá chvíle. Velmi zlá.

"Marigold," zopakovala stísněně Ciri. "Je to on."

To je nespravedlnost, pomyslel si zaklínač. Zatracená, do nebe volající nespravedlnost. To přece nejde. Vím, že jsem byl neskonale naivní a hloupý, když jsem si namlouval, že za to, co jsem prožil a vytrpěl, mi osud něco dluží. Bylo to nejen hloupé, ale hlavně egocentrické. Ale jsem si toho vědom, není třeba, aby mne o tom osud ještě přesvědčoval. Aby mi to dokazoval. Zvláště tímto způsobem. To je nespravedlnost.

"To nemůže být Marigold," řekl hluše, upíraje zrak na Klepninu hřívu.

"Je to on," ujistila ho ještě jednou. "Geralte, musíme něco podniknout."

"Co?" zeptal se hořce. "Porad' mi co?"

Gardisté Marigolda stáhli z vozu, ale kupodivu se k němu chovali slušně, bez násilí, dokonce s jakousi úctou. Pod schůdky na popraviště mu rozvázali ruce. Básník se nonšalantně poškrábal na zadku a bez otálení se jal vystupovat vzhůru.

Jeden ze stupňů pod jeho váhou zapraskal a zábradlí s oloupaného kmínku se povážlivě zakymácelo. Odsouzenec měl co dělat, aby udržel rovnováhu.

"Hrome!" rozkřikl se. "To se musí spravit! Vždyť se na těch schodech někdo může zabít! To by bylo neštěstí!"

Na lešení Marigolda převzali dva katovi pacholci v kožených vestách na holých tělech. Mistr popravčí, hromotluk s rameny širokými jako hradní bašta, si odsouzence prohlížel skrze průhledy v kápi. Vedle něho stál člověk v bohatém, ovšem smutečně černém oděvu. Podobně smutečně se také tvářil.

"Měšťané z Beauclaire a lidé z okolí," přečetl pohnutým hlasem z rozvinutého pergamenu. "Na vědomost se dává, že Julian Alfred Pankratz vicehrabě de Lettenhowe alias Marigold..."

"Jaký Pankráč?" zeptala se šeptem Ciri.

"...byl rozsudkem nejvyššího soudu našeho knížectví uznán vinným z těchto zločinů: urážky majestátu, velezrady,

zneuctění šlechtického stavu, krivopřísežnictví, pamfletářství, pomluv a licoměrnosti, jakož i obscennosti čili kurevnictví. Tribunál rozhodl vicehraběte Juliana et cetera, et celera potrestat následujícím způsobem. Primo: zhanobením jeho erbu tlustou černou čarou pošikem přes štít. Secundo: konfiskací veškerého majetku movitého i nemovitého, včetně polností, lesů, hradů a zámků..."

"Hradů a zámků?" užasl zaklínač. "Jakých?"

Marigold se zahihňal, dáváje nepokrytě najevo, jak ho soudním výnosem nařízená konfiskace pobavila.

"Tertia: trest nejvyšší... Tedy, ehm, původně vynesený rozsudek vláčení koňmi, lámání kolem a rozčtvrcení se rozhodla milostivě nám panující Anna Henrietta, Jasně Osvícená kněžna Toussaintu a paní na Beauclaire zmírnit na stěti sekerou. Nechť je spravedlnosti učiněno zadost!"

Z davu se ozvalo několik souhlasných výkřiků. Ženské v prvních řadách začaly předstíraně lkát a bédovat. Dospělí brali děti do náručí nebo na ramena, aby ani těm nejmenším neuniklo nic z chystaného spektaklu. Katovi pacholci přikutáleli doprostřed lešení špalek a pokryli ho bílou rouškou. Na chvíli nastal zmatek, poněvadž vyšlo najevo, že někdo odcizil proutěný koš na uťatou hlavu, ale hned byl donesen druhý.

Pod popravištěm rozvinuli čtyři othanci kus plátna, aby je nechali nasáknout krví. Po podobných suvenýrech byla značná poptávka, na každém zakrváceném útržku látky se dalo něco trhnout.

"Geralte," zamumlala Ciri, nezvedajíc skloněnou hlavu. "Musíme něco udělat."

Neodpověděl.

"Chci promluvit k lidu," požádal hlasitě a zřetelně Marigold.

"Ale krátce, vicehrabě."

Poeta přistoupil k okraji lešení a zvedl ruce. Dav se utiřil.

"Hej, lidičky!" houkl Marigold. "Co je nového? Jak se daří?"

"Jde to," ozval se po chvíli někdo z čumilů.

"To jsem rád," kývl hlavou básník. "V tom případě můžeme začít."

"Mistře popravčí," pronesl pateticky žalobce. "Čiň svou povinnost!"

Kat postoupil vpřed, podle starobylého zvyku poklekl před odsouzencem a sklonil zakuklenou hlavu.

"Odpusť mi, člověče," požádal hrobovým hlasem.

"Já?" podivil se Marigold. "Tobě?"

"Mhm."

"Za nic na světě."

"Eee?"

"Za nic na světě ti neodpustím. Proč bych měl? Slyšíte ho, šprýmaře? Za chvíli mi utne hlavu a já mu to mám odpustit! Děláš si ze mě srandu, či co? Styď se! V takové smutné chvíli."

"Ale pane," zaškemral popravčí. "Takový je obyčej... Je to tvoje poslední povinnost na tomto světě... Odsouzenec by měl odpustit svému katu. Dobrý pane, odpusť mi, prosím..."

"Ne."

"Ne?"

"Ne!"

"Nepopravím ho," oznámil mrzutě kat, vstáváje z kleku. "Ať mi odpustí, čubčí syn, jinak ho nepopravím."

"Pane vicehrabě," promluvil smuteční úředník prosebně a uchopil Marigolda za loket. "Neztěžuj nám to. Lidé se sešli, čekají... Odpusť mu, když tak pěkně prosí..."

"Neodpustím a basta!"

"Mistře málodobrý," obrátil se úředník opět na kata. "Můžeš ho setnout bez jeho odpuštění? Já ti to vynahradím..."

Zakuklený muž beze slova natáhl ruku s otevřenou dlaní, širokou jako pánev. Knížecí žalobce si povzdechl, vytáhl měšec a nasypal mu do hrsti několik mincí. Kat si je dobře prohlédl, pak sevřel pěst. Zakoulel očima v průzorech kápě.

"Dobrá," svolil, schoval peníze a přistoupil k odsouzenci. "Klekní si, pane paličáku. Polož hlavu na špalek, pane zlomyslníku. Když chceš, umím být taky paličatý a zlomyslný. Můžu tě stít nadvakrát. Jestliže si dám záležet, tak i natřikrát."

"Odpouštím!" zaječel Marigold. "Odpouštím!"

"Děkuji."

"Když ti odpustil," ozval se úředník, "vrat' mi peníze."

Kat se otočil na patě a zvedl sekeru.

"Odstup stranou, pane," řekl zlověstně hluchým hlasem. "Víš, že podle předpisů mi nesmíš překážet při výkonu exekuce. Když se sekají hlavy, létají uši."

Žalobce vycouval tak překotně, že málem spadl z lešení.

"Je to tak dobře?" klekl si Marigold, položil hlavu na špalek a natáhl krk. "Mistře? Jářku, mistře?"

"Co ještě?"

"Žertovals, že? Setneš mě naráz? Jednou ranou? Že ano?"

Kat zablýskl očima.

"Nech se překvapit," utrousil jedovatě.

Shromáždění se zavlnilo, jak lidé ustupovali před jezdcem, který vpadl na zpěněném koni na rynek.

"Stát!" volal jezdec, mávaje velkým svitkem pergamenu se zavěšenou červenou pečeti. "Zastavte popravu! Na rozkaz

paní kněžny! Z cesty, vezu odsouzenici milost!"

"Už zase?" zavrčel rozmrzele kat a sklonil sekeru. "Zase milost? Už je to nudné."

"Milost! Milost!" skandoval dav. Ženské v prvních řadách začaly lamentovat ještě hlasitěji než dosud. A nemálo občanů, zejména nezletilých, nespokojeně protestovalo a pískalo.

"Utište se, lidé!" zakřičel úředník a rozvinul pergamen. "Toto je vůle jasné kněžny Anny Henrietty! Ve své nezměrné dobrotě a na oslavu uzavření míru v Cintře promíjí Její Jasnost vicehraběti Julianovi Alfredovi Pankratzovi de Lettenhowe jeho provinění a omilostňuje ho..."

"Zlatá Lasička," usmál se široce Marigold.

"Zároveň ale přikazuje, ať jmenovaný vicehrabě Julian et cetera bez meškání opustí její sídelní město, jakož i knížectví Toussaintské a nikdy se již nevrací, neboť jeho přítomnost zde již není vítána a Její Jasnost si nepřeje, aby jí ještě někdy přišel na oči. Jsi volný, vicehrabě."

"A co můj majetek?" namítl pobouřeně trubadúr. "Moje polnosti, lesy, hrady a zámky si můžete nechat, ale dejte mi, mor na vás, loutnu, koně Pegasa, sto čtyřicet tolarů a osmdesát krejcarů, plášť podšitý pižmovkami, prsten..."

"Sklapni!" křikl Geralt, prodíraje se s Klepnou neochotně ustupujícím davem. "Okamžitě zavři zobák, slez dolů a pojď sem, ty skopová hlavo! Ciri, uvolňuj nám cestu! Marigolde, slyšíš, co ti říkám?"

"Geralte? To jsi ty?"

"Neptej se hloupě a poběž! Ke mně! Vylez na koně!"

Protlačili se ven z náměstí a v uličce pobídlí koně. Ciri jela vpředu, za ní Geralt a Marigold na Klepně.

"Nač ten spěch?" otázal se bezstarostně básník zaklínači za zády. "Vždyť nás nikdo nehoní."

"Zatím. Ta tvoje kněžna ráda mění svá rozhodnutí a odvolává, co předtím schválila. Přiznej se, že jsi věděl o tom omilostnění."

"Nevěděl," ujišťoval Marigold. "Ale přiznávám, že jsem s tím počítal. Lasička je dobrá a má měkké srdíčko."

"Přestaň s tou Lasičkou, u ďasa. Sotva ses vykroutil z urážky majestátu, už se dopouštíš recidivy."

Trubadúr se odmíchl. Ciri zadržela Kelpii a počkala na ně. Když k ní dojeli, pohlédla na Marigolda a otřela si z očí slzy.

"Ech ty..." řekla. "Ty... Pankráci..."

"Na cestu," pobídl ji zaklínač. "Opusťme tohle město i tohle roztomilé knížectví. Dokud ještě můžeme."

*

Nedaleko před hranicí Toussaintu, na dohled nebetyčného štítu Gorgony, je dohonil knížecí kurýr. Na uzdě vedl osedlaného Pegasa a s sebou vezl Marigoldovu loutnu, plášť a prstýnek. Na všetečnou otázku, kam se podělo sto čtyřicet tolarů a osmdesát krejcarů, se nenamáhal odpovědět. Básníkův vzkaz, aby paní kněžně předal vroucí polibek, vyslechl s kamennou tváří a bez komentáře.

Poté pokračovali v cestě proti proudu Sansretour, která zde byla už jen úzkou, rychlou bystřinou. Minuli Belhaven.

Tábořili v údolí Newi, na místě, které měli zaklínač s trubadúrem v živé paměti.

Marigold vydržel neuvěřitelně dlouho na nic se neptat, ale nakonec mu bylo nutno o všem povědět.

A posedět s ním v mlčení. V těžkém, dusném, bolestném tichu, které zavládlo, když bylo vše řečeno.

Poledne následujícího dne je zastihlo na Svazích u Riedbrunne. V okolí vládli klid a mír, lidé byli důvěřiví a ochotní, poutníci se mohli cítit bezpečně.

Na rozcestích stály mrtvými těly obtěžkané šibenice.

Minuli městečko, směřující k Dol Angra.

"Marigolde!" postříhl Geralt až nyní to, čeho si měl všimnout už dávno. "Tvůj velevzácný tubus. Tvoje paměti. Kurýr je nepřivezl, zůstaly v Toussaintu."

"Zůstaly," přisvědčil lhostejně básník. "V Lasiččině šatníku pod stohem sukní a korzetů. Necht' tam leží na věčné časy."

"Můžeš to nějak vysvětlit?"

"Co je tady k vysvětlování? Na Beauclaire jsem měl dost času, abych si přečetl všechno, co jsem napsal."

"A co?"

"Napišu to znovu. Od začátku."

"Chápu," přikývl Geralt. "Jsi zkrátka stejně mizerný spisovatel jako knížecí favorit. Jinak řečeno: do čeho se pustíš, to poděláš. Půl století máš ještě možnost opravit a napsat znovu, ale u kněžny sis to zavařil nadobro. S hanbou vyhnáný amant, fuj! Neškleb se, očividně ti nebylo souzeno stát se knížetem manželem."

"To se ještě uvidí."

"Se mnou nepočítej. Já to rozhodně vidět nechci."

"Nikdo se tě neprosí. Abys věděl, Lasička má laskavou a chápavou povahu. Je pravda, že se nechala unést, když mě načapala s mladou baronesou Nique... Ale už se určitě uklidnila, pochopila, že nejsem stvořen pro monogamii.

Odpustila mi a jistě čeká..."

"Jsi beznadějný trubec," konstatoval Geralt a Ciri dala horlivým příkyvováním najevo, že sdílí jeho názor.

"Nebudu se s vámi přit," urazil se Marigold. "Je to intimní záležitost. Ale jsem si jist, že mi Lasička odpustí. Napišu dojemnou baladu nebo sonet, pošlu ji do Toussaintu a..."

"Smiluj se!"

"Nedokážete se povznést do mých výšin. Jeď, Pegasi, jeď, můj větroplachu lehkonožý!" Jeli. Byl máj.

*

"Tvou vinou," řekl vyčítavě zaklínač. "Tvou vinou, zapuzený milence, jsem musel i já prchat z Toussaintu jako nějaký bandita nebo psanec. Nestihl jsem se ani setkat s..."

"S Fringillou Vigo? Tu bys v Toussaintu nenašel. Zmizela hned po vašem odjezdu, ještě v lednu. Prostě se vypařila." "Nemluvil jsem o ní," odkašlal si Geralt, když si všiml, jak Ciri zvědavě stříhá ušima. "Chtěl jsem se vidět s Reynartem. Seznámit ho s Ciri..."

Marigold sklonil hlavu.

"Dobrý rytíř Reynart de Bois-Fresnes," vysoukal ze sebe pomalu, "padl koncem února při střetu s nájezdníky poblíž pohraniční tvrze Wedette v Cervantesově sedle. Anarietta ho vyznamenala in memoriam."

"Mlč, prosím."

Marigold zmlkl, neuvěřitelně poslušně.

*

Máj trval a rozvíjel se. Na lukách nahradila zlato kvetoucích pampelišek běloba jejich chmýří.

Bylo velmi teplo. Pokud vzduch neosvěžila krátká přeháňka anebo bouřka, byl horký, hustý a lepkavý jako ječná kaše.

*

Dvacátého šestého května překročili Jarugu po novém, bílém a pryskyřicí vonícím mostě. Zbytky mostu starého, černé, spálené, zuhelnatělé kůly, byly dosud vidět ve vode i na břehu.

Ciri začala být neklidná.

Geralt věděl. Znal její plány, její úmysly, věděl o domluvě s Yennefer. Byl připraven. Ale přesto mu myšlenka na loučení bolestivě bodala u srdce. Jakoby se mu v prsou, pod žebry, probudil ze spánku malý jedovatý štír.

*

Na rozcestí za viskou Kopřivnicí, u zájezdního hostince vypáleného za války, stál už nejméně sto let dub sípák, nyní v květu. Lidé z okolí, dokonce až ze vzdálené Spally, využívali jeho rozložitých, nízko se klenoucích větví k zavěšování destiček a tabulek s rozličnými zprávami a vzkazy. Dub sloužící mezilidskému dorozumívání byl proto zván Strom vědění dobrého i zlého.

"Ciri, začni odtamtud," zavelel Geralt, sesedaje ze sedla. "Marigolde, ty se podívej z téhle strany."

Na větvích pověšené tabulky se houpaly ve slabém větru a s klapotem do sebe narážely.

Jak už to po válce bývá, nejčastější byla pátrání po zmizelých nebo rozloučených rodinách. Nemálo bylo vzkazů typu:

"Vrať se, vše odpuštěno", ještě více nabídek erotických služeb v okolních obcích, spousta obchodních zpráv a reklamy. Visela zde milostná korespondence a hned vedle udání, ať už podepsaná, či anonymní. Našly se zde i tabulky obsahující filosofické úvahy - buď nesrozumitelné a nesmyslné, anebo nechutně obscénní.

"Hele!" zvolal Marigold. "Na hradě Rastburgu nezbytně potřebují zaklínače. Nabízejí vysokou odměnu. Pohodlné ubytování a chutné stravování je zajištěno. Nemáš zájem, Geralte?"

"Nemám."

Zprávu, kterou hledali, nalezla Ciri. A oznámila zaklínači, co již dlouho očekával. "Jedu do Vengerbergu, Geralte," řekla.

"Netvař se tak. Víš přece, že musím. Yennefer mne volá. Čeká tam na mne."

"Já vím."

"Ty máš namířeno do Rivie na to setkání, se kterým děláš tajnosti..."

"To nejsou tajnosti," přerušil ji. "To má být překvapení."

"Dobrá, překvapení. Zařídím ve Vengerbergu, co bude třeba, seberu Yennefer a za šest dní budeme obě v Rivii. Žádala jsem tě, aby ses tak netvářil. Nemusíme se loučit, jako kdyby to bylo na věky. Bude to pouze šest dní. Na shledanou."

"Na shledanou, Ciri."

"Rivie za šest dní," zopakovala ještě jednou a pobídla Kelpii.

Odjela cvalet. Zmizela hrozně rychle. Zaklínač cítil, jak mu nějaký studený, drápatý pařát svírá žaludek.

"Šest dní," zopakoval ještě jednou i Marigold. "Odtud do Vengerbergu a zpět do Rivie... To bude okolo dvě stě

padesátí mil... To není možné, Geralte. No, na té svojí čertovské kobyle může holka cestovat rychleji než spěšný kurýr.

Ale i ta čertovská klisna musí někdy odpočívat. A ta tajemná věc, kterou má Ciri vyřídit, ji přece také zabere nějaký čas. Není možné..."

"Pro Ciri," ut'al mu Geralt, "není nic nemožné."

"Ale..."

"To už není to děvče, které jsi znal," nenechal ho domluvit.

Marigold se nadlouho odmlčel.

"Mám divný pocit..." pokusil se posléze opět začít.

"Mlč. Nemluv nic. Moc tě prosím."

*

Máj končil. Srpek měsíce byl už velmi úzký, blížil se nov. Mířili k horám na obzoru.

*

Okolní krajina stále nesla pečeť války. Uprostřed polí se tyčily mohyly, v bujné jarní trávě se bělaly kosti a lebky. Na stromech kolem cest viseli oběšenci, na rozcestích seděli žebráci a čekali na smrt hladem. Na kraji lesa seděli vlci a čekali, až žebráci zeslábnou. Tráva nestačila zarůst černé holiny, kudy prošly požáry.

Přesto mnohé z vesnic a osad, po nichž zůstala jen spáleniště, znovu oživaly. Kolem nich se rozléhalo bušení seker, klepání kladiv a řezání pil. Za humny kypřily ženy motykami spálenou zemi. Některé tahaly brány, až se jim lýčené popruhy zařezávaly do hubených ramen.

"Mám takový nejasný pocit," svěřil se zčistajasna Marigold, "že tady něco není, jak by mělo být. Něco tu chybí. Nezdá se ti, Geralte?"

"Co?"

"Něco tady není v pořádku."

"Nic tady není v pořádku, Marigolde. Vůbec nic."

*

Noc byla černá, teplá a bezvětrná, jen z dálky mihotaly blesky a neslo se tlumené brumláni hromů. Geralt s Marigoldem tábořili pod širým nebem, které znenadání zrudlo na západní straně svitem požáru. Nebylo to daleko, když se zvedl mírný vítr, přinesl zápach kouře. A také útržky zvuků. Chtě nechtě tak slyšeli kvílení žen, pláč dětí, sténání vražděných i triumfální řev vrahů.

Marigold nic neřikal, ale s obavami vrhal na svého společníka krátké, kradmé pohledy. Avšak zaklínač se ani nepohnul, ani neotočil hlavu. Tvář měl jako z kamene. Ráno se vydali na další cestu. Na sloup dýmu stoupající za lesem se ani nepodívali.

Téhož dne potkali kolonu osadníků.

*

Šli v dlouhém zástupu, pomalým krokem. Nesli jen malé ranečky. Kráčeli v tísnivém mlčení: muži, ženy, dokonce i děti. Šli bez pláče, bez vzlykání, beze slova stížnosti. Nenaříkali, nebědovali.

Jenom v jejich očích byl němý nářek. Byly to oči zoufalců, lidí okradených, zbídačených a vyhnaných.

"Kdo jsou ti lidé?" nenechal se Marigold odstrašit nepřátelským pohledem mladého důstojníka dohlížejícího na kolonu. "Kam je vedete?"

"Nilfgaardané," odsekl z výšky svého sedla nadutý holobrádek, stěží starší devatenácti let. "Nilfgaardští osadníci.

Přilezli na naši zem jako švábi, tak je jako šváby vymetáme. Tak bylo v Cintře ujednáno a v mírové smlouvě sepsáno."

Odplivl si a vyzývavě pohlédl na trubadúra a zaklínače:

"Kdyby to záleželo na mně, ty špinavé krysy bych odtud živě nepropustil."

"A kdyby to záleželo na mně," ozval se poddůstojník s šedivým knírem a změřil si svého mladistvého nadřízeného vrcholně neuctivým pohledem, "nechal bych je v klidu pracovat na jejich farmách a statcích. Nevyháněl bych ze země přičinlivé hospodáře, byl bych rád, že zemědělství prosperuje. Vždyť v království není co žrát."

"Nemáš rozum, rotnístre!" utrl se na něho oficírek. "Jsou z Nilfgaardu! Cizí jazyk, cizí zvyky, cizí krev. Nechali bychom je v klidu hospodařit a hráli bychom si tak na prsou hady. Zrádce, kteří by nám při první příležitosti vrazili nůž do zad. Snad si nemyslíš, že mezi námi a Černými může vzniknout nějaké porozumění? Jen at' táhnou, odkud přišli... Hej, vojáci! Tamhle jeden táhne vozík! Seberte mu ho, fofrem!"

Rozkaz byl vykonán nadmíru horlivě. Za pomoci pěstí, podpatků a holí.

Marigold se rozkašlal.

"Nějak ti to nejde pod nos," změřil si ho podezíravě důstojnický zelenáč. "Nejsi náhodou nějaký nilfgaardofil?"

"Boží uchovejte," polkl naprázdno trubadúr.

Mnohé z míjejících je dívek a mladých žen, šly jako loutky, měly prázdné oči, oteklé tváře a na holých nohou pod potřhanými sukněmi zaschlé stružky krve. Některé bylo třeba podepírat, aby mohly jít. Marigold zašilhal po Geraltovi a začal se bát.

"Musíme pokračovat v cestě," vysoukal ze sebe. "Sbohem, páni vojáci."

"Šťastnou cestu, páni pocestní," odpověděl na pozdrav rotnístr. Jeho mladý velitel ani neotočil hlavu, zaujat sledováním, zda některý z vyhnanců nenese větší zavazadlo než bylo povoleno.

Kolona vysídlenců pomalu kráčela k jihu. Někde zezadu uslyšeli vysoký, zoufalý, bolestivý ženský křik.

"Geralte, ne," zašeptal Marigold. "Nic nedělej, nepleť se do toho..."

Zaklínač k němu obrátil tvář, kterou básník neznal.

"Plést se do toho?" pokrčil rameny. "Někoho zachraňovat? Nasazovat život pro nějaké vznešené principy a ideály? Ne, Marigolde, už ne."

*

Jedné neklidné noci zaklínače opět probudil sen. Ani tentokrát si nebyl jist, zda se z jedné noční mýry nepřenesl do druhé.

Nad dohasínajícím ohništěm se znovu rozlilo magické světlo plašící koně, opět v něm byla hradní síň, sloupůradí a dlouhý stůl, u kterého seděly ženy.

Dvě ženy neseděly, nýbrž stály. Černobílá a černošedá - Yennefer a Ciri.

Zaklánač vykřikl ze sna.

*

Yennefer měla pravdu, když ji nepovolila mužský oděv. Ciri by se oblečená jako chlapec cítila hloupě v tomto sále, mezi těmito elegantními dámami. Byla ráda, že se nechala ustrojít do kombinace černé a šedé, lichotilo jí, když cítila uznalé pohledy na svých přestřihávaných rukávech, vysokém živůtku a sametce s drobnou brilantovou broží ve tvaru růže. "Přístup blíže."

Ciri se zachvěla. Nejen chladem toho hlasu. Yennefer měla pravdu i tehdy, když jí vymlouvala dekolt. Jenže Ciri si postavila hlavu a teď měla pocit, že se studený průvan žene přes její prsa a husí kůži má až po pupek.

"Ještě blíže," řekla tmavovlasá a tmavooká žena, kterou si Ciri pamatovala z ostrova Thaneddu. A třebaže jí Yennefer řekla, s kým se na hradě setkají, všechny popsala a naučila ji všechna jména, tuto ženu Ciri v duchu ihned pojmenovala paní Sova.

"Vítáme tě," promluvila opět paní Sova, "v lóži Montecalvo, Cirillo."

Ciri se uklonila, jak ji to naučila Yennefer, uctivě, ale spíše po mužsku, bez slečinkovského pukrlete, bez pokorného sklápění očí. Úsměvem oplátila milý a upřímný úsměv Triss Ranuncul, zdvořilou úklonou přátelský pohled Marguerity Laux-Antille. Bez hnutí snesla zbývajících osm pohledů, provrtávajících ji jako ostré nebozezy.

"Posaď se," pokynula vskutku vladařským gestem paní Sova. "Ty ne, Yennefer! Jenom ona. Ty, Yennefer, nejsi pozvaný host, nýbrž za účelem soudu a trestu předvolaný provinilec. Budeš vestoje očekávat, jak lóže rozhodne o tvém dalším osudu."

V tu chvíli pro Ciri skončil protokol.

"V tom případě zůstanu rovněž stát," oznámila zvuchým hlasem. "Ani já jsem nepřišla jako host. Rovněž já jsem byla předvolána, aby bylo rozhodnuto o mém dalším osudu. To je první věc. Druhá věc je, že osud Yennefer je spojen s mým. Jsme spolu nerozlučně spjaty, to nelze změnit... Se vši úctou."

Marguerita Laux-Antille jí s úsměvem hleděla do očí. Skromná, leč elegantní čarodějka s lehce orlím nosem, Nilfgaardanka Assire var Anahid, pokývala hlavou a zabubnovala prsty na stolní desku.

"Filippo," ozvala se žena, jež měla na šiji boa ze stříbrných lišek. "Domnívám se, že v tomto ohledu nemusíme jít do krajnosti. Na tomto místě to není nutné. Toto je kulatý stůl Lóže, u něj zasedáme jako rovná s rovnou - dokonce i v případě, kdy má být některá z nás souzena. Domnívám se, že můžeme souhlasit..."

Nedokončila, přejela pohledem všechny čarodějky. Jedna po druhé vyjadřovala příkypnutím svůj souhlas: Marguerita, Triss, Assire, Sabrina Glewissig, Keira Metz, obě elfky. Pouze druhá Nilfgaardanka, černovlasá Fringilla Vigo, neučinila souhlasné gesto, bledá jako smrt hleděla upřeně na Yennefer.

"Budiž," mávla rukou Filippa Eilhart. "Posaďte se obě. Ale vezte, že já jsem proti. Ovšem jednota Lóže a zájem Lóže je pro mě nejdůležitější. Lóže je vším, zbytek ničím. Doufám, že rozumíš, Ciri?"

"Velmi dobře," dívka ani nenapadlo sklopit zrak. "Zvláště, když já mám být tím ničím."

Čarokrásná královna elfů Enid Findabair se pobaveně zasmála.

"Blahopřeji, Yennefer," řekla hypnoticky hlubokým a melodickým hlasem. "Rozeznávám punc vyražený na tom zlatě. Rozeznávám školu."

"To není žádné umění," opáčila Yennefer s planoucími zraky, "poněvadž je to škola Tissai de Vries."

"Tissaia de Vries nežije," připomněla nevzrušeně paní Sova. "Oplakali jsme ji a oželeli. Její smrt však byla bodem obratu. Nastal nový čas, přicházejí velké změny. Tobě, Ciri, která jsi kdysi byla princezna Cirilla z Cintry, osud v těch změnách přisoudil význačnou roli. Jistě už víš jakou."

"Vím," odsekla Ciri, nestarajíc se o varovné syknutí Yennefer. "Vysvětloval mi ji Vilgeförtz! Chystal se mi přitom strčit mezi nohy skleněnou trubičku. Za takový osud pěkně děkuji."

Filippiny tmavé oči vzplály hněvem. Avšak ozvala se Sheala de Tancarville.

"Musíš se hodně věcí naučit, dítě," řekla mrazivě. "Zjišť'uji, že hodně věcí se musíš i odnaučit. Sama nebo s cizí pomocí. Osvojila sis špatné návyky, bezpochyby proto, že jsi zažila mnoho zla. Ve své dětinské tvrdohlavosti teď ale nechceš vidět dobro a nedokážeš rozeznat ty, jimž tvoje dobro leží na srdci. Prskáš a vystrkuješ drápky jako divoké kotě, a tak nám nedáváš na vybranou. Musíme tě chytit za krček. Učiníme to, dítě, bez zaváhání. Jsme starší, moudřejší, víme vše o tom, co bylo, je a bude. Chytíme tě za krček, kotě, abys nám jednou, až budeš zkušená a moudrá kočka poděkovala. Potom budeš moci usednout mezi námi u tohoto stolu. Jako jedna z nás. Ne! Ani slovo! Neopovazuj se otevřít ústa, když mluví Sheala de Tancarville!"

Hlas kovířské čarodějky zaskřípal jako ocel na železo. Nejen Ciri se mimoděk přikrčila, hlavy mezi ramena zatáhly i čarodějky z Lóže, snad kromě Filippy, Francescy a Assire. A Yennefer, to se ví.

"Mělas pravdu v tom," pokračovala Sheala, načechrávající si boa, "žeš byla povolána na Montecalvo, abys poznala svůj osud. Zato jsi neměla pravdu, když sis stěžovala, že jsi ničím. Jsi vším, jsi budoucností světa. V této chvíli to nevíš a nedokážeš to ani pochopit, protože jsi pouhé kotě, dítě, které v každém vidí Vilgeförtze anebo Emhyra var Emreis. V této chvíli ti nemá cenu vysvětlovat, že se mylíš. V této chvíli nejsi připravena uposlechnout hlasu rozumu, na všechny argumenty chceš reagovat dětinským vzdorem. A proto budeš v této chvíli chycena za krček. Skončila jsem. Oznamuji její osud, Filippo."

Ciri seděla vzpříma a hladila hlavy sfing na opěrkách křesla.

"Pojedeš," porušila tísnivé ticho paní Sova, "se mnou a Shealou do Koviru, do letní královské residence v Pontu Vanis. Poněvadž už nejsi Cirilla z Cintry, budeš na audienci představena jako naše chráněnka, nadějná adeptka magie. Na audienci se seznámíš s králem Esteradem Thyssenem, velice moudrým vladařem. Poznáš jeho manželku královnu Zuleyku, nesmírně šlechtitou a moudrou paní. A poznáš syna královského páru prince Tankreda..."

Ciri začala chápat a široce rozevřela oči. Paní Sově to neuniklo.

"Ano," potvrdila. "Zejména na prince Tankreda musíš učinit dojem. Staneš se jeho milenkou a porodíš mu dítě.

Kdybys byla Cirilla z Cintry, kdybys byla dosud dcera Pavetty a vnučka Calanthé, učinily bychom tě Tankredovou zákonitou chotí - princeznou a později královnou Koviru a Povissu. Je nám líto, že o tuto budoucnost tě osud připravil. Staneš se pouze milostnicí, favoritkou budoucího krále."

"Formálně," pokračovala opět Sheala. "V praxi se postaráme, abys u Tankredova boku dosáhla vyššího postavení než kterákoli princezna. K tomu je ale bezpodmínečně nutná tvoje spolupráce. Tankred musí toužit po tom, abys byla neustále po jeho boku - ve dne i v noci. Naučíme tě, jak máš jeho touhu sytit. Ale na tobě záleží, zda naše výuka ponese plody."

"Věřím, že to pro tebe bude maličkost," řekla opět paní Sova. "Daleko důležitější je, abys co nejrychleji s Tankredem otěhotněla."

"No jasně," zamumlala Ciri.

"Tvému a Tankredovu dítěti," nespouštěla z ní Filippa zrak, "zajistí budoucnost a postavení naše Lóže. Vezmi na vědomí, že půjde o velké věci. Budeš se toho účastnit, neboť ihned po porodu začneš sedat u tohoto stolu. Budeme tě učit. Jsi totiž, i když si to zatím nechceš připustit, jedna z nás."

"Na ostrově Thanedd," překonala Ciri svravý pocit v hrdle, "jsi prohlásila, že jsem nemyslicí nástroj a dokonce stvůra, paní Sovo. A teď tvrdíš, že jsem jedna z vás."

"V tom není tak veliký rozdíl," zazvonil melodický hlas Sedmikrásky z Dolin. "My všechny, me lunedì, jsme stvůry, každá svým způsobem. Nemám pravdu, paní Sovo?"

Filippa Eilhart pokrčila rameny.

"Ten ošklivý šrám na tváři," poznamenala lhostejně Sheala, "ti magicky odstraníme nebo zamaskujeme. Budeš krásná, vábivá a tajemná, Tankred Thyssen se do tebe zblázní, za to ručím. Musíme ti ovšem ještě vymyslet personální údaje. Cirilla je hezké jméno a není až tak ojedinělé, aby ses jej musela vzdávat. Potřebuješ ale ještě příjmení. Nebudu proti, vybereš-li si moje."

"Nebo moje," usmála se koutkem úst paní Sova. "Cirilla Eilhart zní rovněž pěkně."

"To jméno," zazvonil opět stříbrně sálem hlas elfské královny, "zní pěkně v jakékoliv kombinaci. A každá z nás, jak tady sedíme, by si přála mít dceru jako ty, Zireael, vláštovko se sokolíma očima. Ty jsi tělo a krev Lary Dorren. Každá z nás by dala všechno, třebaš tuto Lóži, osud království i celého světa, jen aby měla takovou dceru. Avšak to je nemožné. Víme, že je to nemožné. A proto tak závidíme Yennefer."

"Děkuji paní Filippě Eilhart," promluvila po chvíli Ciri, svíraje prsty na hlavách sfing. "Jsem rovněž poctěna nabídkou jména de Tancarville. Protože se mi však zdá, že nové příjmení je to jediné, co si mohu zvolit sama, musím oběma paním poděkovat. Chci se jmenovat Cirilla z Vengerbergu, dcera Yennefer."

"Ha!" blýskla zuby černovlasá čarodějka, jak Ciri hádala, Sabrina Glewissig z Kaedwenu. "Tankred Thyssen bude korunovaný hlupák, jestli se nerozhodne pro mesalianci. Jestli si místo téhle hrdé zelenočky nechá nastrčit nějakou unylou princezničku, projeví se jako slepec, který nedovede rozeznat drahokam mezi sklíčky. Blahopřeji, Yenko. A závidím. Ty víš, jak upřímná dokážu být v závidi."

Yennefer poděkovala kývnutím hlavy. Bez náznaku úsměvu.

"Tedy," uzavřela Filippa, "je všechno zařízeno."

"Ne," namítla Ciri.

Francesca Findabair přimhouřila oči, Sheala de Tancarville zvedla hlavu a rysy jí nehezky ztuhly.

"Zamyslím se nad budoucností, kterou jste mi připravily," prohlásila Ciri. "Všechno si v hlavě srovnám. V klidu. Potom se vrátím sem, na Montecalvo. Stanu před vámi a oznámím vám, jak jsem se rozhodla."

Sheala pohnula rty, jako kdyby v ústech našla něco, co je nutno vyplivnout. Ale nepromluvila.

"Jsem," pohodila hlavou Ciri, "domluvena se zaklínačem Geraltem, že se setkáme ve městě Rivii. Slíbila jsem mu, že tam přijedu spolu s Yennefer. Dodržím svůj slib s vašim souhlasem nebo bez něho. Zde přítomná paní Rita ví, že když chci jít za Geraltem, vždycky najdu skulinu ve zdi."

Marguerita Laux-Antille s úsměvem přikývla.

"Musím si s Geraltem promluvit. Rozloučit se s ním. A přiznat mu pravdu. Měly byste vědět jednu věc, dámy. Když jsme odjžděli z hradu Stygga, zanechávající za sebou jejich i naše mrtvé, zeptala jsem se Geralta, jestli už je konec, jestli jsme vyhráli, jestli bylo zlo poraženo a dobro zvítězilo. On neodpověděl, jen se tak zvláště a smutně usmál. Myslela jsem si, že je to z únavy a ze žalu, že jsme všechny jeho přátele pochovali pod hradbami. Teprve nyní vím, co znamenal ten jeho úsměv. Byl to útrpný úsměv nad naivitou dítěte, které se domnívalo, že zabití Vilgefoltze a Bonharta představuje triumf dobra nad zlem."

Chci GERALTOVI říci, že jsem pochopila, zmoudřela. Chci ho také zkusit přesvědčit, že to, co se mnou chcete udělat, se přece jen liší od toho, co mi chtěl provést Vilgefoltz se svým inseminátorem. Chci mu zkusit vysvětlit, že mezi hrady Montecalvo a Stygga je rozdíl, i když Vilgefoltzovi šlo o budoucnost světa a vám jde rovněž o budoucnost světa. Víím, že nebude snadné přesvědčit takového starého vlka. Geralt řekne, že jsem hloupá holka, kterou lze snadno obalamutit šlechtnými řečičkami. Ale musím se o to pokusit. Je důležité, aby to pochopil, aby to přijal. Je to velmi důležité. Také pro vás, paní."

"Nic jsi nepochopila!" vyštěkla ostře Sheala de Tancarville. "Stále jsi usmrkaná holka, která usmrkané fňukání nahradila usmrkanou arogancí. Jediné, co ve mně budí naději, je bystrost tvé mysli. Budeš se rychle učit. Věř mi, že se budeš brzy smát hloupostem, které si tady vykládala. Stran tvého výletu do Rivie se vyjádří Lóže. Já jsem jednoznačně proti. Z principiálních důvodů, abych ti dokázala, že já, Sheala de Tancarville, nikdy nemluvim do větru. Že tě dokážu chytit za tvůj vzpurný krček. Pro tvé vlastní dobro tě naučím kázni."

"Rozhodněme tedy," položila Filippa Eilhart obě dlaně na stůl. "Řekněte své názory, dámy. Máme dovolit, aby pyšná panenka Ciri odjela do Rivie? Na setkání s nějakým bezvýznamným zaklínačem, pro kterého v jejím životě už stejně nebude místo? Máme připustit, aby v ní klíčila sentimentalita, které se bude záhy pozbyť? Sheala je proti. Co ostatní kolegyně?"

"I já jsem proti," prohlásila Sabrina Glewissig. "Také z principiálních důvodů. Holka se mi líbí. Líbí se mi její zpupnost a paličatost, je to lepší než ochablá poddajnost. Nic bych proti její prosbě neměla. Nepochybuji o tom, že by se vrátila: taková jako ona slovo dodrží. Jenže panenka se nám opovážila vyhrožovat. Tak ať ví, že si z jejich hrozeb nic neděláme!"

"Jsem proti," řekla Keira Metz. "Z důvodů praktických. Také mně se děvče líbí a ten Geralt mě na Thaneddu vynesl na rukou z nebezpečí. Sentimentality jsem se dávno zbavila, ale nepopírám, že mi to bylo příjemné. Mohla bych se tímto způsobem odvděčit. Ale neudělám to. Protože se mýlíš, Sabrino. Holka je zaklínáčka a pokouší se nás po zaklínácký obelstít. Zkrátka nám chce fouknout."

"Je tady ještě někdo," zeptala se Yennefer, zlověstně protahující slova, "kdo se opovážuje zpochybňovat slovo mé dcery?"

"Ty, Yennefer, mlč," sykla Filippa. "Nemluv, abych neztratila trpělivost. Máme dva hlasy proti. Posloucháme další."

"Hlasuji pro," řekla Triss Ranunculi. "Dovolme jí jet. Zná ji a ručím za ni. Pokud bude souhlasit, ráda bych jela s ní. Pokud bude souhlasit, pomohu jí při rozvažování. A třeba i při rozhovoru s Geraltem."

"Jsem také pro," přidala se Marguerita Laux-Antille. "Můžete se divit mé motivaci, dámy, ale dělám to pro Tissaiu de Vries. Kdyby Tissai byla mezi námi, nesouhlasila by s názorem, že pro udržení jednoty Lóže jsou nutné donucovací metody a omezování osobní svobody."

"Hlasuji pro," promluvila Francesca Findabair, upravující si krajky ve výstřihu. "Důvodů mám mnoho, objasňovat je nemusím a nechci."

"Hlasuji pro," řekla podobně stručně Ida Emean aep Sivney. "Tak mi velí srdce."

"Já jsem proti," oznámila suše Assire var Anahid. "Neřídím se žádnými sympatiemi, antipatiemi ani principiálními důvody. Bojím se o její život. Pod ochranou Lóže je Ciri v bezpečí, na cestě do Rivie bude snadným cílem. Bojím se, že ti, kdož ji ukradli totožnost a dokonce i jméno, si myslí, že je to stále málo."

"Zbývá nám," utrousila kousavě Sabrina, "poznat stanovisko paní Fringilly Vigo. Hádám, že je jasné. Všechny si přece vzpomínáme na hrad Rhys-Rhun."

"Jsem vděčná za tu připomínku," vztyčila Fringilla hrdě hlavu. "Jsem pro Ciri. Proto, abych dokázala obdiv a sympatii, kterou k tě dívce cítím. Dělán to také pro zaklínáče Geralta z Rivie, bez něhož by tu dnes ta dívka nebyla. Aby Ciri zachránil, šel na kraj světa a bojoval se vším, co mu v tom chtělo zabránit - dokonce se sebou samým. Bylo by hanebné odepřít mu setkání s dcerou."

"Neslyšela jsem tu žádné hanebnosti," podotkla cynicky Sabrina. "Zato spoustu naivní sentimentality. Právě takové sentimentality, jakou chceme vykořenit z tě dívky. Dokonce tu byla řeč o srdci. A výsledek je takový, že mísky vah se vyrovnaly v mrtvém bodě. Nic jsme nerozhodly. Musíme hlasovat ještě jednou. Navrhují, aby to bylo tentokrát tajně."

"A proč?"

Všechny pohlédly na tu, která promluvila - na Yennefer.

"Stále jsem členkou Lóže," řekla Yennefer. "Nezbavily jste mne členství, žádnou jinou jste nepřijaly na moje místo, mám tedy právo jednoho hlasu. Jistě všechny víte, jak hlasuji. Můj hlas tedy převáží mísky vah a záležitost je vyřízena."

"Tvoje drzost," utrousila Sabrina a propletla prsty ozbrojené onyxovými prsteny, "překračuje všechny hranice, Yennefer."

"Na tvém místě bych pokorně mlčela," přisadila si Sheala. "A obávala se dalšího hlasování, které se bude zabývat tebou."

"Hlasovala jsem pro Ciri," řekla Francesca, "ale tebe, Yennefer, šetřit nebudu. Sama jsi opustila Lóži, odepřelas spolupráci a uprchla jsi. Nemáš žádná práva. Zato máš povinnosti a závazky, dluhy, které musíš splatit, ortel, který musíš vyslechnout. Jen proto jsi byla vpuštěna za bránu tohoto hradu."

Yennefer přidržela Ciri, pokoušející se vyskočit. Dívka se poddala a mlčky usedla do křesla s vyřezávanými sfingami. Sledovala, jak ze svého trůnu vstává paní Sova, Filippa Eilhart.

"Yennefer z Vengerbergu," pronesla zvučně, "nemá právo hlasu, to je jasné. Ale já ano. Vyslechla jsem názory všech u tohoto stolu. Nyní mohu sama hlasovat."

"Zdá se," zamračila se Sabrina, "že to zaonačila tak, aby tvůj hlas rozhodl, Filippo."

Filippa Eilhart se podívala přes stůl. Její pohled našel dívčiny zelené oči a utkvěl v nich.

*

Dno nádrže tvoří různobarevná mozaika, její kamínky se mění, zdá se, že se hýbají a přesouvají. Po dně běhají světla a stíny, pod širokými listy leknínů se schovávají zlatí karasi. Ve vodní hladině se odrážejí veliké tmavé oči malého děvčátka, jeho dlouhé tmavé vlasy plavou po vodě.

Děvčátko zapomnělo na celý svět, leží na okraji nádrže fontány s ručkama ponořenýma do vody. Chce se dotknout

některé z těch zlatých anebo červených rybek. Rybky připlouvají k prstům a dlaním, zvědavě kolem nich krouží, ale chytit se nedají. Zůstávají nepolapitelné jako světlo a stín, jako sama voda. Prsty tmavookého děvčátka se svírají naprázdno.

"Filippo!"

Je to ten nejmilovanější hlas na světě. A přesto děvčátko hned neodpovídá. Dále se dívá do vody. Na lekníny, rybky, svůj odraz na hladině. "Filippo!"

*

"Filippo!" vytrhl ji ostrý hlas Shealy de Tancarville ze vzpomínek. "Čekáme."

Z otevřeného okna zavanul studený vzduch, Filippa Eilhart se otřásla. Smrt, pomyslela si, smrt prošla okolo.

"Tato Lóže," pronesla pevně, hlasitě a hrdě, "bude rozhodovat o osudu světa. Proto musí být tato Lóže jako svět, musí se stát jeho zrcadlem. Musí zachovat rovnováhu mezi věčnou úvahou, která vždy nemusí být jen podlá a vypočítavá, a sentimentalitou, která vždy nemusí být jen naivní. Na jedné straně odpovědnost a železná disciplína, na straně druhé odpor k násilí, mírnost a důvěra. Chladný rozum a... A srdce."

"Já," promluvila do ticha, které zavládlo po jejím úvodu ve sloupové siní hradu Montecalvo, "dávám svůj hlas jako poslední. Beru v úvahu ještě jednu věc. Tu, která není srovnatelná s ničím a srovnává vše."

Sledující její zrak, pohlédly všechny čarodějky na fresku na stěně. Byl na ní had Uroboros, který držel v zubech vlastní ocas.

"Ta věc," navázala, upíraje tmavé oči na Ciri, "je Sudba, v níž jsem já, Filippa Eilhart, začala věřit teprve nedávno, již jsem teprve nedávno začala rozumět. Sudba není cesta prozřetelnosti ani pohodlný fatalismus. Sudba je naděje. Jsem plna naděje, že se stane to, co se má stát, proto dávám svůj hlas Ciri - Dítěti Sudby, Dítěti Naděje."

V šerosvitu sloupové síně Montecalvo na dlouhou dobu zavládlo ticho. Jen za oknem se ozval křik na jezeře lovícího mořského orla.

"Paní Yennefer," zašeptala Ciri. "Znamená to..."

"Pojďme, dceruško," odpověděla rovněž šeeptem Yennefer. "Geralt nás čeká a před námi je dlouhá cesta."

*

Geralt prudce procitl ze sna. V uších mu dozníval křik nočního ptáka.

Potom čarodějka se zaklínačem vystrojili slavnou svatbu. Také já jsem na ní byl, víno a medovinu jsem tam pil.

Ti dva pak spolu žili šťastně, ale tuze krátce. On umřel obyčejně, na selhání srdce. Ona zesnula záhy po něm. Nač, to nám pověst nezachovala. Někdy se traduje, že ze žalu a stesku, ale kdo by věřil pohádkám.

Flourens Delannoy: Bajky a pohádky

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Šestého dne po červencovém novu dorazili do Rivie.

Vyjeli z lesů na svazích hor a dole pod nimi se zrcadlově zaleskla hladina jezera Eskalott. Jezero mělo tvar runy, podle níž dostalo jméno. V jeho vodách se odrážely nejzazší výběžky mahakamského masívu, jedlemi a modřínky porostlé vrchy Craag Ros. Na jezerním poloostrově stál hrad Rivia, zimní sídlo králů Lyrie, a u jižního cípu Loc Eskalott se rozkládalo město.

"Tak jsme tady," potvrdil očividnou skutečnost Marigold, zacláněje si oči dlaní. "Osud nás sem opět zanesl, kruh se uzavřel. Na žádné z hradních věží nevidím modrobílý praporec, takže královna Meve není přítomna. Nesoudím ale, že by si ještě pamatovala na tvou dezerci..."

"Věř mi, Marigolde," přerušil ho Geralt, sjížděje po svahu. "Je mi jedno, kdo a co si o mně pamatuje."

Na rozcestí k městu stál barevný stan připomínající šlehačkový dortík. Před ním visel na žerdi bílý štít s rudou krokví. Pod zvednutou plachtou stanu stál rytíř v plné zbroji a bílém varkoči se stejným znamením jako na štítě. Pronikavým a vyzývavým pohledem si měřil babky s chrastím, uhlíře a smolaře vezoucí do města pytle uhlí a sudy smoly, pastýře, potulné tovaryše i obyčejné tuláky. Když zahlédl Geralta a Marigolda na koních, oči mu zasvítily nadějí.

"Dáma tvého srdce," zmařil rytířovy naděje mrazivým hlasem zaklínač, "ať je to kdokoliv, je nejkrásnější a nejctnostnější ze všech žen od Jarugy po Buinu."

"Na mou čest," přisvědčil rytíř. "Pravdu díš, pane."

*

Světlovlasá dívka v černé, kožené, kovovými cvočky nabíjené blůze se držela třmene plavé kobyly, ohýbala se v hlubokém předklonu a uprostřed ulice zvracela. Dva její kumpáni, mladí klackové ve stejných kožených oděvech s meči na zádech a členkami na hlavách sprostě nadávali kolemjdoucím poněkud blekotavými hlasy. Všichni tři byli více než

opili, nohy se pod nimi podlamovaly, a tak neustále naráželi do boků koní.

"Opravdu tam musíme jít?" otázal se Marigold. "V tom podniku může být více takových roztomilých pacholat."

"Setkání je domluveno tady, zapomněls? Tohle je zájezdní hostinec 'U kohouta a kvočny', o kterém se psalo na tabulce."

Světlovlasé děvče se opět předklonilo v návalu dalšího křečovitého dávení. Klisna zafrkala a trhla sebou, takže dívku svalila na zem a protáhla ji jejími vlastními zvratky.

"Co čumíš, ty hňupe s bílou palicí?" zablekotal jeden z mládenců.

"Gerate," špitl Marigold. "Prosím tě, nedělej hlouposti."

"Bez obav."

Privázali koně k úvazišti u schůdků. Mladiství pobudové si jich dále nevšímali, byli zaměstnáni hulákáním na kolemjdoucí městku s dítětem. Trubadúr zašilhal na zaklínačovu tvář. Nelíbilo se mu, co uviděl.

První, co je uhodilo do očí po vstupu do hospody, byl velký nápis: HLEDÁME KUCHARĚ. Hned vedle visel obraz vousaté příšery třímající zkrvavenou sekeru. Nápis pod ním hlásal: MAHAKAMSKÝ SKŘET - HNUSNÝ ZRÁDCE.

Marigold se obával oprávněně. Kromě dvou beznadějně zpitých štamgastů a dvou vyhublých šlapek s tmavými kruhy pod očima tvořila veškeré osazenstvo hostince "pacholata" v černé kůži s cvočky a s meči na zádech. Bylo jich osm obého pohlaví, zato rámusu nadělala za osmnáct. Neustále se překřikovala a častovala nadávkami nejhrubšího zrna.

"Poznávám vás, pánové. Vím, kdo jste," překvapil je hospodský. "Mám pro vás vzkaz. Máte se odebrat do Jilmovky, do krčmy jistého Wirsinga."

"To je dobře," zaradoval se Marigold.

"Když dobře, tak dobře," začal šenkýř vytírat cípem zástěry vypláchnutý korbel. "Nelíbí se vám můj lokál, vaše věc.

Ale povím vám, že Jilmovka je trpaslická čtvrť. Žijí tam akorát nelidi."

"No a co?" přimhouřil oči Geralt.

"Vám to asi nevadí," pokrčil rameny hospodský. "Vždyť ten vzkaz pro vás u mě nechal taky trpaslík. Když se přátelíte s takovými... Je to holt vaše věc, čím společnost je vám milejší."

"Nejsme moc vybíraví, pokud jde o společnost," opáčil Marigold a pohybem hlavy ukázal ke stolu, u něhož se roztahovali a strkali hluční usmrkanci v černých blůzách a s členkami na uhrovitých čelech. "Ale takováhle nám rozhodně nejde pod nos."

Šenkýř postavil utřený korbel na pult a změřil si je křivým pohledem.

"Měli byste být tolerantnější," poučil je důležitě. "Mládež se musí vybouřit. Válka jim ublížila. Otcové padli..."

"A matky se kurvily," dokončil Geralt hlasem ledovým jako horské pleso. "Rozumím. Jsem vtělená tolerance. Alespoň se snažím. Pojď, Marigolde."

"Má ůcta," rozloučil se šenkýř, ale snažil se, aby to znělo co možná neuctivě. "Jen si potom nestěžujte, že jsem vás nevaroval. V dnešní době se v trpaslické čtvrti můžete raz dva dostat do maléru. Jen tak..."

"Jen jak?"

"Co já vím? To není moje věc."

"Pojďme, Geralte," pobídl Marigold zaklínače, neboť si všiml, že válkou ublížení frackové, tedy alespoň ti, kteří ještě nebyli úplně opilí, si je začínají prohlížet fisstechem se lesknoucíma očima.

"Na shledanou, pane hostinský. Kdo ví, možná někdy za čas navštívíme tvůj podnik. Až nebudou u vchodu ty nápisy."

"Který z nich se fajnovým pánům nelíbí, co?" dal si krčmář vyzývavě ruce v bok. "Ten o trpaslíkovi?"

"Ne, ten o kucháři."

Tři mladí lidé vstali od stolu a na nejistých nohou se rozestoupili. Zjevně s úmyslem zastoupit jim cestu. Děvče a dva mladíci v černé kůži a s meči na zádech.

Geralt nezpomalil, kráčet neochvějně ke dveřím, tvář měl lhostejnou a oči chladné. Rozestoupili se před ním v poslední chvíli, kvapně mu uhnuli z cesty. Marigold z nich ucítil pivo. Pot. A strach.

"Je třeba si zvyknout," konstatoval zaklínač, když vyšli na ulici. "Přizpůsobit se."

"Občas to bude těžké."

"To není argument, Marigolde."

Vzduch byl horký, hustý a lepkavý jako polévka.

*

Před hospodou pomáhali dva mladíci v černých blůzách světlovlasé dívce umýt se v korytě. Děvče prskalo a huhňavě je přesvědčovalo, že je už v pořádku a že se musí napít. Že s nimi určitě půjde na tržiště převracet pro zábavu stánky trhovců, ale předtím se musí napít.

Dívka se jmenovala Nadia Esposito. To jméno bylo zaznamenáno v dobových pramenech. A vstoupilo do historie.

Ale o tom Geralt s Marigoldem ještě vědět nemohli.

Dívka konec konců také ne.

*

Uličky města Rivie byly rušné a přeplněné lidmi. Zdálo se, že místní i přesporní jsou zaujati výlučně obchodem. Zdálo se, že všichni zde kšeftují se vším a všechno se pokoušejí vyměnit za něco více. Ze všech stran se na ně valil přival křiku: vychvalování zboží, zaryté smlouvání, vzájemné obviňování z podvodů, zlodějin a švindlů, jakož i dalších hříchů,

netýkající se obchodu.

Než Geralt s Marigoldem dospěli do Jilmovky, dostali bezpočet lákavých nabídek. Pokud by chtěli, mohli si opatřit všemožný tovar: mosazný pozoun, astroláb, příborový servis zdobený erbem rodu Frangipanů, akcie měděných dolů, láhev lékařských pijavek, oškubanou knihu pod titulem Domnělý zázrak aneb Hlava Medusy, chovný pár fretek, elixír na povzbuzení potence a dokonce - za smluvní cenu - nepříliš mladou, nepříliš štíhlou a nepříliš čistou nevěstu. Černovousý trpaslík je pronásledoval svou dotěrností, chtěje je naklonit ke koupi laciného zrcátka v tombakovém rámu, o kterém tvrdil, že je jedním z magických Cambuscanových zrcadel. Přesně vržený kámen mu znenadání vyrazil ten cenný předmět z ruky.

"Prašivý skřete!" zaječel špinavý, bosý uličník a dal se na útěk. "Bradatý kozle!"

"Aby ti střeva vyhnily, lidský červe!" zaryčel na oplátku trpaslík. "Aby ti vyhnily a řiť u vytekly!"

Lidé přihlíželi v ponurém mlčení.

*

Okrajová městská čtvrť Jilmovka ležela hned u jezera, v zátocce mezi olšemi, smutečnými vrby a - jak jinak - jilmy. Vládlo zde ticho a klid, nikdo nic neprodával a nekupoval. Od jezera vál větřík, nadmíru příjemný poté, co opustili dusné a mouchami zamořené uličky.

Wirsingovu krčmu nemuseli hledat dlouho. První, koho se zeptali, jim ukázal cestu.

Na verandě porostlé popínavou růží, pod stříškou zarostlou mechem a ověšenou vlaštovčími hnízdy seděli dva trpaslíci a popíjeli pivo z objemných korbelů.

"Geralt a Marigold," zvolal jeden z trpaslíků a hlasitě si řihl. "Nechali ste na seba dlouho čekat, slimáci."

Zaklínač a básník sesedli.

"Zdar, Yarpene Zigrine. Rádi tě vidíme, Zoltane Chivayi."

*

Byli jedinými hosty v krčmě vonící česnekem, kořením a ještě něčím nepopsatelným, ale tuze příjemným. Seděli u těžkého stolu s výhledem na jezero, které skrze skleněné tabulky v olověných rámečcích vypadalo tajemně, kouzelně a romanticky.

"Kde je Ciri?" zeptal se bez obalu Yarpen Zigrin. "Snad né..."

"Ne," odvětil rychle Geralt. "Přijede sem, zanedlouho. No, vousáči, vyprávějte, co je nového."

"Nepravil sem to?" zeptal se vyčítavě Yarpen. "No nepravil, Zoltane? Vrací sa z kraj a světa, kde sa, jak sa povídá, brodil v krvi, zabíjal draky a búral císařství - a nás sa pýtá, co je nového. To je celý zaklínač."

"Co tady," začenal Marigold, "tak lákavě voní?"

"Oběd," odpověděl Yarpen. "Maso. Schválně sa spýtaj, šumařu, kde sme vzali maso."

"Nezeptám. Znam ten vtíp."

"Nebud' sviňa."

"Kde jste vzali maso?"

"Samo k nám přilezlo."

"A včil vážně," oťel si Yarpen slzy, které uronil smíchy, i když žert byl skutečně dost starý. "Se žrádlem je to mizérie, jak už to po vojně bývá. O maso je bída, aj o hydinu a ryby. Nejní muka, zemáky ani hrách... Grunty vypálené, sýpky vybrané, rybníky vypuštěné, pole ladem..."

"Obchod stojí," připojil se Zoltan. "Formani nejezdí. Funguje akorát lichva a výměnný handl. Viděli ste jarmak?"

Chudáci rozprodávají a vyměňují zbytky svého majetku, ale spekulanti bohatnu..."

"Esli do toho letos ešte trebí neúroda, čeká nás v zimě hladomor."

"Opravdu je tak zle?"

"Přijel si z poludňa. Vzpomeň si, kolik si po dědinách slyšel psů."

"Hrom do toho!" plácl se Marigold do čela. "Věděl jsem to! Říkal jsem ti, Geralte, že něco není v pořádku! Něco mi pořád chybělo! Teď to vím, neslyšeli jsme štěkat psy! Nikde nebyli..."

Zarazil se, pohlédl ke dveřím kuchyně a v jeho očích se zračilo podezření.

"Bez obav," zasmál se Yarpen. "Naše maso neštěkalo, nemňaučalo ani neškemralo o smilování. Naše maso by sa mohlo podávat aj na královském dvoře."

"Tak to konečně vysyp, trpaslíku!"

"Když sme dostali váš dopis, že sa potkáme v Rivii, spekulovali sme se Zoltanem, čím vás uhostíme. Spekulovali sme a spekulovali, až sme sa z toho spekulování málem pochcali. Tož sme si odskočili do olší na břehu. Hledíme, je tam plno šneků. Donesli sme pytel a nasbírali do něho těch plžů, co sa vešlo..."

"Hodně nám ich uteklo," zakýval hlavou Zoltan Chivay. "Byli sme drobet nalití a oni hrozně rychlí."

Oba trpaslíci opět zaslzeli smíchem nad povedeným žertem.

"Wirsing," ukázal Yarpen na krčmáře, "umí uchystat šneky. Nejní to žádná sranda, abyste věděli, ale on je na slovo vzatý kuchař. Než odověl, vedl se svojí robů hostinec v Mariboru. Jejich kuchyň byla tak vyhlášená, že sám král u nich rád hodoval. Dáme si do šňupáka, zbadáte sami!"

"A předtým," dodal Zoltan, "sa napijeme ze zásob, co má Wirsing ve sklepe."

"A čekáme na vaše vyprávění," připomněl Yarpen. "Sme zvědaví, co ste prožili."

*

Nejprve vyprávěl Marigold. Květnatě, vzletně a s nadšením zdobil svá dobrodružství ornamenty tak bujnými a fantastickými, že sám ztrácel orientaci ve vlastních výmyslech. Potom vyprávěl zaklínač. Říkal jen pravdu, ale tak suchopárnou a bezbarvou, že to trubadúr nemohl vydržet, a tak mu neustále skákal do řeči, za což ho posluchači střídavě chválili a kárali.

Když vyprávění skončilo, zavládlo dlouhé mlčení. Porušil je až Zoltan Chivay. Vstal, odkašlal si a zvedl pohár. "Za Milwu lučištnícu. Za Cahira Nilfgaardana. Za Regisa apatykářa, co pocestné uhostil goralku z mandragory. Aj za tú Angouleme, kterou sem neznal. Nech je jim země lehká, všeckým. Nech mají na tom druhém světě hrubo toho, čeho měli na tomto světě tenko. A nechaj po všecy časy žiju jejich jména v písničkách a pověstách. Napijme sa na nich."

"Napijme," zopakovali ozvěnou Marigold a Yarpen.

Napijme, pomyslel si zaklínač.

*

Wirsing, chlapík šedivý, bledý a vychrtlý jako suchotinář, pravý opak obvyklé podoby krčmáře a kuchařského mistra, přinesl na stůl košík voňavého bílého chleba a širokou dřevěnou mísu vyloženou křenovými listy, na nichž byli navršeni hlemýždi zalití česnekovým máslem. Společnost u stolu se s chutí pustila do jídla. Jídlo bylo nesmírně chutné a zároveň zábavné, vzhledem k nezbytnosti používání nešikovných kleštiček a vidliček.

Jedli, mlaskali, chlebem vytírali z mísy rozpuštěné máslo a láterili, když jim každý druhý hlemýžď vyklouzl z kleštiček. O zábavu měla postaráno rovněž dvě kořata, která kutálela po podlaze prázdné ulity.

Vůně z kuchyně svědčila o tom, že Wirsing připravuje druhou porci.

*

Yarpen Zigrin znechuceně mávl rukou, ale uvědomoval si, že zaklínač se nevzdá.

"U mňa nejni nic nového," prohlásil a vyplivl úlomek hlemýžďí ulity. "Byl sem na vojně... Potem mňa zvolili za fojta. Pustím sa do politickej karyjéry. Všade inde je veľká konkurencia, ale v politice hlupák řídí a zloděj drží kasu. Je lehké sa uplatnit."

"Já," řekl Zoltan Chivay a zamával kleštičkami s hlemýžďem, "sa do politiky nehrnu. Chystám sa postavit vodní hamr. Do holportu se mmu idú Figgis Merluzzo a Munro Bruys. Pamatujete sa na nich?"

"Nejen na ně."

"Yazon Warda padl u Jarugy," řekl suše Zoltan. "Hlúpo, v jednej z posledních potyček."

"Škoda ho. A Percival Schuttenbach?"

"Gnóm? Ten sa má náramně. Chytrák sa vykrútil z asentu, hájil sa jakýmisi prastarými gnómskými právami, že prý nemože na vojnu z náboženských důvodů. Každý věděl, že by všechny bohy a bohyně vyměnil za soleného herynka, ale povedlo sa mu to. Včil má klenotnictví v Novigradu. Představte si, že ode mňa kupil papagája Feldmarsálka Dudu a zrobil z něho živu reklamu. Naučil ho břeškat: „Brrrilianty! Brrrilianty!“ Představte si, že to funguje, gnóm má kupu klientů, práce nad hlavu a plnu kasu. Tak to chodí v Novigradě, tam peníze leží na ulici. Proto aj my chceme svůj hamr založit v Novigradě."

"Ludé ti budu dveře hnojem mazat," řekl Yarpen. "Okna ti kamením rozbij at. A nadávat ti do špinavých skřetů. Nic ti nepomože, že si válečný veterán, že ses aj za nich bil. Budeš hovno, v tom tvojem Novigradě."

"Jaksi to půjde," prohlásil bezstarostně Zoltan. "V Mahakamu je veľká konkurencia. A moc politiků. Napijme sa, ogaři. Za Caleba Strattona. Za Yazona Wardu."

"Za Regana Dahlberga," dodal Yarpen a sraštil čelo. Geralt zakroutil hlavou:

"Regan také..."

"Také. U Mayenny. Stará Dahlbergová ostala na světě sama. U šlaka, dost toho, napijme sa! A friško s jídlem, poněvác Wirsing už nese druhú mísu šneků!"

*

Trpaslíci si povolili opasky a zaposlouchali se do Gegaltova vyprávění o tom, jak Marigoldovo milostné dobrodružství s kněžnou skončilo na popravišti. Básník uraženě mlčel. Yarpenovi a Zoltanovi se smíchy koulely z očí slzy jako hrachy.

"Recht, recht," prohlásil Yarpen Zigrin. "Znáte ten šproch: Chlapa, co sa v krčmě žabí, gňává doma ruka baby? Pár takých baranů sedí dneska za týmto stolem. Bárš hen Zoltan Chivay. Když vyprávjal, co je nového, zapomněl říct, že sa žení. Brzo, v září. Jeho vyvolená sa menuje Eudora Brekekeks."

"Breckenriggs!" opravil ho Zoltan a hrozivě se zamračil. "Začínám met dost toho, že ťa imrvére mosím opravovat. A když já mám něčeho dost, raz dva švácnu po čuni!"

"Kde bude svatba? A kdy přesně?" vpadl jim smířlivě do řeči trubadúr. "Určitě přijdeme. Jestli nás pozveš, to se rozumí."

"Eště nejni rozhodnuté, co, kde, jak a esli vůbec," vysoukal ze sebe Zoltan rozpačitě. "Yarpen předbíhá. Dali sme si s Eudorú slovo, ale kdož ví, co bude? V takých, kurva, zlých časoch."

"Druhý příklad babskej moci," pokračoval Yarpén, "je Geralt z Rivie, zaklínač."

Geralt svou pozornost věnoval hlemýžďům. Trpaslík se zachechtal:

"Našel svoju Ciri, ale zasej sa s ňu rozlúčil, dovolil jí odjet. V týchto časoch, ktoré sú, jak tu kdosi dobre poväděl, kurva, zlé. A všetko to zrobit, poněvác to chtěla jistá osoba. Vždycky všetko robí tak, jak chce ta jistá roba, ktorú známe jako vědmu Yennefer z Vengerbegu. Jak pravil starý král Desmodeus, když po vykonanej potřebě nahlédl do nočníka: „Rozum to není schopen pochopit.“"

"Navrhuj," zvedl Geralt s kyselým úsměvem pohárek, "abychom se napili a změnili námět rozhovoru."

"Správně," řekli jednohlasně Marigold a Zoltan.

Wirsing přinesl na stůl třetí a potom čtvrtou mísu hlemýžďů, nezapomněl ani na chléb a kořalku. Besedníci nasýtí hlad, a tak o to častěji vznášeli přípitky. Pod vlivem alkoholu došla při jejich rozmluvě zákonitě řada i na filosofii.

"Zlo, se kterým jsem celý život bojoval," vysvětloval Geralt, "bylo projevem Chaosu a mělo narušovat Řád. Kde se šíří Zlo, nelze nastolit Řád a pokud tam nějaký Řád byl, nevyhnutelně se hroutí. Světélko moudrosti a pravdy hasne, plamínek naděje skomírá. Přichází temno. A z temnoty hrozí tesáky a drápy."

Yarpén Zigrin si pohladil vous zamaštěný česnekovým máslem.

"Pověděls to náramně pěkně, zaklínače," uznal. "Enemže jak pravila mladá Cerro královi Vridankovi, když spolem byli prvně v posteli: „Pěkná věčička, ale má nějaké praktické využití?“."

"Pominuly důvody pro existenci zaklínačů," ani se nepousmál Geralt, "protože boj Dobra se Zlem se nyní vede na jiném bitevním poli, jinými zbraněmi a zcela jiným způsobem. Zlo přestalo být chaotické, přestalo být slepou vražednou silou, proti níž se musel postavit zaklínač - mutant stejně slepě vražedný. Dnes se Zlo řídí zákony a zákony mu slouží. Působí ve smyslu mírových smluv, protože při jejich podepisování bylo na Zlo pamatováno..."

"Viděl vyháněné osadníky," dovtipil se Zoltan.

"Nejenom," dodal vážně Marigold. "Nejenom."

"To sú ranty," usadil se Yarpén pohodlněji a propletl prsty na břicho. "Každý něco viděl. Každý sa někdy nasral. Každý ztratil nějaký sen. Tak to bývá, tak to vždycky bývalo a vždycky bude. Nejní v tom nic víc než v týchto prázdnych skořápkách. Co sa ti nepáčí, zaklínače? Že sa svět mění? Rozvoj? Pokrok?"

"Snad."

Trpaslík se na zaklínače zahleděl zpod huňatého obočí. "Pokrok," prohlásil, "je jako stádo sviní v humně. Z takého stáda, to sa mosí uznať, je užitek. Je uzžený špek, je ovar, je prejt, sú klobásky, sú nožky v rosolu. Tož sa nesmí ohrnovat nos, že je všetko posrané."

Všichni dlouho mlčeli a přemítali nad různými vážnými záležitostmi.

"Na to se musíme napít," navrhl nakonec Marigold.

Nikdo nebyl proti.

*

"Pokrok," meditoval Yarpén Zigrin, "přinese v budoucnosti světlo do tmy. Zlo ustupí. Ale né hned a dozajista né bez boja."

Geralt se díval z okna a usmíval se nad vlastními myšlenkami a sny.

"Temnota, o které jsem hovořil," promluvil, "není kolem nás. Je to stav ducha. K boji s ní je třeba vycvičit úplně jiné zaklínače. Je nejvyšší čas začít."

"Chceš sa rekvalifikovat?"

"Já ne, mne už zaklínačské řemeslo nezajímá. Odcházím na odpočinek."

"To akorát!"

"Mluvíím vážně. Chci toho nechat."

V tichu bylo slyšet pouze mňoukání koťat, která se pod lavicí kousala a škrábala, věrna přesvědčení svého druhu, že bez bolesti není žádná zábava.

"Chce teho nechat," zopakoval protáhle Yarpén Zigrin. "Ha, nevím, co si o tem mám myslet, jak pravil starý Desmodeus, když ho načapali, že švindluje při karbanu. Ale dá sa čekat aj to nejhorší. Ty už si s ním dlúho, Marigolde. Nevšiml sis, že mu aj v jiných věcech kape na karbid?"

"Dobrá," zarazil ho Geralt. "Žerty stranou, jak řekl tvůj oblíbený král Desmodeus, když na jeho hostině začali hosté modrat a umírat. Přejdu k činům..."

Vstal a z opěradla židle sundal svůj meč.

"Tvůj sihill, Zoltane Chivayi. Vracím ti ho s vděčností. Posloužil. Pomohl. Zachraňoval životy. A bral životy."

"Zaklínače," zvedl trpaslík ruce na obranu. "Meč je tvůj. Nepůjčil sem ti ho, ale podaroval. Dárky..."

"Mlč, Zoltane. Vracím ti meč, protože mi už nebude potřebný."

"To akorát," zopakoval Yarpén. "Nalij mu goralky, Marigolde, poněvác blábolí jako starý Schrader, když mu na šachtě spadla na hlavu stojka. Geralte, já vím, že si hluboká nátura a citlivá duša, ale nemluv, pěkně ťa prosím, takové hovadiny, poněvác v auditoriu nesedí ani Yennefer, ani žádná jiná z tvojich čarodějnických galánek, akorát my, staré psiska. Nám, starým psům, nebudeš plkat, že meč je nepotřebný a zaklínač je nepotřebný, poněvác svět je takový nebo makový. Si zaklínač a budeš zaklínač..."

"Nebudu," řekl Geralt mírně, ale pevně. "Asi vás, staré psy, udiví, že jsem konečně pochopil, jaká je hloupost močit proti větru. Že je hloupost za někoho nasazovat krk, i když ten někdo platí. Uvědomil jsem si, že vlastní kůže je mi milejší než ideály. Nemá to nic společného s existenciální filosofií."

"Všiml jsem si," přikývl Marigold. "Na jednu stranu je to rozumné. Na druhou..."

"Není druhá."

"Yennefer a Ciri," zeptal se Yarpén, "majú něco společného s tvým rozhodnutím?"

"Hodně."

"Tož je mně to jasné," řekl trpaslík. "Nemám šajnu, jak si chceš ty, mistr meče, zsumírovat život. Jaksi si ťa nedovedu představit, jak okopáváš kapustu, ale volba je na tobě. Hej, šenkýři! Ten meč je mahakamský sihill z kovárny samotného Rhundurina. Byl to dar. Obdarovaný ho už nechce, ten, kdo ho daroval, ho nesmí vzít zpátky. Tož si ho vem ty a pověš ho nad krb. Přejmenuj svůj lokál na krčmu 'U zaklínačského meče', nech sa tu za dlhých zimních večerů vyprávějí o pokladech a netvorech, o krvavých bojích, o smrti, ale aj o veľkej lásce a věrném přátelství. O cti a odvaze. Nech ten meč udivuje posluchačů a inspiruje vypravěčů. A včel, přátelé, mi zavdejte, poněvác budu mluvit dál, vyhlašovat hluboké pravdy a všelijaké filosofie - aj egzystencyjální..."

Rozlili si pálenku v důstojném tichu, pohlédli si zpřímá do očí a napili se. Yarpén Zigrin si důležitě odkašlal a přejel zrakem po svých přátelích, aby se ujistil, jestli jsou dostatečně soustředěni a napjati.

"Pokrok," pronesl důrazně, "bude zahánat tmu, poněvác k temu pokrok slúží, tak jako prdel k srání. Bude furt víc a víc světla a nikdo sa už nebude bát tmy ani Zla, co sa v něj skrývá. Přijde taký den, že už na Zlo nikdo nebude věřit. Ale vždycky někde ostane tma a v něj Zlo. Vždycky budu kdesi číhat tesáky a drápy. A vždycky budu potřební zaklínači."

*

Seděli v zadumání, ponořeni v myšlenkách, že jejich pozornosti unikl vzrůstající šum a hluk z města - zlověstný, výhružný jako bzukot podrážděných vos.

Ani si nevšimli, jak tichou nábrežní ulicí proběhla první, druhá, třetí postava.

Ve chvíli, kdy městem otřásl výbuch, se dokořán rozletěly dveře Wirsingovy hospody a stanul v nich mladý trpaslík. Byl rudý ve tváři a lapal po dechu.

"Co je?" zvedl hlavu Yarpén Zigrin.

Trpaslík stále nemohl popadnout dech, tak jen ukázal směrem do středu města. V očích měl zděšení.

"Hluboko sa nadechni," poradil mu Zokan Chivay. "A vyklop, co sa robí."

Později se uvádělo, že k tragickým událostem v Rivii došlo nešťastnou shodou okolností, že to byla spontánní reakce, náhlý a nepředvídatelný výbuch oprávněného hněvu vyvolaný nepřátelstvím trpaslíků a elfů vůči lidem ve městě.

Tvrdilo se, že nikoliv lidé, nýbrž trpaslíci zaútočili první, že násilnosti vyvolali oni. Že trpaslický provokatér urazil urozenou pannu Nadiu Esposito, válečnou sirotu, že proti ní použil násilí. Když se na dívčinu obranu postavili její neohrožení mladí přátelé, perfidní skřet na ně pošval své rodáky. Došlo ke rvačce a posléze k bitce, která se v mžiku rozšířila na celé tržiště. Bitka se změnila v řež, v masový útok lidského obyvatelstva na nelidmi obývanou část města, hlavně čtvrt Jilmovku. Během hodiny, od konfliktu na trhu do zásahu mágů a posléze armády, si masakr vyžádal sto osmdesát čtyři oběti, z toho více než polovinu tvořily ženy a děti.

Takto popsal sled událostí ve své sociologické studii profesor Emmerich Gottschalk z Oxenfurtu.

Mnozí ovšem jeho závěry zpochybňovali. Měli pro to své důvody. Jaká spontánnost, ptali se, jaká náhlý a nepředvídaný výbuch, když se už pár chvil po incidentu na tržišti objevily v ulicích vozy, z nichž byly lidem rozdávány zbraně? Jaký oprávněný hněv, když se do čela krvežíznivé luzy promptně postavili lidé, které nikdo z místních neznal a kteří přibyli do Rivie před několika dny neznámo odkud? Kam posléze právě ti samozvaní vůdci zmizeli? Proč vojsko zakročilo tak pozdě? A proč s takovou nechutí?

Další chtěli v rivských událostech odhalit nilfgaardskou provokaci a bylo dokonce nemálo takových, kteří prohlašovali, že všechno zesnovali trpaslíci s elfy, že vyvolali vraždění vlastních rodáků jen aby očernili lidi.

Mezi hlasy všech zasvěcenců zcela zanikla smělá teorie jednoho mladého, výstředního magistra, který - dokud nebyl umlčen - hlásal, že rivský masakr nezpůsobily žádné tajemné intriky a pikle, nýbrž všední, ale obecně rozšířené vlastnosti místního obyvatelstva: tmářství, xenofobie, agresivita a poválečná zhovadilost.

Nakonec ta lapálie všechny znudila a přestalo se o ní diskutovat.

*

"Do sklepa!" zopakoval nekompromisně zaklínač, neklidně naslouchaje blížícímu se hluku a řevu davu. "Trpaslíci do sklepa! Bez hloupého hrdinství!"

"Zaklínačů," vydechl Zoltan, svíraje topor svého čakanu. "Já nemožu... Tam umírají moji bratři..."

"Do sklepa! Mysli na Eudoru Brekekeks. Chceš, aby ovdověla už před svatbou?"

Argument začínkoval. Trpaslíci sešli do sklepa. Geralt a Marigold zakryli padací dvířka rohoží. Wirsing, obvykle bledý, byl nyní v obličejí bílý jako křída.

"Viděl jsem pogrom v Mariboru," vykotal s pohledem upřeným na vstup do sklepa. "Jestli je tady najdou..."

Marigold rovněž zbledl. Geralta to neudivilo. V doposud monotónním, jednotvárném hukotu nyní, když se přiblížil, rozeznával jednotlivé zvuky. Běžel při nich mráz po zádech.

"Geralte," vzlykl trubadúr. "Vypadám prý jako elf..."

"Vzpamatuj se."

Nad střechami začaly stoupat sloupy kouře. Z uličky se vynořili prchající. Trpaslíci. Oběho pohlaví. Dva se vrhli do jezera a bez váhání zamířili na hlubokou vodu. Ostatní se rozeběhli na všechny strany. Část zamířila ke krčmě.

Z uličky se vyhnuli pronásledovatelé. Byli rychlejší než pronásledovaní. V tom závodě vítězila touha zabíjet.

Křik vražděných se zařízl do uší. Geralt pocítil, že se mu poprvé v životě roztřásl ruce.

Jednoho trpaslíka dav doslova roztrhal na kusy. Druhý byl sražen k zemi a ve chvíli ubit. Trpaslici roznegli na vidlicích a oštěpech, dítě, které se pokoušela chránit, rozdupal na krvavou kaši.

Tři trpaslíci, muž a dvě ženy, utíkali směrem k Wirsingově hospodě. Za nimi se hnala řvoucí chátka.

Geralt se zhluboka nadechl. Před vyděšenými očima trubadúra a krčmáře sňal z háku nad krbem meč mahakamský sihill z kovárny samotného Rhundurina.

"Geralt!" zakvílel pronikavě básník.

"Dobrá," pokrčil rameny zaklínač a zamířil k východu. "Ale bude to naposledy. Přisahám."

Na verandu vyšel, ale z verandy už skočil a ve skoku rozřal hromotluka v zednické haleně, který se právě po jedné z trpaslických žen rozpřáhal palicí. Dalšímu násilníkovi usekl ruku svírající vlasy druhé ženy. Dvojici kopající povaleného trpaslíka zneškodnil dvěma rychlými, šikmými seknutími.

Vrhl se vpřed. V davu se otáčel v úsporných půlobratech, na piruety měl málo místa. Sekl úmyslně ze široka a bez míření: věděl, že takové sečné rány jsou nejkrvavější a nejpůsobivější. Nechtěl je zabíjet, jen co nejbolestivěji mrzačit.

"Elf, elf!" zakřičel se někdo z davu. "Zabít elfa!"

Přehání, pomyslel si, Marigold se možná elfovi trochu podobá, ale já v žádném případě.

Vyhlédl si toho, který křičel, snad vojáka, protože měl brigantinu a vysoké škorně. Zamířil k němu. Proklouzl mezi lidmi jako úhoř. Voják se kryl obouruč třmáným oštěpem. Geralt ťal podél dřevce a usekl mu prsty. Otočil se na patě a dalším seknutím vyvolal výkřik bolesti.

"Smilování!" padl před zaklínačem na kolena rozčuchaný mladík se šílenými očima. "Ušetři mě!"

Geralt zadržel ruku a meč a rozmach na úder využil k piruetě. Koutkem oka zahlédl, jak mladík s úšklebkem vyskočil, uviděl, co drží v ruce. Změnil směr pohybu, pokusil se o únik. Avšak uvízl v tlačenci, na zlomek okamžiku se nemohl pohnout. Mohl se jen dívat, jak proti jeho tělu letí trojzubé vidle.

*

Oheň v krbu pohasínal, v hale se zešedilo. Vichr z hor kvílel na hradbách, skrze staré, netěsnící okenice pronikal až do obytných místností Hradiště zaklínačů.

"U všech ďasů!" nevydržel Eskel, vstal a otevřel skříň. "Racka anebo vodku?"

"Vodku," odpověděli jednohlasně Coen a Geralt.

"Jasně," ozval se ve stínu skrytý Vesemír. "Utopte svoji hloupost v kořalce, zatracení pitomci!"

"Byla to náhoda..." vykotal provinile Lambert. "Vždyť už na hřebeni cvičila..."

"Zavři klapáčku, hlupáku! Neopovaž se ani ceknout! Varuji tě, jestli se jí něco stalo..."

"Je jí už lépe," přerušil starce mírně Coen. "Usnula. Spí klidně a hluboce, zdá se, že zdravě. Po probuzení bude ještě rozbolavělá, ale to přejde. Na to, co se s ní dělo v transu, si nevzpomene."

"Hlavně na to nezapomeňte vy, skopové hlavy!" zavrčel Vesemír. "Nalij i mně, Eskele."

Dlouho mlčeli a poslouchali kvílení meluzíny.

"Budeme potřebovat pomoc," ozval se posléze Eskel. "Musíme se obrátit na nějakou čarodějkou. To, co se s tím děvčetem děje, je vážné."

"To byl už její třetí záchvat."

"Ale poprvé mluvila srozumitelně."

"Zopakujte mi ještě jednou, co říkala," požádal Vesemír a obrátil do sebe pohárek. "Slovo za slovem."

"Slovo za slovem to zopakovat nelze," řekl Geralt, dívaje se do žároviště. "Ale pokud v tom chceš najít nějaký smysl, byl přibližně takový: já a Coen zahyneme. Naši smrt způsobí zuby. Jeho smrt dva, moji tři."

"Je dost pravděpodobné," osmělil se ozvat Lambert, "že budete zakousnutí. Každého zaklínače mohou usmrtit zuby. Vás dva však, pokud bude věštba pravdivá, skolí nějaké výjimečně kolozubé potvory."

"Anebo hnusavý zánět zkaženého chrupu," přisadil si naoko vážně Eskel. "Jenže nám se zuby nekazí."

"Já," promluvil Vesemír káravě, "bych tu věc nebral na lehkou váhu."

Zaklínači mlčeli. Vichr kvílel na hradbách Kaer Morhen.

*

Rozčuchaný mladík, jakoby vyděšen tím, co udělal, pustil násadu vidlí. Zaklínači unikl výkřik bolesti, sehnul se a vidle v jeho břiše jej převážily. Když klesl na kolena, samy vyjely z jeho těla a spadly na dlažbu. Vytryskla krev.

Geralt se chtěl postavit. Namísto toho se převrátil na bok. Zvuky okolo něj zkreslila nepřírozená ozvěna, jako kdyby měl hlavu pod vodou. Také zrak ho klamal, vnímal okolí v ošidné perspektivě s nepochopitelně změněnou geometrií.

Avšak viděl, že dav se obrací na útěk. Viděl, kdo mu přichází na pomoc. Yarpen a Zoltan se sekerami, Wirsing se sekáčem na maso a Marigold ozbrojený pometlem.

Stůjte, chtěl vykřiknout, kam se hrnete? Nestačí, že já vždycky močím proti větru?

Jenže nemohl vykřiknout. Hlas mu uvízl v hrdle.

*

Bylo k poledni, když čarodějky dojely k Rivii, na dohled lesklé hladiny Loc Eskalott, věží hradu a červených střech města.

"Jsme na místě," konstatovala Yennefer. "Rivie. Osud nás sem opět zanesl." Ciri, která už nějakou dobu projevovala příznaky vzrušení, přinutila Kelpii k přešlapování a tančení na okraji silnice. Triss Ranuncol si nenápadně povzddechla.

Totíž myslela si, že to bylo nenápadně.

"Vida, vida," zašílhal na ni Yennefer. "Jaké zvuky to vydává tvoje lepá hrud', Triss. Ciri, jeď předem a zjisti, co je před námi."

Triss odvrátila tvář, aby zbytečně neprovokovala a neposkytovala Yennefer žádnou záminku. Nepočítala s tím, že to pomůže: už delší dobu cítila ze své přítelkyně zlost a vyzývavost - tím silnější, čím více se blížily k Rivii.

"Ty, Triss," řekla jízlivě Yennefer, "se nečervenej, nevzdychej, neslintej a nevrť zadkem v sedle. Proč si myslíš, že jsem souhlasila, abys jela s námi? Abys prožila zajímavé setkání s dávnou láskou? Ciri, žádala jsem tě, abys jela před námi. My dvě si musíme pohovořit!"

"To není rozhovor, to je monolog," opovážila se namítnout Ciri, ale pod výhružným fialkovým pohledem ihned couvla, zamlaskala na Kelpii a vyrazila po silnici vpřed.

"Nejedeš na schůzku s milencem, Triss," navázala na předchozí řeč Yennefer. "Nejsem ani tak šlechetná, ani tak pitomá, abych ti poskytla příležitost a jemu pokušení. O to se postarám. Avšak nemohla jsem si odepřít sladké zadostiučinění. On ví, jakou roli jsi odehrála coby členka Lóže. Poděkuje ti za ni svým dobře známým pohledem. A já budu poslouchat tvoje zajímavé omluvy a vysvětlení a dívat se na tvoje bledé tvářičky a třesoucí se ruce. A víš co, Triss? Budu se rozplyvat rozkoší."

"Věděla jsem," zamumlala Triss, "že nezapomeneš a budeš se smít. Přijímám to, protože jsem vinna. Ale na jedno tě musím upozornit, Yennefer. Nebud' si tak jista tou rozkoší. On umí odpouštět."

"Umí. To, co postihlo jeho," přimhouřila oči Yennefer. "Ale nikdy neodpustí to, co musela prožít Ciri. A já."

"Možná," polkla naprázdno Triss. "Možná neodpustí. Zvláště, když se o to přičiníš ty. Ale určitě mi nebude ubližovat. K tomu se nesníží."

Yennefer švihla koně bičikem. Zvíře zarehtalo a poskočilo, až čarodějka zakolísala v sedle.

"Dost řečí!" vyštěkla. "Více zkroušenosti, ty samolibá zmije! Je to můj muž, jen a jen můj! Rozumíš? Přestaň o něm mluvit, přestaň na něho myslet, přestaň obdivovat jeho šlechetnou povahu... Hned, okamžitě! Nebo tě chytím za ty zrzavé pačesy..."

"Zkus to!" zaječela Triss. "Jen to zkus, pomstychtivá mrcho, a vyškrábu ti oči! Já..."

Zmlkly obě, když spatřily, jak se k nim v oblaku prachu tryskem vrací Ciri. Ihned pochopily, že se něco děje. Dříve než k nim dívka došla. Uviděly to.

Ze střežů blízkého předměstí vyšlehly plameny a začal se valit dým. K jejich uším dolehl křik, který zněl z dálky jako výhružné bzucení rozzlobených vos. Křik silil.

"Co se to tam, u všech hromů, děje?" postavila se Yennefer ve tměnech. "Nájezd? Požár?"

"Geralt," zasténala Ciri a zbledla jako smrt. "Geralt..."

"Ciri? Co je s tebou?"

Dívka zvedla ruku a čarodějky spatřily krev stékající po její dlani. Čarou života.

"Kruh se uzavřel," zašeptala dívka se zavřenými očima. "Zranil mne trn růže z Shaerrawedd. Had Uroboros se zakousl do svého ocasu. Jedu, Geralte, jedu za tebou. Nenechám tě samotného."

Než stačila některá z čarodějek něco namítnout obrátila Ciri Kelpii a pobídla ji k běhu. Měly dost duchapřítomnosti, aby se ihned pustily za ní. Ale jejich koně se nemohli její vrané klisně rovnat.

"Co je?" vykřikla Yennefer, zalykajíc se větrem. "Co se děje?"

"Vždyť víš!" zaštkala Triss, cválajíc po jejím boku. "Rychle, Yennefer!"

Než dorazily k prvním domům, než minuly první uprchlíky, měla Yennefer jasno, že to, co se děje v Rivii, není ani nájezd nepřátelského vojska, ani požár. Pamatovala si pogrom ve Vengerbergu. Věděla už, co Ciri cítí a kam se tak žene. A za kým. Uvědomila si, že ji už nedohoní. Vyděšené lidi, před kterými musely s Triss zarazit koně, div jim obě nepřeletěly přes hlavy, Kelpie prostě přeskakovala. Jen kopyta zázračné klisny při tom shodila pár klobouků a čapek.

"Ciri! Stůj!"

Za chvíli se ocitly v uličkách zaplněných pobíhajícími a křičícími lidmi. Yennefer si ze sedla běžícího koně všimla nehybných těl ve stokách a dalších těl pověšených za nohy na trámech. Viděla jak dav kope a bije trpaslíka ležícího na zemi, jak druhého masakruje tlupa opilců hrdly rozbitých lahví. Slyšela řev vrahů a sténání obětí. Z okna vyhozená žena dopadla mezi dav, zvedly se a dopadly hole, klacky a rozporky.

Tlačenice houstla, hluk vzrůstal. Čarodějkám se zdálo, že se zkrátila vzdálenost mezi nimi a vpředu jedoucí Ciri. Další překážka, na kterou Kelpie narazila, byla četa zmatených halberdýrů, které klisna použila jako odrazový můstek - ke skoku se odrazila od jejich pancířů. Jednomu z nich srazila z hlavy železný kapalín, ostatní se úlekem vrhli k zemi. Vyřítily se na náměstí, které halil štiplavý dým. Yennefer si uvědomila, že prorockou vizí vedená Ciri míří rovnou do středu dění - tam, kde řádila smrt.

V další ulici se bojovalo, trpaslíci a elfové urputně bránili narychlo postavenou barikádu. Bylo jich však málo a už podléhali masovému náporu rozběsněného davu. Ciri vykřikla a přitiskla se ke koňské šíji. Kelpie se odrazila a přeletěla nad barikádou ne jako kuň, nýbrž jako velký černý pták.

Yennefer vjela do houfu lidí a zarazila koně tak prudce, až se několik z nich převrátilo na zem. Ostatní ji strhli ze sedla dříve než stačila vykřiknout. Něco ji udeřilo do kříže a do hlavy. Klečíc v prachu, uviděla nad sebou zarostlého chlapa v ševcovské zástěře, který se ji chystal kopnout. Yennefer měla už dost chlapů, kteří chtěli kopat slabou ženu. Z jejich prstů vyšlehl syčící modrý oheň a jako bič šlehal tváře a ruce útočníků. Zasmrdělo spálené maso, výkřiky bolesti se vznesly nad okolní hluk a rámus.

"Čarodějnice! Elfská vědma!"

Skočil k ní další chlap s napřaženou sekerou. Yennefer mu vrhla oheň rovnou do obličeje. Plamen zasyčel v jeho očích,

bulvy mu zářem praskly a vytekly na zarostlé lice.

Kolem se rázem uvolnilo. Někdo ji chytil za rameno. Trhla sebou, připravena pálit, ale byla to Triss.

"Utíkejme... Yenno... Utí... keje!"

Slyšela jsem ji už mluvit takovým hlasem, prolétlo Yennefer hlavou. Rty jako ze dřeva, které nesvlaží ani kapka sliny.

Rty které ochromil strach. Slyšela jsem ji takhle mluvit. Na soddenském Pahorku.

Tehdy umírala strachem. Nyní také umírá strachem. Do konce života bude mít strach, protože ten, kdo jednou nezvítězí nad svou slabostí, bude umírat strachem do konce svých dní.

Prsty, kterými Triss sevřela její rukáv, byly jako ze železa. Yennefer se osvobodila z jejich stisku s největším úsilím.

"Jestli chceš, utíkej!" rozkřikla se. "Schovej se ve své Lóži! Já mám co bránit! Nenechám Ciri samotnou! Ani Geralta!

Pryč, holoto! Z cesty, je-li vám vaše kůže milá!"

Lidé, jenž ji odřízli od koně, couvli před blesky z jejich prstů a očí. Čarodějka potřásla hlavou, prameny jejích vlasů se zavlnily jako černí hadi. Vypadala jako vtělená zběsilost, jako lítice, jako anděl pomsty s ohnivým mečem.

"Marš domů, sebranko!" vykřikla, šlehajíc dav ohnivým bičem. "Marš! Jinak vás ocejchuju ohněm jako dobytek!"

"Je to jenom jedna čarodějnice, lidé!" rozlehl se z tlačenice zvučný, kovový hlas. "Jedna prokletá elfská bosorka!"

"Je sama! Ta druhá utekla! Házejte kameny!"

"Smrt nelidem! Smrt čarodějnic!"

"Na ni!"

První kámen jí zasvištěl kolem ucha. Druhý ji uhodil do ramene, až se zapotácela. Třetí ji udeřil do čela. Bolest jí vybuchla oslnivým světlem v očích, pak se vše propadlo do tmy.

*

Probrala se z bezvědomí, zasténala. Obě zápěstí a předloktí drásala bolest. Cítila na nich tlusté vrstvy obvazů.

Zasténala opět, zoufale. Zklamáním, že to není sen. Zklamáním, že se to nepovedlo.

"Nepovedlo se," promluvila u lůžka sedící Tissaia de Vries.

Yennefer se chtěla napít, chtěla si alespoň svlažit lepkavým povlakem pokryté rty. Ale neprosila. Pýcha jí to nedovolila.

"Nepovedlo se," zopakovala Tissaia de Vries. "Ale ne proto, že by ses nesnažila. Řízla ses hluboko a přesně. Proto jsem teď u tebe. Kdybys to nemyslela vážně, kdyby to byla jen trapná, předstíraná exhibice, měla bych pro tebe pouze pohrdání. Ale tys řízla hluboko. Vážně."

Yennefer otupěle hleděla do stropu.

"Postarám se o tebe, děvče. Myslím, že za to stojíš. Dám si s tebou tu práci. Nebude to snadné, musím ti napřímít páteř a srovnat lopatku. A vyléčit ruce. Nepřeřála sis jenom žíly, ale dokonce i svaly. Pro čarodějkou jsou ruce nesmírně důležité nástroje, pamatuj si to, Yennefer."

Vláha na rtech. Voda.

"Budeš žít," oznámila Tissaia věčně, vážně, tvrdě. "Ještě nepřišel tvůj čas. Až nadejde, připomeň si tento den."

Yennefer dychtivě sála vodu z navlhčeného tamponu.

"Postarám se o tebe," zopakovala Tissaia de Vries, hladíc ji po vlasech. "A teď... Jsme tady samy, beze svědků. Nikdo nic neuvidí a já to neprozradím. Plač, děvče, vyplač se. Dnes naposledy plač. V budoucnu už nikdy. Není ošklivější pohled, než na uplakanou čarodějkou."

*

Probrala se z bezvědomí, vyplivla krev. Někdo ji vlácel po zemi, byla to Triss, poznala ji podle vůně jejího parfému.

Nedaleko nich zvonily na dlažbě okovaná kopyta, rozléhal se řev. Yennefer zahlédla jezdce v plné zbroji, v bílém varkoči s rudou krokvi, jak z výšky rytířského sedla mlátí do davu býkovicem. Kameny, které po něm chátrá házela, se bez účinku odrážely od jeho brnění a přilby. Kůň ržál, vzpínal se a bil kolem sebe kopyty.

Yennefer ucítila, že namísto horního rtu má velkou, naběhlou bouli. Nejméně jeden přední zub měla vyražený nebo zlomený, poranila si o něj jazyk.

"Triss..." zahuhlala. "Teleportuj nás odtud."

"Ne, Yennefer," odvětila mladá čarodějka velmi klidně. A velmi chladně.

"Zabijí nás..."

"Ne, Yennefer. Neuteču, neschovám se do své Lóže. A neboj se, neomdlim jako v Soddenu. Zvítězím nad tím. Už jsem to porazila!"

V zálomu ulice se pařila hromada hnoje a odpadků. Byla velká a vysoká. Dalo by se říci: pahorek.

Lidem se konečně podařilo uvěznit a znehybnit rytířova koně. Jezdce strhli s hlučným zařinčením na zem a nahrnuli se na něj jako vši. Osamělý bojovník zmizel pod jejich těly.

Triss vyvlekla Yennefer na vrchol hromady smetí, vzpřímila se a zvedla ruce. Vykřikla zaklínadlo. Vykřiklaje s nepotlačovaným vztekem. Tak pronikavě, že luza na okamžik oněměla.

"Zabijí nás," vyplivla Yennefer krvavou slinu.

"Pomoz mi, Yennefer," přerušila Triss zaklínání. "Pomoz mi. Vrhne na ně Alzurův hrom..."

A zabijeme možná pět z nich, pomyslela si Yennefer. Potom nás ostatní rozsápu. Ale dobrá, Triss, jak chceš. Když neutíkáš ty, neuvidíš, že utíkám já.

Přidala se k zaklínání. Křičely nyní dvojhlasně.

Lidé na ně chvíli nechápavě civěli, ale rychle se vzpamatovali. Kolem Čarodějek opět zasvištěly kameny. Triss přeletěl

nad hlavou oštěp, ale ona se ani nehnula.

Nejde to, pomyslela si Yennefer, naše kouzlo nezabírá. Nedokážeme vyčarovat něco tak složitějšího jako Alzurův hrom. Říká se, že Alzur měl hlas jako zvon a výslovnost chrámového předzpěváka. A my knouráme a pištíme, pleteme slova a kazíme nářev...

Byla připravena přerušit zaklínadlo a soustředit se na nějaké jiné kouzlo, které by je dokázalo odnést z dosahu útočící spodiny, nebo by naopak dokázalo útočící spodinu počastovat něčím zatraceně nepřijemným. Leč vzápětí se ukázalo, že toho nebude třeba.

Nebe náhle ztemnělo, nad městem se stáhly černé mraky. Ovanul je pronikavý chlad.

"Ach," vydechla Yennefer. "Zdá se, že se ti to povedlo..."

*

"Ničivé krupobití Triss Ranuncul," řekla Nimue. "V podstatě se ten název používá nelegálně, protože kouzlo nebylo nikdy zaregistrováno a nikomu se ho později nepodařilo zopakovat. Z prostého důvodu: Triss měla tehdy poraněná ústa a mluvila nezřetelně a zkresleně. Zlomyslníci navíc tvrdí, že se jí strachem pletl jazyk.

"Tomu nevěřím," ohnula rty Condwiramurs. "V letopisech není nouze o jiné příklady odvahy a hrdinství Ctihodné Triss, někteří kronikáři jí dokonce udělili přídomek Neohrožená. Ale chtěla jsem se zeptat na něco jiného. V některých zněních legendy stojí, že Triss nebyla na rívkém Pahorku sama. Že tam prý s ní byla Yennefer."

Nimue se zahleděla na akvarel zobrazující strmý, jako nůž ostrý vrchol na pozadí temných, blýskavicemi nasvícených mračen. Na vrcholu pahorku stála štíhlá silueta ženy s rozevlátými vlasy a rozpaženými rukama.

Z jezera k nim dolehlo vrzání vesel v závěsech a šplouchání vody. Král Rybář se vracel z lovu.

"Ať už tam byl s Triss kdokoli," řekla Paní Jezera, "nezařadil umělcovu představivost."

*

"Zdá se, že se ti to povedlo," řekla Yennefer. "Pozor, Triss!"

Z černých mračen nad Rivii padl na město příval ledových krup velikosti slepicích vajec. Bily tak silně, že rozbíjely střechy domů. Bily tak hustě, že ve chvíli pokryly tlustou vrstvou ulice a náměstí. Dav zakolísal, lidé padali, kryli si hlavy, schovávali se jeden pod druhého, prchali, opět padali na kluzké zemi, kutáleli se po ní, tísnil se v průjezdech a pod římsami, choulili pod zdmi domů. Ne všem se podařilo uniknout, někteří zůstali ležet jako leklé ryby v ledové, krví zbarvené třišti.

Krupobití otřásalo magickým štítem, který stačila v poslední chvíli vyčarovat Yennefer oběma čarodějkám nad hlavami, a hrozilo, že jej prolomí. Jiná kouzla už Yennefer nezkoušela, uvědomila si, že není v ničích silách zadržet to, co s Triss způsobily. Pomohla své družce vyvolat běsnění živlu, které se musí samo uklidnit, čarováním uvolnit síly, které se musí samy vyčerpat.

Skutečně se zvolna vyčerpávaly. Alespoň v to doufala. Zablesklo se a hrom zaburácel, až se okolní domy otřásly v základech. Krupobití bilo do všeho vůkol s ničivým účinkem. Nebe se ale poněkud rojasnilo. Průrvou v mracích se prodrál sluneční paprsek. Triss vyrazila z hrdla podivný zvuk, ani výkřik, ani vzlyk.

Kroupy jiskřily na slunci jako dýmáky. Stále padaly, ale největší průtrž už slábla, Yennefer to poznala podle bušení do magického štítu. Potom krupobití ustalo. Najednou, jakoby uťal. Do ulice vpadli ozbrojenci, podkovy jejich koní skřípaly na ledě. Chátra ječela a prchala, švihána jezdeckými biči, tlučena dřevci a bita plochými meči.

"Bravo, Triss," zachroptěla Yennefer. "Nevím, co to bylo... Ale bylo to účinné."

"Měla jsem co bránit," zachroptěla v odpověď Triss Ranuncul - hrdinka z Pahorku.

"Vždy je co bránit. Poběžme, Triss. To asi ještě není konec."

*

Byl to konec. Příval ledu, který čarodějky svrhly na město, ochladil horké hlavy. Natolik, že se armáda odhodlala zakročit a nastolit pořádek. Do té doby se vojáci báli, věděli, co obnáší útok zdivočelé luzy, krví opojeného stáda, které se ničeho nebojí a před ničím necouvne. Snad opravdu jen rozpoutané živly měly takovou sílu, aby zkrotily tisícíhlavou bestii. Útok vojska dokončil zbytek.

Krupobití napáchalo ve městě nesmírnou spoušť. Tak člověk, který přednedávnem ubil trpaslickou ženu a hlavu jejího děčka rozrazil o zeď, nyní plakal, polykal slzy a sopl, když hleděl na to, co zbylo z jeho domu a majetku.

V Rivii zavládl klid. Kdyby nebylo téměř dvou set zmasakrovaných mrtvol a desítek vypálených a pobořených domů, zdálo by se, že se v podstatě nic nepříhodovalo. Ve čtvrti Jilmovce se v zrcadle vodní hladiny dále odrážely smuteční vrby, zpívali ptáci a vonělo mokré listí. Nad Loc Eskalott se klenula duha. Vše vypadalo idylicky.

Dokonce i v kaluži krve ležící zaklínač, u něhož klečela jeho dcera.

*

Geralt byl v bezvědomí a sinalý ve tváři. Ležel nehybně, ale po příchodu čarodějek začal chrčeti, kašlat a zvracet krev. Roztřásl se, že ho Ciri nemohla udržet. Yennefer poklekla vedle Ciri. Triss viděla, že se jí chvějí ruce. Sama si najednou připadala slabá jako dítě, před očima se jí zatmělo. Někdo ji podepřel, uchránil před pádem. Poznala trubadúra Marigolda.

"Nepůsobí to," vydechla zoufale Ciri. "Tvoje magie mu nepomáhá, Yennefer."

"Přišly..." pohybovala Yennefer ztěžka rty. "Přišly jsme pozdě."

"Tvoje magie mu nepomáhá," zopakovala Ciri, jako by ji vůbec neslyšela. "K čemu je taková magie?"

Máš pravdu, Ciri, pomyslela si Triss, když z křečovitě sevřeného hrdla nedokázala vypravit ani hlásek. Dokážeme vyvolat ničivé krupobití, ale nedokážeme zahnat smrt. Třebaže to druhé se jeví snadnější.

"Poslali sme pro felčara," promluvil jeden z dvojice trpaslíků vedle Marigolda. "Ale ještě sa neukázal..."

"Je pozdě na lékaře," řekla Triss, dívíc se klidu svého hlasu. "On umírá."

Geralt se vzepjal, z úst mu vytryskla stružka krve, klesl zpět a znehybněl. Marigold se zhluboka nadechl, trpaslík zaklel. Yennefer zasténala, její tvář se stáhla a zošklivěla.

"Není ošklivější pohled," řekla stroze Ciri, "než na ubrečenou čarodějkou. Sama si mě to učila. A teď jsi politováníhodná, Yennefer. Ty i ta tvoje slavná magie, která je k ničemu."

Yennefer neodpověděla. Držela Geraltovu bezvládnou hlavu v dlaních a lámajícím se hlasem opakovala zaklínadla. Po jejích rukou a zaklínačově čele tančily modré jiskry. Triss věděla, kolik energie stojí taková zakletí. Věděla rovněž, že teď již nepomohou. Byla si jista, že by nepomohla už ani zaklínadla odborných léčitelů. Bylo pozdě. Magie už Yennefer pouze vyčerpávala. Triss se jen divila, že to černovlasá čarodějka vydržela tak dlouho.

Přestala se divit, když Yennefer nedokončila následující magickou formuli a zhroutila se na zem vedle zaklínače.

Jeden z trpaslíků opět zaklel, druhý mlčky sklonil hlavu. Marigold stále podepíral Triss a nahlas popotahoval nosem.

Prudce se ochladilo. Z hladiny jezera vystoupila pára jako z čarodějného kotle. Rychle se šířila, měnila se v mlhu, vznášela se nad vodou, plížila na břeh a nakonec zahalila všechno hustým bílým mlékem, které tlumilo zvuky a rozmývalo tvary.

"A já," řekla pomalu Ciri, stále klečíc na krvavé zemi, "jsem se kdysi vzdala své Moci. Kdybych to neudělala, mohla bych ho teď zachránit. Vyléčila bych ho, vím to. Ale je pozdě, nemohu nic dělat. Je to stejné, jako bych ho sama zabila."

Ticho protrhlo nejprve zaržání Kelpie. Potom Marigoldův zdušený výkřik.

Ohromeně se dívali.

*

Z mlhy se vynořil bílý jednorožec. Běžel lehce, plavně a neslyšně, půvabně zvedaje ušlechtilou hlavu. Na tom nebylo nic zvláštního, všichni znali pohádky, které shodně tvrdily, že jednorožci běhají lehce, plavně a neslyšně a hlavy nesou s jen sobě vlastním půvabem. Pokud se něčemu podivili, tedy tomu, že jednorožec běžel po jezerní hladině a ta se ani nezčeřila.

Marigold opět vykřikl, tentokrát obdivem. Triss pocítila nevysvětlitelné vzrušení, doslova euforii.

Jednorožcova kopyta zadusala na kamenech nábreží. Potřásl hřívou a táhle, melodicky zarehtal.

"Ihuarraquaxi," oslovila jej Ciri. "Doufala jsem, že přijdeš."

Jednorožec přistoupil blíže, ještě jednou zarehtal, hrábl kopytem a silně jím udeřil do země. Sklonil hlavu. Roh na jeho klenutém čele vzplál oslnivým jasnem, který na chvíli zahnal mlhu.

Ciri se rohu dotkla.

Triss hlasitě vydechla, když spatřila, jak se dívčiny oči naplnily bílým žářem, jak její hlavu obklopila svítící aureola. Ciri ji neslyšela, neslyšela nikoho. Jednou rukou držela jednorožcův roh, druhou se dotýkala nehybného zaklínače. Z jejích prstů se linula stuha mihotavého světla.

Nikdo nedokázal odhadnout, jak dlouho to trvalo. Bylo to neskutečné.

Jako sen.

*

Jednorožec zaržál, zahrabal kopytem a několikrát pohnul hlavou a rohem, jako kdyby na něco ukazoval. Triss se podívala. Pod baldachýnem převíslých vrbových větví rozeznala v mlze temný obrys. Na hladině plula loďka.

Jednorožec ještě jednou pokynul rohem a začal se rychle ztrácet v bílé mlze.

"Kelpie," řekla Ciri. "Běž s ním."

Vranka zafrkala. Pohodila hlavou. A poslušně vykročila za jednorožcem. Její podkovy chvíli zvonily na kamení. Pak jejich zvuk náhle utichl. Jako kdyby klisna zmizela, odletěla, přenesla se do jiného světa.

Loďka byla u samého břehu, ve chvíli, kdy se mlha rozplývala, ji Triss viděla zcela zřetelně. Byla to omšelá stará bárka, neforemná jako koryto z chléva.

"Pomozte mi," požádala Ciri. Pevně a rozhodně.

Zpočátku nikdo nechápal, o čem jí jde. Jakou pomoc očekává. První pochopil básník. Snad proto, že znal tu legendu, že mnohokrát přednášel a zpíval některou z jejích versí. Vzal do náruče bezvládnou Yennefer. Podivil se, jak je drobná a lehká. Přisahal by, že mu ji někdo pomáhá zvedat. Přisahal by, že vedle své paže ucítil Cahirovo rámeč, že koutkem oka zahlédl Milwin cop. Přisahal by, že když ukládal čarodějkou do loďky, přidržely její okraj drobné ruce Angoulema.

Trpaslíci zvedli zaklínače, pomohla jim Triss, přidržujíc jeho bělovlasou hlavu. Yarpén Zigrin překvapeně zamžikal očima, před kterými se mu mihli oba bratři Dahlbergové, Zoltanovi Chivayovi připadalo, že mu u loďky pomohl Caleb Stratton. Triss Ranuncul si byla jista, že ucítila parfém Lytty Neyd zvané Korál a že v oparu zahlédla žlutozelené oči Coena z Kaer Morhen.

Takovým způsobem šáhlila smysly ta hustá mlha z jezera Eskalott.

"Hotovo, Ciri," řekla hluše mladá čarodějka. "Tvoje loď čeká."
Ciri si shrnula vlasy z čela a popotáhla nosem.
"Omluv mne paním z Montecalvo, Triss," požádala. "Nemohu jinak. Nemohu zůstat, když Geralt s Yennefer odejdou. Prostě nemohu. Ony to musí pochopit."
"Musí."
"Sbohem tedy, Triss Ranuncul. Sbohem, Marigolde. Sbohem všichni."
"Ciri," zašeptala prosebně Triss. "Sestřičko... Dovol mi plout s vámi..."
"Sama nevíš, oč prosíš, Triss."
"Myslíš, že se ještě někdy..."
"Určitě," nenechala ji dokončit.
Vstoupila do loďky, jež se zakymácela a okamžitě se odlepila od břehu. Začala odplouvat, mizet v mlze. Na břehu neslyšeli sebemenší šplouchnutí, neviděli vlny, žádný pohyb vody. Jako kdyby to nebyla loď, nýbrž přízrak.
Velmi krátkou chvíli ještě sledovali štíhlou a drobnou dívčí siluetu, viděli, jak se Ciri bidlem odráží a ještě pohání zrychlující loďku.
Pak už viděli jen mlhu.
Lhala mi, pomyslela si Triss. Neuvidím ji už nikdy. Neuvidím, protože... Va'esse deireadh aep eigan. Něco končí...
"Něco skončilo," promluvil pohnutým hlasem Marigold.
"Něco začíná," opáčil Yarpén Zigrin.
Někde ve městě hlasitě zakokřhal kohout.
Mlha se začala rychle zvedat.

*

Geralt otevřel oči drážděné skrze zavřená víčka hrou světla a stínů. Spatřil nad sebou listí, sluneční jas deroucí se korunou stromu, větve těžké dozrávajícími jablky.
Na líci a skrání ucítil jemný dotek prstů. Dotek prstů, které znal. Které miloval až k bolesti.
Nyní ho nebolela láska, nýbrž břicho, hrudník a žebra. Těsný obvaz ho ujistil, že město Rivie a trojzubé vidle nebyly noční můrou.
"Lež klidně, miláčku," řekla něžně Yennefer. "Lež klidně, nehýbej se."
"Kde jsme, Yen?"
"Záleží na tom? Jsme spolu. Ty a já."
Zpívali ptáci: pěnkavy a drozdi. Voněla tráva, byliny, květiny. A jablka.
"Kde je Ciri?"
"Odešla."
Změnila polohu, opatrně osvobodila paži zpod jeho hlavy a ulehla do trávy tak, aby se mu mohla dívat do očí. Dívala se na něj, jako by se nedokázala nasytit, jako by si tento pohled chtěla uložit do paměti na celou věčnost. On se na ni také díval a stesk mu svíral hrdlo.
"Byli jsme s Ciri na lodi," vzpomněl si. "Na jezeře. A potom na řece. Proud byl silný... Byla mlha..."
Její prsty našly jeho ruku a silně ji stiskly.
"Lež klidně, můj milovaný. Jsem u tebe. Nezáleží na tom, co se stalo. Nezáleží na tom, kde jsme byli. Teď jsem s tebou. A už nikdy tě neopustím. Nikdy."
"Miluji tě, Yen."
"Já vím."
"Ale stejně," povzdechl si, "bych chtěl vědět, kde to jsme."
"Já také," řekla Yennefer. Tiše a ne hned.

*

"A to," podivil se Galahad, „je konec tě historie?"
"To tedy ne," odvětila Ciri, otírajíc si nohu o nohu, zbavujíc je písku přilepeného na prsty a chodidla. "Ty bys chtěl, aby to tak skončilo? Já ne!"
"Tak jak to bylo dále?"
"Obyčejně," řekla. "Vzali se."
"Povídej."
"Co mám o tom povídat? Slavila se velká svatba. Sjeli se všichni: Marigold, Matka Nenneke, Iola a Eurneid, Yarpén Zigrin, Vesemir, Eskel... Coen, Milwa, Angouleme... A Mistle. I já jsem tam byla, víno a medovinu pila. A oni, Yennefer s Geraltem, měli potom vlastní dům a byli šťastní, moc, moc šťastní. Jako v pohádce. Rozumíš?"
"Proč pláčeš, Paní jezera?"
"Vůbec nepláču, to mi jenom oči slzí z větru!"
Dlouho mlčeli a sledovali, jak se slunce sklání nad štítý hor.
"Na mou duši," přerušil po dlouhé době ticho Galahad. "Byl to neslýchaný příběh. Prazvláštní je ten svět, z něhož jsi přišla, panno Ciri."
Dívka potáhla nosem.
"Ale," navázal Galahad trochu zmaten jejím mlčením. "Ale i u nás se dějí podivuhodné věci. Třeba když se měl pan

Cawain potýkat se Zeleným rytířem. Nebo co se přihodilo mému strýci panu Borsovi a panu Tristanovi... Abys věděla, pan Bors a pan Tristan se jednoho dne vydali na západ, směrem k Tintagilu. Jejich cesta vedla pustými a temnými hvozdy. Když tak jedou, uvidí z čista jasna bílou laň a vedle ní paní černě oděnou. Černější čern ani na mářích nespátíš. Ta paní byla prý tak krásná, že krásnější by na celém světě nenašli - leda snad královnu Guenevru. Spatřivše oba rytíře, pokynula ta paní rukou a takto k nim promluvila..."

"Galahade."

"Prosím?"

"Mlč."

Odkašlal si a zmlkl. Mlčeli oba a sledovali slunce. Velmi dlouho.

"Paní jezera?"

"Prosila jsem tě, abys mi tak neříkal."

"Panno Ciri?"

"Slyším."

"Pojeď se mnou na Camelot, panno Ciri. Král Artuš, uvidíš, tě přijme s úctou a náklonností... A já... Já tě budu ctít a milovat..."

"Ihned vstaň! Anebo ne. Když už klečíš, namasíruj mi chodidla. Zebou mě. Děkuji, jsi hodný. Řekla jsem: chodidla! Chodidla nejsou nad kotníky!"

"Panno Ciri?"

"Jsem tady."

"Slunce se už sklání k západu..."

"Opravdu," obula si Ciri boty a vstala. "Sedlejme koně, Galahade. Je nablízku nějaké místo, kde můžeme přenocovat? Podle toho, jak se tváříš, vidím, že znáš okolí asi stejně jako já. Ale to nic, vydejme se na cestu, ať nás soumrak zastihne co nejdále od toho jezera. V noci tady bude hrozná zima... Co se tak díváš?"

"Aha," dovtipila se, když mladík zrudl jako vlčí mák. "Myslíš na nocleh na koberci z mechu pod lískovým keřem? V náručí víly, co? Tak poslyš, chlapče, nemám nejmenší chuť..."

Zarazila se, hledíc na jeho ruměnek a zářící oči. Na jeho mladou tvář, vůbec ne nehezkou. Něco ji stisklo v podbřišku, ale nebyl to hlad.

Co to je, pomyslela si. Co se to se mnou děje?

"Nezdržuj!" skoro vykřikla. "Sedlej koně!"

Když se ocitli v sedlech, pohlédla na něho a hlasitě se rozesmála. Díval se na ni udiveným a tázavým pohledem.

"To nic," řekla pobaveně. "Jen mi něco přišlo na mysl. Na cestu, Galahade."

Koberec z mechu, pomyslela si, potlačující hihňání. Pod lískovým keřem. A já jako víla. Chichichi...

"Panno Ciri?"

"Poslouchám."

"Pojedeš se mnou na Camelot?"

Natáhla ruku. Také on natáhl ruku. Jejich dlaně se spojily

U d'asa, pomyslela si, proč ne? Vsadím se, že i v tomto světě se najde nějaká práce pro zaklínačku.

"Panno Ciri?"

"Teď o tom nemluvme. Kupředu."

Zamířili k zapadajícímu slunci. Za sebou nechali dolinu, do níž už padaly stíny, začarované jezero, modré jakoleštěný safír a hladké jako zrcadlo, balvany na jeho břehu, borovice na svazích.

To nechali za sebou.

A všechno ostatní bylo před nimi.

KONEC